

சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

அழகப்பர் பல்கலைக் கழக முனைவர் (Ph.D.)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சோ. முத்தமிழ்ச்செல்வன்

நெறியாளர்

முனைவர். **இரா. பாலசுப்பிரமணியன்**

தமிழ்த்துறை

அழகப்பர் பல்கலைக் கழகம்

காரைக்குடி - 630 003.

நவம்பர் - 2006

முனைவர் இரா.பாலசுப்பிரமணியன், எம்.ஏ.,எம்ஃபில்.,பிஎச்.டி.,டி.ஜி.டி.,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003.

11.12.06 .
நாள் : 12-11-06

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்” என்ற தலைப்பில் திரு.சோ.முத்தமிழ்ச்செல்வன் அவர்கள் செய்துள்ள இவ்வாய்வு அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இவ்வாய்வின் மீது வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

(முனைவர்.இரா.பாலசுப்பிரமணியன்)
நெறியாளர்.

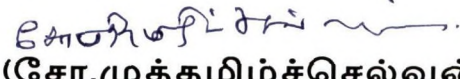
துறைத்தலைவர்
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி - 630 003

திரு.சோ.முத்தமிழ்ச்செல்வன், எம்.ஏ.,எம்ஃபில்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003.

நாள் : 11.12.2016.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்” எனும் தலைப்பில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பெற்ற இந்த ஆய்வு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதேயாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இந்த ஆய்வேட்டினை நான் அளிக்கவில்லை என்று உறுதி அளிக்கிறேன்.

(சோ.முத்தமிழ்ச்செல்வன்)
ஆய்வாளர்.

உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் இரா.பாலகம்பிரமணியன், எம்.ஏ., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி., டி.ஜி.டி.,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003.

நன்றியுரை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் ஆய்வு நிகழ்த்த அனுமதி வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கு முதற்கண் நன்றி.

ஆய்வுத் தலைப்பைத் தெரிவுசெய்து, ஆய்வு நெறியாளராக இருந்து, வழிகாட்டி ஆய்வில் எழுந்த ஐயங்களை நீக்கி ஆய்வைச் செழுமையுறச் செய்த ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர்.இரா.பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடப்பாடுடையேன்.

ஆய்விற்குத் துணைபுரிந்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் முனைவர்.மு.பாண்டி, முனைவர்.சே.செந்தமிழ்ப்பாவை, முனைவர்.சு.இராசாராம், திரு.மு.நடேசன் ஆகியோருக்கும் நன்றிகள்.

ஆய்வுக் காவலர்களாக இருந்து, ஆய்வேடு செம்மைபெற இறுதிவரை உழைத்த ஆய்வுச் சிற்பிகளான அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திரு.ம.கார்மேகம், முனைவர்.ச.முருகேசன் ஆகியோருக்கு என்றும் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையேன்.

இன்முகம் குறையாமல் ஆய்வை முடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்ட சேவுகள் அண்ணாமலை கலைக் கல்லூரியின் (தேவகோட்டை) முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் பழனி இராகுலதாசன், அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி முன்னாள் பேராசிரியர், முனைவர்.க.காந்தி, பேராசிரியை.கே.கண்ணாத்தாள் ஆகியோருக்கும் நன்றி. மற்றும் ஆய்விற்குப் பல்லாற்றானும் உதவிய செல்வன்.க.சொல்லேருழுவன் அவர்கட்கும் நன்றி.

படி திருத்துவதில் பெரும்பங்காற்றிய அன்புத் தம்பிகள் சுப.காளிமுத்து மற்றும் கா.கண்ணையன் ஆகியோருக்கு நன்றி.

எனது கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பல்லாற்றானும் உதவிய தாய் தந்தையார்க்கும் எமது குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் நன்றி. ஆய்வினை விரைந்து முடிக்கவேண்டும் என்ற அவாக்கொண்ட திருமதி.கவிதா பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

இவ்வாய்வேட்டைச் செம்மையாகவும் நேர்த்தியாகவும் கணினியில் அச்சாக்கம் செய்த காரைக்குடி சரவணா கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும், கட்டமைப்புச் செய்துகொடுத்த இரவி அச்சகத்தாருக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்	- தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல்
அகநா	- அகநானூறு
ஆ.ப	- ஆறாம் பதிப்பு
இ.ப.த.ம	- இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்
இளம்	- இளம்பூரணர்
எ.ப.	- எம்.ஃபில் பட்ட ஆய்வேடு
உ.ஆ	- உரையாசிரியர்
ஐங்	- ஐங்குறுநூறு
கலி	- கலித்தொகை
கழகம்	- திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
களவு	- களவியல்
கற்பு	- கற்பியல்
குறள்	- திருக்குறள்
குறுந்	- குறுந்தொகை
செய்யு	- செய்யுளியல்
தொல்.பொருள்	- தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
நச்சர்	- நச்சினார்க்கினியர்
நற்	- நற்றிணை
நூற்	- நூற்பா
ப	- பக்கம்
பக்	- பக்கங்கள்

ப.ஆ	- பதிப்பாசிரியர்
பா	- பாடல்
ம.ப	- மறுபதிப்பு
மு.ப	- முதற்பதிப்பு
மு.ஆ	- முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு
மு.வ	- மு.வரதராசன்
மூ.ப	- மூன்றாம் பதிப்பு
மேலது	- மேலே குறிப்பிட்ட நூல்
மொ.எண்.	- மொத்த எண்
பொருளி	- பொருளியல்
வ.எண்	- வரிசை எண்.
P	- Page
PP	- Pages

பொருளடக்கம்

வ. எண்	இயல்	பொருளடக்கம்	பக்க எண்
1.	ஒன்று	முன்னுரை	1 - 10
2.	இரண்டு	இலக்கணமெய்ம்மைகள்	11 - 80
3.	மூன்று	தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடுகிளத்தல்	81 - 188
4.	நான்கு	தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்	189 - 232
5.	ஐந்து	பிறமாந்தர் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்	233 - 285
6.	ஆறு	புலப்பாட்டுத் திறன்	286 - 388
7.	ஏழு	உளவியல் பார்வையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்	389 - 409
8.	எட்டு	முடிவுரை	410 - 424
		துணைநூற்பட்டியல்	425 - 444
		அட்டவணை :	
		1. நெஞ்சொடு கிளத்தல் தொடர்பான துறைப்பாடல்கள் (களவு, கற்பு)	1 - 17
		2. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடிய புலவர் வகைப்பாட்டுநிரல்	18 - 20
		3. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் திணைநிரல்	21 - 27
		4. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் துறைச் சூழல்கள்	28 - 31
		5. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடிய புலவர்களின் பாடல்கள்	32 - 46
		6. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் கூறுவோர், கேட்போர், களவு, கற்பு நிரல்	47 - 53
		7. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் குறித்த அறிஞர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர் எண்ணிக்கைகள்	54 - 60

இயல் - 1

ஆய்வு முன்னுரை

ஆய்வு முன்னுரை

தமிழுக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். இத்தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருளுக்கு விளக்கம் அளிக்கிறது. பொருள் எனினும் வாழ்க்கை எனினும் ஒக்கும். வாழ்க்கைக்குரிய இலக்கணத்தைச் சொல்லும் பகுதி பொருளிலக்கணமாகும். இப்பொருளிலக்கணம் விரிந்த களத்தை உடையது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அகப்பொருளையும் புறப்பொருளையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இதில் அகப்பொருளைப் பற்றி அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல் முதலானவை எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வியல்களில் அகத்திணைக்குரிய இலக்கணக் கோட்பாடுகளை அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் 'கூற்று' நிகழ்த்துவதற்கு உரியவர் இன்னார் என்றும், கேட்பவர் இன்னார் என்றும் தெளிவாக வரையறை செய்கின்றது. தொல்காப்பியர் செய்யுளுக்குரிய முப்பத்து நான்கு உறுப்புகளுள் ஒன்றாகத் துறையைச் சுட்டுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் கூறும் பொருளிலக்கணக் கோட்பாட்டை மையமிட்டு, சங்க இலக்கியங்கள் பாடப்பெற்றன. இச்சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அகப்பாடல்களின் அடியில் காணப்பெறும் குறிப்புகள் பெரிதும் பயன்படும். ஒவ்வொரு அகப்பாடலும் ஒரு மாந்தரின் நாடகக் கூற்றாகும். அந்தக் கூற்று நிகழ்த்துவோர், கூறும் செய்தி, கூற்றினைக் கேட்போர், கூறுமிடம், கூறும்

நேரம், கூறுவதன் பயன், தோன்றும் மெய்ப்பாடு, குறிப்பாக உள்ள எச்சம், இவ்விடத்து, இம்மொழி, இவர் இவர்க்குரிய என்றுரைக்கும் முன்னம், பொதுவாய் நிற்கும் பொருள்வகை, துறை முதலானவை பாடல்களுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் உறுப்புக்களாகும். இவற்றைச் சங்க இலக்கியத்தோடு, இணைத்து ஆராயும் போக்கு ஆய்வாளரின் கருத்திற்கொள்ளப் பெற்றது.

ஆய்வுத்தலைப்பு

சங்க இலக்கியத் துறைகளுள் நெஞ்சொடு கிளத்தலை மட்டும் கருத்தில்கொண்டு தொல்காப்பிய நெறிமரபில் ஆராயும் வகையில் 'சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்' என்னும் தலைப்பு இவ்வாய்வில் அமைத்துக்கொள்ளப்பெற்றது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்க இலக்கியத்தில் திணையை மையமிட்டு ஆராயும் போக்கு முதலில் துவங்கியது. சான்றாக, இரா.கு.நாகுவின் A Critical Study of Palaiithinai in cangam literature (1966), நா.செயராமனின் சங்க இலக்கியத்தில் பாடாண்திணை (1972), ஐ.அண்ணாமலையின் சங்க இலக்கியத்தின் முல்லைத்திணை (1977), மு.மணிவேலின் தமிழ் இலக்கியத்தில் கைக்கிளை (1979), கோ.சிவகுருநாதனின் வாகைத்திணை (1982), ஆகிய ஆய்வுகளைக் குறிப்பிடலாம். அதனைத் தொடர்ந்து துறைகளை மையமிட்டு ஆராயும் போக்குப் பரவலாகியது. இந்நிலையை பின்வரும் ஆய்வுத் தலைப்புகளின்வழி உணரலாம். 'கலித்தொகையும், கலித்தொகைப் புலவர்களின் பிற அகத்துறைப் பாடல்களும்' (1978) என்னும் தலைப்பில் தி.இரா.செல்வராசன் ஆய்வு செய்துள்ளார்.

இவ்வாய்வு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.லிட்., பட்டப் பேற்றிற்காக அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. வை.சாத்தையா 'சங்க இலக்கியத்தில் அம்பலும் அலரும்' (1988) என்ற தலைப்பிலும், அ.ரெஜினாமேரி 'இரவுப்பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு' (1989) என்ற தலைப்பிலும், அ.செந்தூர் மீனாட்சி 'வாயில் மறுத்தல்' (1989) என்ற தலைப்பிலும், ந.அமிர்தவல்லி 'சங்க இலக்கியத்தில் ஆற்றுவித்தல்' (1990) என்ற தலைப்பிலும் ஆய்வு செய்துள்ளனர். இவ்வாய்வுகள் அனைத்தும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன. 'குறையுற உணர்தல்' (1999) என்ற தலைப்பில் இரா.ரேணுகா காந்தி அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வு செய்துள்ளார். சு.மாலதி 'சங்க இலக்கியத்தில் செலவழுங்கல்' (2000) என்ற தலைப்பில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு செய்துள்ளார். 'சங்க இலக்கியத்தில் வாயில் மறுத்தல்' என்ற தலைப்பில் தாமரைச் செல்வி அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு செய்துள்ளார். மேற்குறித்த ஆய்வுகள் அனைத்தும் எம்.ஃபில்., பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெற்றனவாகும். இரா.மாயாண்டி 'சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை' (1977) என்ற தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்தியுள்ளார். இராம.சண்முகம் 'சங்க இலக்கியங்களில் வரைவு கடாதலும் அறத்தொடு நின்றலும் - ஓர் ஆய்வு' என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்துள்ளார். இவ்வாய்வு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. இராம.தட்சிணாமூர்த்தி 'எட்டுத்தொகையில் திணை துறை ஆய்வு' என்ற தலைப்பிலும், சி.குறிஞ்சிச் செல்வன் 'சங்க இலக்கிய உடன்போக்குப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல் நெறிகள்' என்னும் தலைப்பிலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்தியுள்ளனர். இரா.ரேணுகா காந்தி 'இற்செறித்தலும் உடன்போக்கும்'

(2004) என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்துள்ளார். இவ்வாய்வு அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் அளிக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாய்வுகள் அனைத்தும் பிஎச்.டி பட்டப் பேற்றிற்காக அளிக்கப் பெற்றனவாகும். மேலும் இரா.மோகனின் 'நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஓர் ஆய்வு' என்ற ஆய்வுக் கட்டுரையும் (1989) இவ்வாய்வு நிகழ்த்துவதற்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தது. மேற்குறித்த ஆய்வுத் தலைப்புக்களைக் கருத்திற்கொண்டு நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறை ஆய்வில் இடம்பெறாததால், சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்ற தலைப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ஆய்வு முன்னோடிகளின் கருத்துப்பதிவுகள் இத்தலைப்பிற்கு வழியும், விதியும் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆய்வின் கருதுகோள்

நெஞ்சொடு கிளத்தல் குறித்து இலக்கணிகள் சிந்தனைகளின் பின்னணியில் தலைவன், தலைவி, பிறமாந்தர் ஆகியோர் கூற்றுகளில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பெற்ற செய்திகள் மதிப்பிடப்பெறுவது கருதுகோளின் முதன்மை முயற்சியாகும். மேலும், நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில், புலப்பாட்டுத் திறன் மற்றும் உளவியல் திறன் போன்றவைகளும் கருத்தில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வின் அணுகுமுறைகள்

இலக்கண மெய்ம்மைகள் மற்றும் அகமாந்தரின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் குறித்த ஆய்வில் விளக்கவியல் அணுகுமுறை (Descriptive Approach) மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது. நெஞ்சொடு கிளத்தல் உளவியல் பார்வை என்ற இயலில் உளவியல் அணுகுமுறையும், (Psychological Approach) செயல்முறைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில்

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களையும் அவற்றின் புலப்பாட்டுத் திறனையும் ஆராய்வதில் அழகியல் அணுகுமுறையும் கையாளப் பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு மூலங்கள்

ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற ஆய்வு மூலங்கள், முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள், துணைமைச் சான்றாதாரங்கள் என அமைகின்றன.

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

தொல்காப்பியம், இறையனார் களவியல், தமிழ்நெறி விளக்கம், வீரசோழியம், நம்பியகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம், களவியற் காரிகை, மாறன் அகப்பொருள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகியன இவ்வாய்விற்குரிய முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக (Primary Sources) அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரைகள், இறையனார் களவியலுரை, தமிழ்நெறி விளக்கவுரை, வீரசோழியஉரை, நம்பியகப் பொருளுரை, இலக்கண விளக்கவுரை, களவியற் காரிகை உரை, மாறன் அகப்பொருள் உரை, சங்க அக இலக்கிய உரைநூல்கள், அகப்பொருள் தொடர்பான நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள், கட்டுரைகள், அகராதிகள் முதலியன இவ்வாய்விற்குரிய துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக (Secondary Sources) அமைந்துள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

‘சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்’ என்னும் இவ்வாய்வு,

1. ஆய்வு முன்னுரை
2. இலக்கண மெய்ம்மைகள்
3. தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்
4. தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்
5. பிற மாந்தர் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்
6. புலப்பாட்டுத் திறன்
7. நெஞ்சொடு கிளத்தல் - உளவியல் பார்வை
8. ஆய்வு முடிவுரை

என எட்டு இயல்களாகப் பகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

இயல் விளக்கம்

ஆய்வு முன்னுரை என்னும் முதல் இயல், ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்விற்கான சான்றாதாரங்கள், ஆய்வுப் பகுப்பு ஆகியவற்றை விளக்கிச் செல்கிறது.

இலக்கண மெய்ம்மைகள் என்ற இரண்டாமியல் தொல்காப்பியத்தின் வழி நெஞ்சொடு கிளத்தலின் விளக்கம், வகைகள், அவற்றிற்கு உரையாசிரியர்கள் எடுத்தாண்டுள்ள மேற்கோள், செய்யுட்கள், களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களிலும் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், கண்டோர் முதலான மாந்தர்க்குரிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள், இறையனார் களவியல், தமிழ்நெறி விளக்கம், வீரசோழியம், நம்பியகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம்,

களவியல் காரிகை, மாறன் அகப்பொருள் ஆகிய இலக்கண நூல்கள், நெஞ்சொடு கிளத்தல் குறித்துச் சுட்டும் கூற்றுகள் ஆகியன விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்னும் மூன்றாமியல், தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலில் இயற்கைப் புணர்ச்சியும் நெஞ்சும், இடந்தலைப்பாடும் நெஞ்சும், பாங்கற் கூட்டமும் நெஞ்சும், இரவுக்குறியும் நெஞ்சும், அல்லகுறியும் நெஞ்சும், குறை மறுத்தலும் நெஞ்சும், வரைவிடைப் பிரிதலும் நெஞ்சும், இற்செறிப்பும் நெஞ்சும், மடலேறுதலும் நெஞ்சும், சேட்படையும் நெஞ்சும், பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தலும் நெஞ்சும், உடன்போக்கும் நெஞ்சும் என அமையும் வகைப்பாடுகள், கற்பில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக வரும் வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும், உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலும் நெஞ்சும், பொருள் வயிற் பிரிவும் நெஞ்சும், செலவழுங்கலும் நெஞ்சும், பருவ வரவும் நெஞ்சும், இடைச்சுரப் புலம்பலும் நெஞ்சும், பாசறைப் புலம்பலும் நெஞ்சும் என்னும் வகைப்பாடுகள் ஆகியவற்றை விளக்கிச் செல்கிறது.

தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்னும் நான்காமியல், களவியல் தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தலில் அமையும் பகற்குறியும் நெஞ்சும், அலரும் நெஞ்சும், இற்செறிப்பும் நெஞ்சும், வரைவிடைப் பிரிவும் ஆற்றாமையும் என்னும் வகைப்பாடுகள், கற்பில் தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தலாக அமையும் பருவ வரவின்கண் நெஞ்சிடம் கூறல், பருவம் கழிந்தவிடத்து நெஞ்சிடம் கூறல், மிகுந்த காமத்தின் போது நெஞ்சிடம் கூறல் என்னும் வகைப்பாடுகள், பரத்தமையும் நெஞ்சும், வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும், வாயில் மறுத்தலும் நெஞ்சும், வாயில்

ஏற்றலும் நெஞ்சும், புதல்வனும் நெஞ்சும் போன்ற சூழல்களில் வெளிப்படும் தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஆகியன காட்டுகளுடன் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

பிறமாந்தர் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என்னும் ஐந்தாம் இயல், பிறமாந்தர் வகைப்பாடு, அகக்கற்பில் நற்றாய் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக வரும் மனையினின்று புலம்பல், மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்பல் என்னும் இரு வகைப்பாடுகள், புறக்கற்பில் நற்றாய் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக அமையும் மனக்கலக்கமும் பாலைநிலக் கொடுமையும், சிறந்த மதிநுட்பம் என்ற வகைப்பாடுகள், அகக்கற்பில் செவிலி நெஞ்சொடு பேசுமிடங்களை பால் உண்ணாமை, இசைவு கொடுக்காமை, மிகுந்த அன்பு, மனத்திட்பம், மகளின் துணியை நினைத்தல், மென்மைத் தன்மையை நினைத்துப் பார்த்தல், தன்னை வெறுத்தல், நொந்துகொள்ளல், துன்பத்துப் புலம்பல் என அமையும் கூறுகள், புறக்கற்பில் செவிலி நெஞ்சொடு பேசுமிடங்களான சுற்றத்தார் வருந்தி நிற்கும் நிலை, சிலம்பு கழிக்கும் நிலை கூறல், சிறந்த இல்லறம் கண்டு மகிழல் என்னும் வகைப்பாடுகள், தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள் அவற்றின் வகைப்பாடுகளான பகற்குறி, சேட்படை, குறை நேர்தல், குறை நிறைவேற்றல், வரைவு நீட்டிப்பு ஆகிய சூழல்கள், கண்டோர், பாங்கள் ஆகியோர் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஆகியவற்றை விளக்கிச் செல்கிறது.

புலப்பாட்டுத்திறன் என்ற ஆறாமியலில், புலப்பாட்டுத்திறன் விளக்கம், வெளிப்படை, குறிப்பு என அமையும் அதன் வகைகள், விளித்தல் நிலை, கேட்டல் நிலை, வாழ்த்தல் நிலை, வினவல் நிலை,

அகத்தில் புறநிகழ்வுகள் என வெளிப்படையாகப் பொருள்கொள்ளும் பகுப்புகள், தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றில் விளித்தல் நிலைகள், தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, கண்டோர் கூற்றில் அமையும் வாழ்த்தல் நிலைகள், தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றில் வரும் வினவல் நிலைகள், தலைவன், தலைவி ஆகியோர் கூற்றில் கேட்டல் நிலைகள், அகத்தில் புறநிகழ்வுகள், சேர, சோழ, பாண்டியர் குறித்த வரலாற்றுச் செய்திகள், தலைவன், தலைவி, செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் கூற்றில் வெளிப்படும் புறச்செய்திகள், உவமையின் வரையறை, தலைவன், தலைவி மற்றும் பிறமாந்தர் கூற்றில் வெளிப்படும் வினை, பயன், மெய், உரு உவமைகள், உள்ளுறை, இறைச்சியின் வரையறை, தலைவன், தலைவி, பிறமாந்தர் கூற்றில் காணலாகும் உள்ளுறை, இறைச்சி முதலான உட்தலைப்புகளில் சான்றுகளுடன் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

“நெஞ்சொடு கிளத்தல் - உளவியல் பார்வை” என்னும் ஏழாம் இயல், மனம், மும்மனச் செயல்பாடுகள், தலைவனின் பாலுணர்வு ஆற்றல், இன்பமனச் செயல்பாடு, தலைவனின் தன்முனைப்புள்ளம், மனச்செயற்பாடு, தலைவனின் பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட மனச்செயல்பாடு, உளச்சார்பு ஊக்கிகள், அகமாந்தர்களின் அன்புவிடாய், ஆதரவு விடாய், பிறர்மேல் சுமத்தல், ஒன்றுதல், ஒத்துணர்வு என அமையும் உளச்சார்புக் கவசங்கள், அகமாந்தர்களின் மனவெழுச்சிகள், மனச்சோர்வு, மனப்போராட்டம் ஆகியவற்றை விளக்கிச் செல்கிறது.

ஒவ்வோர் இயலிலும் காணப்பெற்ற முடிவுகள் அந்தந்த இயல்களின் இறுதியில் தரப்பெற்றுள்ளன. அவைகளில் தேர்ந்த முடிவுகள் ஆய்வு முடிவுரையில் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியலில் இவ்வாய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற நூல்கள், ஆய்வேடுகள், கட்டுரைகள், ஆங்கில நூல்கள் ஆகியன பட்டியலிடப் பெற்றுள்ளன.

பின்னிணைப்பில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் குறித்த பாடல்கள் எண்ணிக்கை, பாடல்கள் இடம்பெற்ற எண்கள், தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், கண்டோர், பாங்கன் என அமையும் அகமாந்தர்களின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல் எண்கள் முதலான தலைப்புகளில் அட்டவணையிடப்பெற்றுக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

இயல் - 2

இலக்கண நெய்தல்நெய்கள்

இலக்கண மெய்ம்மைகள்

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் செய்யுளுறுப்புகள் முப்பத்து நான்கினை மொழியும்போது கூற்று வகை எனும் உறுப்பினையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். கூற்றுவகை எனும் போது கூறுபவர் கேட்போர் என்னும் இருவரது பங்கும் இடம்பெறுவது இன்றியமையாதது. ஆதலின் தொல்காப்பியர், ஒருவர் தன் முன்பாக மற்றொருவர் இருக்கக் கூறுவதனைக் கூற்று வகையில் அடக்கி அங்ஙனம் யாரும் இல்லாமல் தாமே கூறுவனவற்றை ஒருபாற் கிளவி எனக் கூறியுள்ளார். இவ்வொருபாற்கிளவி, ஒருகூற்றுக் கிளவி, தனிக்கிளவி, ஒருபாற் கூற்று எனவும் அழைக்கப்பெறும். அத்தகைய பாற்கிளவிகளுள் ஒன்றான நெஞ்சொடு புணர்த்தல் பற்றிய இலக்கண மெய்ம்மைகளை இவ்வியல் ஆய்கிறது.

ஒருபாற்கிளவி - விளக்கம்

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கே சிறப்பாக உரியது ஒருபாற்கிளவி ஆகும். காதலால் உளதாகும் துன்பமும், இன்பமும் ஆகிய இருவகை நிலைக்களத்தும், நகை முதலிய எண்வகை மெய்ப்பாட்டுத் திறமும் விளங்குமாறு இவ்வொருபாற்கிளவி புனையப்பெறும்.

ஒருபாற்கிளவிகளில் கேட்பதற்கு உரியனவாகக் கற்பனை செய்து பாடப்படுவதைத் தொல்காப்பியர்,

“ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே
கடலே கானல் விலங்கே மரனே
புலம்புறு பொழு தேபுள்ளே நெஞ்சே

அவையல பிறவும் நுதலிய நெறியால்
சொல்லுந போலவும் கேட்குந போலவும்
சொல்லியாங்கு அமையும் என்மனார் புலவர்”¹

என மொழிவர். ஈண்டு ஞாயிறு முதல் நெஞ்சு ஈறாகக் கூறியனவும்,
அவை போல்வன பிறவும் கேட்பதற்கு உரியன என்பது
பெறப்பெறுகிறது. இத்தகைய கேட்பதற்கு உரியனவற்றுள் ஒன்றாக
நெஞ்சு சுட்டப்பட்டிருப்பது நோக்குதலுக்குரியது.

நெஞ்சு - சொல் வகையும், விளக்கமும்

மனத்தின் பல்வேறு நிலைகளை உணர்த்தும் சொற்களில் ஒன்று
நெஞ்சமாகும். இந்நெஞ்சம் எனும் சொல் குறித்துத் தொல்காப்பியத்தை
நோக்குமிடத்து,

“தன்னெஞ்சு
ஆர்வநெஞ்சம்
புணர்ந்த நெஞ்சம்
நாணு நெஞ்சலைப்ப
புல்லிய நெஞ்சம்
நெஞ்சு வலிப்பினும்
நெஞ்சு தளை
நெஞ்சு புண்ணுரீஇ
இயன்ற நெஞ்சம்
அறம்புரி நெஞ்சம்
நெஞ்சொடு புணர்த்து
ஒருசிறை நெஞ்சோடு

நெஞ்சு கொளின்

நெஞ்சு அழிதல்”²

முதலிய சொல்லாக்கங்கள் இடம்பெறக் காணலாம். இவற்றால் தொல்காப்பியர், நெஞ்சம், நெஞ்சு என்னும் சொல்லாட்சிகளை வெளிப்படையாகவும், உவமையாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

நெஞ்சு என்னும் சொல்லுக்கு மனம், இதயம், மார்பு, நடு, தைரியம், தின்னக்கம், தொண்டை எனும் ஏழு பொருள்களைச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி³ சுட்டுகிறது.

மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி “நெஞ்சகம், ஓர்மம், துணிவு, தைரியம், தொண்டை, மனம், மார்பு, நடு எனும் எட்டுப் பொருள்களைச் சுட்டிக்கூறியுள்ளது”⁴ எனவே சொல்லாட்சி அடிப்படையில் நோக்கும்போது நெஞ்சமானது அறிதல், உணர்தல் போன்ற செயல்பாடுகளையும், அன்பு, அறம் போன்ற நல் உணர்வுகளையும், பெறத்துணை செய்கின்றது என்று கருதலாம். மற்றும் நினைப்பதற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற நெஞ்சம் ஆத்திரத்திற்கும், அருள் உடைமைக்கும் காரணமாய் இருக்கின்றது. மேலும் உணர்தற்கும், உருகுதற்கும், நிலைக்களனாகி, பதைத்தல், குடித்தல், குழைதல், கசிதல், துவளுதல், இளைத்தல் போன்ற நிலைகளைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது என்பர்.⁵ தொல்காப்பியர் நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனும் ஒருபாற் கூற்றினை விளக்க முற்படும்போது எண்வகை மெய்ப்பாட்டை இணைத்துப் பேசுவது பொருத்தமாக அமைகிறது.

நெஞ்சொடு புணர்த்தல் - விளக்கமும் வகைகளும்

உலகியலில் உணர்வுடையார் அனைவருக்கும் உரிய கூற்றாக இல்லாமல் காமம் மிக்க தலைவன், தலைவியாகிய காதலர் இருவர்பால் மட்டுமே நிகழ்தற்குரியது ஒருபாற் கூற்றெனும் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் துறையாகும். இவ்வொருபாற் கிளவிகள் நெஞ்சொடு புணர்த்தல், தொழிற்படுத்தி அடக்குதல், தம்பாற் சேர்த்தல், உவமவாயிற்படுத்தல் எனும் நான்காகும்.

நெஞ்சொடு புணர்த்தலின் வகைகளாக எண்ணும்போது உறுப்புடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல், உணர்வுடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல், மறுத்து உரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் ஆகிய மூன்றும் ஆகும்.

நிலைக்களன்கள் - விளக்கம்

தொல்காப்பியர் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்கான நிலைக்களன்களையும், மெய்ப்பாடுகளையும், அவற்றின் பகுதிகளையும்,

“நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையிற்

காமங் கண்ணிய மரபிடைத் தெரிய

எட்டன் பகுதியும் விளங்க”⁶

என்று விளக்குவார்.

இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர், “துன்பமும், இன்பமும் ஆகிய இருவகை நிலையினையுடைய காமத்தைக் குறித்த மரபு இடையீடுபடுதலான் மெய்ப்பிரிவு எட்டாகிய எட்டன் பகுதியும் விளங்க”⁷ என்று விளக்கிச் செல்வார்.

நச்சினார்க்கினியர், “துன்பமும் இன்பமுமாகிய இரண்டு நிலைக்களத்தும் காமம் கருதின வரலாற்று முறைமையிடம் விளங்க நகை முதலிய எட்டனுடைய கூறுபாடுந் தோன்ற”⁸ என விளக்கம் அளித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறிய உரையாசிரியர்களின் கருத்தினையே வெள்ளைவாரணர், சிவலிங்கனார் போன்றோரும் கூறியுள்ளனர். இதிலிருந்து ஒருபாற் கிளவிக்கான நிலைக்களன்கள் இன்பம், துன்பம் என்பது பெறப்பெறும். இவ்விரு நிலைக்களன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு களவு, கற்பு எனும் இருவகைக் கைகோள் நிகழ்ச்சிகளில் இடையீடுகள் ஏற்படும் சூழ்நிலையில் நகை முதலான எண்வகை மெய்ப்பாடும், அவற்றின் பகுதியும் தெளிவாகக் காட்டப்பெறும் என்பதும் புலனாகிறது.

நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

தொல்காப்பியத்தில் நெஞ்சம், நெஞ்சு எனும் சொல்லாட்சி விளிச் சொல்லாகவும், உவமையாகவும் அமைகின்றது. ‘நெஞ்சொடு புணர்த்தல்’ அதாவது ‘நெஞ்சொடு பொருந்துதல்’ எனும் பொருளில் பொருளியலில் மட்டும் இடம்பெறுகின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“ ஒட்டிய

உறுப்புடையது போல் உணர்வுடையது போல்

மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும்”⁹

என்று உரைக்கும்.

இதற்கு, “பொருந்திய உறுப்புடையது போலவும், உணர்வுடையது போலவும், மறுத்துரைப்பது போலவும், நெஞ்சொடு புணர்த்துக் கூறியும்”¹⁰ என இளம்பூரணர் விளக்கிச் செல்கிறார்.

நச்சினார்க்கினியர் “மன அறிவும், பொறியறிவும் வேறுபட நிறுத்தி, அஃறிணை இருபாற்கண்ணும் உயர்திணை மூன்று பொருளுமுரியனவாகக் கூறுகின்ற அவரவர் தமக்குப் பொருந்திய உறுப்பெல்லாம் தருவது போலவுந் தநெஞ்சொடு புணர்த்துச் சொல்லியும்”¹¹ என விளக்கமளிப்பார்.

ஆயினும், “நெஞ்சமாகிய அகக்கருவிக்கு வினை முதலாந் தன்மையும் கை,கால் முதலிய உறுப்புகளும் உயிரினத் தூண்டுதலின்றித் தாமே உணரும் உணர்வும் பிறர் கூற்றுக்களை மறுத்துரைக்கும் உரைத்திறமும் உள்ளன போலத் தமக்குள் கூறிக்கொள்ளுதல் உலகியலில் வழங்கும் சொற்பொருள் மரபாகும் என்பதனைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்தது என விளக்கம் கூறுவர் க.வெள்ளைவாரணர்”¹². ஆ.சிவலிங்கன் இளம்பூரணர் உரையைத் தழுவி உரை வரைந்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கருத்துக்களின்வழி, பொருந்திய இடங்களில் நெஞ்சத்தை உறுப்புடையது போலவும், உணர்வுடையது போலவும், மறுத்துரைப்பது போலவும் கொள்ளலாம் என்ற இளம்பூரணரின் உரை பொருத்தமாக அமைகிறது. நச்சினார்க்கினியர், இக்கருத்தைக் கூறியபோதிலும் உவம வாயிற்படுத்தல் என்பதற்கு உரிய மனஅறிவு, பொறியறிவுகளைக் கொண்டு வந்து புகுத்தி ஒருபாற் கிளவியை மூன்று என அடக்குவர்.

இங்கு, மேற்கோள் செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்டுகின்ற முறையிலும் மெய்ப்பாடுகளைச் சொல்லுகின்ற முறையிலும் வேறுபடுகின்றனர்.

நெஞ்சொடு புணர்த்தலும் அதன் நிலைக்களன்களும்

நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்கு உரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள் செய்யுட்களை நோக்கும்பொழுது தொல்காப்பியர் கூறிய நோயும் இன்பமும் ஆகிய இரு நிலைக்களன்களில் பொருத்தமுற அமைந்துள்ளன. மேலும், உறுப்புடையது போலவும், உணர்வுடையது போலவும், மறுத்துரைப்பது போலவும் நெஞ்சொடு புணர்த்தலின் வகைப்பாட்டிற்கேற்ப உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள் செய்யுட்களைத் தந்துள்ளனர்.

உறுப்புடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

நோயையும் இன்பத்தையும் நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, பாங்கன் ஆகியோர் உறுப்பினை நெஞ்சுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவது உறுப்புடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தலாகும். இவற்றில் முதன்மை கருதி, தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர் தம் உறுப்புடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தலை மட்டும் உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள் காட்டியுள்ளனர்.

துன்பத்தை மையமிட்ட தலைவன் தலைவி கூற்றுப்பாடல்களில் உறுப்புடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

“உறுப்புடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் எனும் ஒருபாற்கிளவி தலைவன், தலைவி கூற்றுப்பாடல்களில் துன்பத்தை

மையமிட்டு எங்ஙனம் அமைந்துள்ளன”¹³ என்பதனை உரையாசிரியர் வழிக் கீழ்வருமாறு கூறலாம்.

துன்பத்தை மையமிட்ட மேற்கோள் செய்யுட்களைத் தலைவன் கூற்றில் உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டவில்லை. தலைவி கூற்றில் உள்ள,

“இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்

தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே”¹⁴

என்னும் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். இதில் தலைவன் இருளில் நடந்து வரும் போது அவனது கால்கள் தளரும். அவ்வாறு தளரும் அவனது கால்களைத் தாங்க தனது நெஞ்சம் சென்றது எனத் தலைவியின் நெஞ்சத்தை “உறுப்புடையது போல் அழகை பற்றி வந்தது”¹⁵ என நச்சினார்க்கினியரும் கூறுவர். தலைவன் வரும் வழியின் இடரையும் அச்சத்தையும் பற்றிக் கூறுவதால் இது உறுப்புடையது போல் அச்சம் பற்றி வந்ததாகக் கொள்வது பொருத்தமுடையதாகும்.

“சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்விபெறுந் துணையும்

நின்றதுகொல் நேர்மருங்கிற் கையூன்றி - முன்றில்

முழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்கு

உழுந்துபின் சென்றஎன் நெஞ்சே”¹⁶

என்னும் பாடலில் தலைவியின் நெஞ்சம் தலைவன் பின் சென்று அவன் இருக்குமிடத்தை அடைய முயன்று முடியாததால் திரும்பி வந்து அவன் இடுப்பில் கையூன்றி நின்றுவிட்டது எனத் தலைவி தன் நெஞ்சைக் கைக்கு உறுப்பாகக் கொண்டு உரைக்கின்றாள். இதனை, இளம்பூரணர் உறுப்புடையது போல் அவலம் பற்றி வந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இச்செய்யுளைக் கைக்கிளைக்கண் உறுப்புடையது போல் அவலம் பற்றி வந்ததாகக் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்விடத்தில் மேற்கோட் செய்யுட்களையும் மெய்ப்பாடுகளையும் சொல்கிற முறையில் உரையாசிரியர்கள் வேறுபடுகின்றனர்.

உணர்வுடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

உணர்வுடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் எனும் ஒருபாற்கிளவிக்கு இன்பத்தை மையமிட்ட செய்யுட்களை உரையாசிரியர்கள் தலைவன் கூற்றில் எடுத்துக்காட்டவில்லை. தலைவி கூற்றில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

துன்பத்தை மையமிட்ட மேற்கோள் செய்யுட்கள்

“உள்ளம் பிணக்கொண் டோள்வயின் நெஞ்சஞ்

செல்லல் தீர்கஞ் செல்வா மென்னும்”¹⁷

எனும் பாடலில் தலைவனது நெஞ்சம் அவன் உள்ளத்தைப் பற்றிக் கொண்டு தலைவி இருக்கும் இடத்தை அடைந்து அதன்மூலம் துன்பம் நீங்கிக் கொள்வோம்! என்று கூறி ஆறுதல் அடைகிறது. இதில் தலைவி இருக்கும் இடத்தை நெஞ்சம் உணர்வதாகக் கூறப் பெறுகிறது. இப்பாடலை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் உணர்வுடையது போல் இனிவரல் பற்றி வந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டுவர். இங்கு மேற்கோள் செய்யுட்களைக் கூறும்போதும் மெய்ப்பாடுகளைச்சுட்டும் போதும் ஒன்றுபட்டுள்ளனர் என்பது சுட்டத்தக்கது.

இன்பத்தை மையமிட்ட செய்யுள்

“அறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே”¹⁸

எனும் தலைவி கூற்றுக் கலித்தொகைப்பாடல், நெஞ்சத்தை அறிந்தும் அறியாததுமான மடநெஞ்சமாகக் கருதுகின்றமையை உணர்த்துகிறது. ஆதலால், இச்செய்யுளை உணர்வுடையதுபோல் நகைபற்றி வந்ததற்குச் சான்று காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்விடத்தில் இளம்பூரணர் எடுத்துக்காட்டாத மேற்கோள் செய்யுளை நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் என்பது கருத்தக்கது.

மறுத்துரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் எனும் ஒருபாற்கிளவிக்கு, இன்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட மேற்கோள் செய்யுட்கள் உரையாசிரியர்களால் காட்டப்பெறவில்லை. துன்பத்தை மையமிட்ட செய்யுட்களே உரையாசிரியர்களால் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

“நின்மொழி கொண்டியானோ விடுவானென் மொழிகொண்

டென்னெஞ்சம் ஏவல் செயின்”¹⁹

எனும் கலித்தொகைப் பாடலை, மறுத்துரைப்பதுபோல் உவகை பற்றி வந்த தலைமகன் கூற்றுப் பாடலாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர். இப்பாடல், ஏவல் செய்யேன் என்று நெஞ்சம் மறுத்துரைப்பதுபோல் அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியர் கூற்றுகளில் நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

தொல்காப்பியர் களவினை,

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்

பாங்கொடு தழாலும் தோழியிற் புணர்வும் என்று

ஆங்க நால் வகையினும் அடைந்த சார்பொடு

மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”²⁰

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆயின் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகிய இயல்களில் அக மாந்தர்களுக்குரிய கூற்றுகளை மொழியும் தொல்காப்பியர் மேலே குறிப்பிட்ட களவின் பகுதிகளுக்குள் எந்தெந்தக் கூற்று அடங்கும் என்பதைப் புறத்திணையியலில் கூறியதுபோல் கூறவில்லை. அதற்குக் காரணம் அகநிகழ்ச்சிகள் அக மாந்தர்களின் தன்மைக்கு ஏற்ப மாறுபடுவதேயாகும். ஒரு வரையறைக்குள் பாகுபடுத்திக் கூறின் அகச் சுவை கெடும். அதனால்தான் களவிற்குரிய வகையைப் பாகுபாடு செய்த தொல்காப்பியர், அவ்வகைகளுக்குரிய கூற்றுகளைப் பாகுபாடு செய்யவில்லை. அவ்வாறே கற்பியலையும் அமைத்துள்ளது கருதுவதற்குரியது.

உரையாசிரியர்கள் காட்டும் மேற்கோள் பாடல்களையும் துறையாசிரியர் காட்டும் துறைக்குறிப்புகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் குறித்த நூற்பாக்கள் இனங்காணப்பெற்றுள்ளன.

களவு

களவில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் எனும் ஒருபாற் கூற்றில் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரியவையாக ஐந்து கூற்றுகள் கொள்ளப் பெறுகின்றன. அவை,

“ ‘தலைவியை முன்னிலையாக்கி வண்டு, நெஞ்சு முதலானவற்றிடம் கூறுதல்’

‘தலைவியின் மிக்க அழகினை உரைத்தல்.’

‘தலைவியின் மகிழ்ச்சியால் புறத்தே முறுவற் குறிப்பு மிக்குத் தோன்றும் நிலையினைத் தலைவன் அறிந்து அவ்வழகைக்கூறுதல்.’

‘தலைவன் தன் அகத்தே நிகழும் நோயால் புறத்து நிகழும் தளர்வினைக் குறிப்பால் எடுத்துக் கூறுதல்.’

‘தலைவி பிரிந்த வழிக் கலங்கும்போது தலைவன் கூறல்’ ”²¹
ஆகியனவாகும்.

இடந்தலைப்பாடு

இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்த்திய தலைவன் அடுத்த நாளும் அவ்விடத்திற்குச் சென்று தலைவியை எதிர்ப்படுதல் இடந்தலைப்பாடாகும். இவற்றிற்குரிய தலைவன் கூற்றுகளாக,

“ ‘தலைவியை மெய்யுறு புணர்ச்சி செய்வதற்கு உரிய காலம் வாய்க்கப் பெறாமையை எண்ணி வருந்தும்போதும்.’

‘காட்சி நிகழ்ந்த பின்னர்ப் புணர்ச்சி எய்தும் போதும்.’

‘தலைவி பிரிந்து செல்லும்போது, அவளைத் தழுவிப் பெற்ற இன்பத்தைக் கூறி மகிழும்போதும்’ ”²² எனும் மூன்று கூற்றுகள் அமைத்துக்கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

பாங்கற் கூட்டம்

தலைவியோடு தனக்கு ஏற்பட்ட உறவினைத் தலைவன் தன் உயிர்த் தோழனாகிய பாங்கனுக்கு எடுத்துக்கூறி அவன் தனக்குத் துணையாக வேண்டுமென வேண்டுவான். இவ்வேண்டுகோளை ஏற்றுப் பாங்கன் குறிவழிச் சென்று தலைவி நின்ற நிலையை உணர்ந்துவந்து உணர்த்தியபின் தலைவன் சென்று கூடுதல் பாங்கற் கூட்டமாகும்.

இக் கூட்டத்தில் தலைவனுக்குரிய கூற்றாக ஒரு கூற்று அமைகிறது. அது, “தலைவனுக்கு நிகழும் குற்றங்களை வெளிப்படக் காட்டிய பாங்கள் அவன் ஆற்றாமை மிகுதிகண்டு அதனை நீக்குவதற்கு விரும்பும்போது தலைவன் கூறுதல்”²³ என அமைகிறது.

தோழியிற் புணர்வு

களவொழுக்கம் நீண்ட நாளைக்குத் தொடர்ந்து நிகழவேண்டுமெனத் தலைவன் விரும்புவான். அதனால் அவன் தலைவிக்குச் சிறந்தாளாகிய உயிர்த்தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் வாயிலாகத் தலைவியைக் கூடுவான். அங்ஙனம் கூடும் கூட்டமே தோழியிற் புணர்வாகும்.

இத் தோழியிற் புணர்வில் தலைவன் “குறை இரந்து” நின்றல் என்பதில் ஒரு கூற்று அமைகிறது.

“ பாங்கள் துணைகொண்டு தலைவியைச் சந்தித்தல்
தனக்குப் பெரிதும் இயலாது ஆகலின் தலைவிக்கு
அமைந்த தோழியிற் பலருள் அவனோடு ஒன்றித்
தோன்றும் தோழியைக் கண்டு இரந்து பின்
நின்ற நிலை”²⁴

என்னும் கூற்று நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குப் பொருந்தி நிற்பதாகும்.

சேட்படை

தோழியிற் புணர்வில், தோழி தலைவனது குறையைக் கேட்டும் தோழி அதை முடிக்கமாட்டாள். தலைவியின் அருமையைத் தலைவன் உணரவேண்டியும், தலைவன் தலைவிபால் கொண்ட அன்பைத் தான்

உணரவேண்டியும் தலைவனைச் சேட்படுத்துதல் சேட்படையாகும். இதில் தலைவனுக்குரியதாக இரண்டு கூற்றுகள் அமைகின்றன. அவை,

“குறி எதிர்ப்பட்டும் கையுறை மறுக்கப்பட்டும் கொடுக்கப்
பெற்றும் இரந்து பின்னின்றான் அங்ஙனம்
குறி எதிர்பாடின்றி ஆற்றானாய் இருந்து பின்
நிற்றலை ஒழிந்தவிடத்துத் தலைவன் கூறல்”²⁵

“தான் வருந்திக் கூறுகின்ற கூற்றினைத் தலைவியைச்
சார்த்தித் தலைவன் கூறலின் இவ்விதம் ஆற்றானாய்
இவ்வாறு கூறினான் என்று அஞ்சித் தோழி உணராமல்
தலைவி தானே கூடிய பகுதியின்கண் கூறல்”²⁶

என்பனவாகும்.

இருவகைக் குறி

தோழியிற் புணர்வில், தலைவன் தோழியின் உதவியால் தலைவியைச் சந்திக்கும், குறிகள் பகற்குறி, இரவுக்குறி என இருவகைப்படும். இவ்விருவகைக் குறியில் மூன்று கூற்றுகள் நெஞ்சொடு கிளத்தலுக்கு உரியனவாக உள்ளன. அவை பகற்குறியில்,

“பரிந்த உள்ளத்தினனாய் வருந்திக்கூறல்”²⁷

எனவும்,

இரவுக்குறியில் “ ‘தலைவியைக் கூடிக் களித்துப் பின் செல்லும்போது வருந்துதல்’

‘அல்லகுறிப்பட்டு நீங்கும் தலைவன் கூறல்’ ”²⁸ எனவும் கூற்றுகள் அமைகின்றன.

உடன்போக்கு

அம்பலும் அலரும் களவினை வெளிப்படுத்தும் எனத் தலைவி அஞ்சிய நிலையிலும், இற்செறிப்புக் கடுமையினின்று அவளை உய்விக்க விரும்பிய நிலையிலும், வரைவு தனக்கு மறுக்கப்பட்ட நிலையிலும் தலைவன் தோழியோடு ஆராய்ந்து முன்கூட்டியே ஒரு நன்னாள் தேர்ந்தெடுத்து அந்நாளில் யாருமறியாவண்ணம் தலைவியைத் தன்னார் அழைத்துச் செல்வது உடன்போக்கு எனப்படும். இச் சூழலில் தலைவன் நிகழ்த்தும் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் இரண்டு. அவை,

“ ‘தலைவியின் தமர் தனக்கு வரைவு மறுத்த நிலை’

‘தலைவன் தலைவியை மணந்து கொளல்வேண்டிச் சான்றோரை விடுத்தானாக, சான்றோர்க்கு தலைவியின் தமர் வேட்கொடை மறுத்தனர். அதையறிந்து தலைவன் வருந்திய நிலை’ ”²⁹ ஆகியனவாகும்.

கற்பு

தொல்காப்பியர் கற்பினை,

“மறைவெளிப்படுதலும் தமரின் பெறுதலும்

இவை முதலாகிய இயல் நெறி திரியாது

மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்

பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே”³⁰

எனக் குறித்துள்ளார்.

இதில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் அனைத்தும் பிரிவில் அமைகின்றன.

பிரிவு

தலைவன் தலைவியை விடுத்து ஓதல், பகை, வேந்தற்குற்றுழி, தூது, காவல், பொருள், பரத்தை ஆகிய ஏழன் காரணமாகப் பிரிவான். இப்பிரிவுகளுள் ஓதல், பகை, தூது, காவல் ஆகிய நான்கு பிரிவுகளில் தலைவன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவதாகக் கூற்றுகள் அமையவில்லை. பொருள்வயிற் பிரிவு, வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவு, பரத்தையிற் பிரிவு ஆகிய மூன்றில் மட்டும் தான் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்று அமைகிறது.

பொருள்வயிற் பிரிவு

பொருள்வயிற் பிரிவு பரந்தது; களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொதுவாய் நிற்பது. இதில் தலைவியை விட்டுப் பொருள்வயிற் பிரியும் தலைவன் கூறுவனவற்றை,

1. பிரிவு அறிவுறுத்தல்
2. செலவழுங்கல்

என இரு வகைப்படுத்தலாம்.

பிரிவு அறிவுறுத்தல்

இதில் மூன்று கூற்றுகள் அமைத்துக்கொள்ளப்பெறுகின்றன. அவை,

“ ‘உடன் வருவேன் எனத் தலைவி கூறிய நிலையிலும்’

‘உடன் கூட்டிச் செல்க எனத் தோழி கூறிய நிலையிலும்’

‘தலைவன் அவர்களிடத்து வழி ஈங்களைக் கூறும்போதும்’ ”³¹

எனத் தலைவனிடத்து நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றாக இடம்பெறும்.

செலவழுங்கல்

தொல்காப்பியர் செலவழுங்கலை,

“செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே

வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சியாகும்”³²

எனக் கூறுவர். இதில் தலைவன் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாக ஏழு கூற்றுகள் கொள்ளப்பெறுகின்றன. அவை,

“ ‘தலைவியை விடுத்து வேற்று நாடு செல்லும்போது ஏற்படும்
துன்பத்தின்கண்ணும்’

‘மிகுந்த தொலைவு பிரியும் பிரிவின்கண் நின்று

அஞ்சிய வருத்தத்தின் கண்ணும்’

‘முன்னொருகால் பிரிந்து சென்று சுரத்திடை வருந்தியவன்

மீண்டும் அந்நெறியினைப் போதற்குக் கருதிய வழிக் கண்ணும்’

‘பொருளினும் காமம் வலியது என நினைக்குமிடத்தும்’

‘தலைவியை விடுத்துப் பிரிந்து சென்றால் அந்தப் பிரிவுக்

காலத்து அவளது நிலை என்னாகுமோ என அஞ்சும் அச்சத்தின்
கண்ணும்’

“தலைவிக்குத் தான் கூறிய உறுதிமொழியைப் பிழைத்துப்

பிரிதலைத் துணிதற் கண்ணும்’

‘நாளது சின்மை, தாளாண் பக்கம், இன்மையது இளிவு, அன்பினது

அகலம் ஆகிய நான்கும் தலைவனைப் பொருள்வயிற்பிரிய

ஊக்குவிக்குமிடத்தும்’

‘இளமையது அருமை, தகுதியது அமைதி

உடைமையது உயர்ச்சி, அகற்சியது அருமை

ஆகிய நான்கும் தலைவனைப் பொருள்வயிற்

பிரியவிடாமல் தடுக்குமிடத்தும்’ ”³³

என அமைகின்றன. இவற்றால் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழங்குவான். “இச் செலவு தவிர்த்தல் நிலையானது அன்று; தலைவியைத் தேற்றிப் புலப்படுத்துவதாகச் சிறிதுகாலம் தவிர்ந்து செல்வான்”³⁴ என்பர் தொல்காப்பியர்.

இடைச்சுரத்தழுங்கல்

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும்போது இடைச்சுரத்து அவளின் நினைவு தலைவனுக்கு வரும். அப்போது வருந்தித் தலைவிபால் மீண்டு வருவதை நினைப்பான். இது “மீட்டுவரவாய்ந்த வகையின் கண்ணும்”³⁵ எனப்படும். இதில் தலைவன் நெஞ்சொடு நிகழ்த்தும் கூற்றாக,

“பிரிந்த தலைவன் இடைச்சுரத்து உருவு
வெளிப் பட்டுழியும், மனம் வேறுபட்டுழியும்
மீண்டு வருதலை ஆராய்ந்த விடத்து”³⁶

கூற்று நிகழ்த்துவான்.

வினையிடம்

போர் காரணமாகச் சென்ற வேந்தன் போர் முடிந்த பின்னரும் சினம் குறையாது இருக்கின்ற நிலையில் வேந்தனுக்குத் துணையாகச் சென்ற தலைவன், பாசறையில் தலைவியை நினைந்து வருந்துவான். இச் சூழலில்,

“பாசறையிடத்துத் தலைவன் தலைவியின்
நினைவு தோன்றத் தன் நெஞ்சிடம்
புலம்புதல்”³⁷

எனக் கூற்று அமையும்.

வினைமுற்றி மீளல்

வினைமுற்றி மீளும் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாக,

“ ‘ வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தேர்ப்பாகனுக்குத் தன் நெஞ்சினைக் கூறி விரைந்து செலுத்துக எனுமிடத்தும்’

‘வினை முற்றி மீண்ட தலைவன் தன் இல்லம் அடைந்து தலைவியோடு இன்புற்று இருக்கும் காலத்து இடைச்சுரத்து நிகழ்ந்தவற்றை நினைத்தவிடத்தும்’ ”³⁸ ஆகிய இரண்டும் அமைகின்றன.

பரத்தையிற் பிரிவு

தலைவன் பரத்தையின் பிரிந்து, பின் தலைவியிடம் வரும்போது தலைவி ஊடல்கொள்வாள். அங்ஙனம் ஊடும் போது தலைவன்பால் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்று அமையும்.

“தலைவி தன்பால் கொண்ட ஊடலைத்

தணிப்பது குறித்து வாயில்களோடு

உரையாடுமிடத்து”³⁹

என்று தலைவன்பால் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்று நிகழ்த்தப்பெறும்.

தலைவி

அகத்திணை மாந்தருள் கூற்றுக்குரியோர் யாவரும் தலைவியின் நலனை நினைந்து கூற்று நிகழ்த்தினாலும் தலைவிக்கு மன நிறைவு ஏற்படுவதில்லை. அதனால் தன்னைப் பற்றித் தானே கூற்று நிகழ்த்தித் தன்னைத் தானே ஆற்றுப்படுத்திக்கொள்ளுதல் தலைவிக்கு இயற்கைத் தேவையாய் அமைந்துவிடுகின்றது.

இத்தகைய தலைவி கூற்று, பல சூழல்களில் நிகழ்வது உண்டு. அங்ஙனம் நிகழ்வதைத் தொல்காப்பியர் பல நூற்பாக்களில்

மொழிந்துள்ளார். இதில் அவர் குறிப்பிடும் தலைவி கூற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு “இளம்பூரணர் அறுபது”⁴⁰ என்றும் “நச்சினார்க்கினியர் எழுபத்திரண்டு”⁴¹ என்றும் கூறுவர். இளம்பூரணர் “ஒரு கூற்றாகக் கருதிய தலைவி கூற்றை”⁴² நச்சினார்க்கினியர் “மூன்று கூற்றாக”⁴³ மொழிகின்றார். இது மட்டுமின்றி இளம்பூரணர் தலைவன் கூற்றாகக் கூறியவற்றை, நச்சினார்க்கினியர் தலைவி கூற்றாக மொழிந்துள்ளார். இதுவே கூற்று வேறுபாட்டிற்கான காரணங்களாகும். இந்தக் கூற்றுகளில் தலைவி நெஞ்சிற்குக் கூறுமிடங்கள் மட்டும் இங்குக் கூறப்பெறுகிறது.

இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு

பாங்கற் கூட்டம்

இம் மூன்று கூட்டங்களிலும் “தலைவிபால் கூற்று நிகழும் ஆயின் அருகி அல்லது நிகழாது”⁴⁴ என இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் “இக் கூட்டங்களில் தலைவிபால் கூற்றே நிகழாது”⁴⁵ எனக் கூறுவர்; “இதனைத் தோழியிற் கூட்டத்துத் தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவாள் என்பதும், நிகழுங்கால் நாணும், மடனும் பெரும்பான்மை கெட்டு அக்கூற்று நிகழுமென்பதூஉம்... கூறியவாறாயிற்று”⁴⁶ என்று அலர் எழுவது கொண்டு உணரலாம்.

இம் மூன்று கூட்டங்களில் தலைவி கூற்று வெளிப்படுமா என்பது குறித்துத் தொல்காப்பியர் மனக்கருத்து யாதென அறிவதற்குக் களவியலில் உள்ள “நான்கு நூற்பாக்கள்”⁴⁷ துணை நிற்கின்றன.

“தலைமகள்பால் நாணும், மடனும் பெண்மைப் பண்புகளாக எஞ்ஞான்றும் உளவாகலின் காமவொழுக்கத்தின்கண் அவள் தலைமகள்

மாட்டுக் கொண்ட காதல் வேட்கை 'குறிப்பினும் இடத்தினும்' புலப்படும் என்று ஒரு நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.⁴⁸

தலைவன் எதிர் தலைவியது காமவேட்கை “கண்களாலும், மெய்ப்பாடுகள் வாயிலாகவும் புலப்படுவதைத் தொல்காப்பியர் 'குறிப்பு' என்கின்றார். குறிப்பினான் வேட்கை புலப்படுதலை இரண்டு நூற்பாக்களில் குறிப்பிடுகின்றார்.⁴⁹

“இடத்தினான் என்பதற்கு இளம்பூரணர் சொல்லுதற்குத் தக்க இடத்தினான் வேட்கை புலப்படுதல்”⁵⁰ என்று விளக்கம் தருவர். 'இடம்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் இடந்தலைப்பாடும், பாங்கொடு தழாஅலும், தோழியிற் புணர்வுமாம்”⁵¹ என்று சூழற் பொருள்கொள்வர். இருப்பினும் இளம்பூரணர் கூறுவது தொல்காப்பியர் மனக்கருத்து. இடத்தினான் வேட்கை புலப்படுதல் குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

“சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாகலின்

அல்ல கூற்று மொழி அவள்வயினான்”⁵²

என்று இயம்புவர். இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் வெவ்வேறான பொருள் கொள்வர்”⁵³

தலைவன் சொற்களுக்கு எதிராகச் சொற்கள் மொழிவது தலைவியிடம் அரிதாகக் காணப்படுதலின் அச்சொற்கள் கூற்று மொழியாம் தகுதியுடையன அல்ல என்பது நேரடியான பொருள் ஆகும் 'அருமைத்தாகலின்' எனக் கூறப்படுவதை நோக்கின், தலைவன் சொல்லெதிர் தவிர்க்க முடியாத சிலபோது தலைவி சில சொற்கள் பேசுவதும் உண்டு என்பது புலனாகும். இச்சொற்கள் நாண் மிகுதி காரணமாக அரைகுறையாய்க் குழறிக் குழறித் தோன்றுவனவாக இருக்கும்.

ஆதலின் தலைவனைத் தோழி அறியாமல் சந்திக்கும் முக்கூட்டங்களில் தலைவி கூற்று நிகழ்த்தினளாகப் பாடப்பெறலாகாது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாய் அமைவதால் இம் மூன்று கூட்டங்களில் தலைவிக்கு நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்று அமையாது என்பதே பொருத்தமாக அமைகிறது.

தோழியிற் புணர்வு

தோழியிற் புணர்விற்குரிய இருவகைக் குறியில் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றாகப் பின்வருவன அமைத்துக்கொள்ளப் பெறுகின்றன.

“ ‘பகற் குறி இரவுக் குறி ஆகிய இருவகைக் குறியும் பிழைத்த விடத்தும்’

‘குறிவழிச் செல்லும் தலைவனை இப்பொழுது காண்பது அரிது என்று சேட்கழியுமிடத்தும்’

‘அல்ல குறிப்பட்டுத் தலைவன் மனைப்புறம் வந்து சென்றவன் ஏதும் குறிசெய்து சென்றிருப்பான் என்று விடியலில் ஆசையுடன் சென்று அங்கு அவன் வைத்துச் சென்ற அடையாளங்களைக் கண்டு கலங்கியவிடத்தும்’

‘உண்டிக் காலத்துத் தலைவி இல்லத்துத்தலைவன் புகுந்த வழி நீக்கி நிறுத்த விருந்து ஏற்றுக்கொள்ளுமிடத்தும்’

‘தலைவன் புணர்ந்து நீங்கும்போது தன் காதல் மிகுதியால் அவன் உருவம் மறையுமளவும் நின்று காணுமிடத்தும்’

‘தலைவன் களவு அலராகும்துன் பிரியப் பிரிவைக் கருதப்பெறாத தலைவி அவ்வாறின்றிப் பிரிந்த வழிக் கலங்குமிடத்தும்’⁵⁴ எனும் ஆறு இடங்களும் நெஞ்சொடு கிளத்தலுக்குப் பொருந்தி வருவனவாகும்.

ஒருவழித்தணத்தல்

இருவகைக் குறியிடத்தும் “தலைவன் தலைவியைக் காணச் செல்வதால், தலைவியின் மீது அம்பலும் அலரும் எழும். இவை தோன்றத் தலைவனே காரணம். ஆதலின் தலைவன் ஓரிரு நாட்கள் தலைவியைக் காணாதிருப்பின் அலர் மறையும் என்றெண்ணித் தன் ஊரிலேயே தங்கிவிடுவான். இத்தகு குறுங்காலப் பிரிவு ஒருவழித் தணத்தல் ஆகும். இதில் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றாக,

‘இட்டுப் பிரிவு இரங்குமிடத்தும்’

‘பிரிந்து சென்றோன் வாராது நீட்டிக்கும் போது தனது துன்ப நிலையை வாய்விட்டுப் புலம்புமிடத்தும்’

‘வரைவு நீட்டித்த வழித் தலைவன் உரைத்த தெளிவு மொழியைப் பொய்த்தான் என்று கூறி நொந்துகொள்ளுமிடத்தும்’

‘தலைவன் வாராது பொய்த்து விடுவானோ என்ற அச்சம் நீடித்த வழியும்’⁵⁵ எனும் நான்கு இடங்களைச் சுட்டலாம்.

வரைவு வேட்கை

தோழியிற் புணர்வில், இருவகைக் குறிகளில் தலைவனைக் கூடி மகிழ்ந்த தலைவி, ஊரின் கண் எழுந்த அலரை எண்ணித் தாங்க இயலாத துயரம் அடைவாள். ஆதலின் இனி அவனை வரைந்துகொண்டு இல்லற இன்பத்தில் நிலைபெற வேண்டும் என வேட்கை கொள்வாள். அவ்வழியே களவின்கண் வரைதல் வேட்கை பலவாறு பெருகிநிற்கும்.

இச் சூழலில் தலைவி நெஞ்சொடு புணர்த்தலாக, “தலைவன் இரவுக்குறி வருங்கால் பொழுதும் ஆறும் கொடுமை உடையனவாய் விளங்குவதை அறிந்து தலைவி துன்புற்றுச் சிந்தை கலங்கிய நிலையிலும்’

‘தலைவியின் மேனி வேறுபாடு கண்டும், அலர் அறிந்து செயல் மாறுபாடுகளைக் கண்டும் அன்னை களவினை அறியுமிடத்தும்’

‘தலைவனோடு தன் திறத்து ஒருவரும் பேசிக்கொள்ளாத வழித் தனது ஆற்றாமை மீதூரத் தன்னோடும் அவனோடும் பட்டன சிலவற்றைத் தலைவி தானே கூறுமிடத்தும்’

‘இரவுக்குறி இடையீட்டின் கண்ணும்’

‘தலைவன் வரைவு நீட்டிக்கும் போதும் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரியும் காலத்தும்’

‘தலைவன் பிரிவால் காமம் மிகும்போதும்’

‘தலைவிக்குக் காமம் சிறந்தாற்போலத் தலைவன்கண் சிறந்துழி அது காரணத்தால் அவன் அளிசிறந்து தோன்றுமிடத்தும்’

‘தலைவன் முயற்சியொடு பொருளீட்டப் பிரியும் பிரிவின் போதும்’

‘தலைவன் இருக்குமிடத்துத் தானே செல்லும் மன வலிமையின்றிச் செல்வோம் என்ற நன்மொழி கூறும்போதும்’⁵⁶ என எட்டு இடங்களில் கூற்று நிகழும்.

உடன்போக்கு

நொதுமலர் வரைவு போன்ற இன்னாச் சூழ்நிலைகளைக் கடத்தற்கு இருவழிகள் உள்ளன. ஒன்று அறத்தொடு நின்றல்; மற்றொன்று உடன்போதல்; இவற்றில் ஒன்று நிகழின் மற்றொன்று நிகழாது. அறத்தொடு நின்றபின் உடன் போகார்; உடன் போன பின் அறத்தொடு நின்றல் நிகழ்வாய்ப்பில்லை. “இவ்விரண்டில் ஒன்றே களவு நாடகத்தின்

இறுதிக் காட்சியாகும்”⁵⁷ என்பர். “இச் சூழலில் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில், உடன் போக்கின்கண் நற்றாய், தோழி, கண்டோர், தலைவன் ஆகியோர் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளைக் கூறுகின்றார்.”⁵⁸ ஆயினும் தலைவி கூற்று மொழிவதாக ஒன்றனையும் மொழியவில்லை.

“உடன்போக்கிலும், பிரிவிலும் தலைவி கூற்று நூற்பா அகத்திணையலிலிருந்து காலப்போக்கில் மறைந்திருக்க வேண்டும் என்று இளம்பூரணர் கருதுவர்”⁵⁹ இருப்பினும் தொல்காப்பியர்,

“அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப் படுக்குமென்
அஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையினும்
நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரைவும் மனைவிகண் தோன்றும்”⁶⁰

என்ற மரபினைத் தலைவிக்குரியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் “நாணு நெஞ்சலைப்ப விடுத்தற்கண்ணும்”⁶¹ எனும் கூற்றை உடன் போக்கில் தலைவிக்குரிய கூற்றாகக் கொள்வர். அத்துடன் “எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சதல் இலவே”⁶² எனும் நூற்பாவை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் உடன்போக்குச் சூழலாகவே கருதுகின்றனர்.

இவற்றால், உடன்போக்கில் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் அமைந்ததற்கான குறிப்புகள் இல்லை என்றே எண்ணமுடிகின்றது.

கற்பு

கற்பு வாழ்வில் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள், பிரிவு என்பதற்குள் அடங்கும். பிரிவு குறித்துத் தலைவி கூற்றில்

தொல்காப்பியர் கூறிய செய்திகள் சிலவேயாகும். தலைவன் பிரிவை உணர்ந்த நிலையிலும், பிரிவிடை ஆற்றாத நிலையிலும், அவ்வயின் தோழி வற்புறுத்தும் நிலையிலும், அவன் குறித்த பருவம் கண்ட நிலையிலும் தலைவி கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்கள் சங்க அகத்தொகை நூல்களில் மிகுதியாய் உள்ளன.

தொல்காப்பியர் காலத்தும் இத்தகைய பொருண்மைப் பாடல்கள் பெருகிய நிலையில் இருந்திருக்க வேண்டும். பொருளியல் நூற்பாவின் கண் “தலைவன் குறித்த பருவம் வரக்கண்டதும் செயலற்ற நிலையில் தலைவி அப்பருவம் கழிந்ததுபோலக் கூறும் கூற்று மடன், வருத்தம், மருட்கை, மிகுதி ஆகிய நான்கு பொருள் காரணமாக நிகழும்”⁶³ எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

இக்கூற்றின் மூலம்,

“ ‘அலர் காலத்தே தலைவி பருவங்கண்டு வருந்திக் கூறும் பாடல்களும்’

‘பருவம் கழிந்தது போலக் கூறும் பாடல்களும்’ ”⁶⁴

பலவாக இருந்திருக்க வேண்டும் என அறிய முடிகிறது. இதுபோலப் பிரிவில் வேறுபல நிலைகளிலும் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் அவர் காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். அவை யாவையும் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் வருத்தத்தையும் அதன் வழிப் பெருகும் வேட்கையையும் பொருளாகக் கொண்டு இருந்தமையின் அவற்றை,

‘பொருள் வேண்டிச் சென்ற தலைவனைப் பிரிந்து தலைவி தனித்துறையும் காலம் பெரிதாகலின் ஆண்டு மனச் சுழற்சியோடு பெருகிய வேட்கையின் கண்ணும்’

‘அலமரல் பெருகிய வழித் தலைவனை எதிர்ப்பட்டபோது இன்பமும் தனிப்பட்ட போது துன்பமும் உளவாகிய இடத்தும்”⁶⁵ ஆகிய இரண்டு நிலைகளை மட்டும் தொல்காப்பியர் எடுத்துக்காட்டுவர். இவையிரண்டு இடத்தும் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் அமைந்துவரும்.

பரத்தையிற் பிரிவு

பரத்தையிற் பிரிவில் தலைவிக்குரிய ஒருபாற் கூற்றாக,
 “ ‘விரும்பிய உள்ளத்தொடு புதுப்பரத்தையர் நலம் நாடிச் சென்று வந்த தலைவனிடம் தனது தனிமைத் துன்பத்தைக் காட்டி, அவன்பாற் செல்ல முயன்ற நெஞ்சைச் செல்லவிடாது ஊடல் மிகுதியால் மீட்டு அதனைத் தன்பால் அருகப்பண்ணி அவன் நாடிச் சென்ற பரத்தையைத் தான் கூறும் சொற்களில் எதிர் பெய்து கொண்டு அவன் கருதி வந்த புணர்ச்சி மறுப்பது போல மறுத்துப் பின்பு அன்புடைமையால் ஏற்றுக்கொள்ளற் கண்ணும்’

‘புதல்வனைத் தழுவி விளையாடும் போது மக்கள் தந்தையரை ஒப்பரென்னும் வேதவிதி பற்றி முடிவில்லாச் சிறப்பினை உடைய மகனைப் பழித்தற் கண்ணும்’

‘பரத்தையர் அணிந்துவிட்ட நல்லணியோடு வந்த புதல்வனைக் கண்டு தலைவனது பொய்ம்மை உடைய பரத்தைத் தன்மையைக் கருதிய வழியும்’

‘புதல்வனைத் தலைவனிடத்தும் பரத்தையரிடத்தும் செல்லவிடாது தன்பாற் சிறைசெய்தற் கண்ணும்’

‘தன்னொடு புதல்வனிடை உறவு நீக்கி அவனைத் தலைவனொடு சார்த்தற் கண்ணும்’ ”⁶⁶ ஆகிய இடங்களில் தலைவி ஊடல் கொள்ளுமிடத்து நெஞ்சிடம் கூற்று நிகழ்த்துவாள்.

தோழி

தொல்காப்பியர் கூறும் களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களில் தோழி கூற்றுகளை உற்றுநோக்கியவிடத்து, தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தலுக்கான குறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை.

நற்றாய்

தலைவியைப் பெற்றவள் ‘நற்றாய்’ எனவும் பேணி வளர்த்தவள் ‘செவிலி’ எனவும் அழைப்பது மரபு. செவிலித் தாயினின்று பெற்றதாயைப் பிரித்துக் காணவேண்டி முறைப்பெயரொடு ‘நல்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்து நற்றாய் என்று அழைத்தனர்.

நற்றாய் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறுவன “பத்து.”⁶⁷ அவையாவும் உடன் போக்கின்கண் அமைவன; அவற்றில்,

‘தலைவனும் தலைவியும் உடன் சென்ற பொழுது தலைவனையும் அவனுடன் தன் மகளையும் குறித்து வருந்திய பொழுதும்’

‘தலைவி மீண்டுவருதற்குப் புள்நிமித்தம் பார்க்கும் பொழுதும்’

‘நற்சொல் கேட்கும் பொழுதும்’

‘தெய்வம் பராவுமிடத்தும்’

‘மகளின் நன்மையைக் கருதுமிடத்தும்’

‘மகளின் துன்பத்தை நினைவும் பொழுதும்’

‘தலைவனுடன் போகிய கொடிய பாலை வழியை நினைந்து அஞ்சும்போதும்’

‘முன்னர் இத்தன்மை உடையளாய் இருந்தாள், இப்பொழுது இத்தன்மை உடையாளானாள், இனி எத்தன்மை உடையளாவளோ? என முக்காலமும் ஒருங்கு தோன்றும் பொழுதும்’ ”⁶⁸ ஆகிய எட்டும் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் பாலனவாகும்.

செவிலி

தலைவியின் காதலைத் தோழியின் வழியே அறிந்து நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்று தெரிவிப்பவளாகவும் உடன்போன தலைவியைச் சுரத்திடைச் சென்று தேடித் திரிபவளாகவும், தலைவியின் இல்லற மாண்புகளைக் கண்டுவந்து நற்றாயிடம் கூறுபவளாகவும் செவிலி சங்க இலக்கிய அகத்திணைப் பாடல்களில் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள். அச்செவிலி நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாகத் தொல்காப்பியர் கூறுவன “பதினைந்து”⁶⁹ இவற்றில் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் தொடர்பானவையாக,

‘களவொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாய் அலர் தூற்றினும்’

‘கண்ணுந் தோளும் முலையும் பிறவும் புணர்ச்சியாற் கதிர்த்துக் காரிகை நீரவாய் அவளிடத்து அளவை மிகக்காட்டினும்’

‘தன் மகளோடு தலைமகனிடை நிகழ்ந்த நல்லொழுக்கம் நன்னர்த்தாக எனத் தெய்வத்திற்குப் பராவுமிடத்தும்’

‘உடன் போக்கு அறிந்து பின்னர் செவிலி தோழியொடு மதியுடம்பட்டு நின்று தலைவியது கற்பு மிகுதியைக் கருதி உவந்த வகையினும்’

‘உடன்போக்கிற்கு மகள் நெஞ்சு துணியினும்’

‘தலைவனுடன் போகிய கொடியவழி பற்றி அச்சம் தோன்றியவிடத்தும்’ ”⁷⁰ ஆகிய ஆறும் அமைகின்றன.

பிற இலக்கண நூல்களாகிய இறையனார் அகப்பொருள், தமிழ்நெறி விளக்கம், வீரசோழியம், நம்பியகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம், களவியற் காரிகை, மாறன் அகப்பொருள் ஆகிய இலக்கணங்களில் “நெஞ்சொடு புணர்த்தல்” எனும் ஒருபாற் கிளவி பெறும் நிலையையும் செயல்களையும் ஆய்வது நெஞ்சொடு புணர்த்தல் குறித்த ஒரு வரலாற்றுப் பார்வையினை உருவாக்கித் தரும்.

இறையனார் அகப்பொருள்

இறையனார் அகப்பொருள் தொல்காப்பியத்தை அடுத்துத் தோன்றிய அகப்பொருள் இலக்கண நூலாகும். இது களவு, கற்பு எனும் இரு பகுதிகளைக் கொண்டது. களவில் முப்பத்துமூன்று சூத்திரங்களையும், கற்பில் இருபத்தேழு சூத்திரங்களையும் கொண்டுள்ளது. இந்நூல் உணர்த்தும் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் தொடர்பான சூத்திரங்களைக் களவு, கற்பு என இருவகையாகப் பிரித்துக் களவிலும் கற்பிலும் தலைவன், தலைவி ஆகியோர்க்கு உரியவை எனப்பகுத்து விளக்கப்பெறுகிறது.

களவில் தலைவனுக்குரியவை

களவில் தலைவனுக்குரிய சூத்திரங்களுள் பாங்கற் கூட்டத்தின்கண் அமைந்த இரண்டு சூத்திரங்கள் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்கு உரியவையாகக் கொள்ளப்பெறுகின்றன. அவை,

‘இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலைவன் அவளுடைய பெருஞ்சிறப்பினை அறிதல்’

‘இவனை யான் எய்தினேன் என்று கருதினேன் எய்தியது உண்டேல் கனாப் போலும் கனவே ஆயினும் இவள் எனக்கு எய்தற்கு

அரியளாம் என்று அச் செல்வமகளைத் தனித்துக் காண்பார்கள் உள்ள அருமையினை அறிதல்’ ”⁷¹ ஆகியனவாகும்.

ஈண்டு தொல்காப்பியர் கூறிய இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரிய ஒருபாற் கூற்றினை இந்நூல் பாங்கற் கூட்டத்தின் கண் அமைத்துப் பேசுவதைத் தொல்காப்பியம் பேசவில்லை.

களவில் தலைவிக்குரியவை

களவில் தலைவிக்குரியவையாகக் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவிக்கண் அமைந்த ஒரு சூத்திரம் கொள்ளப்பெறுகிறது. அது,

“தலைவனைத் தலைவி காணும் பொழுதினும் காணாப் பொழுது நெடியதாகும். களவுக் காலத்தே ஏற்பாடு நேரத்தில் அவள் அவன் பிரிவுக்கு அவன் நினைப்பாகவே இருத்தல்”⁷² என்பது ஆகும். இருப்பினும் தொல்காப்பியர் இதனை, “தலைவன் பிரிவால் காமம் மிகும்போதும்” தலைவிக்குக் காமம் சிறந்தாற்போலத் தலைவன்கண் சிறந்துழி அது காரணத்தால் அவன் அளிசிறந்து தோன்றுமிடத்தும் என்பது ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

கற்பு

கற்பு எனும் கைகோள் வாழ்க்கையில் அக மாந்தர்களுக்குரிய ஒருபாற் கிளவி குறித்து இறையனார் அகப்பொருள் யாதும் கூறவில்லை.

தமிழ்நெறி விளக்கம்

இந்நூல் கி.பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது ஆகும். இந்நூல் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறவில்லை. கிடைக்கப்பெற்ற இருபத்தைந்து நூற்பாக்கள் மட்டும் பொருளியல் என்னும் பகுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலில் களவுக்கு முன் கைக்கிளையைக் கூறவில்லை. களவின் பகுதியாகப் பெரும்பாலோரால் அமைக்கப்படும் அறத்தொடுநிலை, உடன்போக்கு இரண்டினையும் இந்நூல் கற்பினுள் அமைக்கின்றது.

களவில் தலைவனுக்குரியவை

இந்நூல் களவில் தலைவனுக்குரியவையாகப் பாங்கற் கூட்டத்தின்கண் அமையும் மூன்று சூழல்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. அவை,

‘தலைவியைத் தழுவும் விருப்பினால் தலைவன் மனம் தாங்காமல் கூறுதல்’

‘தோழியிற் கூட்டத்தே பகற்குறியில் தலைவியைக் கூடி அவளுடைய குலைந்த ஆடை அணிகளை அவள் கவலையுறாதபடி தோழி அணிவிக்குமாறு அணிவித்து அவளது பெறும் வனப்பினைக் கண்டு அவளைப் புகழும் தலைவன், யான் விரும்பி புகழும் புகழ்உரை கேட்டு இவள் பெரும் வனப்பினை உடையவளாகக் காட்சியளிப்பதை நோக்க இவள் பொய்கையில் தோன்றிய தாமரைப் பூவாகவும் யான் அதனை மலர்விக்கும் கதிரவனாகவும் இருப்பதாக நினைக்கிறேன் எனக் கூறிக்கொள்ளுதல்’

‘தலைவியின் குலைந்த ஒப்பனைகளை அவள் தோழி புனையுமாறு புனைந்ததாகத் தலைவன் நினைத்தல்’ ”⁷³ ஆகியவையாகும். இதில், கற்பில் முதல் இரண்டு கூற்றுகள் தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரியதாய் அமைகின்றன. மூன்றாவது கூற்று மட்டும் தொல்காப்பியத்தில் இருந்து மாறுபட்டு அமைகிறது.

களவில் தலைவிக்குரியவை

இந்நூல்,

“ ‘பொன்றத் துணிதல்’

‘தலைவி இரக்கத்துணிதல்’ ”⁷⁴

ஆகிய இரண்டினையும் மொழியும். மேற்குறித்த இரண்டும் களவிற்குரியது என்பது ஆய்வாளரின் முடிவாகும். மற்றும் இவை இரண்டும் தொல்காப்பியரின் கருத்துப்படி இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைவிக்குரியதாகும்.

கற்பு

கற்பில் தோழிக்குரிய கூற்று மரபினை மொழியும்போது சேயிடைப் பிரிவு எனும் பகுதியில் ஒன்று மட்டும் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியதாக அமைகிறது. அக்கூற்று,

“கற்புக் காலத்துத் தலைவன் சேயிடைப் பிரிந்துசெல்ல அவன் குறித்த பருவத் தொடக்கத்தையே தலைவி அவன் பிரிவு குறித்து ஆற்றாளாக தோழி அரிதின் ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருக்க தலைவன் தேரொடு விரைவில் மீண்டு வருகையில் அவன் தன் வருகையைக் குறிக்கச் சேய்மைக் கண்ணேயே ஊதிய சங்கொலி தலைவியது ஆற்றாமையை நீக்கியதால் தோழி சங்கினை வாழ்த்துதல்”⁷⁵ என்பதாகும். ஆனால் தொல்காப்பியரின் கூற்றுகளில் களவிலும் கற்பிலும் தோழிக்குரிய ஒருபாற் கூற்றாக ஏதும் அமையவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கது.

வீரசோழியம்

வீரசோழியம், ஐந்திலக்கணம் உணர்த்தும் நூல்களுள் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் புத்தமித்திரனார் ஆவார். இதன் காலம் கி.பி.பதினொன்றாம்

நூற்றாண்டு. இந்நூல் ஐந்து அதிகாரங்களையும் பதினொரு இயல்களையும் நூற்று எண்பத்து மூன்று நூற்பாக்களையும் உள்ளடக்கியது.

இதில் பொருட் படலத்தில் அகச் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதி இருபத்தோரு நூற்பாக்களைக் கொண்டது. இங்கு மாந்தரின் செயல்கள் திணை முறையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொருட்படலம் குறிஞ்சி நடையியல், நெய்தல் நடையியல், மருத நடையியல், முல்லை நடையியல் என்ற பகுப்புகளில் அமைந்துள்ளது. குறிஞ்சி நடையியலில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் எனும் ஒருபாற் கூற்றுகள் இடந்தலைப்பாடு எனும் பகுதியில் அமைந்துள்ளன. அவை களவில், “இடந்தலைப் பாட்டின்கண் தலைவியது குறிப்பு அறியாது அவளைச் சார்தல் கூடாமையின் தலைவன் தனது உள்ளத்துள்ள விருப்பினைத் தனது கிள்ளையால் வெளியிட்டு அவள் குறிப்பினை எதிர்நோக்கி இருத்தல்.

“தலைவியது தொடர்பு கிட்டுதற்கு அரிது என்பதனை மனம் கொண்டு அவளைப் பெரிதும் பாராட்டுதல்”⁷⁶ ஆகியனவாக அமைகின்றன. இவற்றைத் தொல்காப்பியருடன் ஒப்புநோக்குகையில் தொல்காப்பியர் மூன்று கூற்றுகளாக மொழிந்துள்ளார். அவற்றில் முதல் மூன்று கூற்றுகளும் இதன் முதற் கூற்றோடு ஒப்புமை உடையதாய் அமைகின்றன. வீரசோழியம் குறிப்பிடும் இரண்டாவது கூற்று பாங்கற்கூட்டத்திற்கு உரியது.

தலைவிக்குரிய பாற்கிளவிகள் இயற்கைப்புணர்ச்சி, இரவுக்குறி, வரைவிடைப் பொருள்வயிற் பிரிவு, உரிமைபுலப்படுத்தல், கரந்தொழுகல், அன்பின் பெருந்திணை ஆகிய பகுப்புகளில் விளக்கப்பெறுகின்றன.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண் ஒரு கூற்று தலைவிக்குரியதாக அமைகிறது. அது, “தலைவன் உள்ளக்கருத்திற்கு உடன்பட்ட மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் வாயிலாகத் தலைவி புன்முறுவல் செய்தல்”⁷⁷ என்பதனைக் குறிஞ்சி நடையியலில் எடுத்தியம்பப்பெறுகிறது. இதை வறிது நகை தோற்றல் எனவும் குறிப்பிடுவது குறிக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியத்தில் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் ஆகிய மூன்றிலும் தலைவி கூற்று மொழி நிகழ்த்தாது குறிப்பு மொழி மட்டும் செய்வாள் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

இரவுக்குறி

தோழியிற் கூட்டத்து இரவுக்குறிக்கண் ஒரு கூற்று, தலைவிக்குரியதாக எண்ணப்பெறுகிறது. அது, “இரவுக்குறிக்கண் அவள் தன்னைக் கருதி வருமிடத்தும் ஓதத்தையும் அவனைப் பிரிந்து தான் தனித்து இருத்தல் இயலாத புலம்புறும் ஆற்றாமையும் அவனுக்குப் பலவற்றானும் வற்புறுத்தி விரைவில் தன்னை அவன் வரைந்து கொள்ள முயலுமாறு அவனை ஊக்குதற் கண்ணேயே தலைவியது ஆள்வினை முழுவதும் தோன்றும்”⁷⁸ என்று அமையும் நிலையைத் தொல்காப்பியம் கூறும் ஓதம் கண்டு வருந்துவது, புலம்புறு ஆற்றாமை ஆகிய இரண்டுடனும் ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

வரைவு வேட்கை என்பது இங்கு இணைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் வரைவு வேட்கையினைத் தனியாகக் குறித்துள்ளார். அவற்றில் பத்துக் கூற்றுகளைக் கூறியுள்ளார்.

வரைவிடைப் பொருள் வயிற்றிரிவு

இச்சூழலில் மூன்று ஒருபாற் கூற்றுகள் அமைந்துள்ளன. ஒன்று, “தலைவனைப் பிரிந்த நிலையில் தலைவி தனித்திருந்து அவனுடைய நினைப்பு மிகுதலால் வருந்துதல்;”⁷⁹ இது தலைவியின் தனித்துயர் மிகுதி ஆகும். இரண்டாவதாக, “தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரியுமிடத்துப் பல நாள் அவனைக் காணாது தலைவி புலம்புறுதல்;”⁸⁰ ஆகும். மூன்றாவது, “தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிந்த காலை அப்பிரிவுத் துயர் தனக்கு மிகுமிடத்தே அவள் தன் நெஞ்சொடும் பிற அஃறிணைப் பொருள்களொடும் தன் கண், கால் முதலிய உறுப்புகளொடும் உரையாடுதலும். அவற்றைத்தன் ஏவலைச் செயற்படுத்துமாறு வேண்டுதலும், அவனை நினைத்துக் கனவு காண்டலும் அவள் பால் நிகழ்வனவாகும்.”⁸¹ தொல்காப்பியர் தலைவி கூற்றில் வரைவு வேட்கைக்கு உரியவற்றில் ஒரு கூற்று வரைவிடைப் பொருள்வயிற் பிரிவு பற்றிப் பேசுவார்.

உரிமையைப் புலப்படுத்தல்

தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட மிகுதியான அன்பின் காரணமாகச் சில நேரங்களில் தன்னுடைய உரிமையைப் புலப்படுத்திப் பேசுவது வழக்கம். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“தன் வயின் உரிமையும் அவன்வயிற்
பரத்தமையும் தோன்றக் கூறல்”⁸²

என்பர். இதனை வீரசோழியம் தலைவிக்குரியவகையில், “அவள் கூற்றுக்கள் யாவும் தான் அவனையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் அவன் தன் நினைவின்றி வேற்றுச் செய்தியையே எண்ணுவதாகவும் தன் வயின் உரிமையும் அவன் வயிற் பரத்தையும் புலப்படுத்தல்”⁸³ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

கரந்தொழுக்கம்

தலைவி களவினை மறைத்தல் எனும் நிலையில் வீரசோழியம், “தன்னுடைய செறிவு, நிறை முதலிய பண்புடைமைகாரணமாகவே அவள் தனது களவினைத் தாயார்க்குப் புலனாகாதவாறு கரந்தொழுகுவாள்”⁸⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும், “செய்வினை மறைப்பினும்” என்பதற்கு ஒத்ததாகக் கொள்ளமுடிகிறது.

அன்பின் பெருந்திணை

அன்பின் பெருந்திணை என்பது பெருந்திணையிலிருந்து வேறுபட்டது. எவ்வாறு எனின் தலைவன் பிரிவால் தலைவி தலைவனைத் தேடி அவனிருக்குமிடம் சென்றுசேரல் பெருந்திணையாகும்.

அன்பின் பெருந்திணை என்பது தலைவனைச் சென்று சேரவேண்டும் என நினைப்பதும், பிறரிடம் (தோழி) கூறுதலுமாம்.

இதன் அடிப்படையில் தலைவிக்குரியதாக இரண்டு ஒருபாற் கூற்றுகள் அமைகின்றன. அவை,

‘உடம்பும் உயிரும் வாடியபோதும் தலைவனது இருப்பிடம் நாடிச்சேறல் தனக்கு முறையன்று’

‘உயிரினும் சிறந்த நாணினை விடுத்து அதனினும் சிறந்த கற்புக் காரணமாகத் தான் அவனிடம் செல்லுதலைத் துணிந்ததாகத் தலைவி கூறல்’ ”⁸⁵ ஆகியனவாகும். தொல்காப்பியத்தில் இக்கூற்றுகள்,

உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே நாணினுஞ் செய்தீர் காட்சி கற்புச் சிறந்தன்றெனத் தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு காமக்கிழவன் உள்வழிப் படினும் எனும் நூற்பாவுடன் ஒப்புமையுடையன.

கற்பு

வீரசோழியம் கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவிக்கு உரிய ஒழுகலாறுகளை முல்லை நடையியலில் பேசுகிறது. இவற்றில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளை ஆயும்போது பிரிவுக் காலத்தில் இரண்டு நூற்பாக்கள் ஒருபாற்கிளவிக்குரியனவாக அமைகின்றன.

‘கற்புக் காலத்துப் பிரிந்து மீண்டுவரும் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து வாடியிருக்கும் தலைவியது நிலையைத் தன் உள்ளத்தோடு சாடி அறிதல்’

‘கற்புக் காலத்துப் பிரிந்து மீண்டுவரும் தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து வாடியிருக்கும் தலைவியது நிலையைத் தன் உள்ளத்தோடு உசாவி அறிதல்’ ”⁸⁶ என்ற நிலைகளில் அவையிரண்டும் அமைகின்றன. இவை இரண்டும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பொருள்வயிற் பிரிவுகளோடு தொடர்புடையன.

தலைவிக்குரிய கூற்றுகள் மலிவு, ஊடல், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதி, வெய்துயிர்த்து இரங்கல் ஆகியவற்றுக்குள் அமைகின்றன.

மலிவு

தலைவி இல்லில் இருந்து நல்லறம் செய்து ஆற்றியிருப்பதை, “தலைவனை மணந்து இல்லறத்தில் தலைவி மலிவுடன் இருந்த நிலையில் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவுக்காகப் பிரிந்த நிலையில், அவன் கூறிச்சென்ற நல்லுரையை மனங்கொண்டு அவள் இல்லில் இருந்து நல்லறம் செய்த ஆற்றல்”⁸⁷ நிலையாக வீரசோழியம் குறிப்பிடும். இது மலிவில் துன்பமாகும். ஈண்டுத் தொல்காப்பியத்தோடு நோக்குகையில் இது செலவழுங்குதல் ஆகும்.

ஊடல்

தலைவன்மீது பரத்தமையின் காரணமாகத் தலைவி ஊடல், உணர்வு, புலவி கொள்ளுதல் கற்பு வாழ்க்கையில் நிகழக்கூடியன. அவ்வகையில் வீரசோழியம், தலைவி, “ஊடல் தீரும்போது தான் அவனை விரும்பாவிடினும் தன் நெஞ்சு அவனிடமே சென்றுவிடுவதாகக் கூறி ஊடல் உணர்வாள்”⁸⁸ என்பதைச் சுட்டுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“புகன்ற உள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்
ககன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
இயன்ற நெஞ்சத் தலைப்பெயத் தருக்கி
எதிர்வைது மறுத்த ஈரத்து மருங்கினும்”⁸⁹

எனக் கூறுவதோடு ஒப்புமையுடையது.

அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதி

இது கற்பில் பிரிவுக் காலத்து ஏற்படும் ஒரு புலம்புநிலையாகும்.
இதனை,

“கற்புக்காலத்து ஓதல் முதலிய செயல் கருதிப்
பிரிந்த தலைவன் தான் மீண்டு வருவதாகக் கூறிய
பருவம் வந்தும் தன் செயல் முற்றுப் பெறாதபோது
தலைவி நினைவோடு உறங்கி அவனைக்
கனவில் கண்டு கண் விழித்து அவனைக்
காணாமையால் பெரிதும் வருந்திக் கூறுதல்”⁹⁰

என வீரசோழியம் உரைக்கும். இது தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஒருபாற்
கிளவி அமையும் முறையான ‘நோயும் இன்பமும்’ எனத் தொடங்கும்
நூற்பாவை அடுத்து இடம்பெற்றுள்ள,

“கனவும் உரித்தால் அவ்விடத்தான”⁹¹

என்பதை ஒத்துள்ளது

வெய்துயிர்த்து இரங்கல்

கற்பில் தலைவன் பிரிவால் தலைவி பெருமூச்செறிந்து
மொழிகளைத் தன்னுள் கூறுதல் வெய்துயிர்த்து இரங்கல் ஆகும்
இதனை வீரசோழியம்,

“கற்புக் காலப் பிரிவிடைத் தலைவி பிரிவு தாங்கமாட்டாமல்
பெருமூச்செறிந்து வருந்துதல்”⁹² எனக் குறிப்பிடும். இது தொல்காப்பியர்
குறிப்பிடும் ‘உடம்பும் உயிரும் வாடியகாலும்’ என்பதோடு
ஒப்பிடத்தக்கது.

நம்பியகப்பொருள்

இந்நூலின் ஆசிரியர் நாற்கவிராச நம்பி. இந் நூலின் காலம் கி.பி.பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு. இந்நூல் அகத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழிபியல் எனும் ஐந்து இயல்களைக் கொண்டது. இந்நூலில் மொத்தம் 252 நூற்பாக்கள் உள்ளன. இவற்றில் பதின்மூன்று நூற்பாக்கள் களவில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் பாற்கிளவிகளாகக் கொள்ளப்பெறுகின்றன. அவை பின்வரும் தலைப்புகளில் அடக்கப்பெறுகின்றன.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரியவை

‘இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த அந்நாள் தலைவியொடு கூடி இன்புற்றபின் தலைவன் தன் மனத்துள் மகிழ்ந்து கூறிக் கொள்ளுதல்”⁹³

‘புணர்ச்சிக்குப் பிறகு தலைவியை விட்டுத்தன் ஆயத்தாருடன் சேர்ந்து கொள்ளச் செல்லும் தலைவியது செலவினைக் கண்டு தலைவன் தம்முள் கூறிக்கொள்ளுதல்”⁹⁴

‘தலைவியை ஆய வெள்ளம் வழிபடக் கண்டு தலைவன் இத்தகையாளை யான் கூடப் பெற்றது வியத்தற்குரியது என்று கூறுதல்’

‘தலைவி தலைவனைப் பிரிந்துபோகும்போது அது கண்டு தலைவன் தன் மனத்தே கூறிக்கொள்ளுதல்’

‘தலைவி பிரிந்தபோது தலைவன் பிரிவு தாங்காமல் கலங்கி மொழிதல்’

‘தலைவி தலைவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோகும்போது தலைவன் அவள் செல்லும் அழகைக் கண்டு மகிழ்தல்’

‘உலகில் வேறு எங்கும் யாரிடமும் இல்லாத எழிலும் பிற நலனும் இவ்விடம் துய்த்து இன்புற்றேன் என்று தலைவியது புகழ்ச்சி உரைத்தல்’ ”95
 என்ற ஏழு பகுதிகளும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குரியவையாக நம்பியகப்பொருளில் கூறப்பெறுகின்றன இவை தொல்காப்பியத்தின் படி பாங்கற் கூட்டத்திற்கும் பொருந்தி வரும்.

இடந்தலைப்பாட்டிற்குரியவை

‘இடந்தலைப்பாட்டின் கண் தலைவன் புகழுரை கேட்டு
 தலைவி நாணிக் கண்புதைத்த வழி அவன் குறிப்பு
 அறியாது சென்று சார்தல் ஆகாமையின் அவளது
 உள்ளக் கருத்தினை அறிதற்குத் தன் வேட்கை மிகுதியால்
 சில கூறுதல்’

‘தலைவன் தலைவியின் அழகையும் அவள் தந்த
 இன்பத்தையும் புகழ்ந்து கூறல்’ ”96

ஆகிய இரண்டும் இடந்தலைப் பாட்டிற்கு உரியவையாகும். இவை மெய்தொட்டுப் பயிறல், பொய்பாராட்டல் என்பனவற்றோடு பொருந்தும்.

தோழியிற் கூட்டத்திற்குரியவை

தோழியிற் கூட்டத்தில் பகற்குறிக்கு உரியதாக ஒன்று கூறப்பெறுகிறது. அது,

“இரவுக் குறியிடைத் தலைவியை நுகர்ந்த தலைவன்
 பகலிடை அவள் ஆற்றலை வியந்து கூறல்”97

என்பதாகும். இது பிரிந்தவழிக் கலங்கலாம். மற்றும் தோழியிற் கூட்டத்தில் தோழியிடம் குறை இருந்த நிலைக்கு உரியதாக,

“தோழி கையுறை ஏற்க மறுத்தலைக் கண்ட தலைவன்

அதைப் பொறுக்காமல் துயர் உற்றுக் கூறுதல்”⁹⁸

என்ற ஒன்று சொல்லப்பெறுகிறது. இது குறைமறுத்தலாம். மேலும் தோழியிற் கூட்டத்தில் வரைவிடைப் பொருள்வயிற் பிரிவுக்கு உரியதாகப் பின்வருவன அமைத்துக் கொள்ளப்பெறுகிறது.

“வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயின் பிரிந்துசென்ற

தலைவன் தான் முன்பு சொன்னவாறே கார்காலத்

தொடக்கத்திற்குள் தலைவியைக் காணச் செல்ல

இயலாது போனமை என, தான் சென்ற இடத்தே

துயர் உறுதல் ஆகும்”⁹⁹

தொல்காப்பியத்தில் தலைவி கார்காலத்தில் மீள்வேன் என்றவனைக் காணவில்லையே எனக் குறிப்பிடுவதைக் களவில் தலைவனுக்குரியதாகச் சொல்லி உள்ளார்.

உடன்போக்கு

தலைவன் தலைவியுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்டு சென்ற நிலையில் மலர்கூட்டி உள்மகிழ்ந்து உரைத்தல் உண்டு. இதனை,

“உடன் போக்கித் தலைவியை இளைப்பாற

இருக்கச் சொல்லித் தானும் இளைப்பாறிய

தலைவன், கானத்துப் பூக்களைப் பறித்து வந்து

அவளுக்குச் சூட்டி உளம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியொடு

தன்மனத்தே கூறுதல்”¹⁰⁰

என நம்பியகப் பொருள் செப்பும், இது இடைச்சுர நிகழ்ச்சி; தொல்காப்பியர் இதுபோல் கூற்று அமைக்கவில்லை.

கற்பு

நம்பியகப் பொருள் கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவனுக்குரியதாகக் கூறும் ஒருபாற் கூற்றினை ஆயும் போது பிரிவின் மூன்று கூற்றுகள் கொள்ளப் பெறுகிறது. ஈண்டுப் பிரிவு என்பது தூதிற்பிரிவு, துணைவயிற் பிரிவு, பரத்தையிற் பிரிவு ஆகியனவாகும்.

தூது, துணை வயிற் பிரிவு

ஓதற்குப் பிரியும் தலைவன் தன் செயல் பாதி முடிந்த நிலையில் ஊர் புகுவதற்கோ, தலைவியை நினைத்து வருந்துவதற்கோ இடம் கொடான். ஆயின் தூது, துணை வயிற் பிரிவில் தலைவியை நினைந்துவருந்துவான். இதனை,

“தூதிற் பிரிவு துணைவயிற் பிரிவு கடந்து தொடருமாயின்

தலைவியை நினைத்து வருந்துதலும் உண்டு”¹⁰¹

என நம்பி அகப்பொருள் குறிப்பிடும். இது ‘பாசறைப் புலம்பல்’ என்பதுடன் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பரத்தையிற் பிரிவு

இதில் இரண்டு கூற்றுகள் அமைகின்றன. அவை, “ ‘பரத்தையிற் பிரிந்து சென்று தலைவியின் மகப்பேற்றை அறிந்து மனைக்குத் தலைவன் மீண்டபோது தோழி, தலைவி புதல்வனை ஈன்று நெய்யாடிய செய்தி கூறியபோது அவன் தலைவியது உயர்வையும் புதிய அழகையும் நினைந்து உவத்தல்’

‘பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்டு விருந்தொடு வந்துழி தலைவி பொறுத்தல் கண்டு தலைவன் மகிழ்தல்’ ”¹⁰² ஆகியனவாம். இது

தலைவியின் கூற்றை உள்வாங்கிக்கொண்டு தலைவனுக்கு ஆக்கப்பெற்றது.

நம்பியகப் பொருளில் அமைந்த களவில் தலைவிக்குரிய கூற்றுகளை ஆயும்போது அவை பின்வரும் பகுப்பிற்குள் சுட்டப்பெறுகின்றது.

பாங்கற் கூட்டத்திற்குக்குரியவை

“பாங்கற் கூட்டத்துக்கண் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்த வழி அவள் நாணித் தன் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டாளாக, தலைவன் அவள் கண்களையன்றி அவள் மேனி முழுதும் தன்னை வருத்துவதாக் கூற அவளுடைய ஆற்றாமை மிகுதி கண்டு இதற்கு முன் தன்னை விட்டு நீங்காத நாணம் தன்னை விட்டுக் காதலால் நீங்குவது கண்டு அவள் வருந்துதல்”¹⁰³ என்ற ஒன்று ஆகும். தலைவிக்கு, தொல்காப்பியரின் கருத்துப்படி முதல் மூன்று கூட்டங்களில் கூற்று நிகழாது என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தோழியிற் கூட்டம்

தோழியிற் கூட்டத்தில் ‘இரவுக்குறிக்கு’ உரியனவாக.

“ ‘தலைவி ஆற்றினது அருமை நினைந்து இரங்கல்’

‘தலைவன் இரவுக்குறி விரும்புவதைத் தோழி வாயிலாக அறிந்த தலைவி அதனை ஏற்காமல் தன் மனத்துள் கூறிக்கொள்ளுதல்’ ”¹⁰⁴ ஆகிய இரண்டுமாம்,

“பொழுதும் மாறும் புரைவ தன்மையின்

அழிவு தலை வந்த சிந்தைக் கண்ணும்”

என்பதும், தோழிக்குரிய குறி மறுத்தல் தலைவிக்கு ஆக்கிச் சொல்லப்பெற்றிருப்பதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

தோழியிற் கூட்டத்தில் பகற்குறிக்குரியனவாக,

“தலைவி தலைவனைப் பிரிந்திருக்க இயலாத
நிலையை நினைந்து வருந்துதல்”¹⁰⁵

என்பதாகும். இது பிரிந்த வழிக் கலங்கலாகும்.

களவு வாழ்வில் ஒருவழித்தணத்தல் என்பது ‘இட்டுப் பிரிவு’ என்பதாகும். இதற்குரியதாக நம்பியகப் பொருள்,

“தலைவன் ஒருவழித்தணந்தனாகத் தலைவி தன்
மனத்தே வருந்துதல்”¹⁰⁶

என்பதைச் சுட்டும். தலைவன் ஒருவழித்தணத்தல் காலத்தில் ஏற்படும் பிரிவைத் தலைவி தாங்கிக் கொள்ள இயலாத நிலையில்,

காமம் மிகுந்த சூழலில் தலைவிக்கு ஒரு பாற் கூற்று நிகழும். இதனை நம்பியகப் பொருள்,

“தலைவி பிரிவுத்துயர் தாங்காமல் துன்பமுற்று
மதி முதலியவற்றோடு உரையாடுதல்”¹⁰⁷

எனக் குறிக்கும். இது காமம் மிக்கக் கழிபடர் கிளவியாகும். தலைவன் ஒருவழித்தணத்தலிலிருந்து மீண்டு களவினைத் தொடரும்போது தலைவி வரைதல் வேட்கையைத் தலைவன்பால் உணர்த்துவள். இதனைத் தொடர்ந்து வரைவு மலிவு நடைபெறும். இது, “தன்னை மணம் பேச வந்த தலைவனுடைய உறவினரைத் தம் உறவினர் வரவேற்று புரிந்ததைக் கேட்ட தலைவி மகிழ்ச்சி தாங்காமல் தன் மனத்துள்ளேயே கூறிக் கொள்ளுதல்”¹⁰⁸ எனத் தலைவி உவகை ஆற்றாது உளத்தொடு கிளத்தல் என்பதாகும். இது வரைவு மலிவு என்பதுடன் பொருந்தும்.

உடன்போக்கு

உடன்போக்கில் தலைவிக்குரிய கூற்றாக,

“தமருடன் செல்பவள் அவள் புறம் நோக்கிக்
கவன்று அரற்றல்”¹⁰⁸

எனத் தமர் மீட்டுச் செல்லும் அளவில் தலைவி தலைவனைப் பிரிதலை எண்ணிக் கவலையுற்று அரற்றுதலை உடன்போக்கு இடையீடு என்று குறிப்பிடும். தொல்காப்பியத்தில் தலைவிக்கு உடன்போக்குக் குறித்து வருணனைக் கூற்று இல்லை.

கற்பு

கற்பு வாழ்வில் தலைமகளுக்குரிய ஒருபாற் கூற்றுகளைப் பின்வரும் தலைப்புகளில் அமைக்கலாம்.

பருவம் கண்டு அழிதல்

“ஓதல், காவல், தூது, துணை, ஆகியவற்றுள் ஒன்று காரணமாகப் பிரிந்துசென்ற தலைவன் குறித்த பருவத்தே வாராது நீட்டித்த காலைத் தலைவி பருவம் கண்டு வருந்துவள்”¹¹⁰ என உரைப்பர். மற்றும்,

“கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வைக்கண் இளமைத் தன்மைக்கு உளம்
மெலிந்து இரங்கல்”¹¹¹ என்பதையும் குறிப்பிடுவர்.

இதனை, கிழவனை மகடூஉப் புலம்பல் பெரிதாகலின்

அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்”

எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டும்.

பரத்தையிற் பிரிவு

இப்பிரிவில் தலைவிக்குரியதாக.

“தலைவி தனித்து வழித் துனித்து அழுது இரங்கல்”¹¹²

என்பது அமைகிறது. அதாவது தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து சென்றமையால் தலைவி தனித்திருந்து மிகவும் கோபம் கொண்டு வருந்துதல் என்பதாகும்.

இதனை,

கொடுமை யொழுக்கந் தோழிக் குரியவை

வடுவறு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமைக்

காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்”

என வரும் நூற்பாவில்,

“ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்”

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.

தோழி

நம்பியகப் பொருள் களவில் ஒரு கூற்றை தோழிக்குரியதாகக் குறிக்கிறது. அது “ஒரு சார் பகற்குறிக்கண்”¹¹³ அமைகிறது. தோழிக்குரிய ஒரு பாற் கிளவிகள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்பெறவில்லை.

பாங்கன்

களவில் பாங்கனுக்குரியதாக நம்பியகப் பொருள்,

“ ‘பாங்கன் தலைவியின் தண்ணளியை எண்ணி வியத்தல்’¹¹⁴

‘தலைவனது நிலைகண்டு பாங்கன் தன் மனத்துள் அழுங்கல்’ ”¹¹⁵

ஆகிய இரண்டினையும் குறிப்பிடும். தொல்காப்பியர் பாங்கனுக்கு ஒரு பாற் கிளவிகளைப் பற்றிக் குறிக்கவில்லை.

நற்றாய்

களவில் நற்றாய்க்குரிய பாற் கூற்றாக மூன்று அமைத்துக்கொள்ளப் பெறுகின்றன. அவை தலைவி உடன்போன சூழலில் அமைக்கின்றன. அவை,

“ ‘நற்றாய் தலைவி பயிலிடம் தம்மொடு புலம்பல்’
‘நற்றாய் தன் மகள் மென்மைத் தன்மைக்கு இரங்கல்’
‘நற்றாய், சுரம் தணியத் தெய்வத்தை வேண்டிப்
புலம்புதல்’ ”¹¹⁶

ஆகியவையாகும்.

கற்பில் நற்றாய்க்குரிய கூற்றுகளை அமைத்துக்கொள்ள வாய்ப்பில்லை.

இவை தொல்காப்பியத்தில்,

“ ‘தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி’
‘அச்சஞ்சார்தல்’
‘தெய்வம்’ ”¹¹⁷

என்பனவற்றோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

களவியற் காரிகை

இந்நூலின் காலம் கி.பி.பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டாகும். இருபத்து மூன்று நூற்பாக்கள் மட்டுமே கிடைக்கப்பெற்றுள்ள இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரிந்திலது. இந்நூல் அகவொழுக்கம், களவொழுக்கம், தோழி ஆயலாய கூட்டம், கற்பொழுக்கம் என்னும் பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

இந்நூல் களவில் மட்டும் தலைவனுக்குரிய கிளவிகளைக் கூறுகின்றது. அவற்றில் தலைவனுக்குரிய ஒருபாற் கிளவிகளாகப் பாங்கற் கூட்டத்தில்,

“ ‘ஆற்றான் கிளத்தல்’

‘தலைவியிடத்து உள்ள ஆதரவின் மிகுதியாலே

அவளைத் தலைவன் தன் உயிரென வியத்தல்’

‘தலைமகன் உள்ளத்து நிலைமையைத் தலைவன்

சொல்லிக் கொள்ளுதல்’

‘கோலம் செய்துரைத்தல்’ ”¹¹⁸

ஆகியவற்றையும் தலைவிக்குப் பகற்குறி இடையீட்டால்,

“தலைவி பகற்குறி வந்து செல்லும் தலைவனைக்

காணும் பொழுதினும் காணாப் பொழுது

பெரிதாகலின் பிரிவு குறித்து ஆற்றாளாகித்

தலைவனோடு சென்ற என் நெஞ்சம் இன்னும்

தன்பால் மீண்டு வந்திலதே என்றாற் போல

தன்னுள் தானே புலம்பி வருந்துதல்”¹¹⁹

என்பதையும் குறிப்பிடும்.

இலக்கண விளக்கம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் வைத்தியநாத தேசிகர். இதன் காலம் கி.பி.பதினேழாம் நூற்றாண்டு. களவில் தலைவனுக்குரிய ஒருபாற் கூற்றை இந்நூலில் ஆயும்போது அவை ஐந்து ஆகும்.

தலைவன்

தலைவன் கூற்றில் இயற்கைப்புணர்ச்சியின்பால் அமைவன
இரண்டாகும். அவை,

“தலைவியைக் கண்ட தலைவன் அவள் மானுட

மகளே எனத் தெளிந்து அவள் தன்னிடத்தில் கொண்ட

காதலையும் உணர்ந்து அவளைக் கூட்டுவித்த தெய்வத்தை

மகிழ்ந்து வாழ்த்தி அவனைக் கூடுதலுக்குத் துணிதல்”¹²⁰

இது தொல்காப்பியத்தோடு ஒப்பிடுகையில் காட்சி, ஐயம், தெளிவு
என்பதாகும்.

“இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின் தலைவியை ஆய
வெள்ளத்தொடு கூட்டி, தலைவன் தான் பிரிந்த வழி அவள்
ஆயவெள்ளம் வழிபடவிருக்கும் சிறப்பு நிலையைக் கண்ணுற்றுத் தன்
மனத்துக்குக் கூறுதல்”¹²¹ இது பிரிந்தவழிக் கலங்கலாம் என்பதாகும்.

பாங்கற் கூட்டத்தின்பால் அமைவன இரண்டு. அவை,

“ ‘தான் பிரிந்துசென்றால் தலைவி தாங்கமாட்டாளோ என்று
அஞ்சுதல்’

‘தன் பொருட்டுச் சென்று தலைவியைக் கண்டு வந்து கூறித்
தனக்கு இத்தகைய இன்பம் கிடைக்கச் செய்த தன்தோழனைத் தலைவன்
தன் மனத்துள் மகிழ்ந்து புகழ்ந்துரைத்தல்’ ”¹²² என்பனவாகும்.

இவற்றில் முதலில் உள்ளது,

“நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவைஉரைப்பினும் என்பதோடும்

இரண்டாவதாக அமைந்திருப்பது சங்க இலக்கியப் பாங்கன்

கூற்றுப் பாடலைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது” மற்றும் தோழியிற்
கூட்டத்தில் பகற்குறியிடத்தே,

“தினைப் புனத்தில் தலைவியைக் கண்டு மகிழ்தல்”¹²³

களவிற்குரியதாகும். இது பகற்குறியாகும்.

கற்பு

கற்பில் இரண்டு நிலையில் தலைவனுக்குரிய ஒரு பாற்கூற்று
அமைகிறது. ஒன்று பரத்தையிற் பிரிவில்,

“தலைவி கருவுற்ற காலை பெற்ற அழகினைத்

தலைவன் மகிழ்ந்து கூறுதல்”¹²⁴

என்றும்,

மற்றொன்று துணைவயிற் பிரிவில்.

“தலைவன் பாசறைப் புலம்பல்”

என்றும் அமைவனவாகும். இதனைப் பாசறைப் புலம்பல் எனத்
தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.

தலைவி

இலக்கண விளக்கம், களவில் தலைவிக்குரிய ஒருபாற் கூற்றான
நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரிய கூற்றாக ஐந்து அமைந்துள். அவை,
இடந்தலைப்பாட்டின்கண்,

“மன்னனை நினைந்து மின்னிடை”¹²⁵

என்றும், பகற்குறி இடையீட்டின் கண்,

“தலைவி ஆடிடத்தினின்று இல்லம் சென்றபின்

தலைவனது உருவத்தை உருவெளியாக எங்கும்

காணும் நிலை அடைந்து அவன் வருந்துதல்”¹²⁶

என்றும் அமைகின்றன. இவை நோக்குபவை எல்லாம் அவையே

போறல் ஆகும். ஒருவழித்தணத்தலின் கண்,

“ ‘தலைவி ஆற்றொடு புலம்பல்’

‘தலைவி நெஞ்சு நினைந்து இரங்கல்’ ”¹²⁷

என்றும் அமைவன களவிற்குரியன. இதனை காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும்.

கற்பில் தலைவி பரத்தையிற் பிரிவில்,

“ ‘மகற்கு அறிவுறுத்தல்’

‘புதல்வற் புலத்தல்’ ”¹²⁸

ஆகியன நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்கு உரியவையாகக் கொள்ளப்பெறுகின்றன.

“தந்தையர் ஒப்பர் மக்க ளென்பதால்

அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழிந்து நெருங்கலும்”¹²⁹

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

நற்றாய்

இலக்கண விளக்கம் கற்பில் நற்றாய்க்குரியதாக

“தலைவன் மிக அன்பு செய்க என்று

தெய்வத்தைப் பராவுதல் நிலை”¹³⁰

எனும் தன்னுள் இரங்கல் ஒருபாற் கூற்றாக அமைக்கிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம் தெய்வம் எனச்சூட்டும்.

கண்டோர்

களவில் கண்டோர்க்குரிய கூற்றாக இலக்கண விளக்கம்

“தலைவியின் மென்மைக்கு இரங்குதல்”¹³¹

எனக் கூறும். இதனை நம்பியகப் பொருள் நற்றாய்க்குக் குறிப்பிடும்.

மாறன் அகப்பொருள்

இந்நூலின் ஆசிரியர் திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் ஆவார். இதன் காலம் கி.பி.பதினாறாம் நூற்றாண்டாகும். இது நம்மாழ்வார் பெயரால் அகப்பொருள் பற்றிப் பாடுகின்றது. அகத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழிபியல் என ஐந்து இயல்களையும், முந்நூற்று அறுபத்து மூன்று நூற்பாக்களையும் கொண்டுள்ளது.

இந்நூல் கற்பு வாழ்வில் தலைவனுக்குரிய,

“உள் மகிழ்துவைத்தல்”¹³²

என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. ஈண்டுப் பொருள் வயின் பிரிந்த தலைவன் கார்காலம் வருவதற்கு முன்னரே தான் எதிர்பார்த்த அளவு செல்வத்தை ஈட்டி மனைக்கு மீண்டு தன் தலைவியை எய்தி அவளொடு மகிழ்ச்சியாக இல்லறம் நடத்துகையில்,

“யான் பொருள் தேடப் பிரிந்த காலத்து என் நாவு வறண்டு போன துயரத்தை இவள் அதரபானத்தாலும் என் உடல் வெப்பத்தை இவள் பரிசுத்தாலும், என் உள்ள வெப்பத்தை இவளால் பெறும் இன்பத்தாலும் போக்கிக் கொண்டேன்”¹³³ என்று மனம் மகிழ்ந்து தன்னுள் கூறல் ஆகும்.

இந்நூல் தலைவிக்குக் கற்பு வாழ்வில் பொருள்வயின் பிரிவிடத்து,

“அவன் பிரிவால் பண்டு மகிழ்ச்சி

தந்த நிலவு இப்பொழுது துன்பம் தருவதாக

வருந்துதல்”¹³⁴

என்பதைக் குறிப்பிடும். இது காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியாகும்.

கற்பு வாழ்வில் நற்றாய்க்குக் குறிப்பிடும் போது,

“சுடரோடு இரந்துகொண்டு ஏத்தல்”¹³⁵

என்பதனை மட்டும் சுட்டும். ஈண்டு இம்மூன்று மாந்தர்க்கும் கற்பில் மட்டும் ஒருபாற் கிளவி இடம் பெறுவது நோக்கத்தக்கது.

தொகுப்புரை

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செய்யுளுறுப்புகள் முப்பத்து நான்கினுள் கூற்று வகையும் ஒன்று. ஒருவர் தம்முன்பாக மற்றொருவர் இருக்கக் கூறுவதனைக் கூற்று வகையாகவும், அங்ஙனம் யாரும் இல்லாமல், கூறுவதனை ஒருபாற்கிளவி என்றும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளது கருதத்தக்கதாகும்.

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கும் சிறப்பாக உரிய ஒருபாற் கிளவி, துன்பம், இன்பம் ஆகிய இரு நிலைக்களத்தும், நகை முதலான எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுடனும் புனையப்பெறும்.

மனத்தின் பல்வேறு நிலைகளைக் குறிக்கும் சொற்களுள் ஒன்று நெஞ்சம். தொல்காப்பியம் நெஞ்சம் என்ற சொல்லை வெளிப்படையாகவும், உவமையாகவும் பதினான்கு இடங்களில் கையாண்டுள்ளது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி, நெஞ்சு என்னும் சொல்லுக்கு ‘மனம்’, ‘இருதயம்’, ‘மார்பு’, ‘நடு’, ‘தெரியம்’, ‘தின்னக்கம்’, ‘தொண்டை’ என ஏழு பெயர்களையும், மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, ‘நெஞ்சகம்’, ‘ஓர்மம்’, ‘துணிவு’, ‘தெரியம்’, ‘தொண்டை’, ‘மனம்’, ‘மார்பு’, ‘நடு’ என எட்டுப் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

நெஞ்சொடு புணர்த்தல் என்னும் ஒருபாற் கிளவி,
உறுப்புடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல், உணர்வுடையதுபோல்
நெஞ்சொடு புணர்த்தல், மறுத்து உரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல்
என மூவகைப்படும் என அறியப் பெறுகிறது.

நெஞ்சொடு புணர்த்தல் என்பது 'நெஞ்சொடு பொருத்துதல்'
என்னும் பொருளில் பொருளியலில் கையாளப் பெற்றுள்ளது. இதற்கு,
இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், க.வெள்ளைவாரணர், ஆ.சிவலிங்கனார்
ஆகியோர் வரைந்துள்ள உரைக்குறிப்புகளை ஆய்வு செய்ததன் வழி,
பொருந்திய இடங்களில் நெஞ்சத்தை உறுப்புடையது போலவும்,
உணர்வுடையது போலவும், மறுத்துரைப்பது போலவும் கொள்ளலாம்
என்ற இளம்பூரணரின் உரை பொருத்தமாக அமைகிறது என்று
மதிப்பிடப்பெறுகின்றது.

உறுப்புடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குத் தலைவன்
கூற்றில் துன்பத்தை மையமிட்ட மேற்கோள் செய்யுட்களை
உரையாசிரியர்கள் எடுத்தாளவில்லை. தலைவி கூற்றில்
எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இருப்பினும், மேற்கோள் செய்யுட்களையும்,
மெய்ப்பாடுகளையும் எடுத்துச் சொல்கிற முறையில் வேறுபடுகின்றனர்
என்பது ஆய்வின் வழி தெரியவருகின்றது.

உணர்வுடையது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் என்னும் ஒருபாற்
கிளவிக்கு, இன்பத்தை மையமிட்ட செய்யுட்களை உரையாசிரியர்கள்
தலைவன் கூற்றில் எடுத்துக்காட்டவில்லை. தலைவி கூற்றில்
எடுத்துக்காட்டி உள்ளனர். இவ்விடத்து மேற்கோள் செய்யுட்களைக்

கூறுவதிலும், மெய்ப்பாடுகளைச் சுட்டுவதிலும் உரையாசிரியர்கள் ஒன்றுபட்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

மறுத்துரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்தலுக்குத் துன்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட செய்யுட்கள் மட்டுமே சுட்டப்பெற்றுள்ளன என்பதும் குறிக்கத்தக்கது.

உரையாசிரியர்கள் காட்டும் மேற்கோள் பாடல்களையும், துறையாசிரியர்கள் காட்டும் துறைக்குறிப்புகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் குறித்த நூற்பாக்கள் இனங்காணப்பெற்றுள்ளன.

களவில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சுநீடு புணர்த்தல் கூற்றுகளுள் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குரியவையாக ஐந்தினையும், இடந்தலைப்பாட்டிற்கு உரியவையாக மூன்றினையும், பாங்கன் கூட்டத்திற்குரியதாக ஒன்றையும், தோழியிற் புணர்தலுக்குரியதாக ஒன்றினையும், சேட்படைக்குரியவையாக இரண்டினையும், இருவகைக் குறிகளுக்குரியனவாக மூன்றினையும் உடன் போக்கிற்குரியனவாக இரண்டினையும் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார்.

கற்பில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்தல் கூற்றுகள் அனைத்தும் பிரிவில் அமைவதும், இப்பிரிவு வகைகளுள் பொருள் வயிற்பிரிவு, வேந்தர்க்கு உற்றுழிப்பிரியும் பிரிவு, பரத்தையர் பிரிவு ஆகிய மூன்றில் மட்டும் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் அமைந்து காணப்பெறுகின்றன என்பதும் கருதத்தக்கன.

பொருள்வயிற்பிரிவின்கண் தலைவன் நெஞ்சொடு புணர்த்தும் கூற்றுகளாகப் பிரிவு அறிவுறுத்தலில் மூன்று கூற்றுகளும், செலவழுங்கலில் ஏழு கூற்றுகளும், இடைச்சுரத்தில் ஒரு கூற்றும், வேந்தர்க்கு உற்றுழிப்பிரிவில் பாசறையில் ஒரு கூற்றும், வினைமுற்றி மீளும்போது இரண்டு கூற்றுகளும், பரத்தையர் பிரிவின்கண் ஒரு கூற்றும் நிகழ்த்தப்பெறும் என்பதும் ஆய்வின் வழியே பெறப்படுகிறது.

களவில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் ஆகிய மூன்றிலும் அருகிக் காணப்படுமென்றும், தோழியிற் புணர்வில் ஆறு கூற்றுகளும், ஒருவழித் தணத்தலில் நான்கும், வரைவு வேட்கையில் எட்டும் இடம்பெறுமென்றும் சுட்டியுள்ளார் தொல்காப்பியர் உடன்போக்கின்கண் தலைவி நெஞ்சொடு நிகழ்த்தும் கூற்றாக எதனையும் சுட்டவில்லை. இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் உடன்போக்குச் சூழலாகவும், கூற்றாகவும் குறிப்பிட்டிருப்பினும், உடன்போக்கின்கண் தலைவி நெஞ்சொடு கூற்று நிகழ்த்தியதற்கான குறிப்புகள் இல்லை என்றே எண்ணமுடிகின்றது.

கற்பில் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் அருகியே காணப்பெறுகின்றன. பரத்தையர் பிரிவில் ஐந்து கூற்றுகள் தலைவிக்குரியதாகச் சுட்டப்பெறுகின்றன.

தொல்காப்பியர் கூறும் களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களில் தோழி கூற்றுகளை ஆய்வு செய்ததன் வழியே, தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தலுக்கான குறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை என அறியலாகிறது.

நற்றாய் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாகப் பத்தினையும், செவிலி கூற்றுகளாகப் பதினைந்தினையும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார்.

இறையனார் அகப்பொருள் கூறும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள், களவு, கற்பு என இரு கைகோள்களிலும், தலைவன், தலைவி ஆகியோர்க்கு உரியவை எனப்பகுக்கப்பெற்று ஆய்வில் விளக்கப்பெறுகிறது.

களவில் தலைவன் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியவையாக இரண்டு சூத்திரமும், தலைவிக்குரியதாக ஒரு சூத்திரமும் சுட்டப்பெற்றிருப்பதும், கற்பில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள் பற்றிய குறிப்புகள் எதையும் இந்நூல் சுட்டவில்லை என்பதும் ஆய்வில் தெளிவாகிறது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் தலைவனுக்குரிய இயற்கைப் புணர்ச்சி ஒருபாற் கூற்றுகளை இறையனார் அகப்பொருள் உரை பாங்கற் கூட்டத்தில் அமைத்துப்பேசுகிறது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் தலைவிக்குரிய 'தலைவன் பிரிவால் காமம் மிகும்போதும், தலைவிக்கு காமம் சிறந்தாற்போல, தலைவன் கண் சிறந்துழி அது காரணத்தால் அவனளி சிறந்து தோன்றும் இடத்தும்', எனும் தொல்காப்பியக் கூற்றுகள் இறையனார் களவியல் உரை குறிப்பிடும் தலைவி கூற்றோடு ஒப்புமை உடையதாகின்றன.

தமிழ்நெறிவிளக்கம் களவில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாக மூன்றினைக் குறித்துள்ளது. கற்பில் தலைவிக்குரியதாகக் கூறும் இரண்டினையும் களவிற்குரியதாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையது எனக் கருதமுடிகிறது. கற்பில் ஒரு கூற்று தலைவி நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியதாக அமைகிறது.

தமிழ் நெறி விளக்கம் குறிப்பிடும் தலைவன் களவில் தலைவியின் குழைந்த ஒப்பனைகளை அவள் தோழி புனையுமாறு புனைந்ததாகத் தலைவன் நினைத்தல் எனும் கருத்து தொல்காப்பியத்தில் இருந்து மாறுபட்டு அமைகிறது.

தமிழ்நெறி விளக்கம் தோழி கூற்றாகக் கற்பில் ஒருபாற் கூற்று ஒன்றைச் சுட்டுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியம் தோழிக்குரிய ஒருபாற் கிளவிகளை மொழியவில்லை.

வீரசோழியம், தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தலாக இடந்தலைப்பாட்டில் இரண்டினையும், தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாக இயற்கைப் புணர்ச்சியில் ஒன்றையும், இரவுக்குறியில் ஒன்றையும், வரைவிடைப் பொருள் வயிற்பிரிவில் மூன்றினையும், உரிமையைப் புலப்படுத்துவதில் ஒன்றினையும், கரந்தொழுக்கத்தில் ஒன்றினையும் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறது. மேலும், அன்பின் பெருந்திணையில் இரண்டு கூற்றுகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. கற்பில் தலைவன் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியவையாக இரண்டு கூற்றுகளையும், தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாக மலிவில் ஒன்றையும், ஊடலில் ஒன்றையும், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியில் ஒன்றையும், வெய்துயிர்த்து இரங்கலில் ஒன்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

வீரசோழியம் தலைவிக்கு இயற்கைப் புணர்ச்சியில் கூற்று நிகழ்வதாகக் கூறுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியம் குறிப்பு மட்டும் அமையும் எனக் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

வீரசோழியம் திணை அடிப்படையில் இலக்கணம் கூறுவதால், பாங்கற் கூட்டத்திற்கு அமையவேண்டிய ஒரு கூற்றினை இடந்தலைப்பாட்டில் வைத்துப் பேசுகிறது.

தொல்காப்பியம் விரித்துச் சொல்லும் நூற்பாக்களை வீரசோழியம் இணைத்துப் பேசுகிறது. மற்றும் தொல்காப்பியர் வரைவு வேட்கை பற்றி பேசியதை இந்நூல் வரைவிடைப் பொருள்வயிற் பிரிவில் அடக்குகிறது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செய்வினை மறைப்பினும், என்பதனை வீரசோழியம், கரந்த ஒழுக்கம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் தலைவியின் உரிமையும் அவள்வயின் பரத்தமையும் தோன்றக்கூறல் என்பதனை, உரிமையைப் புலப்படுத்துதல் என வீரசோழியம் கூறுகிறது.

காமம் மிகுதியால் தலைவனைச் சென்று சேரவேண்டும் என்ற தலைவியின் உணர்வினை வீரசோழியம் அப்படியே எடுத்தாள்கிறது.

தொல்காப்பியர் கூற்றுக்குள் அடக்காது மரபாகக் கூறியவற்றை வீரசோழியம் 'கனவு' பற்றிப் பேசும் போது எடுத்தாண்டுள்ளது.

நம்பியகப்பொருள் களவில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாக இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் ஏழும், இடந்தலைப்பாட்டின்கண் இரண்டும், தோழியிற் கூட்டத்தின் கண் மூன்றும், உடன்போக்கின்கண் ஒன்றும் சுட்டுகின்றது. கற்பில் தூது, வினைவயிற் பிரிவில் ஒன்றையும், பரத்தையிற் பிரிவில் இரண்டையும் செப்புகிறது.

களவில் தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாகப் பாங்கற் கூட்டத்தின்கண் ஒன்றும், தோழியற் கூட்டத்தின்கண் மூன்றும், ஒருவழித் தணத்தலின்கண் மூன்றும், உடன்போக்கின்கண் ஒன்றும் அமைவதாகக் கூறியுள்ளது. கற்பில் தலைவிக்குரிய கூற்றாக இரண்டினையும் குறிப்பிடுகிறது. களவில் தோழிக்குரியதாக ஒன்றையும், பாங்கனுக்குரியதாக இரண்டினையும், நற்றாய்க்குரியதாக மூன்றினையும் குறிப்பிடும் நம்பியகப் பொருள், கற்பில் இம்மூவருக்குரிய கூற்றுகளைச் சுட்டவில்லை என்பது புலனாகிறது.

நம்பியகப்பொருள், தலைவன் கூற்றைவிட தலைவி கூற்றிலேயே நெஞ்சொடு கிளத்தல் சிறப்பாகச் சொல்லப்பெற்ற நிலையும் ஈண்டு புலனாகிறது.

நம்பியகப் பொருள் தொல்காப்பியர் கற்பில் தலைவி கார்காலம் கண்டு மயங்குவதை தலைவனுக்கு ஏற்றிக் கூறியிருப்பது புதுமை புகுத்தலாகும்.

களவியற் காரிகை தலைவன் கூற்றுகளாக நான்கினையும், தலைவிக்குரியதாக ஒன்றையும் சுட்டியுள்ளது.

இலக்கண விளக்கம் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாகக் களவில் நான்கினையும், கற்பில் இரண்டினையும், தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாகக் களவில் ஐந்தினையும், கற்பில் மூன்றினையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. நற்றாய்க்குரிய கூற்றாகக் கற்பில் ஒன்றையும் களவின் கண் கண்டோர்க்குரிய கூற்றாக ஒன்றையும் கூறிச் செல்கிறது.

இலக்கண விளக்கம் பாங்கனுக்குரிய சங்கப் பாடலைப் பாங்கற் கூட்டத்தின் கண் கூற்றாக அமைத்துள்ளது.

மாறன் அகப்பொருள் கற்பில் தலைவனுக்குரிய கூற்றாக இரண்டினையும், தலைவிக்குரியதாக ஒன்றினையும், நற்றாய்க்குரியதாக ஒன்றினையும் சுட்டுகின்றது. இந்நூல் கற்பில் மட்டுமே இம்மூன்று மாந்தரும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் நிகழ்த்துவதாகக் கூறியிருப்பதும் ஈண்டு, கருதத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல், பொருள், செய்யு, நூற் : 198.
2. தொல், பொருள், அகத், நூற் : 39 : 6, 40 : 4,5, களவு : 16 : 10,
22 : 3, 25 : 10, கற்பு : 5 - 2, 6 : 9, 13, 21 பொருளி : 10 - 1, 2,
53 : 6, செய்யு : 198 : 3.
3. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி த முதல் நெள
வரை, ப ; 2332.
4. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி, இரண்டாம் பாகம், ப ; 78.
5. கரு.நாகராசன், மனம் பற்றிய கோட்பாடுகள், ப ; 12.
6. தொல், பொருள், பொருளி, நூற் : 2 : 1 - 3.
7. க.வெள்ளைவாரணன், தொல், பொருள், பொருளி, உரைவளம், ப : 109.
8. மேலது, ப : 13.
9. தொல், பொருள், பொருளி, நூற் : 2 : 3-5.
10. க.வெள்ளைவாரணன் ; தொல், பொருள், பொருளி, உரைவளம், ப : 9.
11. மேலது, ப : 14.
12. மேலது, ப : 18.
13. மேலது, ப : 12.
14. அகநா : 128
15. க.வெள்ளைவாரணன், தொல், பொருள், பொருளி, உரைவளம், ப:16.
16. முத்தொள்ளாயிரம், பா.91.
17. நற் : 284.

18. கலி : 123.
19. மேலது : 113.
20. தொல், பொருள், செய்யு : 184.
21. தொல், பொருள், களவு : நூற் : 10 : 1-3.
22. மேலது, 11 : 3,7.
23. மேலது; 1 : 9.
24. மேலது ; 11 : 10
25. மேலது, 11 : 15,
26. மேலது, 11 : 16.
27. மேலது, 12 : 1
28. மேலது, 11 : 2-3.
29. தொல், பொருள், அகத் : 41 : 1,2.
30. தொல், பொருள், கற்பு : 5 : 44 - 45.
31. மேலது,
32. மேலது, 44.
33. மேலது, 5 : 45 : 39, 40, 41, 23. தொல், பொருள், அகத் : 4 : 7-11.
34. மு.இராகவையங்கார், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி, ப.110.
35. தொல், பொருள், கற்பு, நூற் : 5 : 46.
36. மேலது,
37. தொல், பொருள், அகத், நூற் : 44 : 19.
38. மேலது, நூற் : 44 : 20, தொல், பொருள், கற்பு : நூற் : 5 : 47.
39. தொல், பொருள், கற்பு, நூற் : 5 : 57.

40. தொல், பொருள், களவு, நூற் : 21, 22, 23, தொல், பொருள், கற்பு : 6.
41. மேலது, நூற் : 16, 20, 21, 22, தொல், பொருள், கற்பு : 6.
42. தொல், பொருள், கற்பு ; 6 : 34-35, இளம் : உரை
43. மேலது, நூற் : 6 : 34-35 நச்சர் உரை.
44. தொல், பொருள், களவு, நூற் : 21 : 1-4, இளம், உரை.
45. மேலது, நூற் : 18, நச்சர் உரை.
46. மேலது.
47. மேலது, நூற் : 17, தொல், பொருள், களவு, நூற் 5,6,19.
48. தொல், பொருள், களவு, நூ : 17.
49. தொல், பொருள், களவு, நூற் : 5,6.
50. தொல், பொருள், களவு ; நூற் : 6 ; இளம் உரை
51. தொல், பொருள், களவு ; நூற் : 17, நச்சர் உரை
52. தொல், பொருள், களவு : நூற் 19.
53. மேலது இளம் உரை, நச்சர் உரை.
54. தொல், பொருள், களவு ; நூற், 16 : 1 - 7, 20 : 1,10
55. தொல், பொருள், களவு ; 20 : 1, 15, 9.
56. மேலது, நூற் : 20:26, 14, 25, நூற் : 21:2, நூற் : 20:36, நூற் : 22.
57. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல் ; பக்.82-83.
58. தொல், பொருள், அகத் : நூற் ; 37, 39, 40, 41.
59. மேலது.
60. தொல், பொருள், பொருளி : நூற் : 31 : 3-6.
61. தொல், பொருள், பொருளி : நூற் : 16 : 10, நச்சர் உரை

62. தொல், பொருள், அகத் : நூற் : 42, இளம் உரை, நச்சர் உரை
63. தொல், பொருள், பொருளி, நூற் : 42.
64. இரா.செகதீசன், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வழி அகநானூறு -
ஓர் ஆய் : ப : 55.
65. தொல், பொருள், கற்பு ; 6 ; 5-7.
66. மேலது, நூற் : 6 : 11-14, 23, 32-33, 34.
67. மேலது : நூற் : 37 : 1-5.
68. மேலது.
69. தொல்பொருள், களவு, நூற்,25.
70. மேலது, நூற்,26-1,2,7,9.
71. நக்கீரர், இறையனார் அகப்பொருள், நூற் ; 2 உரை.
72. மேலது, நூற், 30 உரை.
73. 'தமிழ்நெறிவிளக்கம்', பக்.16, 55, 24.
74. மேலது, ப.39.
75. மேலது, ப.52.
76. புத்தமித்திரர், வீரசோழியம், நூற் ; 92 உரை.
77. மேலது, நூற் ; 92 உரை.
78. மேலது, நூற் ; 210 உரை.
79. மேலது, நூற் ; 93 உரை.
80. மேலது, நூற் ; 112 உரை.
81. மேலது, நூற் ; 196 உரை.
82. தொல், பொருள், களவு நூற் ; 20 ; 36.

83. புத்தமித்திரர், வீரசோழியம், நூற் ; 11 உரை.
84. மேலது, நூற் ; 202 உரை.
85. மேலது, நூற் ; 203, 113 உரை.
86. மேலது, நூற் ; 94 உரை.
87. மேலது, நூற் ; 216 உரை.
88. மேலது, நூற் ; 161 உரை.
89. தொல், பொருள், கற்பு நூற் ; 6 1-14.
90. புத்தமித்திரர், வீரசோழியம், நூற் : 94 உரை
91. தொல், பொருள், பொருளியல், நூற் ; 3.
92. புத்தமித்திரர், வீரசோழியம், நூற் : 28 உரை
93. நாற்கவிராச நம்பி - நம்பியகப் பொருள், நூற் : 125.
94. மேலது, நூற் 132, 131, 123, 123, 129.
95. மேலது, நூற் ; 137.
96. மேலது, நூற் ; 138.
97. மேலது, நூற் ; 144.
98. மேலது, நூற் ; 170.
99. மேலது, நூற் ; 182.
100. மேலது, நூற் ; 206.
101. மேலது.
102. மேலது, நூற் ; 127.
103. மேலது, நூற் ; 158.
104. மேலது, நூற் ; 154.

105. மேலது.
106. மேலது, நூற் ; 164.
107. மேலது, நூற் ; 174.
108. மேலது, நூற் ; 198.
109. மேலது, நூற் ; 109.
110. மேலது, நூற் ; 186.
111. தொல் பொருள்,
112. நாற்கவிராச நம்பி, நம்பியகப் பொருள், நூற், 205.
113. மேலது, நூற் ; 154.
114. மேலது, நூற் ; 137.
115. மேலது, நூற் ; 185, 186.
116. மேலது, நூற் ; 186.
117. தொல்பொருள், அகத், நூற், 36.
118. களவியற் காரிகை, பக்.28, 25, 72.
119. மேலது, ப.77.
120. வைத்தியநாத தேசிகர், இலக்கண விளக்கம், நூற், 491.
121. மேலது, நூற், 501.
122. மேலது, நூற் ; 505.
123. மேலது, நூற் ; 507.
124. மேலது, நூற் ; 555.
125. மேலது, நூற் ; 558.
126. மேலது, நூற் ; 503.

127. மேலது, நூற் ; 515.
128. தொல்பொருள், களவு, நூற், 9.
129. வைத்தியநாத தேசிகர், இலக்கண விளக்கம், நூற் : 525.
130. மேலது, நூற் ; 555.
131. மேலது, நூற் ; 538.
132. திருக்குருகை, பெருமாள் கவிராயர், மாறன் அகப்பொருள், பா.437.
133. மேலது, பா,437.
134. மேலது, பா,89.
135. மேலது, பா,86.

இயல் - 3

தலைவன் கற்றில் நெஞ்சோடு கிளத்தல்

தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவனுக்கெனத் தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. அவன் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் சிறந்தவன்; வழிவழிவரும் உயர் குடியில் பிறந்தவன்; பெருஞ்செல்வத்தினன். இவனும் தலைமகளும் ஒருயிரும் ஈருடலுமாகப் பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வருவதாகக் கூறப்பெறுவர் தலைவன் தலைவியின் இன்ப வாழ்வைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டவன். அவளது நினைவைத் தனது இன்ப ஊற்றாகக் கருதுவான். இத்தகு சிறப்புவாய்ந்த தலைவன் தன்நெஞ்சொடு பேசும் நிலை இவ்வியலில் விளக்கப்பெறுகிறது.

அகப்பாடலும் அகமாந்தரும்

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் அகமாந்தர்களின் சிறப்பினை நயமுற எடுத்துரைக்கின்றன. இதன் சிறப்புக்குறித்து, “அகப் பொருட்பாடல்கள் அனைத்தும் நாடகக் கூற்று வகையாகவே அமைந்துள்ளன. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலிய கற்பனை மாந்தர் வாயிலாக அன்றிப் புலவன் தன் எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும், வெளியிடுவதற்கு, அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் வாய்ப்பில்லை” எனும் மு.வரதராசனாரின் கருத்தும்,¹ “தலைவன், தலைவி, தோழி முதலிய அகப் பொருள் மாந்தர்களின் உணர்வுகளை அகப்பாடல்கள் நாடக வடிவில் வெளியிடுகின்றன”² எனும் சி.பாலசுப்பிரமணியனாரின் கருத்தும் ஈண்டு எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கூற்றுக்களின் வழி அகமாந்தர் பின்புலங்கள் ஆய்வில் விளக்கப் பெறுகின்றன.

எண்ணிக்கை

சங்க அகப்பாடல்களைக் கூற்று அடிப்படையில், “தலைவன் கூற்று 344, தலைவி கூற்று 550, தோழி கூற்று 785, தாயார் கூற்று 72, பரத்தையர் கூற்று 51, ஏனையோர் கூற்று 57 எனப்பகுத்துக் காட்டும் நிலை ஈண்டு குறிக்கத்தக்கதாகும்.”³ இந்நிலையில் தலைவன் நெஞ்சொடு நூற்றி எழுபத்தைந்து”⁴ பாடல்களில் பேசுகிறான் என்பது சங்க நூல்களின் வழி புலனாகிறது.

தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலின் தேவை

தலைவி, தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் தலைவனை மையமிட்டு அமைந்தாலும், அவனது பண்பை முழுமையாக அவை வெளிப்படுத்தவில்லை. தலைவியின் ஆற்றாமைக்கும், துன்பத்திற்கும் தலைவன் அடிப்படைக் காரணம் என்று அவை பெரிதும் புனைந்து காட்டுகின்றன.

தலைவியின் காதல் பெருக்கம் மிகுதியும் விளக்கப்பெறுகின்றன. ஆனால், தலைவனது காதல் எல்லையை முழுமையாக அவர்களின் பேச்சு உணர்த்துவதில்லை. இதனை, “தலைவனைப் பற்றிய ஒருசார் உண்மைகளையே தலைவி, தோழி கூற்றுப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன எனத் துணியலாம். தலைவனது மறுபகுதி வெளிப்படுவதற்கு அவன் தன் நெஞ்சை விளித்துப் பேசும் தனிமொழிகளே பெரிதும் துணைசெய்கின்றன”⁵ என விளக்கும் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. தலைவி மீது தலைவனுக்கு உள்ள தண்டாக்காதல், தலைவியின்றி வாழ இயலாத தலைவன் மனநிலை, இவ்வாழ்வின் செம்மைக்குத் தலைவன் செய்ய வேண்டிய கடமை ஆகிய தலைவனின் மன உணர்வுகளை

அறிவதற்கு மிகவும் இன்றியமையாததாக அமையப் ஸ்ரீஹவன் அவனது நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் ஆகும்.

விளி பெறுதலும் பெறாமையும்

காதல் உணர்வும், கடமை உணர்வும் மிகுந்து நின்ற காலங்களில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பேச எண்ணுகிறான். அங்ஙனம் அவன் தன் நெஞ்சொடு பேசும் பெரும்பாலான பாடல்களில், 'நெஞ்சு, நெஞ்சே' என்னும் விளி இடம்பெற வில்லை. இருப்பினும், உரையாசிரியர்கள் துறைக் குறிப்புகொண்டும், பாடலின் நுண்மைத் தன்மை கொண்டும் அவற்றை இனங்காண முடிகிறது.

புலவரும் நெஞ்சும்

சங்க அகப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை முந்நூற்று எழுபத்து எட்டாகும். அவற்றுள் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை நூறு ஆகும்⁶ அதில், ஆண்பாற் புலவர்கள் தொ^௭ன்று மூன்றுபேராவர் பெண்பாற் புலவர்கள் ஏழு பேராவர்⁷ மேற்குறித்தவற்றுள் தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் என்பது பேர் ஆவர்⁸ இதிலும் மிகுதியான பாடல்களை இயற்றி முதல் இடத்தைப் பெறுபவர் பரணர் ஆவார்⁹ பரணரின் தலைவர்கள் நெஞ்சினை முன்னிலைப்படுத்துவர்¹⁰ என்ற கருத்தும், தலைவன் தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவதாக மட்டுமே பாடியதால் இளங்கீரனார் நெஞ்சிற்குப் பாடிய இளங்கீரனார்¹¹ என்று பாராட்டப்படுவதும் இவண் கருதத்தக்கனவாம்.

தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடிய புலவர்களின் வகைப்பாட்டினைக் கீழ்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்தலாம்.

3 : புலவரும் நெஞ்சொடு கிளத்தலும்

வ.எண்	பாடல் எண்ணிக்கை	புலவர் எண்ணிக்கை
1.	20 பாடல்கள்	ஒருவர்
2.	13 பாடல்கள்	ஒருவர்
3.	11 பாடல்கள்	ஒருவர்
4.	9 பாடல்கள்	இருவர்
5.	5 பாடல்கள்	நால்வர்
6.	4 பாடல்கள்	மூவர்
7.	3 பாடல்கள்	மூவர்
8.	2 பாடல்கள்	ஒன்பதுபேர்
9.	1 பாடல்	ஐம்பத்து நான்கு பேர்

மிகுதியும் குறைவும்

சங்க இலக்கியங்கள், “தொகைப் பாடல்களாகவும், பாட்டுக்களாகவும் தொகுக்கப்பெற்றுள்ள சங்கப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2381. இவற்றுள் காதற் பொருள் பற்றிய அகப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 1862. பிறவெல்லாம் புறப்பொருள் சார்ந்தவை என்று தொகுத்தும் பகுத்தும் உரைப்பர். இவற்றையும் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைப் பாடல்களாகப் பகுத்துக் காட்டுவர்”¹² எனும் கூற்று இங்கு நோக்கத்தக்கது. மேலும், “சங்க அகப் பாடல்களைத் திணை அடிப்படையில், முதல், கரு, உரிப்பொருள்களின் அடிப்படையில் பகுக்கும்பொழுது, குறிஞ்சி 488, முல்லை 234, பாலை

530; மருதம் 263; நெய்தல் 342 என்றும் பகுத்துக்காட்டுவர்”¹³
இக்கருத்தும் ஈண்டு உணரத்தக்கது. இவ்வகையில் தலைவன் நெஞ்சொடு
கிளத்தும் பாடல்கள் மிகுதியும் பாலைத்திணையிலேயே
காணப்பெறுகின்றன.

அதற்கான காரணத்தைக் கூறுமிடத்து, “பாலைத் திணை
பிரிதலையும், பிரிதல் நிமித்தத்தையும் உரிப்பொருளாகக் கொண்டிருத்தல்
ஒரு காரணம் எனலாம். குறிஞ்சி நீங்கலாகவுள்ள பிற திணைகளிலும்
பிரிவு உண்டு. இருத்தலாகிய உரிப்பொருள் கூறப்பெறும் முல்லைத்
திணையில் தலைவி ஆற்றியிருப்பாள். இது தலைவன் பிரிவில்
ஆற்றியிருத்தலாகும். பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வினை
முடித்து வரைந்து வருவான் எனக் காமத் துன்பத்தை
பொறுத்திருத்தலாகும். இந்நிலையில் நெஞ்சுக்குச் சொல்லுதல் நிகழ்
இடமுண்டு. இரங்கலாகிய உரிப்பொருள் நெய்தல் திணையில் வினை
முடிக்கப்பிரிந்த தலைவன் குறித்தபொழுது வராத நிலையில் பிரிவாற்றாத
தலைவி கழிபெருங்காமத்தால் இரங்கித் தவிர்த்தல் கூறப்பெறும். இங்கும்
பிரிவு உண்டு. நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவதற்கும் இடமுண்டு. ஊடலாகிய
உரிப்பொருள் பெற மருதத்திணையில் தலைவி ஊடுவாள். இவ்வூடற்குக்
காரணம், தலைவன் விரும்பிச் சென்ற வினை (பரத்தை நாட்டம்)
முடிக்கத் தலைவியைப் பிரிவதேயாகும். இங்கு ஊடல் நீட நெஞ்சுக்குச்
சொல்லுதல் நிகழும். புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமாகிய உரிப்
பொருளுக்குரிய குறிஞ்சி ஒழுக்கத்தில் களவுப் புணர்ச்சி கொள்ளும்
தலைவர், தலைவியர் எப்பொழுதும் சேர்ந்திருத்தல் இயலாதாகையால்
தனித்திருக்கும் நிலையும் உண்டு. இக்காலத்தில் நெஞ்சிற்குச் சொல்லும்
சூழல்கள் ஏற்படுவற்கு இடமுண்டு”¹⁴ எனும் கருத்து ஈண்டு
பொருத்தமுடையதாகும்.

அதற்கு அடுத்த நிலையில் குறிஞ்சித்திணையில் இடம்பெற்றுள்ளன. ஏனைய பிற திணைகளில் மிகக் குறைந்த அளவு பாடல்கள் காணப்பெறுகின்றன. இதற்குக் காரணம் கூறுமிடத்து, “வினையின் பொருட்டுத் தலைவியை விலகுதற்குக் காரணமாக விளங்குவது பாலை. அது போன்றே தலைவியைக் கண்ணுற்றுப் புணர்தற்குக் காரணமாக அமைவது குறிஞ்சி, பிரிதலும் புணர்தலுமாகிய இவ்விரண்டு உணர்வுகளுமே தலைவனைப் பெரிதும் ஆட்கொள்வன”¹⁵ எனும் கருத்து ஈண்டு குறிக்கத் தக்கது.

மேலும், “பாலைத்திணையின் உரிப்பொருள் பிரிதல் அதாவது துன்பம். குறிஞ்சித்திணையின் உரிப்பொருள் புணர்தல். அதாவது இன்பம் தொல்காப்பியர் பொருளியலில் ஒருபாற்கிளவி பற்றிப் பேசும்போது நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையில்..... இருவருக்கும் உரிய பாற்கிளவி”¹⁶ எனக் கூறும் கருத்து ஒப்புநோக்கி நினைவு கூரத்தக்கதாகும்.

மேற்குறித்தவற்றின் வழி, பாலை, குறிஞ்சித் திணைகளில் தலைவன் மிகுதியாகத் தன் நெஞ்சொடு பேசுகிறான் என்றும், அது இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது என்றும் முடிவு செய்யலாம். பிற திணைகளில் தலைவன் பேசும் சூழல்கள் குறைவு என்பதால் தன் நெஞ்சிடமும் குறைவாகவே பேசியிருக்கிறான் என்பதும் இனிவரும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களால் அறியலாகிறது.

3 : 2 தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் திணை மிகுதியும் குறைவும்

வரிசை எண்.	திணை	எண்ணிக்கை
1.	குறிஞ்சி	43
2.	முல்லை	20
3.	மருதம்	07
4.	நெய்தல்	06
5.	பாலை	99
	மொத்தம்	175

களவும் கற்பும்

தலைவன் தன் நெஞ்சொடு பேசும் நிலைகளைக் களவு, கற்பு எனும் இரு நிலைகளில் பகுக்கலாம். அதனையும் இன்பம், துன்பம் எனும் இரு கூறுகளில் வகைப்படுத்தலாம். இச்சூழலில், “ஒன்றி உயர்ந்த பாலதானையால் தலைவியை எதிர்ப்பட்ட தலைவன் பல்வேறு உணர்வுக் குவியலுக்கு ஆளாகிறான். அவ்வுணர்வுகள் அந்தந்தச் சூழலுக்கேற்றவாறு வெளிப்பட்டு அவளின் காதல் நோயை மிகவிக்கின்றன. தலைவனது காதலின் முதல்படி இன்ப உணர்வாகும். காதல் பெருகப் பெருக அவன் நோயும், ஆற்றாமையும் பெருகுகின்றன. அவ்வேளையில் அவன் துன்ப உணர்வுகளுக்கே பெரிதும் ஆட்படுகின்றான்”¹⁷ எனும் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கதாகும். இவற்றை மையமாக வைத்து தலைவனின் களவு, கற்பு நிலைகளிலும், இன்ப, துன்ப நிலைகளிலும் இனி விளக்கப் பெறும். நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் தலைவன் கூற்று கைகோளைக் கீழ் வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

3 : 3 தலைவன் கூற்றில் கைகோளும் நெஞ்சொடு கிளத்தலும்

களவு			கற்பு		
வரிசை எண்	நூல்	எண்ணிக்கை	வரிசை எண்	நூல்	எண்ணிக்கை
1.	நற்றிணை	19	1.	நற்றிணை	23
2.	குறுந்தொகை	13	2.	குறுந்தொகை	14
3.	ஐங்குறுநூறு	12	3.	ஐங்குறுநூறு	17
4.	கலித்தொகை	-	4.	கலித்தொகை	-
5.	அகநாநூறு	17	5.	அகநாநூறு	59
			6.	பட்டினப்பாலை	09
மொத்தம்		61	மொத்தம்		114

களவில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

தலைமக்களின் வாழ்வில் முதல் படியாகக் கருதப்பெறுவது களவு வாழ்க்கையாகும். இக் களவு நெறியில் தலைவன் தன் நெஞ்சொடு பேசுவதாக அமையும் பாடல்கள் அறுபத்தொன்றாகும்¹⁸ அவை இன்பம், துன்பம் என்னும் இரு நிலைகளிலும் துறை அடிப்படையில் விளக்கப்பெறுகின்றன. அவற்றின் சூழல்களை,

இயற்கைப் புணர்ச்சியும் நெஞ்சும்

இடந்தலைப்பாடும் நெஞ்சும்

பாங்கற் கூட்டமும் நெஞ்சும்

இரவுக்குறியும் நெஞ்சும்

அல்ல குறியும் நெஞ்சும்

குறைமறுத்தலும் நெஞ்சும்

வரைவிடைப் பிரிதலும் நெஞ்சும்

வரைவு மறுத்தலும் நெஞ்சம்

சேட்படையும் நெஞ்சம்

இற்செறிப்பும் நெஞ்சம்

மடலேறுதலும் நெஞ்சம்

பெட்ட வாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தலும் நெஞ்சம்

உடன்போக்கும் நெஞ்சம்

என வகைப்படுத்தலாம்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியும் நெஞ்சம்

தலைவன் முதன்முதலில் தலைவியைச் சந்திக்கும் சந்திப்பு இயற்கைப் புணர்ச்சியாகும். இதற்கு, “ஊழ் கூட்ட, வேறு ஆராய்ச்சியின்றி, ஒரு நல்விளைஞனும், ஒரு நங்கையும் ஒத்த அன்பால் உள்ளங் கலந்து உறவு கொள்ளுதல்”¹⁹ எனக் கூறும் கருத்து ஈண்டு உணரத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சி இயல்பாக நடக்கும் தன்மை வாய்ந்தது “முதல் சந்திப்பிலேயே தலைவன் தலைவியர் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவதும், கூடி மகிழ்தலும் சங்க இலக்கிய மரபுகளில் ஒன்று. இத்தகைய புணர்ச்சியைச் சங்க இலக்கியக் கார்த்தாக்கள் ஒரு தெய்வ நிகழ்ச்சியாகவும், அற நிகழ்ச்சியாகவுமே கருதினர்”²⁰ எனும் கருத்தும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கதாகும்.

தலைவன், தலைவியைப் பார்க்குமிடத்து, தன் நெஞ்சொடு கூற்று மொழிவான். அவ்விதம் கூற்று மொழியும் பாடல்கள் பதினொன்றாகும்”²¹ இப்பாடல்கள் முழுவதும் இன்ப நிலையிலேயே பாடப்பெற்றுள்ளன. இதனை, வாழ்த்து மொழிதல், பாராட்டு உரைத்தல், மனத்தைக் கவர்தல், உடன்பட்டு நிற்பல், ஐம்புல இன்பம் தருதல் எனும் சூழல்களில் வகைப்படுத்தலாம்.

வாழ்த்து மொழிதல்

தலைவன், தலைவியைச் சந்திக்கிறான். இந்தச் சந்திப்பிற்கு உதவிய தலைவியின் பெற்றோர், அஃறிணைப் பொருள்கள் ஆகியனவற்றை வாழ்த்த ஆசைப்படுகிறான். இச்சூழலில் நற்றிணை இயற்கைப் புணர்ச்சித் தலைவன் தன் நெஞ்சொடு, “இவளது செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் வளமை மிக்க குளிர்ச்சியைத் தருகின்றன. தழை ஆடை அசையும் அல்குலைப் பெற்றுள்ளாள். அவள் மேனி நீலநிறமாக உள்ளது.இவள் யார் மகள்? எதற்கும் அசையாத என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு எனக்குத் துன்பத்தைத் தருகின்றாள். இத்தகு அழகு பொருந்திய இவளைப் பெற்று எனக்குத்தந்த இவள் தந்தை நீண்ட நெடுங்காலம் வாழ்வானாக. இவளுடைய தாய் சேர மன்னன் பொறையனது தொண்டி நகர் போன்ற சிறப்பினை அடையவேண்டும்”²² என வாழ்த்து மழை பொழிந்தான்.

பிறிதொரு இயற்கைப் புணர்ச்சி ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன், தன் நெஞ்சிடம், “நம் தலைவி ஒளிவீசும் அணிகலன்களை அணிந்தவள். கருமையான அடர்ந்த கூந்தலை உடையவள். இத்தகையவளின் தளராத தோள்களுக்குத் தினைப்புனக் காவலைத் தந்த, கிளிகள் வெள்ளம் என்னும் பேர் என்னைக் காட்டிலும் நீண்ட நெடுங்காலம் வாழ்க”²³ என வாழ்த்துக் கூறினான். மேலும், தன்னெஞ்சிடம், வேட்டுவ குலத்தைச் சார்ந்தவள் நம் தலைவி. அவள் பெண்மை நலம் மிக்கவள். அவளைப் போல பல நலங்களும் பெற்று, எல்லோராலும் விரும்பப் பெறும் தன்மையை மாந்தளிரே! நீ பெற்றிருக்கிறாய்; அவற்றைப் பெற நீ என்ன தவம் செய்தாயோ”²⁴ எனத் தலைவன் மாந்தளிருக்கு வாழ்த்துரை கூறும் திறம் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கதாகும்.

பாராட்டு உரைத்தல்

தலைவன் தலைவியைப் பார்த்த பின்னர் அவளின் அழகை நினைத்துப் புலம்பலுற்றான். அந்தப் புலம்பலைத் தன் நெஞ்சொடு, பாராட்டி உரைக்கிறான். இத்தகு நிலையை, இயற்கைப் புணர்ச்சி ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, குன்றநாடனது மலையின் சாரலில் உள்ள சுனையின் கண் அலர்ந்த குவளையும், சிலவாகிய கூந்தலை உடைய கொடிச்சியது கண்ணைப் போல மலர்தலும் அரிது; இவள் சாயலைப் போலும் சாயலை உடைய மயிலுக்கும் அரிது”²⁵ அது மட்டுமின்றி, நம் தலைவி, பொய்கைக் கண் மலரும் பூவனைக் காட்டிலும் நல்ல சாயலை உடையவள்”²⁶ எனப் பாராட்டி மகிழ்கின்றான்.

பிறதொரு இயற்கைப் புணர்ச்சி குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, என்னால் விரும்பப் பெற்று, என்னுடன் வந்து தங்கும் தலைவியினது நறுமணத்துடன் விளங்கும் கூந்தல், சோழர்களது உறையூரில் உள்ள காவிரிப் பெருந்துறையிடத்தே நுண்ணிய கருமணல் நீண்டு படிந்தாற் போன்ற நல்ல நெறிப்பை உடையது. நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியது”²⁷ எனப் பாராட்டி மொழிந்தான். இப்பாடலுக்கு, உ.வே.சாமிநாதையர், “சேய்மையிற் கண்ட போழ்து தோற்றத்தால் இன்பத்தைத் தருமென்பான் ‘நன்னெறியவ்வே’ என்று முதலிலும், நெருங்கும் போழ்து மனத்தால் இன்பத்தைத் தருமென்பான் நறுமையுடையன என்றும், பின்னும் நெருங்கி அளவளாவிய போழ்து ஊற்றினால் இன்பந் தருமென்பான் தண்ணிய வென்றும் முறையே கூறினான்”²⁸ என நயமுற உரை விளக்கம் தருவார்.

இவற்றால், தலைவியின் பேரழகை எடுத்துக்கூறும் தலைவனின் அடிமனத்தின் ஒலிப்பில், புணர்வில் மகிழ்ந்த தலைவனின் உள்ளக் குறிப்பை உணரமுடிகிறது.

மனத்தைக் கவர்தல்

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைவி, பிறகு தன் ஆயத்தாரோடு சென்றாள். அந்நிலையில் அவளைக் கண்ட தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, தொண்டி கடற்கரையில் கடல் அலை இனிய இசைபோல் முழங்கும், அலைவோசையோடு சேர்ந்து பக்கத்தில் முழவின் இனிய இசையும் தெருக்கள் தோறும் ஒலிக்கும். அத்தகைய தொண்டி நகரத்தைப் போன்றவள் நம் தலைவி. அவள் தோள்கள் மூங்கில் போன்றவை. ஒளி பொருந்திய தொடியை அணிந்தவள். அவள் தான் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டவள்”²⁹ என ஐங்குறுநூற்றுத்தலைவன் ஒருவன் கூறுகின்றான்.

அது மட்டுமின்றி, “என் உள்ளமானது நடு இரவில் உறங்குதலை உடைய யானை பெருமூச்சு விடுவது போன்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு அவளைப் பிரிந்த பின்னரும் அவளிடமே செல்வதாய் உள்ளது. சுனையில் உள்ள பூக்களைப் பறித்து மாலையாகக் கட்டித் தினைப் புனக்கதிரை உண்ணவரும் கிளிகளை ஒட்டுகின்ற பூப்போன்ற கண்ணை உடைய நம் தலைவி என் நிலைமையை அறிந்தாளோ? இல்லையோ?”³⁰ எனக் குறுந்தொகைத் தலைவன் தன் மனம் கவர்ந்த தலைவியை நினைத்துப் புலம்புகிறான்.

உடன்பட்டு நிற்பல்

தலைவன் தலைவியை முதன் முதலில் சந்திக்கிறான். பின்பு அவளிடம் சில பேசுகிறான். அவனின் பேச்சுக்குச் செவிசாய்த்து,

சைகையால் உடன்பட்டு நிற்கிறான். இதனைக் கண்ட தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி அவள் தோழியரோடு சிறுவீடு கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருக்க, அப்போது யான் அங்குச் சென்று, பெண்ணே நீ சிறந்த இல்லறம் நடத்துகிறாய். ஆனால், இந்த இல்லறம் சிறிதளவாவது என்னோடு பொருந்துமானால், அதனால் உனக்கு வரக்கூடிய தீங்கு ஏதேனும் உண்டா! எனச் சொல்க என்றேன். அது கேட்ட அவள் யான் பெரிய காமநோய் பெறும்படி, கண்களால் என்னைக் கைது செய்யும்படி, தன் தலையை மெல்லத் தாழ்த்தி எனக்குத் தன் உடன்பாட்டினைக் கூறி நின்றாள்”³¹ என இயற்கைப் புணர்ச்சி அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் பேசினான். இப்பாடலை நச்சினார்க்கினியர் ‘மறைந்தவர்க் காண்டல்’ எனும் சூத்திரத்துள் ‘கைப்பட்டுக் கலங்கினும்’³² எனும் துறைக்கு உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுவார்.

ஐம்புலனுக்கும் இன்பத்தைத் தருதல்

தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைச் சந்தித்தான். அந்தச் சந்திப்பினால் தலைவன் ஐம்புல இன்பத்தைப் பெற்று நின்றான். அதனைக் குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி ஓடுங்கிய கூந்தலையும், ஒள்ளிய நெற்றியையும் உடையவள். அவள் நறுமணத்தையும், குளிர்ச்சியையும் உடைய தன்மையினள். ஆயினும், பிரிந்த காலத்துப் பொறுத்தற்கரிய வருத்தம் தருபவளாயினள். அவளை இத்தகைமையள் என்று புனைந்துரைக்கும் அளவினை அறியேன். அவளுடைய சொற்கள் சிலவாகவும், மென்மை வாய்ந்தவையாகவும் உள்ளன. யான் அவளைத் தழுவிச் சேரும்போது, அந்தச் சொற்களைப் போன்றே மென்மை உடையவளாய்

இருக்கின்றாள்.”³³ எனக் குறுந்தொகைத் தலைவி ஒருத்தி தன்னுடைய ஐம்புலனுக்கும் இன்பத்தை நல்கிய செய்தியை மொழிகின்றாள்.

இப்பாடலுக்கு உ.வே.சாமிநாதையர், “ஓதி ஒண்ணுதற் குறுமகள் என்பதன் வழி காட்சி இன்பமும், சில மெல்லியவே கிளவி என்பதன்வழி கேள்வி இன்பமும், தண்ணீரள், அணைமெல்லியல்’ என்பதன் வழி ஊற்றின்பமும், நறுநீரள் என்பதன் வழி உயிர்ப்பு இன்பமும், முயங்குங்கால் என்பதன் வழி சுவை இன்பமும் தலைவியிடம் தலைவன் பெற்றான்”³⁴ என விளக்கம் தருவது இங்குச் சுட்டத்தக்கது.

இச்செய்திகளின் வழி, இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைச் சந்தித்த தலைவன், தலைவியின் பெற்றோரையும், அஃறிணைப் பொருள்களையும் வாழ்த்தியும், தலைவியின் குணநலன்களைப் பாராட்டியும், தன் மனத்தைத் தலைவியிடம் பறிகொடுத்த நிலையும், தலைவியின் உடன்பாட்டைப் பெற்ற தன்மையும், தலைவியைப் பார்த்தமையால், அவள் தனக்கு ஐம்புல இன்பத்தையும் வழங்கிநின்ற சிறப்பினையும் அறிய முடிகிறது.

இடந்தலைப்பாடும் நெஞ்சம்

தலைவன் தலைவியைக் கண்டான். பின்பு இன்புற்று நின்றான். அவளைச் சந்திக்க எண்ணம் கொண்டு ஓரிடத்தில் முதல்நாள் சந்தித்தான். பின்னர் மீண்டும் மீண்டும் ஒரே இடத்தில் சந்தித்தான். இத்தகைய நிலை இலக்கண, இலக்கியத்துள் இடந்தலைப்பாடு என அழைக்கப்பெறும். இதற்கு வ.சுப.மாணிக்கம், “புதிய பெரிய உறவை மீண்டும் ஒருமுறை களித்துக் காண்பதே இடந்தலைப்பாடு”³⁵ என விளக்கம் தருவது ஈண்டு

நோக்கற்பாலது. இந்தத் துறையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் மூன்று பாடல்களில் பேசுகின்றான்³⁶ இதனை, இன்பத்தை மையமிட்டு, தெளிவு நிலையில் கூறல், உறுப்பு நிலையில் கூறல் என வகைப்படுத்தலாம்.

தெளிவு நிலையில் கூறல்

தலைவன், ஒருதலைவியைப் பார்த்தான். அங்ஙனம் பார்த்த மறு நிமிடமே, அங்கு நிற்பவள் அணங்கோ? பெண்ணோ? என நினைத்து ஐயுற்று நின்றான். அந்நிலையில் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, யான் நம் தலைவியைப் பார்த்து, ஒளி வீசுகின்ற நகைகளை அணிந்த தோழியருடன் கூடி பொம்மை விளையாட்டும் விளையாடாது, நெய்தல் மலரைக் கொய்து சூடிக் கொள்ளாமல் ஒரு பக்கமாக நிற்குகொண்டு இருக்கிறாய். நீ, கடல் அருகிலுள்ள சோலையில் விரும்பி உறைகின்ற அழகிய அணங்கோ? அல்லது கடலிலே உலவுகின்ற பெண்ணோ? அல்லது உப்பங்கழியில் தங்கி இருக்கும் மாதோ வேறு யாரோ? இப்பொழுதே சொல்வாயாக என்று கேட்டேன். அவளோ, அதற்கு எதிர்மொழி கூறாது, அழகாகப் பற்கள் தோன்றுமாறு புன்முறுவல் பூத்தாள். அவளது மையுண்ட கண்களில் வளமையாக நீர் தோன்றின. யான் முன்பு கண்ட அவளே இவள் என தெளிவுற்றதனை,

“விரிபூங் கானல் ஒருசிறை நின்றோய்!

யாரை யோநிற் றொழுதனம் வினவுதும்

கண்டோர் தண்டா நலத்தை - தெண்டிரைப்

பெருங்கடற் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணங்கோ

இருங்கழி மருங்க நிலைபெற் றனையோ?

சொல், இனி, மடந்தை!.....”³⁷

எனவரும் பாடலடிகள் மொழியும். இவ்விடத்து, தலைவன் தலைவியை

அழகுத் தெய்வமாகத் தொழுது, தான் முன்பு கண்டவளே இவள் எனத் தெளிவுற்ற நிலை புலப்படுகிறது.

உறுப்பு நிலையில் கூறல்

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைவன் பின்னொரு நாள் கண்ட இடத்திலேயே கண்டான். அங்ஙனம் கண்டவிடத்து அவளின் உறுப்புநலன் நினைத்து மகிழ்ந்தான். இந்நிலையில், ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் ஆருயிர்க் காதலி, விளங்குகின்ற வளைகள் ஒலிக்க நண்டை அலைத்து ஒட்டுபவள். என் வரவறிந்து தனது முகத்தை மறைத்துக்கொள்பவள். நாணத்தால் தலைகுனிந்து நிற்பவள். இந்த மாலைப் பொழுது மறைந்தவுடன் தனது மார்பினை எனக்கு வழங்குபவள்”³⁸ எனக் கூறினான்.

இடந்தலைப் பாட்டுக் குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி காந்தள் மலர்களையும், முல்லைப் பூக்களையும், மணக்கும் இதழ்களையும் உடைய குவளை மலர்களோடு, கலந்து தொடுத்ததான வியப்பூட்டும் ஒரு மாலையைப் போன்றவள். நறுநாற்றத்தை உடைய அவளது மேனியானது, தளிரைக் காட்டிலும் மென்மைத்தன்மை வாய்ந்தது. ஆதலால், அவள் மேனி, தழுவுதற்கும் இனியதாயிருப்பதனை,

“நறிய நல்லோள் மேனி

முறியினும் வாய்வது முயங்கற்கும் இனிதே”³⁹

எனும் பாடலடிகள் விளக்கும். இவ்விடத்து, தலைவியின் மேனி மென்மைக்குத் தளிர் உவமையாகும் நிலை சிறப்பிற்குரியதாகும்.

இவற்றில், தலைவன், தான் முன்பு கண்ட தலைவியே இவள் எனத் தெளிவுற்ற நிலையும், தலைவி, தலைவனுக்கு உறுப்புநலன் காட்டி இன்புறுத்திய நிலையும் இங்கு கூறப்பெற்றுள்ளது.

பாங்கற் கூட்டமும் நெஞ்சும்

தலைவனின் நண்பனான பாங்கனால் கூட்டப்பெறும் கூட்டம் பாங்கற் கூட்டமாகும். இதற்கு வ.சுப.மாணிக்கம், “காமநோய் பற்றிய தலைவனுக்கு எப்போதும் உறக்கமில்லை. என் செய்வது என்று இயல்பு உணர்ந்த தோழன் தலைவன் சொன்ன குறியிடம் செல்கிறான். முன்னரே வந்து நிற்கும் தலைவியின் அன்பைக் கண்டு வியக்கின்றான். பின்பு, பாங்கனால் தலைவனுக்கு தலைவியோடு ஒரு கூட்டம் நிகழ்கின்றது. இது பாங்கற்கூட்டம் எனப்படும்”⁴⁰ என்று கூறும் விளக்கம் மேற்சொன்ன கருத்திற்கு அரண்சேர்க்கிறது. இப்பாங்கற் கூட்டத்தின் போது தலைவன் தன்னெஞ்சிடம் இரண்டு பாடல்களில் பேசுகின்றான்.

தலைவன், தலைவியைப் பார்த்தான். அவள் அழகில் மயங்கி நின்றான். அதனைத் தன் நண்பனான பாங்கனிடம் உரைத்தான். பாங்கன் தலைவியின் நிலையையும், அவள் இருக்கும் இடத்தையும் கூறி, அங்குச் செல்க என்றான். அவ்விடத்துத் தலைவன் தன் இன்பநிலையை, “நெஞ்சே, நம் நெய்தல் நிலத் தலைவி, சுருண்ட கூந்தலின் முடி முழுவதும் அசைய, மெல்லிய அகன்ற அல்குவில் அணிந்த பலதளிருடன் கூடிய தழை உடையானது அவள் அசைந்து நடக்கும் போதெல்லாம் அசைய நடந்து, ஊரவரே நெல்லும் உப்பும் விலை ஒப்பு ஆகும் வாங்கிக் கொள்வீராக” என்று சேரிகள் தோறும் கூறி விற்கின்றாள். அவள் அழகிய கொப்பூழையும், மூங்கில் போன்ற தோளையும்

உடையவள். அவள் நடப்பதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உன் உடலில் உள்ள இன்பத்திற்கு விலை என்ன? எனக் கூறி தடுத்து நிறுத்துவேன். அவள் தனது செவ்வரி படர்ந்த கண்களால் சிறிது மாறுபட்டவள் போல நோக்கி, எம்மைத் தடுத்து நிறுத்தும் நீ யார்? என மொழிவாள். அத்தகையவளிடத்து அன்பு கொண்டமையால் வலிமை இழந்து நிற்கிறேன் எனக் கூறுவான். இதனை,

“..... அமைத்தோ ளாய் நின்

மெய்வாழ் உப்பின் விலையய் யாம்என

சிறிய விலங்கினம், ஆக, பெரியதன்

அரிவேய் உண்கண் அமர்த்தனள் நோக்கி

யாரீ பேராளம் விலங்கி யீஇர்என

மூரல் முறுவலள் பேர்வனள் நின்ற

சில்நிரை வால்வலைப் பொலிந்த

பல்மாண் பேதைக்கு ஒழிந்தது, என் நெஞ்சே”⁴¹

எனும் அகநானூற்று அடிகள் சுட்டும்.

மேலும், ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, தொண்டி நகரம் தீண்டிவருத்தும் தெய்வத்தையும், அவ்வருத்தம் தீர்க்கும் குளிர்ந்த நீர்த் துறையினையும் ஒருங்கே கொண்டது. அத்தகைய நகரத்தை ஒத்தவள் நம் தலைவி. அவளுடைய மையுண்ட கண்ணால் முன்னம் அருள் செய்தாள். இப்போதும் விளங்குகின்ற திருமேனியைக் காட்டி நிற்கின்றாள்”⁴² எனக் கூறி மகிழ்ந்தான்.

இவ்விரு பாடல்களில், தலைவன் தலைவியோடு தன் நெஞ்சம் கொண்ட உறவை அறியமுடிகிறது. தலைவியோடு தான் கொண்ட காதல்,

உள்ளம் பரிமாறிக்கொள்ளும் உயர்நிலையில் நிற்பதைப் பாங்கனுக்கு உணர்த்துவது இதன் நோக்கமாக அமைகிறது.

இரவுக்குறியும் நெஞ்சும்

இரவுக்குறி என்பதற்கு, “இராக் காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் தலைவன் தலைவியைச் சென்று கூடுதல்”⁴³ எனும் விளக்கமும், “காதலர்கள் இரவில் பிறர் அறியாமல் சந்திப்பதற்குரிய இடம் பெற்று மகிழ்தல்”⁴⁴ எனும் கருத்தும் ஈண்டு கருதத்தக்கது. இங்ஙனம், நெஞ்சொடு கிளத்தும் தலைவன் இரவுக்குறி கூட்டம் நடைபெறுவதற்கு முன்போ, நடைபெற்ற பின்போ நெஞ்சிடம் கூற்று நிகழ்த்துவான். இச்சூழலில் இன்பநிலையிலும், துன்ப நிலையிலும் ஒன்பது பாடல்களில் தன் நெஞ்சிடம் பேசுவான்⁴⁵

இன்ப நிலையில் தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

தலைவன் இன்பத்தை மையமிட்ட நிலையில் ஆறு பாடல்களில் பேசுகிறான்.⁴⁶

அகநானூற்றில், இரவுக்குறியால் இன்பநிலை பெற்ற தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, தலைவியின் நுண்ணிய கூந்தல், அழகும் மென்மையும் பொருந்தியது. அது ஓரி என்பானது, பலாப்பழம் நிரம்பிய கொல்லி மலையில் கார்காலத்துப் பூக்கும் மலருக்கு ஒப்பானது. அவள்மேனி மாமை நிறத்தைப் பெற்றுள்ளது. உப்பினால் ஆன அணைக்குத் தடைப்பட்டு நில்லாத மிக்க மழையால் எழுந்த வெள்ளம் போன்று நம் தலைவியும் நாணத்தின் எல்லையில் அடங்காத மிக்க காமம் பொருந்தப் பெற்றவள். அவள் வந்து நம் துன்பத்தினை நீக்கி அருள் செய்தாள். அவள் வாழ்வாளாக”⁴⁷ என மொழிந்தான்.

அகநானூற்றில் மற்றொரு தலைவன், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, மழைபெய்த நள்ளிரவில் காவலர் சோர்ந்திருந்தனர். பணிக்காலத்து வாடை வருத்தியது. இத்தருணத்தில் யான், தலைவியின் தந்தையது பெருமனையின் புறத்தே வந்து நின்றேன். அப்போது அழகு பொருந்த பெறுதற்கரிய நம் தலைவியும் வருவதைப் பார்த்தேன். அவளது கூந்தல் ஆற்று மணலை ஒத்தது. கண் பல மலரின் மொட்டை நிகர்த்தது, வாய் புன்சிரிப்புடன் கூடிய சிவப்புத்தன்மையது. இத்தகையவள் திரட்சி பொருந்திய நல்வளையலை அணிந்து கைவீசி நடந்துவந்தாள். அவள் நிலை காற்று மோதிய தளிரைப் போன்று இருந்தது”⁴⁸ அவள் எனது ஆற்றாமை மிகுந்த நோயின் வருத்தத்தினை அறிந்து கொண்டவள் போல என்னைத் தொடி அணிந்த இடம் வடு உண்டாகும்படி தழுவிச் சென்றாள்”⁴⁹ அது மட்டுமன்றி, நம்மைத் தழுவி திரும்பிச் செல்லும் நம் தலைவி, நிறைந்த கற்பினால் உயர்ந்த பெருமையுற்ற அழகிய மாமை நிறமுடைய மென்மலர்ச் சுனையில் உறையும் சூரர மகளே யாவாள்”⁵⁰ மேலும், அவள் வந்து என்னைப் புணர்ந்து சென்றமையால் யான் உடல் பெருக்கப் பெற்று, அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியை உடையவனாக உள்ளேன். அவ்வழி, நலம் உடையவனாகவும் இருக்கிறேன்”⁵¹ எனக் கூறினான்.

இவற்றால், நெஞ்சொடு கிளந்த இரவுக்குறித் தலைவன், தான் தலைவியிடம் பெற்ற உவகையில் புணர்ச்சி புலனாகிறது.

குறுந்தொகையில் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம்,

“இரண்டறி களவிநங் காத லோளே

முரண்கொ, டுப்பிற் செவ்வேன் மலையன்

முள்ளூர்க் கான நாற வந்து

நள்ளென் கங்கு நம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமல ருதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி
அமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே”⁵²

என மொழிந்தான். இவ்விடத்து, நம் தலைவி இரவில் நம்மிடம் இருக்கின்றபோது சிரித்துப் பேசி மகிழ்வுடன் இருந்தாள். ஆனால், காலையில் பார்த்தால் நன்கு தலைவாரி, பூச்சூடி என்னைத் தெரியாதவள் போல் காட்சியளிக்கின்றாள். இவள் இவ்விதம் இரண்டு விதமான கள்ளத் தன்மை பொருந்தியவள். ஆதலால், இது உவகையில் எள்ளல் என்ற நிலையைப் பெறுகிறது.

துன்ப நிலையில் நெஞ்சொடு கூறுதல்

தலைவன் துன்பநிலையில் நெஞ்சிடம் இரண்டு பாடல்களில் பேசுகிறான்.⁵³

நற்றிணையில் ஒரு தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், ‘நெஞ்சே’, நெஞ்சே தலைவியாகிய குறுமகளை அடைந்து, யான் பெரிதும் வருந்தினம் என்று யாரேனும் சொல்லுவாரானால், வந்தவர் யார் எனக் கண்டறியும் செயலில் ஈடுபட மாட்டான். ஆனால், அவளிடம் சென்று கூறுவாரைத் தான் யான் பெறவில்லையே என்ற நிலையை,

“..... பெருந்தோட் குறுமகட்கு
எய்தச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே

.....

பெரும்பே துறுவன்யாம் வந்தன மெனவே”⁵⁴

எனும் அடிகள் விளக்கும். இதில் வரும், எனவே என்பதற்கு அங்ஙனம்

சென்று கூறுவாரையாம் பெறவில்லையே”⁵⁵ என உரைவிளக்கம் தருவார் அ.நாராயணசாமி, இவ்விடத்து, தலைவனின் துன்ப நிலையாகிய இளிவரலும், வருத்தமும் ஒரு சேர வந்து நிற்கும் நிலை புலனாகிறது.

மேலும், குறுந்தொகையில் தலைவன் ஒருவன் தனது துன்பநிலையைத் தன் நெஞ்சிடம், நெஞ்சமே, புகழுரைகளை நீக்கிப் பழிச்சொற்களை ஏற்றாய். மழை பெய்தலால் உண்டாகிய நீர்க்கு எதிர்ஏற்ற பசுமையான மட்கலத்தைப் போல உள்ளந் தாங்கப் பெறாத ஆசை வெள்ளத்தில் நீந்தி, பெறற்கரிய பொருள்மேல் ஆசை வைத்தாய். உயர்ந்த மரக்கிளையில் உள்ள தாய்க்குரங்கு தனது குட்டியைத் தழுவிப் கொண்டிருத்தல் போல உனது நினைவைத் தழுவிப் போற்றும் தலைவியைப் பெற்றால் உனது போராட்டம் மிகவும் பெருமை தரத்தக்கதாகும் எனக் கூறினான். இதனை,

“உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி

அரிது அவாவுற்றனை நெஞ்சே

.....

அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே”⁵⁶

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தும். இங்கு, நெஞ்சின் பேராட்டமும், தலைவனின் இளிவரலும், வருத்தமும் சுட்டப்பெறுகிறது.

இச்செய்திகளின் வழி, தலைவன் இரவுக்குறி நிகழ்த்திய பிறகு, அவனுக்கு ஏற்பட்ட துன்ப நிலையைத் தன் நெஞ்சிடம் கூறிய நிலை புலனாகிறது.

அல்லகுறியும் நெஞ்சும்

குறியல்லாத குறியில் மயங்குதல் அல்லகுறியாகும். இதற்கு, “இரவுக்குறியிடத்துத் தலைவன் செய்யும் ஒலிக்குறி மாற்றம்”⁵⁷ என்ற விளக்கமும், “இந்த இடம், இந்த நேரத்தில் சந்திப்பது எனத் திட்டமிட்டபடி சந்திக்க இயலாமற்போதல். தலைவன் வந்ததற்கு அடையாளமாகத் தலைவன் ஏதாவது ‘குறி’ செய்வான். சில சமயம் அவன் செய்த அடையாளம்போல், ஒலிகேட்டுத் தலைவி வந்து ஏமாந்து திரும்பினாள். பிறகு அவளே வந்து, ஒலி செய்தபோது அது வேறு ஏதோ என்று தலைவி வந்திலள். இதனால் தலைவன் அவளைச் சந்திக்கப் பெறாமலே திரும்ப நேரும். இத்தகைய நிலை அல்லகுறியாகும்”⁵⁸ எனும் விளக்கமும் ஈண்டு நோக்கத் தக்கது. இத்துறையில் கூற்று நிகழ்த்தும் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பதினொரு பாடல்களில் பேசுகின்றான்⁵⁹ இதனை, உதவி செய்து பெற நினைத்தல், வாழ்த்தியல் முறையில் கூறுதல், நட்பு முறையில் கூறுதல், வருந்திக் கூறுதல், சாபமிடல் என வகைப்படுத்தலாம்.

உதவி செய்து பெற நினைத்தல்

தலைவியைச் சந்திப்பதற்குத் தலைவன் சென்றான். ஆனால், அல்லகுறி ஏற்பட்டதன் காரணமாக அவளைச் சந்திக்க இயலவில்லை. அவளைப் பெறுவது அரிது என்ற நிலை வருமானால், என்ன செய்வது என்று ஆராய்ந்தான். ஆதலால், அதனை அல்லகுறிப்பட்ட அகநானூற்றுத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி செருந்திப் பூக்களை நிறையச் சூடிக் கொள்பவள். ஒரு சிறுமிபோல கடற்கரையில் திரியும் நண்டுகளை விரட்டி விளையாடும் இயல்பினைக் கொண்டவள். அவளைப் பெறுவது அரிது என்ற நிலை வருமாயின்,

கடற்கரையில் தன்னோடு உழைத்த பணியாளர்களுக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கும் நேரிய பண்பைப் பெற்றான் இவன் தந்தை. நாம் நம் ஊரை விட்டுவிட்டு இக்கடற்கரைக்கு வந்து, இவன் தந்தையோடு உப்பங்கழிகளை அடுத்து உள்ள களர் நிலங்களில் விளையும் உப்பினை வண்டியில் ஏற்றுதல் முதலிய பணிகளைச் செய்தும், ஆழ்கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்றும், அவன் மனமறிந்து நடந்தும், பணிவு காட்டியும், சார்ந்தும் இருந்தால், அவன் நம் நேர்மைப் பண்பைப் கண்டு நமக்கு அவளைத் திருமணம் செய்து தருவானா?”⁶⁰ எனக் கூறி நின்றான். இங்கு, தலைவியின் தந்தைக்குச் சிறுசிறு உதவிகளைச் செய்தாவது தலைவியைப் பெற வேண்டும் என்ற தலைவனின் எண்ணம் புலனாகிறது.

வாழ்த்தியல் நிலையில் கூறுதல்

அல்லகுறித் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் நகைச்சுவை நிலையில் வாழ்த்துகிறான். தலைவியை நீ பெற முடியாது எனப் பலமுறை கூறியும் கேட்கவில்லை. ஆதலால், தன் நெஞ்சை நோக்கித் தலைவன் ஒருவன், “பெறுதற்கு அருமை உடையவளது இன்பத்தை நினைத்து வீணே வருந்தாதே! எனப் பலமுறை கூறியும், அதனைக் கைவிடவில்லை. உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சொல்லி, தலைவியைப் பார்க்கச் சென்றாய். பின்பு பார்க்க முடியாமல் திரும்பி வந்தாய். அதனால் மிகுந்த வருத்தமுற்று நின்றாய். இதன் காரணமாக நீ மிகவும் வாட்டமுற்றுக் காணப்பெற்றாய், ஆதலால், மீண்டும் கூறுகிறேன். நம் காதலி காவல் மிகுதியில் உள்ளமையால் காணுதற்கு அரியவள்”⁶¹ என மொழிந்து நின்றான். இவ்விடத்து, தலைவன், தன் நெஞ்சை நகைச்சுவை நிலையில் வாழ்த்தி, அல்லகுறியால் தலைவியைப் பெறமுடியாத துன்பநிலையை எடுத்துரைக்கிறான்.

நட்பு முறையில் கூறுதல்

அல்லகுறிப்பட்ட தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், தனக்கும், நெஞ்சுக்கும் உள்ள நட்பு முறையைக் கூறிநிற்கிறான். தலைவியைப் பெற முடியாது என்ற நிலையை அறிந்த தலைவன் தன் நெஞ்சை நோக்கி, “நெஞ்சே, நம் தலைவி பெறுதற்கு அரிய = வள். அவளைத் தழுவுதல் இயலாத காரியம். இதனை அறிந்தும் தலைவியை நினைக்கிறாய். இருந்த போதிலும், உனக்குத் துணையாக யான் வருகிறேன். அதனால் நீ விடும் தூது நிலைபெறுவதாக! நம் நட்பும் சிறந்து நிற்க”⁶² அதுமட்டுமின்றி, “யான் உனக்கு உறவினனும், உள்ளம் ஒன்றுபட்ட நண்பனும் ஆவேன். ஆதலால், யான் கூறுவதனைக் கேட்டுப் போற்று”⁶³ எனவும் மொழிந்தான். இவ்விடத்து, அல்லகுறித் தலைவன், தனக்கும் - நெஞ்சுக்கும் இருக்கின்ற உறவுமுறையையும், தலைவி கிடைத்தற்கு அரியவள் என்ற செய்தியையும் எடுத்து மொழிகிற நிலை புலப்படுகிறது.

வருந்திக் கூறுதல்

அல்லகுறிப்பட்ட குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தலைவியைப் பார்க்க முடியாமையால் ஏற்பட்ட வருத்தமிகுதியைத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, வல்வில் ஓரிக்கு உரிமையான கொல்லி மலையில் உள்ள கொல்லிப் பாவை போன்ற நம் தலைவியால் நீ மயங்கித் துன்புற்று வருந்துகிறாய். அவள் பருத்த தோள்கள் உன் அணைப்பிற்கு அரியவையாகும்”⁶⁴ அது மட்டுமின்றி, வறுமை மிக்க ஒருவன் இவ்வுலக இன்பங்களை அடைய விரும்பியதைப் போன்று நீயும் அடைதற்கு அரிய ஒன்றையே விரும்பியிருக்கின்றாய்; நம் தலைவி நல்லவள் என்று

அறிந்ததைப் போன்று, நாம் விரும்பும் போதெல்லாம் பெறுதற்கு அரியவள் என்பதனை நீ அறியவில்லையே”⁶⁵ என வருந்தி உரைத்தான்.

மற்றொரு அல்லகுறிப்பிட்ட அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், ‘நெஞ்சே, நம் தலைவி வேலினையும், களிறு பொருந்திய சேனையையும் உடைய பொறையன் என்பானுக்குரிய கொல்லி மலையில் வாழும் பாவை போன்ற மடமைத்தன்மை பொருந்திய மாமை நிறத்தவள். இத்தகையவள் நேற்று நல்லிருட்டு வேளையில் வந்து, காவிரிப் பேராற்று வெள்ளத்தில் சிக்கித் தவிப்பவனைப் போன்று என்னைத் தழுவித் தீராத காமநோயைத் தீர்த்து வைத்தாள். ஆனால், இன்று அத்தகைய நிலையைப் பெறவில்லை’ என வருந்திப் புலம்பினான். இதனை,

“நெடுஞ்சுழி நீத்தம் மண்ணுநள் போல
நடுங்கு அஞர் தீர முயங்கி, நெருநல்
ஆகம் அடைதந்தோளே - வென் வேற்
கன்று கெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
ஒளிறுநீர் அடுக்கத்து வியல் அகம் பொற்பக்
கடவுள் எழுதிய பாவையின்
மடவது மாண்ட மாஅயோளே”⁶⁶

என்னும் பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது.

சாபம் கூறுதல்

அல்லகுறிப்பட்ட குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன், தன் தலைவியைப் பார்க்க இயலவில்லை. ஆனால், அவளைப் பார்க்க வேண்டும் என நெஞ்சு வருந்தியது. அங்ஙனம், வருந்திய நெஞ்சிற்குத் தலைவன் சாபமிடுகிறான். அவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, ஒரு நாரை

முதுமையால் அமர்ந்து கொண்டு மேற்குக் கடற்கரையில் உள்ள அயிரை மீனை உண்ண ஆசைப்பட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தது. இச் செயல், தொலைவில் இருப்பவளும், காண்பதற்கு அரியவளுமாகிய தலைவியை அடைய ஆசைப்பட்டு வருந்தும் தன்மைக்கு ஒத்ததாகும். ஆதலால், நீ வருந்துதற்குரிய தீவினையைப் பெறுவாய்”⁶⁷ எனச் சாபமிட்டான்.

மற்றொரு அல்லகுறிப்பட்ட அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், தன் நெஞ்சைப் பார்த்து, “நெஞ்சே, நம் தலைவியை விரும்பி, கலக்கமுற்ற நேரத்தில் இவள் பெறுதற்கரியவள் என்று கருதாமல் நாஸ்தோறும் அரிய வழியில் நடந்து வரச்செய்து தீராத துன்பப் படுத்திவிட்டாய். கிடைத்தற்கரியவளாகிய அவளை ஓயாமல் நினைத்து தீராத துன்பத்தை எனக்குச் சேர்த்துள்ள நீ குட்டுவன் வேற்படை மார்பில் தைக்கப்பெறுவாய். அவ்வழி உனது செருக்கு அழியட்டும்”⁶⁸ அது மட்டுமின்றி, நீ, நடுங்கி, வேறு துணையின்றி வாடுவாயாக”⁶⁹ எனச் சாபமிட்டுக் கடிகிறான்.

பிறிதொரு அல்லகுறிப்பட்ட அகநானூற்றுத் தலைவன், தன் நெஞ்சினை நோக்கி, நெஞ்சே, நம் தலைவி அடைதற்கு அரியவள் என்பதனை நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கிறாய். அவளை நாம் நெருங்க இயலாது என்பதனையும் யான் கூறியிருக்கிறேன். ஆயினும், என் கூற்றைக் கேட்காமல் நாள் தோறும் குறுமகளது நல்ல மார்பை விரும்புகின்றாய். அவ்வழி கடுங்காவலை உடைய இரவில் வந்தும் அவளைப் பெற முடியவில்லை. அதனால் மிகவும் துன்பமுற்று, உலகோர் இகழ்ந்து சிரிக்க, அடங்காத காமத்தால் அரிய துன்பத்தை எனக்குத் தந்துவிட்டாய்; ஆதலால், நீயும் மாய்ந்து போக எனச் சாபமிடுகிறான்.

இதனை,

“மாய்கதில் - வாழிய, நெஞ்சே! - நாளும்
மெல்லியற் குறுமகள் நல்அகம் நசைஇ
அரவு இரை தேரும் அஞ்சவரு சிறுநெறி,
இரவின் எய்தியும் பெறாஅய், அருள்வரப்
புல்லென் கண்ணை புலம்புகொண்டு, உலகத்து
உள்ளோர்க்கு எல்லாம் பெருநகை யாக
காமம் கைம்மிக உறுதர
ஆனா அரும்படர் தலைத்தந் தோயே”⁷⁰

எனும் அடிகள் உணர்த்தும்.

இவற்றால், தலைவியின் நினைவால் வாடும் தலைவனின்
மனநிலையை அறிந்தുകொள்ளமுடிகிறது.

பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தலும் நெஞ்சம்

தலைவன், தலைவியை நேசித்தான். அவளை அடைவதற்கு உரிய
வாயிலான தோழியை நாடினான். இவளிடம் தலைவன் கெஞ்சி,
தலைவியை என்னோடு சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என இரந்தான்.
இதற்கு, “தலைவியால் மிகவும் நேசிக்கப்படும் அவளது உயிர்த்தோழி
இவள் என அறிந்து, தலைவன் அவளிடம் தலைவியை அடைய
உதவுமாறு இரந்து கேட்டு வலியுறுத்துதல்”⁷¹ என்னும் கருத்து ஈண்டு
ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இக்கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு
நோக்குமிடத்து, தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் துன்பநிலையில் இரண்டு
பாடல்களில் பேசுகிறான்.

தலைவியின் உயிர்த்தோழியை அறிந்து அவளின் உதவியை நாடி நிற்கும் குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன், தன்னெஞ்சிடம், நெஞ்சே, நம் தலைவி குளிர்ச்சி மிக்க கண்களை உடையவளும், துளிகள் தவழும் தளிர் போன்றவளுமான அழகினள். அவள் தன் தோழியருள், ஒருத்தியை மட்டும் பின் தொடர்கின்றாள். ஆற்றில் உள்ள தெப்பத்தில் ஏறி, மகிழ்ந்தாடும் போது, தெப்பத்தின் தலைப்பகுதியைத் தோழி பற்றினால், தானும் அதனையே பற்றுகின்றாள். அத்தோழி தெப்பத்தின் கடைப்பகுதியைப் பற்றினால், அவளும் அதையே பற்றுகிறாள். ஒருவேளை, இத்தோழி தவறுதலாகத் தெப்பத்தைக் கைவிட்டு, நீரோடு சென்றாலும், இவளும் அவ்வாறே அங்கும் மூழ்கிச் செல்வாள் போலும். உறுதியாக இவள் தலைவியின் உயிர்த்தோழியாதல் வேண்டும் எனக் கூறினாள். இதனை,

“தலைப்புகளைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோடு ஒழுகின்
ஆண்டும் வருகுவள் போலும்”⁷²

தோழியின் உதவியை நாடிய பிறிதொரு நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, தேரில் ஏறிச் சென்றும், காலால் நடந்து சென்றும், தலைவிக்கு வளைந்த கழியின் அருகிலுள்ள அடும்பின் மலரைப் பறித்துக் கொடுத்தேன். தாழம்பூவைப் பறிக்குமாறு தலைவியைத் தூக்கி நின்றேன். நெய்தல் மலரையும் கொய்து கொடுத்தேன். இவ்வாறு ஏவல் செய்து நம் காதலியை அடையலாம் எனக் கருதி இருக்கின்றேன். ஆதலால், இத்தோழியின் பின்னின்று இவள் ஆராயும் அளவு வெறுப்படையாது ஏவல் செய்யும் நம்மை தம் தலைவி எங்ஙனம் எண்ணி இருக்கின்றாளோ?”⁷³ என ஐயுற்று நின்றான்.

இவற்றால், தோழியின் உதவியோடு, தலைவியை அடைய முயற்சிப்பேன் என நினைத்த தலைவனின் எண்ணவோட்டமும், தலைவியின் உள்ளத்தில் என்னைப் பற்றிய நினைப்பு எப்படி உள்ளதோ என்ற மனக் கலக்கமும் ஈண்டுப் புலனாகிறது.

குறை மறுத்தலும் நெஞ்சம்

தலைவன் - தலைவியைச் சந்தித்தான். பின்பு தலைவியின் நினைவாலே அவன் இருந்தான். அவள் நினைவின் கொடுமை தாங்கமுடியாமல் அவளின் தோழியை நாடி தன்னுடைய குறையை மொழிந்தான். இதனை “தலைவன் தன்பால் குறையுற்று நிற்க அவன் உள்ளக் கருத்தினைத் தோழி உணர்தல் குறையுற உணர்தல் ஆகும்”⁷⁴ எனும் விளக்கம் சுட்டத்தக்கது. அவ்விடத்து, தோழி தலைவனின் குறை மறுத்தாள். இது கண்ட தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பேசலுற்றான். “இங்ஙனம் பேசிய பாடல்கள் ஏழாகும்.”⁷⁵ இதனைத் துன்ப நிலையில், அவள் இன்றி நானில்லை, வழிபட்டு நின்றல், மீண்டும் மீண்டும் நினைத்தல், சாபம் கூறல் எனும் சூழல்களில் வகைப்படுத்தலாம்.

அவள் இன்றி நானில்லை

தலைவன், தோழியிடம் தன் குறையை வேண்டினான் அவள், அவன் குறையை மறுத்தாள். அச்சமயத்தில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, மலைச்சாரல் இடத்தே விளையும் இடத்தை அகலப்படுத்தி வேலியிட்டனர். மழை பெய்கின்ற பதத்தினைப் பெற்றதும், உழுது சில விதைகளை இட்டனர். சில விதைகள் பலவாக விளைந்தன. திணைக் கதிர்கள் முற்றித் திணைப் புனமாகிற்று அந்த இடத்தில் இளம்மடந்தையாகிய தலைவி என்னுடன் கலந்து இனிமையாகப்

பேசினாள். அவளுடைய இனிய குரலைக் கிளிகளும் கேட்டிருக்கின்றன. அவள் என் மீது கொண்ட காதலை இனிமேலும் அறிமுகப்படுத்தவில்லை என்றால் என் உயிர் அழிந்து படும்”⁷⁶ அது மட்டுமின்றி, அவள் ஞிமிலி என்பவன் காவல் செய்து வருகின்ற பாரம் என்னும் ஊரைப் போன்று அழகு பொருந்தியவள். ஓரியின் கொல்லிமலையில் வாழும் மயிலைப் போன்ற கூந்தலை உடையவள் அவளுடைய மெல்லிய கூந்தல் என் கையிலே சிக்குண்ட காரணத்தால் என் இனிய தலைவி எங்கே செல்வாள். ஆதலால் அவள் இன்றி நானில்லை; நானின்றி அவள் இல்லை என மொழிந்தான். இதனை,

“மாரி வண்மகிழ் ஓரி கொல்லிக்

கலிமயில் கலாவத்து அன்ன, இவள்

ஓலிமென் கூந்தல் நம் வயினானே”⁷⁷

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கும்.

வழிபட்டு நின்றல்

தலைவன் தன்னுடைய தலைவியைப்பெறுவதற்கு பலவழி முறைகள் எண்ணிப் பார்க்கிறான். அதனால் தலைவியை அடையும் வரை தோழி குறை மறுத்தாலும் பரவாயில்லை. அதற்காக நாம் மனம் பொறுக்காமல் தோழியின் பின் நின்று அவளை வணங்கி நிற்போம் என முடிவெடுத்தான். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே சந்தன மரத்தின் மணங்கமழும் அரைத்த சந்தனக் கட்டையோடு பல பிற பொருள்களையும் சேர்த்துக் கூந்தலில் பூசி அழகு பெற வாரி அது காய்ந்த வழி, சந்தனத்து துகள்கள் உதிர ஐவகையாக வகுக்கப்பெற்ற கூந்தலை உடையவள் தலைவி. அவளைச் சுற்றிப் பெரிய கண்களை உடைய தோழியர்கள் மகிழ்ந்து செல்கின்றனர். அவர்களுடன்

தலைவியின் தந்தைக்குச் சொந்தமான தேர் இயங்குகின்ற பெரிய மணல் வெளியில் பந்து ஆடுவதற்காக இளைய மகளும் செல்கின்றாள். யான் உற்ற நோய்க்கு மருந்தாக விளங்குபவள் நம் தலைவி. எனவே, அடைவதற்குத் தோழியை இறைஞ்சி, அவளை வழிபட்டு நிற்க வேண்டும். அது அன்றி வேறு வழி எனக்குத் தோன்றவில்லை”⁷⁸ எனத் தலைவன் கூறினான்.

தலைவியை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்தல்

தலைவன், தோழியிடம் குறை வேண்டினான். அவளோ முதல் முறை கூறிய போது மறுத்துவிட்டாள். அதனை நினைத்து வருந்தாமல் மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்தான் அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, ஏறிக் கடத்தற்கு அரிய கரையிடத்தில் உப்பைக் கொண்டு செல்லும் வண்டி நின்று கொண்டிருந்து அப்பொழுது பெரிய மழை பெய்யத் தொடங்கியது. அதனால் அவ்வண்டியின் உப்பு முழுவதும் கரைய ஆரம்பித்தது. இவ்வாறே, தலைவியின் கூந்தலின் இயற்கையழகைக் கண்டதும், மறுக்கப்பட்டோ மென்று நீ தெளியவில்லை. அவ்வழி, களிப்பேறியதன் மேலும், ஒருவன் கள்ளை உண்டு மயக்கமுற்று அறிவிழந்தாற் போல விருப்பம் உற்ற அது மறுக்கப்பட்டதன் மேலும் நீ இவள்பால் விருப்பங் கொண்டாய். என்னே! நின் அறியாமை என மொழிந்தான். இதனை,

“மகிழ்ந்ததன் தலையும் நறவுண் டாங்கு

விழைந்ததன் தலையும் நீ வெய் துற்றனை”⁷⁹

என்ற பாடல் அடிகள் விளக்கும்.

மற்றொரு குறை மறுக்கப்பட்ட நற்றிணை தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, அழகிய நெற்றியையும், இளமையையும், மையுண்ட கண்களையும் உடைய நம் தலைவி என்னை நோக்கிய நோக்கே மகிழ்ச்சியைக் காட்டியது. இந்நோக்கால் ஈர்க்கப்பெற்று, மலை போன்ற, யானை மீதேறி நடத்திச் சென்று புலையினால் முழக்கப்பெறும் பெரிய துடியானது ஒலிக்க வேற்று நாட்டில் புகுந்து அப்பகைவரது கடத்தற்கரிய அரணை அழித்தாற் போன்று, நம்மை இவள் பால் மிகச் செலுத்தி நின்றது ஆதலின் இவள் உடன்பட்டுக் கூறுங்கால் நீ முயன்று வருந்தாதேகொள்”⁸⁰ என மொழிந்தான்.

பிறிதொரு குறை மறுக்கப்பெற்ற நற்றிணைத் தலைவன், தோழி கேட்குமாறு தன்னெஞ்சிடம் புலம்புகிறான். நெஞ்சே நம் தலைவிக்குச் சொந்தமான தினைப்புனத்தைக் காவல் காக்க மெல்லிய தழை ஆடை உடுத்தி வருவாள் அல்லவா? அங்கேநான் வரட்டுமா? அல்லது முன்னர்க் குவளை மலரைப் பறித்து அம்மலரைச் சூடிய பொழுது அவளைக் கூடினேன். அல்லவா? அந்த மலைப் பக்கத்தில் மீண்டும் சந்திக்க வரட்டுமா? என்ற கேள்விக்கு யான் மகிழ்ச்சி அடையும் படி பதில்கூறுவாயாக? யான் அவளைக் கூடி முத்தமிட நீ வழிவகை செய்வாயா?. அவள் என்னைப் பிரிந்து சிறு குடியினிடத்துச் சென்றாள் அங்ஙனம் அவள் சென்ற பின்னர் அவளைத் தந்த தெய்வம் தானே மீண்டும் தரும் என்று எண்ணிப் பேசாமலிருக்க என்னால் இயலவில்லையே”⁸¹ எனத் தலைவன் வருந்தி உரைத்தான்.

மேற்குறித்தவற்றின் வழி, தோழியால் குறை மறுக்கப்பட்ட தலைவன் தன்னுடைய தலைவியை நினைத்து வருந்தினான். அவளை எப்படியாவது பெறவேண்டும் என நினைத்தான் அதற்காகத் தோழியை

வழிப்பட்டு நிற்கவும் துணிந்தான். தலைவியை மீண்டும் மீண்டும் நினைக்கத் தொடங்கினான் அதனால் குறை மறுக்கப்பட்ட பின்னும் தோழியின் உதவியை நாடினான் இறுதியில் ஒன்றும் நடை பெறாமையால் நெஞ்சிற்கே சாபமிடத் தொடங்கினான் இதன் வழி தலைவனின் மனப்போராட்டம் நன்கு புலனாகிறது.

சாபம் கூறல்

தலைவன் தோழியின் உதவியை மீண்டும் மீண்டும் நாடிப் பார்த்தான். ஆனால், அவளால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஆதலால், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே சேந்தனுக்குச் சொந்தமான ஆர்க்காட்டில் நெற்கதிர்கள் நன்கு செழித்துக் காணப்பெறும் அந்த நெற்கதிர்களின் ஊடே வண்டுகள் நெய்தல் மலர்களில் உள்ள தேனை உண்டு மகிழும் அத்தகைய ஊரை ஒத்தவள் நம் தலைவி. அவள் பார்ப்பவர்க்கு விருப்பத்தை உண்டாக்கும் தோளினையும், மான் போன்ற பார்வையினையும் உடையவள். சில சொற்களே பேசும் சிவந்த வாய்க்கும், சிறு முறுவலுக்கும் உரியவள் அவளின் முறுவலுக்கு மகிழ்ந்தாய். அந்த மகிழ்வு மீண்டும் கிடைக்கப்பெறாமல் துன்புற்று நின்றாய். அங்ஙனமே துன்பமுற்று இரு”⁸² எனக் குறை மறுக்கப்பெற்ற தலைவன் கூறினான். இவ்விடத்து, தலைவன் நெஞ்சிற்குச் சாபம் கூறிய தன்மை கூறப்பெறுகிறது.

வரைவீடைப் பிரிதலும் நெஞ்சும்

தலைவன், தலைவி இடையே சந்திப்பு நிகழ்ந்து, பின்பு பல கூட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. இறுதியில், தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்யத் துணிந்தான். அச்சமயத்தில் திருமணத்திற்குப் பொருள்

தேவைப்பட்டது. ஆதலால், திருமணத்திற்கு வேண்டிய பொருளைத் தேடத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். இந்தப் பிரிவு குறித்து, “வரைவுக்கு உடம்பட்ட தலைமகன் மணத்திற்கு வேண்டிய பொருளின் பொருட்டும் பிரிதல் பொருட்பிரிதல் எனப்படும்”⁸³ என்னும் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. இவ்வரைபொருள் சமயத்தில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் இன்பநிலையில் இரண்டு பாடல்களிலும்⁸⁴ துன்ப நிலையில் ஒரு பாடலிலும் பேசுகிறான்⁸⁵ இதனை, ‘உவந்த உள்ளத்தான், தனிமையில் வருந்துதல்’ என வகைப்படுத்தலாம்.

தனிமையில் வருந்துதல்

வரைவிடை வைத்துப் பொருள் தேடத் துணிந்த ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், பொருள் தேடப் பெறாமையால் தனிமையில் இருந்தான். அந்தத்தனிமை அவனைத் துன்புறுத்தியமையால், தன் நெஞ்சிடம் பேசலுற்றான். இதனை, “நெஞ்சே, கடல் வாழ் தலைவன் ஒருவனின் பேரன்பு மகள் நம் தலைவி. அவள் எனக்குத் தீர்க்க முடியாத அன்புத் துயரத்தைத் தந்து, எனது உறக்கத்தைப் பறித்துக்கொண்டாள். யான் அவளில்லாத் தனிமையை எவ்வாறு பொறுத்திருப்பேன்?”⁸⁶ எனத் துன்ப நிலையில் வரைவிடைப் பிரிந்த தலைவன் வருந்தி உரைத்தான்.

உவந்த உள்ளத்தான்

திருமணத்தை முன்னிட்டுப் பிரிந்த தலைவன், விரைவில் பொருள் தேடித் திரும்பி வந்தான். அங்ஙனம் வந்தவிடத்துத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி பெரிய தோளை உடையவள். அவள் இடுப்பில் மெல்லிய தழையாடை படிந்திருக்கும். அவள் என் அன்புக் காதலி; அவள் தங்கி வாழும் ஊர் மயில்ஆட, ஆந்தை விட்டுவிட்டு ஒலிக்க,

கற்கள் நிறைந்த மலைப்பக்கத்தில் உள்ளதாகும்”⁸⁷ என வரைவிடைப் பிரிந்த ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் இன்பநிலையில் உரைத்து நின்றான்.

வரைவு மறுத்தலும் நெஞ்சம்

தலைவன், தலைவியை விரும்பினான். தலைவியைத்திருமணம் செய்துகொள்ள எண்ணமுற்றான். ஆதலால் தலைவியின் பெற்றோரிடத்துச் சென்று திருமணம் பேசச் சான்றோர்களை அனுப்பினான். அவளின் பெற்றோரோ திருமணத்திற்குத் தடைவிதித்தனர். இதனை அறிந்த தலைவன், தன் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்த எண்ணவோட்டத்தைத் தன் நெஞ்சிடம் உரைத்தான். இத்தகைய சூழலை மையமாகக் கொண்டு ஒரு பாடல் இடம்பெறுகிறது.

வரைவு மறுக்கப்பட்ட நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் “நெஞ்சே, கடலிடத்துச் சென்று இரையை எடுத்துக் கொண்டு வரும் அன்னப் பறவை. இமய மலையின் உச்சியிலே உள்ள தன் இளம் குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டும். நாள்தோறும், கடலுக்கும் மலைக்கும் செல்லும் இவ்வன்னப் பறவைகள் எப்படி வருத்தமுற்றனவோ, அதுபோல மீண்டும் மீண்டும் காதலியை நாடிச் சென்றும் பிறகு மீண்டு வந்து வருந்துகின்றாய். கிழக்குத் திசையில் தோன்றும் விடிவெள்ளி போல அவள் எனக்குத் துணையாக என்றேனும் ஒருநாள் வரக்கூடும் என வருந்தி உரைத்தான். இதனை,

“வெயில் வீற்றிருந்த வெம்புஅலை அருஞ்சுரம்

ஏகுவர் என்ப, தாமே - தம்வயின்

இரந்தோர் மாற்றல் ஆற்றா

இல்லின் வாழ்க்கை வல்லாதோரே”⁸⁸

எனும் பாடலடிகள் விளக்கும்.

இவற்றின்வழி, தலைவியின் நினைவால் வாடும் அகஉணர்வுகள் தோற்றுவிக்கும் தலைவனின் மனத்தடுமாற்றம் வெளிப்படுகிறது. மேலும் இன்று இல்லாவிட்டாலும், என்றேனும் ஒருநாள் கண்டிப்பாக நமக்கு கிடைத்துவிடுவாள் என்ற தலைவனின் மனத்திண்மை புலனாகிறது.

சேட்படையும் நெஞ்சம்

தலைவன் தன் குறையைத் தோழியிடம் கூறினான். ஆனால், தோழியோ தலைவியின் அருமையையும், பெருமையையும் சுட்டிக் காட்டித் தலைவனுக்கு இசைவளிக்காமல் சிறிது காலம் தள்ளிவைத்தான். இதற்கு, “சேட் படுத்தலாவது, அகற்றுதல், தூரவிடல் என்று பொருள்படும் சொல்லாகும். மறுத்தல் என்பது கருத்து. நடத்தல் என்பது நடை என்று நின்றவாறு போலச் ‘சேட்படை’ என்று ஐ விகுதியேற்று நின்றது. ஈண்டுச் சேட்படுத்தல் என்பது அணுக்கமாய் நினைத்த அவனது நெஞ்ச நினைப்பை அகற்றுதல் என்று கொள்ளல் வேண்டும்”⁸⁹ எனத் தரும் விளக்கம் ஈண்டு கருதத்தக்கது. இந்தத் துறையில் தலைவன் துன்ப நிலையில் ஒரு பாடலில் பேசுகின்றான்”⁹⁰

சேட்படை நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன், தோழிகேட்பத் தன் நெஞ்சிடம், நெஞ்சே, விடியற் காலத்தில் தைநீராடல் விளையாட்டிற்கு ஊரில் உள்ள ஆயமகளிரோடு நீர்த்துறைக்குத்தலைவி வந்தாள். பின்பு அவள் தழையும், தாரும் தந்து துணைவன் என என்னையே நினைந்து நீராடினாள். அதோடு மட்டுமல்லாமல் யான் உற்ற வேட்கை நோய்க்கு இவளை அல்லது வேறு மருந்து இல்லை என வருந்தி மொழிந்தான்; இதனை,

“தைஇத்திங்கள் தண்கயம் படியும்

பெருந் தோட் குறுமகள் அல்லது,

மருந்து பிறிது இல்லை, யான் உற்ற நோய்க்கே”⁹¹

எனும் பாடலடிகள் விளக்கும். இவ்விடத்து, தலைவன் பெற்ற தீராத
காமநோய்க்குத் தலைவியே மருந்து என்ற தலைவனின்
எண்ணவோட்டம் புலனாகிறது. தலைவனின் மனம் முழுவதும்
தலைவியின் நினைவே ஊடாடி நிற்பதும் இங்கு எண்ணத்தக்கது.

இற்செறிப்பும் நெஞ்சும்

தலைவனும் தலைவியும் பல இடங்களில் சந்திப்பு நிகழ்த்தினர்.
அந்தச் சந்திப்பால் அலர் பரவியது அலரின் காரணமாக தலைவி
இற்செறிக்கப்பெற்றாள். இத்துறை குறித்து, “புணர்ச்சியால் தலைமகளின்
உடல் வேறுபாடு கண்டு, தலைவனைச் சந்திக்க இடமின்றிப் பெற்றோர்,
தலைவியை வீட்டினுள் இருத்துகையாகும். இரவும் பகலும் தாய்,
தந்தையின் கடுங்காப்புக்கு இல்லக் குமரியை உள்ளாக்குவது தமிழர்
நாகரிகமாகும்”⁹² எனும் கருத்து ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

இங்ஙனம் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டமையால் அவளைப் பார்க்க
முடியாது துன்புற்றாள். இந்தத் துன்ப நிலையைத் தலைவன் தன்
நெஞ்சிடம் மொழிந்தான். இங்ஙனம் தன் நெஞ்சிடம் மூன்று பாடல்களில்
பேசுகிறான்”⁹³ இதனை, வருந்தி மொழிதல், மறுபிறவியினை
பெறநினைத்தல் என வகைப்படுத்தலாம்.

வருந்தி மொழிதல்

தலைவி தினைப்புனம் காத்து வந்தாள் அவள் காத்து வந்த
தினைக்கதிர் முற்றிய காரணத்தினால் தலைவியின் தந்தையாகிய

மலைநாடன் அதனைக் கொய்ய நினைத்தான். இச்சூழலைப் புரிந்த நற்றிணை இற்செறிப்புத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, கொல்லையிலுள்ள தினைக் கதிர்கள் முற்றிய காரணத்தால் சாய்ந்துள்ளன. குறவர் அவ்விடத்து விளையாடுவதினால் தினைக்கதிர்களைப் பறவைகள் கொய்யாமல் உள்ளன. மலைநாடன் பலாவினும், பிற மரங்களிலும் உள்ள கிளைகளில் இருக்கின்ற மின்மினியை விளக்காகக் கொண்டு மழை மேகத்தின் இயக்கத்தை காண்கிறான். அவளின் அன்பு மகள் அருவி நீராடியதால் சிவந்த கண்களை உடையவள் அவள் எனக்குப் புன்னகை தந்து மனைக்குச் சென்றாள். பின்பு இற்செறிக்கப்பட்டாள், இனி அவளைக் காண்பது அரிது ஆதலால் யான் என் செய்வேன்”⁹⁴ எனப் புலம்பினான்.

பிரிதொரு நற்றிணைப் பாடலில் இற்செறிப்புத் தலைவன் தலைவியைப் பார்க்க முடியாத காப்பு மிகுதியின் காரணமாகத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, இரவில் கடலலைகள் அடங்கின ஊதைக் காற்று வீசிய காரணத்தினால் சோலை அழகு இழந்தது. மணல் சூழ்ந்த பழைய ஊரின் பெரிய தெருவிலே கூகையானது தன்னுடைய பெட்டையோடு உளறிக் கொண்டு நாற்சந்தியில் கூவி நிற்கும் அணங்குகள் ஊரில் திரியும். இரவு நேரங்களில் ஒருவரையொருவர் பார்க்க முடியாமல் இருள் மண்டிக்கிடக்கும் இத்தகைய இரவு நேரத்தில் கொல்லிப் பாவை போன்ற அழகுமிக்க என்னுடைய தலைவியின் பருத்த தோளும் இளமை குடிகொண்டிருக்கும் உடலும் அழகினைக் கூட்டும் சுணங்கும் எண்ணி எண்ணி மீன்கள் துஞ்சுகின்ற நேரத்திலும் நான்தூங்காமல் ஏங்கித்தவிக்கிறேன். என் நிலை என்ன ஆகுமோ?”⁹⁵ என வருந்தி

உரைக்கின்றான். இதன் வழி இற்செறிக்கப்பெற்ற தலைவியை நினைத்துத் தலைவன் புலம்பும் மனப் போராட்டம் புலப்படுகிறது.

மறு பிறவியிலாவது பெறநினைத்தல்

தலைவியை அவள் பெற்றோர் இற்செறித்தனர் எனும் செய்தியை தோழி, தலைவனுக்கு அறிவிக்கிறாள். அதனை அறிந்த தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறான். அதனை நெஞ்சே, நம் தலைவி ஓரியது கானத்தைத் தீண்டிவீசும் காற்றை போல மணங்கமழும் கூந்தலை உடையவள். மாமை நிறத்தைப் பெற்றவள். அவளிடம் இன்றைக்குத் தோன்றியது போலத் தோன்றும் இந்நட்பினால் ஏற்படும். இக்காமநோய் இப்பிறப்போடு முடிவு பெறுவது எனும் முறை ஒன்றில்லாமல் மறுபிறவிலும் என்பால் நிலைபெறும். இப்போது இற்செறித்ததால் யான் பெறுவது இயையாது போனாலும் மறுபிறவியிலாவது அவளை அடைவேன் நீ வாழ்வாயாக எனக் கூறினான். இதனை,

“எறிவளி கமழும் நெறிபடு கூந்தல்
மைஈர் ஓதி மாஅ யோள்வயின்
இன்றை அன்ன நட்பின் இந்நோய்
இறுமுறை எனஒன்று இன்றி
மறுமை உலகத்தும் மன்னுதல் பெறுமே”⁹⁶

என்ற அடிகள் உணர்த்தக் காணலாம்.

இவ்வழி, மறுபிறவியிலாவது தலைவியைப் பெறுவேன் என்ற மனத்திண்மை புலனாகிறது.

மடலேறுதல்

தலைவன் தலைவியை அடைவதற்குப் பல வழி முறைகளைக் கையாண்டான். இறுதியில் எதுவும் கைகொடுக்காத நிலையில் தன் பெருமையையும் ஆண்மையையும் மறந்து மடலேறத் துணிந்தான். இதனை “மடலேற்றமென்பது தான் விரும்பிய தலைவி ஒருத்தியைப் பெறாத தலைவன் பனைமடலாற் குதிரை போன்றோர் உருவமைத்து தன் படத்தையும் தலைவியின் படத்தையும் எழுதிக் கையில் வைத்துக் கொண்டு வீதியினிடையே ஊர்ந்து வருதல்”⁹⁷ என்ற விளக்கம் கருத்தத்தக்கது. இந்நிலையில் தன் நெஞ்சிடம் பேசலுற்றான். அங்ஙனம் அவன் பேசிய பாடல்கள் ஐந்தாகும்.⁹⁸ இத்தகைய பாடல்கள் துன்ப நிலையை மையமாகக் கொண்டன. இவற்றின் சூழல்களை ‘இரக்க உணர்வு தோன்றக் கூறல், நாணத்தை விடுவதாகக் கூறல், செயலற்ற நிலையைக் கூறல், இறந்துபடுவதாகக் கூறல் என பகுக்கலாம்.

இரக்க உணர்வு தோன்றக் கூறல்

தலைவன் தலைவியைப் பெறுவதற்கு தோழியின் பின்னின்றான். தோழியோ எந்த உதவியையும் செய்யவில்லை. ஆதலால், மடலேறத் துணிந்து அதனைத் தோழி கேட்குமாறு கூறினான். அவன் தன் நெஞ்சிடம் “அழகினையுடைய பெண்ணின் மென்மையையும் மாந்தளிர் போன்ற நிறத்தையும் விரும்பித் துன்புறும் நெஞ்சமே! அவளை அடைய வேறு வழியில்லாமல், மடலேறத் துணிந்துவிட்டாய். அதற்கு வேண்டிய பூளைப்பூ, எருக்கம்பூ, ஆவரம்பூ கலந்த மாலையினை அணிந்துவிட்டாய். பனை மடலால் ஆன குதிரையில் ஏறிப் பல ஊர்களிலும் சுற்றி வருகின்றாய் மிகுந்த காமம் மிக்கவன் எனக்

காட்டுகின்றாய். அப்பெண்ணின் ஊரில் உள்ளோர் உன்னைப் பிரிந்து நல்லவன் எனக் கூறினால், வெயில் குறையட்டும் என தனது கடமையறிந்து மன்னனின் குடை நிழல் போலக் குளிர்ந்த மரநிழலில் சிறிது நேரம் இறங்கியிருந்து செல்லுக”⁹⁹ என நற்றிணையில் மடலேற்றுத் தலைவன் மொழிந்தான். இதில் நெஞ்சின் இரக்க உணர்வு புலப்படுகிறது.

நாணத்தை வீடுவதாகக் கூறல்

தலைவன் தோழியிடம் தன் குறையைக் கூறுகின்றான். அவளோ அவன் கோரிக்கையை ஏற்க மறுக்கின்றாள். அதனால் கோபமுற்ற தலைவன் - தலைவியோடு எனக்குச் சந்திப்பு நிகழவில்லை என்றால் யான் மடலேறுவேன் எனச் சூளுரைக்கின்றான். இதனைக் குறுந்தொகை மடலேற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே நம் தலைவி அழகொழுக விளங்குபவள் அசைந்த நடையினை உடைய பேதையாள் நம்மிடத்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்திலள். அதனால், அவள் நெஞ்சத்தை நெகிழ்விக்கும் பொருட்டாக விடுத்த தூதுகளால் பயனில்லை. ஆதலால், பனையது மடலால் செய்த குதிரைக்கு அழகிய மணிகளை அழகுசெய்வோம். பெரிய மாலையினை மார்பிலே பூட்டுவோம். வெள்ளெலும்புகளை அணிந்து கொண்டு பிறர் நம்மைக் கண்டு இகழும்படியாக அதன் மேல் ஏறித் தோன்றுவோம். நம்முடைய நாணத்தை அறவே விட்டு விட்டு ஒருநாள் அவனார்த் தெருவினிடத்து செல்லவும் துணிந்துவிட்டோம் எனக் கூறினான். இதனை,

“ஒருநாள் மருங்கில் பெருநாண் நீங்கித்

தெருவின் இயலவும் தருவது கொல்லோ?

கலிழ்கவின் அசைநடைப் பேதை

மெலிந்திலள்; நாம் விடற்கு அமைந்த தூதே”¹⁰⁰

இதில் தலைவன், தன் தலைவியை அடைவதற்காக தன்னுடைய உயரிய குணமாகிய நாணத்தைவிடத் துணிந்த தன்மை புலனாகிறது.

செயலற்ற நிலையைக் கூறல்

தலைவன், தோழியின் உதவியின்மையால் மடலேறத் துணிந்தான். இதனைத் தோழிக் கேட்ப தன் நெஞ்சிடம் உரைக்கின்றான். “நெஞ்சே, யான் கொண்ட காமம் மிகுந்த காரணத்தால், பனங்கருக்காலே கட்டிய குதிரையைத் தந்தது. ஊரார் தூற்றும் பழிச் சொல்லோ ஆவரை, பூளை என இன்ன பிற மலர்களைக் கதம்பாகக் கட்டிய எருக்கம் பூ மாலையைத் தந்தது. வானத்தில் தன் கதிர்களை வீசி ஆட்சி செய்யும் கதிர்கள் மழுங்க மாலை துன்பத்தைத் தந்தது. வாடைக் காற்று வீசியதனால் மேலும் பல துன்பங்கள் ஏற்பட்டது. இரவு நேரம் என்னை செயலற்ற நிலைக்குத் தள்ளியது. என் நிலை பரிதாபத்திற்கு உரியதாக மாறியது”¹⁰¹ என நற்றிணை மடலேற்றுத்தலைவன் மொழிந்தான். இதில் தலைவி கிடைக்கப் பெறாமையால் தலைவன் செயலற்றுப் பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்பெற்ற நிலையை எடுத்து மொழிகிற தன்மை புலப்படுகிறது.

இறந்து போவதாகக் கூறல்

தலைவியைப் பெற முடியாமையால் மனம் நொந்த தலைவன் இறுதியில் மடலேறத் துணிகிறான். அதுவும் சரிவர அமையாவிட்டால் இறந்து போவதாகவும் கூறுகின்றான். இதனைப் பிறிதொரு மடலேற்ற நற்றிணைத் தலைவன் கூற்றால் அறியலாம். அவன், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி ஒளிவீசும் நிலையைப் போலக் கூந்தல் சூழ்ந்த சிறு நெற்றியை உடையவள். அவளை எண்ணி நாளுக்கு நாள் என்

உடல் மெலிந்து நோயால் வருந்துகிறேன். அவளை அடைவதற்காகப் பனை மடலால் செய்த குதிரையின் மீது ஏறியும், ஆவரை மற்றும் எருக்கம் மலர்களால் ஆன மாலையைச் சூடியும், நாடு தோறும், ஊர் தோறும் அவளின் பெருமையை எடுத்து மொழிகிறேன். அவளையே தினந்தோறும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதால் அதுவே நோயாகி இறந்து போவேனோ”¹⁰² என வருந்தி உரைத்தான்.

இவற்றால், தோழியின் உதவி கிடைக்கப் பெறாததால் ஆற்றாமையோடு தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் இரக்க உணர்விலும், தனது நாணத்தை விட்ட நிலையிலும், இறுதியில் இறந்து போவதற்குரிய மனநிலையிலும், மன எண்ணத்தைப் புலப்படுத்துகிறான். மடலேறுதலைத் துன்பம் தீர்க்கும் மருந்தாகத் தலைவன் நம்புவதை இப்பாடல்களால் அறிய முடிகிறது. மடலேறும் சூழலில் தலைவன் தன்னை அழிப்பதாகவும், நாணத்தை அழிப்பதாகவும் கூறித் தன் அன்பை வெளிப்படுத்துதலை அறியலாம்.

உடன்போக்கும் நெஞ்சும்

தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்கிறான். பின்னர் இருவரும் தோழி, பாங்கன் உதவியால் கூட்டங்கள் பல நிகழ்த்துகின்றனர். திருமணம் நிகழ்த்த விழைகின்றனர். ஆனால், திருமணத்தில் சிக்கல்கள் எழுகின்றன. அதனை, உணர்ந்த தலைமக்கள் தோழியின் உதவியுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்டனர். இதற்கு, “உடன்போக்கென்பது, தோழியின் இசைவு பெற்றுத் தலைமகளை அவர் தம் பெற்றோர் அறியாதவாறு தலைவன், தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு, நடத்தற்கரிய வழியிலே நடந்து தன்னுர்க்குச் செல்லுதல்”¹⁰³ என்றும், “அங்ஙனம் செல்வதில் தலைவி முதலில் நாணத்தால் தடைப்பட்டினும், கற்பின் உயர்வை அறிந்து

உடன்போகத் துணிவாள்”¹⁰⁴ என்றும் கூறும் கருத்துக்கள் இவ்விடத்துச் சுட்டத்தக்கவை. இத்துறையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், இன்ப நிலையில் ஒரு பாடலில் பேசுகிறான். அப்பாடலின் பொருள் வருமாறு;

“நெஞ்சே, நீ வாழ்வாயாக! இந்த இளையோளை அடைய முடியாமல் பெரிதும் வருத்தமுற்று இருந்தேன். பின்பு தனக்குரிய நாணமாகிய பண்பை ஒதுக்கிவிட்டு நோய்க்கு மருந்து என இவ்விளையோள் எனக்கு வந்து வாய்த்தனள். பாலை வனத்தில் ஆண்புறா, அண்மையில் குஞ்சுகளை ஈன்ற பெண்புறாவுக்கு நெல்மணிகளை எடுத்துச் செல்கிறது. இத்தகைய காட்சிகளைக் கொண்ட வழியில், நெடுந்தொலைவில் உள்ள என் நாட்டிற்குத் தலைவியை அழைத்துச் செல்லும்போது, அவள் வேங்கை மலர்களின் மீது மெத்து மெத்தென்று நடந்துவந்தாள். இதுகண்டு யான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன். அதனை நீயும் காண்பாயாக”¹⁰⁵ எனத் தன் தலைவிக்கும் கூறினான். இவ்விடத்து, தலைவன், தன் தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லுமிடத்து, தலைவிக்கு எந்தவித வருத்தமும் இன்றி, மிகப் பாதுகாப்புடன் அழைத்துச் சென்ற நிலை புலனாகிறது. ஆண்புறா, பெடையைப் பேணும் இயற்கைக் காட்சியைச் சுட்டும் தலைவனின் குறிப்பில் எந்நிலையிலும் கலங்காது காக்க விரும்பும் அவனுடைய ஆர்வத்தைக் காணமுடிகிறது.

கற்பில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பேசல்

தலைமக்கள் வாழ்வின் இரண்டாவது படியாக அமையப் பெறுவது கற்பு வாழ்க்கையாகும். இந்தக் கற்பு நெறியில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் நூற்றுப் பதினான்கு பாடல்களில் பேசுகின்றான். அவை துன்ப நிலையில்

மட்டுமே எடுத்து மொழியப் பெறுகின்றன. அவற்றின் சூழல்களை,

- ❖ வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும்
- ❖ உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலும் நெஞ்சும்
- ❖ பொருள் வயிற் பிரிவும் நெஞ்சும்
- ❖ செலவழுங்கலும் நெஞ்சும்
- ❖ பருவ வரவும் நெஞ்சும்
- ❖ இடைச்சுரப் புலம்பலும் நெஞ்சும்
- ❖ பாசறைப் புலம்பலும் நெஞ்சும்

என வகைப்படுத்தலாம்.

வாயில் நேர்தல்

தலைவன் பரத்தையிடம் சென்றான். ஆதலால் தலைவி தலைவனிடத்து மிகுந்த ஊடல் கொண்டாள். அது கண்ட தலைவன் தோழி, விருந்தினர் முதலான வாயில்களைத் தன் துணைக்கு அழைத்து வந்தான். இங்ஙனம் வந்த வாயில்கள் தலைவனின் கோபத்தினைப் போக்க முயற்சிப்பர். இங்ஙனம் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிக்கு வாயில் நேர்தலாகும். இவ்வகையில், தலைவன், தன் நெஞ்சிடம் இன்ப நிலையில் மூன்று பாடல்களில் பேசுகின்றான்¹⁰⁶ இவற்றின் சூழல்களை, விருந்தினர் வாயில் நேர்தல், தலைவி வாயில் நேர்தல் எனப்பகுத்துப் பார்க்கலாம்.

விருந்தினர் வாயில் நேர்தல்

தலைவன் பரத்தமையிற் பிரிந்தமையால், ஊடல் கொண்ட தலைவியின் கோபத்தைத் தணிக்க விருந்தினரை வாயிலாக அழைத்து வந்தான். அதுகண்ட தலைவி ஊடல் தணிந்து சமையல் செய்யத்

தொடங்கினாள். இதற்குக் காரணம் விருந்தினரே. ஆதலால், எப்போதும் விருந்து வருக என எண்ணிக்கொண்டாள். இச்சமயத்தில் வாயில் நேர்ந்த நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி வளைந்த குண்டலத்தை அணிந்துள்ளாள். சிறிய மோதிரம் பூட்டிய வீரன் சிவக்குமாறு வாழையிலையை வகிர்ந்து, விருந்து படைத்தலாலே நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் தோன்றின. அவைகளை முன்றானையின், பின் நுனியினாலே துடைத்துக் கொள்கிறாள். நம்மீது புலவி கொண்டதாலே அழகிய மாமை நிறத்தை உடைய அவள் ஒரு போதும் கண் சிவப்பதில்லை; அன்றியும் குறுமுறுவல் கொண்ட முத்தினளாய் இருப்பாள், எனவே, எனக்கு எப்போதும் விருந்து வருவதாக”¹⁰⁷ என மொழிந்தான்.

அது மட்டுமின்றி, தன் தலைவியின் இல்லறச் சிறப்பை வாயில் நேர்ந்த ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் “நெஞ்சே, கொற்கை நகரத்தின் பெரியதுறை பாண்டியனுக்கு உரியது. அந்தத் துறையில் வைகறைப் பொழுதில் மலரும் நெய்தல் பூவைப் போல என் காதலியின் கண்கள். அழகு மிக உடையன”¹⁰⁸ எனக் கூறினான். இதில், தலைவியின் விருந்து போற்றும் தன்மையும், அவளின் இல்லறச்சிறப்பும் கூறப் பெறுகின்றன.

தலைவி வாயில் நேர்தல்

தலைவனின் கொடுமையைக் கூறி, தோழி முதலான வாயில்கள் அனைவரும் வாயில் மறுத்தனர். ஆனால், தலைவி மட்டும் மறுக்காமல் தலைவனுக்கு வாயில் நேர்ந்து உள்ளே அழைத்தாள். அது கண்ட

தலைவன், தனது மகிழ்வை நெஞ்சிடம் பகிர்ந்துகொள்கிறான். இதனை, “நெஞ்சே வயல்களில் உள்ள பாகல் இலையில் முயிறுகள் கூடமைத்து முட்டையில் நெருங்கி வாழும். அக்கூடுகளை வயல்களில் மேயும் எருமைகள் நெற்கதிர்களோடு சேர்த்து அழிக்கும். பூக்கள் நிறைந்த அத்தகைய ஊரனின் மகளாகிய நம் தலைவி இவள் யான் அடைந்த காதல் நோயைத் தீர்ப்பதற்குரிய மருந்தாகிய பெரிய தோள்களை உடையவள்”¹⁰⁹ என மகிழ்ந்து கூறினான். இதில், தலைவி வாயில் நேர்ந்து இன்பத்தைக் கொடுத்தாள் என்ற செய்தி புலனாகிறது.

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல்

தலைவன் தன் மிகுந்த காமத்தின் காரணமாகப் பேசும் பேச்சே உணர்ப்பு வாரா ஊடலாகும். இதற்குத் தமிழண்ணல், “தலைவி மேன்மேலும் ஊடல் கொண்டு ‘சிணுக்கும்’ போது, அதைத் தீர்ப்பதற்குத்தலைவன் முயலுதல்”¹¹⁰ என விளக்கமளிப்பது ஈண்டு நோக்கத் தக்கது. இந்நிலையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் மூன்று பாடல்களில் பேசுகிறான்¹¹¹ இதனை, முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிடல், வருத்திக் கூறல் எனப் பகுத்துக் கூறலாம்.

முன்னைய நிகழ்ச்சிகளோடு ஒப்பீடல்

தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று வந்ததாகத் தலைவி ஊடல் கொள்கிறாள். தலைவனோ, தன்பால் தவறில்லை என உணர்த்துகிறான். ஆனால், தலைவி அதை ஏற்காமல் மேலும் ஊடுகிறாள். அந்நிலையில் தலைவன், தனக்கும், தலைவிக்கும் முன்பு நடந்த திருமண நிகழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்க்கிறான். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், நெஞ்சே தனக்கும் தலைவிக்கும் நன்னாளில் திருமணம் பேசப் பெற்றது. தலைவிக்குச்

சுற்றத்தார் வீகையிலையையும், அருகின் முகையையும் சேர்த்துக் கட்டிய
 மாலையைச் சூட்டினர், தூய ஆசையை அணிவித்தனர் மகிழ்வுடன்
 நெருங்கி மணப்பந்தலில், அணி அணிவித்த சிறப்புடன் எழுந்த
 வியர்வையை நீக்க, நமக்கு இற்கிழத்தியாகத் தந்தனர். அந்த முதல்நாள்
 இரவின்கண் புத்தாடையைப் போர்த்துப் புழுக்கம் அடைந்திருந்தாள்.
 அவள் நெற்றியில் வியர்வை அரும்பி இருந்தது. அந்த வியர்வினை
 நீக்க உன் முகத்தினைத் திறப்பாயாக என விருப்பத்தோடு போர்வையை
 இழுத்தேன். அப்போது, அவள் மேனியோ உறையில் இருந்து
 எடுக்கப்பெற்ற வாள்போல் காணப்பெற்றது. அந்த மேனியை மறைக்கும்
 வகை அறியாமல் சடக்கென்று நாணினாள். பின்பு, மாலை அணிந்த
 கூந்தலால் பிறஉறுப்பினை மறைத்து என் உயிர்க்கு உடம்பான அவள்
 யான் செய்த குறும்பினை விரும்பிக் கைதொழுது வணங்கினாள்.
 அத்தகைய தன்மையைப் பெற்றவள், இன்று யான் பல சொல்லவும்
 ஏற்காது ஊடுகின்றாளே, இவள் நமக்கு யாரோ? என வருந்தி உரைத்தான்.
 இதனை,

“பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்

உறுவளி ஆற்றச் சிறுவரை திற என

ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்,

மறைதிறன் அறியாள் ஆகி, ஓய்யென

நாணினள் இறைஞ்சி யோளே - பேணி,

பருஉப்பகை ஆம்பற் குருஉத்தொடை நீவி

சுரும்பு இமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த

இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே”¹¹²

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இங்கு, தலைவியின் ஊடலாய்,

தலைவன் தான் முன்பு அனுபவித்த நிகழ்ச்சியை, நினைவு கூர்ந்து, மீண்டும் அங்ஙனம் நிகழாதா என்ற மன உந்துதலை அவன் நெஞ்சம் பெற்று நிற்பதைக் காணலாம்.

வருந்திக் கூறுதல்

தலைவன் பரத்தமை உறவு பூண்டான். அது தலைவிக்குத் தெரிந்தது. அதனால் தலைவி தலைவன் மீது ஊடல் கொண்டாள். தலைவன் திடீரென்று தலைவியைச் சந்திக்கவீட்டிற்கு வருகிறான். தலைவியோ மிகுதியான ஊடல் கொள்ள, தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த முல்லை மணக்கும். அடர்ந்து கருத்த கூந்தலை உடைய இவள் இனி எனக்கு என்ன உறவினளோ? உறவு எதுவும் இல்லா அயலார் போன்றவள். எவ்வி என்னும் வள்ளலை இழந்ததால், வறுமையுற்ற யாழ்ப்பாணர்களின் பூச்சூடாத வறிய தலையைப் போலப் பொலிவிழந்து வருவாயாக!”¹¹³ எனக் கூறினான்.

மேலும், அக நானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், அறிவற்ற நெஞ்சே, சில சொற்களே பேசும் இயல்பும், சிறந்த வாயும்; மைதீட்டிய கண்ணும், கரிய கூந்தலும், மின்னல் ஒத்த இடையும் உடைய சிறிய பெண்ணை, அவளது அன்புக்காக ஏங்கி, விடாமல் பின் தொடர்ந்து நிற்கின்றாய். உன்னிடம் தோன்றும் தோற்றத்தை உண்மை என்று கருதி, பலவாறாக எண்ணிப் பெருந்துன்பம் அடைவாள். அது மட்டுமின்றி, எவ்வி என்பவன் உணர்ந்த அறிவுரையை ஏற்காது, திதியன் என்பவனின் காவல் மரத்தை வெட்ட விரும்பிப்போர் செய்த அன்னி இறந்ததைப் போல நீயும் இறக்க நேரிடுவாய்”¹¹⁴ என உரைத்தான். இவற்றின் வழி, தலைவியின் ஊடலால் மனம் நொந்த தலைவன் தன் நெஞ்சைக் கடிந்து

பேசுகின்ற நிலை புலப்படுகிறது.

பொருள் வயிற் பிரிவும் நெஞ்சும்

தலைவன், தலைவியை விட்டுப்பொருள் தேடப்பிரிய எண்ணினான். அவ்வழிப் பிரிவதற்கு உரிய அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். இந்நிலையில் தன்னெஞ்சிடம் துன்ப நிலையில் ஐந்து பாடல்களில் பேசத் தொடங்கினான்.¹¹⁵ இதன் சூழல்களை, மனப் போராட்டம், இன்றைய, நாளைய நிலையை ஒப்பிடல், பொருளாசை உடையோரைக் கடிதல் எனப் பகுக்கலாம்.

மனப் போராட்டம்

தலைவனின் அறிவோ பொருள் தேடத்துணிந்தது. அவனின் நெஞ்சமோ பொருள் தேடலை வெறுத்துத் தலைவியையே எண்ணியது. இங்ஙனம் அறிவுக்கும், நெஞ்சுக்கும் இடையே போராட்டம் உருவாகத் தொடங்கியது. இந்நிலையில் நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் தன்னெஞ்சொடு, “நெஞ்சே, தலைவன் பொருளை நாடிப் பிரிந்து சென்றான். அவன் செல்கின்ற வழியில் தலைவியின் அழகிய இருண்ட கூந்தலும், மையுண்ட கண்களும், அவன் உள்ளத்தைப் பெரிதும் பிணித்துக் கொண்டன. அவள் பிரிவைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலாத நிலையில் பொருள்தேடும் முயற்சியைக் கைவிட்டு விடலாமா என்று அவன் நெஞ்சம் எண்ணியது. அவன் அறிவோ பொருள்தேடும் முயற்சியைக் கைவிட்டால் உனக்கு நிகழ்ச்சி வருவதோடு பொருளும் கிட்டாது என்றது. இந்தப் போராட்டத்தை ஓர் உவமையின் மூலம் விளக்குகிறான். தேய்ந்துபோன பழைய கயிற்றினை இரு பெரும் ஆண் யானைகள் இருமுனைகளையும் பற்றி இழுப்பது போல என் நெஞ்சமும்

அறிவும் என் உடலைப் பற்றி இழுக்கின்றன. என் உடலின் நிலை என்னவாகுமோ” எனப் புலம்பினான். இதனை,

“செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யா மையோடு இளிவுதலைத் தருமென
உறுதி தூக்காத் தூங்கி, அறிவே
சிறுநனி விரையல் என்னும் ஆயிடை
ஒளிறுஏந்து மருப்பின் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்என் வருந்திய உடம்பே?”¹¹⁶

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, பிறர்க்கு ஈதலும் இன்பத்தை அனுபவித்தலும் பொருள் இல்லாதவர்க்கு இல்லை என்பதை நினைத்து, பொருள் தேடும் செயலையே, எல்லை கடந்து எண்ணுகிறாய். அப்பொருள்தேடும் செயலுக்காக நீ அழகிய மாமை நிறத்தை உடைய இளையவளாம் தலைவியையும் உடன் அழைத்து வருவாயா? அல்லது என்னை மட்டும் அழைத்துச் செல்வாயா? எனக்கு விடைதருக”¹¹⁷ என மொழிந்தான். இக்கருத்தினை அகநானூற்றுத் தலைவனும் வலியுறுத்துவான்¹¹⁸

இவற்றின் வழி, தலைவனின் அறிவிற்கும், நெஞ்சிற்கும் நடைபெறும் மனப்போராட்டமும், தனக்கும் நெஞ்சிற்கும் நடைபெறும் உளப்போராட்டமும் புலனாகிறது.

இன்றைய - நாளைய நிலையை ஒப்பீட்டுப் பார்த்தல்

தலைவன் பொருள் தேடப் பிரிய எண்ணினான். அங்ஙனம் பிரிய எண்ணியவிடத்து இன்றைய, நாளைய நிலையை நினைத்துப் பார்த்தான் அவ்விடத்துத் தன் நெஞ்சொடு, இன்று அன்பும், மடனும் மென்மையும் என்பை நெகிழ்ச் செய்யும் இன்சொல்லும் வாய்ந்த நம் தலைவியைத் தழுவி இருக்கின்றேன். நாளையோ, அரிய பாலை வழியில் உள்ள சிற்றூரின் கண்ணே நம் காதலியின் அறிவு கலங்கிய பார்வையினையும், புலவியினையும் நினைத்து தனித்துத் தங்கியிருப்பேனோ? எனப் புலப்பினான். இதனை,

“அன்பும், மடனும், சாயலும், இயல்பும்

என்பு நெகிழ்க்கும் கிளவியும், பிறவும்

ஒன்றுபடு கொள்கையொடு ஓராங்கு முயங்கி,

இன்றே இவணம் ஆகி, நாளை

.....

மழைதுளி மறந்த அம்குடிச் சீறார்ச்

சேக்குவம் கொல்லோ - நெஞ்சே”¹¹⁹

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிக்கும். ஈண்டு, இன்றைய பொழுதின் இன்பத்தையும், நாளைய பொழுதின் துன்பத்தையும் ஒருங்கு நினைத்து ஒப்பிடும் நிலை உணரப்பெறுகிறது.

பொருளாசை உடையோரைக் கடிதல்

தலைவன் பொருள்தேடிப் பிரிந்து போக உறுதிசெய்த நெஞ்சினை நோக்கி, “நெஞ்சே, நிலமும் வானமும் நீரால் இயைந்து ஒன்றுபட

நாழிகை வட்டிலால் நேரம் குறித்து அறிபவர் அல்லாமல், சூரியனைப் பார்த்து அறிய முடியாமல் இருண்டு மழை பொழிந்தது. யான் மெல்லியல் மடந்தையின் நல்ல அழகு படைத்த மேனியைச் சார்ந்திருக்கின்றேன். இரந்தோர்க்கு ஈந்து புகழ் உண்டாக வாழ்தல் வேண்டுவோர் பொருள் தேடிச் செல்வர். அவ்வாறு செல்பவர்கள் தங்குமிடமோ, அச்சம் தரத்தக்கப் பாழ்பட்ட மன்றமாக இருக்கும். அங்குத் தங்குமிடத்துத் தலைவியின் பேரழகை நினைப்பர். பின்னர் ஏதிலர் போல மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, மேலும் செல்வர். ஆதலால், அன்பின்றி, பொருளாசையால் புறப்பட்டுச் சென்று தம் இனிய துணையாகிய மகளிரைப் பிரியும் மடமையோர் பெரிதும் இரங்கத்தக்கவர்கள்¹²⁰ எனப் புலம்பிப் பிரிதல் ஆற்றாமையைப் புலப்படுத்தினான்.

மேற்சொன்னவற்றின் வழி, பொருள்வயிற் பிரிந்த, பிரிய எண்ணிய நெஞ்சின் நிலைகளும், அவற்றின் மனப் போராட்டங்களும், தலைவனின் இன்றைய நாளை நடைமுறை வாழ்க்கையும் பொருளாசை உடையோரைக் கடிந்த தன்மையும் சுட்டப்பெறுதல் காணலாம்.

செலவழுங்கலும் நெஞ்சும்

தலைவன் பொருள்தேட எண்ணுகிறான். தலைவனின் நெஞ்சோ அவனைச் செல்லவிடாமல் தடுக்கிறது. சில இடங்களில் நெஞ்சு பொருள் தேட எண்ணுகிறது. அவனோ தேடமாட்டேன் என மறுக்கிறான். தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமே என்ற ஓட்டம் தான் இங்ஙனம் மறுப்பதற்குக் காரணமாகும். இவ்வகையில் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லாமல், தலைவியோடே சிறிது காலம் தங்கி இருப்பதனைச்

செலவழுங்கல் என்பர்.

இச்செலவழுங்கலுக்குரிய காரணங்களாக, “சுரத்திடை தலைவியின் நினைவு, தலைவியின் இப்பொழுதைய நிலை, தலைவியுடன் பெறும் இன்பத்தைக் கைவிட இயலாமை, தலைவியைப் பிரிய இயலாமை”¹²¹ முதலியவற்றைக் குறிப்பிடும் தன்மை ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. இச்செலவழுங்கல் துறையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் துன்ப நிலையில் முப்பத்து எட்டுப் பாடல்களில் பேசுகிறான்”¹²² இப்பாடல்களைக் கருத்தில் கொண்டு தலைவியிடத்துப் பெறும் இன்பத்தை நினைத்துத் தவிர்த்தல் இளமையது அருமையை நினைத்தல், தலைவியின் தன்மையை நினைத்தல் முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்தல், தலைவியது துன்பத்தை நினைத்தல், தலைவியையும் உடன் அழைக்க நினைத்தல், மனப்போராட்டத்தால் தவிர்த்தல் எனப் பிரித்துப் பார்க்கலாம்.

தலைவியிடத்துப் பெறும் இன்பத்தை நினைத்துத் தவிர்த்தல்

தலைவனின் நெஞ்சு பொருள் தேட எண்ணுகிறது. அது ஓரிடத்தில் நில்லாது மீண்டும் மீண்டும் தூண்டுகிறது. ஆதலால் அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சைப் பார்த்து “நெஞ்சே வேனில் வெப்பம் மிகுந்த மூங்கில்கள் நிரம்பிய காட்டினிடத்துச் சென்று நீ மிகவும் வருத்தமுற்றுப் பொருள் சேர்க்க நினைக்கின்றாய். அது தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல நினைப்பதால் கிடைக்கும் பொருளாகும். அங்ஙனம் கிடைக்கும் பொருள் சிறப்புக்குரியது அன்று. தலைவியை விட்டுப் பிரியாமல் அவளோடு தங்கியிருப்பது அவளது ஏந்தின முலைப்பரப்பு வீங்கவும், அணிகலன்கள் பலமுறை ஒலிக்கவும் தழுவி நாளும் இவ்வாழ்க்கைத் தொழில் சிறப்புடன் அமைவதே பெருமைக்குரியதாகும்.

ஆதலால் தலைவியை விட்டுப் பிரியும் எண்ணத்தை
மறந்தொழிவாயாக”¹²³ எனக் கூறினான்,

மேலும் நம் தலைவி நல்ல மனையின்கண் உள்ள பல மாண்பும்
பொருந்திய மென்மையையும் இன்சொல்லையும் மயிலிறகின் அடி
போன்ற பற்களையும் உடையவள். அவளின் பெரிய தோளின் பால்
எய்தும் இனிய தூக்கத்தைக் கைவிடுதல் என்னால் இயலாது. ஆதலால்
யான் உன்னுடன் வரமாட்டேன்”¹²⁴ என மொழிகிறான்.

அதுமட்டுமின்றி நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் “நெஞ்சே
பொருள்தேடக் கொடுமையான வெம்மைமிக்க பாலை நிலத்தில் நீ
செல்ல எண்ணுகிறாயே, அது உனக்கு எளிமையான காரியம் அன்று.
நம் தலைவியோ தெளிந்த கருமணல் போன்ற விரிந்து தழைத்த
கூந்தலை உடையவள். அத்தகையவளின் கூந்தலை விடுத்து உன்னுடன்
பொருள்தேடச் செல்லுவதில் நாட்டம் கொள்ள மாட்டேன்”¹²⁵ எனக்
கடிந்தான்.

மேலும் நம் தலைவி மிக்க இளமை உடையவள். பருத்த
தோள்களை உடையவள். தனது கூந்தலில் முல்லைப் பூவை சூடியவள்,
இத்தன்மையைப் பெற்ற தலைவியை விட்டு நீங்குவது எப்படி? அவளது
கூந்தலில் படுத்து உறங்கும் இன்பத்தைக் கைவிட்டு நீங்க முடியுமா?
வடபுலத்தின் வாடைக்காற்று மிகுந்து வீசுகிறது. இத்தகைய பருவத்தில்
மனைவியைப் பிரிபோர் இந்நிலத்தில் பெரிய முட்டாளாக இருப்பார்”¹²⁶
எனச் சுட்டினான்.

குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே நம் தலைவி தாமரைப் பூவைப் போன்ற மை தீட்டிய கண்களை உடையவள். பொன்னைப் போன்ற மேனி வண்ணத்தினைக் கொண்டவள். மாட்சிமைப் பட்ட விரிகளை உடைய அல்குலையும், இளமையையும் உடையவள். இத்தகையவளைத் தோள் மாறுபடத் தழுவிப் பெறும் இன்பத்தை நாள்தோறும் பெறுகின்றோம். ஆக இந்த இன்பத்திற்கு இவ்வுலகையும், வானுலகையும் ஒருங்கு வைத்து ஆராய்ந்தாலும் இவளோடு பெறுகின்ற அந்த இன்பத்திற்கு அலை ஈடாகாது என அறிவுறுத்தினான் ; இதனை,

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தே ணாரும்

இரண்டுந் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

பூப்போ லுண்கட் பொன்போன் மேனி

மாண்வரி யங்குற் குறுமகள்

தோண்மாறு படுஉம் வைகலொ டெமக்கே”¹²⁷

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகிறது.

இவற்றின் வழி தலைவன் தலைவியின் உறுப்பு நலன்களைத் தழுவிப் பெறுகின்ற இன்பத்தினையும், அவளின் கூந்தலைத் தடவி அவற்றின் வழி கிடைக்கின்ற இன்பத்தினையும், அவளின் இளமைத் தன்மையால் பெறுகின்ற இன்பத்தினையும் ஒருசேர நினைத்துப் பார்க்கிறான். அதன்வழி தனது பிரிவினைத் தவிர்க்கின்றான் எனும் செய்தி புலனாகிறது.

இளமையது அருமையை நினைத்தல்

தலைவனின் நெஞ்சம் பொருள் தேடத் தூண்டியது. அதனை மறுத்துப் பலமுறைப் பேசிப் பார்த்தான். ஆனால், அது கேட்டபாடில்லை. இறுதியில் அதனிடம் பொருள் எப்போதும் சம்பாதித்துவிடலாம். ஆனால், தலைவியின் இளமை சென்றுவிட்டால் பெற முடியாது. ஆதலால், எவ்வளவு பொருள் கொடுத்தாலும் அது தலைவிக்கு நிகராது என எண்ணினான். அதனைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, தலைவியைக் கூடிப் பெறும் இன்பக் கூட்டத்தினின்றும், யான் பிரியமாட்டேன். நீதான் ஆள்வினையைப் பெரிதாக எண்ணி மனையின் நீங்கி வாழும் வாழ்க்கையை விரும்புகின்றாய். இவ்வகையில் நீ என் கருத்தோடு ஒன்றியிராமையால் என்பால் அன்பு குறை வாயினாய் நீ வாழ்வாயாக. சினம் மிக்க பேராற்றலைக் கொண்டவர்கள் மழவர்கள். அவர்களின் தலைவனாக விளங்குபவன். அவன் கொடைத் தன்மை கொண்டவன். அவனது கை வலிமை போல யானும் வழங்கிப் புகழ்பெறும் அளவிற்குப் பெரும் பொருள் கிடைப்பதாயினும் அதனை விரும்பேன்”¹²⁸ என மொழிந்தான்.

பட்டினப்பாலைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே என் தலைவி இங்கே தனித்திருப்ப, யான் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தையே பரிசாகக் கொடுத்தாலும் திருமாவளவனது செங்கோலைக் காட்டிலும் குளிர்ந்த தோள்களை உடைய என் தலைவியைப் பிரிந்து வரமாட்டேன்” என உரைப்பான். இதனை,

“முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்

வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”¹²⁹

எனும் அடிகள் உணர்த்தும்.

மேலும், குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம் “பெரிய இடத்தை உடையது. இவ்வுலகம் இதன்கண் ஒருங்கே பயனை உடைய நன்மை அனைத்தும் ஒரு சேர வந்து சேர்ந்தாலும், தலைவியைப் பிரிய மாட்டார்கள். நம் தலைவியோ கரும்பின் அடிப்பகுதியைச் சுவைத்தல் ஒத்த சுவையினையும், பல்லிடத்து ஊறியதும், இனிய நீரை உடையவளும், அழகிய வளையல் அணிந்தவளுமான இளையோள்”¹³⁰ அத்தகைய மறத்தற்கரிய காதலியைத் தனித்திருக்க வைத்து, நாம் மட்டும் செல்வோம் என்பது நம் இளமைக்கே இறுதி ஆகிவிடும்”¹³¹ எனப் புலம்பினான்.

இதுமட்டுமின்றி, நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, பாலை நிலத்தின் வழியே சென்று பொருள் ஈட்டுதல் இன்பத்தைத் தரும் இருந்த போதிலும், இளமையால் தலைவி தரும் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாதே, இளமை கடந்த பிறகு, செல்வம் இன்பம் துய்க்க உதவாது. பொருள் ஈட்டலை நாடி உயிர் இழத்தலைவிடக் காம இன்பம் பெரிதாகும். ஆதலால், இவற்றை எல்லாம் ஒருசேர ஆராய்ந்து பொருள் ஈட்டும் ஆசையில் அகப்படாமல் இன்பம் துய்க்க எண்ணுவது இடைக்கால முடிவாக ஏற்றுக்கொள்ளும் செயலாகும்”¹³² என்பான். மேலும், தன் நெஞ்சிடம், “நீரில்லாத பாலை வளம் மிகுந்த துன்பத்திற்குரியதாக இருக்கும். நம் தலைவி இளமையும், அழகிய தோளையும், நறுமணம் வீசும் கூந்தலையும் கொண்டவள். அவளை விட்டுப் பிரிய எண்ணுகிறாய். அத்தகைய வினைக் காட்டிலும் சிறந்ததை அப்பாலை நிலத்துக் காண்பாயாயின் அப்பொருளொடு நீ வாழ்வாயாக. ஆனால் யான் இவளை விட்டுப் பிரிய மாட்டேன்”¹³³

எனக் கூறிச் செலவழுங்கினான்.

இதன்வழி, தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் பொருள் எப்போது வேண்டுமானாலும் சேர்த்துவிடலாம். ஆனால் நம்மிடமும், தலைவியிடமும் இளமை குடிகொண்டிருக்கும் போதே அந்தக் காம இன்பத்தைப் பெற்றுவிட வேண்டும். அங்ஙனம் பெற இயலாவிட்டால் அது பெருந் துன்பத்தையே உண்டாக்கும். இந்த இளமைக்கு எவ்வளவு பெரிய செல்வத்தைக் கொடுத்தாலும் நிகராகாது எனத் தலைவன் சுட்டுகிறான். ஆக, பொருள் தேடும் முயற்சியை விட்டு இளமை இன்பத்தைப் பெறுவதே சிறந்த வழி எனத் தலைவன் கூறும் தன்மை புலனாகிறது.

தலைவியின் தன்மையை நினைத்தல்

தலைவனின் நெஞ்சு பொருள் தேடத் துணிந்தது. அவனோ தலைவியின் தன்மையினை நினைத்தான். ஆதலால், பொருள் தேடுதலைச் சிறிது தள்ளிப்போட்டான். அந்நிலையில் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, பொதியை மலையில் உள்ள வளர்ந்த குறுஞ்சந்தனத்தைப் போன்று வேனிற்காலத்தில் தலைவியும் நமக்குத் தன்மை தருபவளாய் உள்ளாள். மேலும், அவள் தாமரை மலரின் உள்ளிடத்தைப் போன்ற சிறிய வெம்மையினையும் உடையவளாய் இருக்கின்றாள்”¹³⁴ எனக் கூறினான்.

அது மட்டுமின்றி, “நெஞ்சே, கானவர் பெற்ற மகள் அரும்பிய சுணங்கினையுடைய இளமுலைகளையும், பெருத்த தோள்களையும், நுண்ணிய இடையினையும் கொண்டவள். ஆக, அவள் எனக்கு அமுதத்தைப் போன்றவள். அதனால் நான் பொருள்தேட

வரமாட்டேன்”¹³⁵ என மொழிந்தான். ஈண்டு தலைவன், தலைவியின் தன்மைகளைக் கூறி பொருள்தேடத் தவிர்ந்த நிலை சுட்டப்பெறுகிறது.

முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துத் தவிர்த்தல்

தலைவனின் நெஞ்சம் பொருள்தேட எண்ணம் கொண்டது. அவனோ பொருள் தேடுதலைத் தவிர்த்தான். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், முன்பொருமுறை இப்படித்தான் உன் பேச்சைக் கேட்டுப் பிரிந்து வந்தேன் எனப் பக்குவமாக எடுத்துரைத்தான். அத்தகைய நிலையினை அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் பொருள்தேட என்னைப் பின்னின்று செலுத்துகின்ற நெஞ்சமே, முன்பொரு காலத்தில் பிரிந்துசென்ற போது, சிவந்த வாயினையும், இனிய மொழியையும், அழகிய அணிகலன்களையும், உடைய தலைவியின் பார்வை சிந்தையில் தோன்றி அரிய காட்டுவழியைக் கடந்து செல்லாதவாறு தடுத்தது. ஆனால் இப்போதும் பொருள் தேட எண்ணுகின்றாய். உன்னுடைய உண்மைபோன்ற பொய் வார்த்தையை எல்லாம் யான் நம்பமாட்டேன்”¹³⁶ எனக் கூறினான்.

மேலும், “நெஞ்சே கேள்! உலகம் முழுவதும் நனவின் கைகூடிக் கிடைத்ததாயினும் அது கழிதல் கனவு போன்றதாகும். நாள் கழிவதும் முதுமை வருவதும், காமத்தின் இயற்கை ஆகிய இவற்றை இப்பொழுது நீ அறிந்திலாய், அதனால் தலைவியின் தோள் சேரும் கைகவர் முயக்கத்தினும் மிகுதியான ஒரு பொருளை யான் கண்டதில்லை. நீ பொருள் வேட்கையில் செல்ல விரும்புகிறாய். அதனால் தலைவியது பல குணங்களும் உன்னை வந்து வருத்தும், அவ்வழி நீ போகவும், திரும்பவும் மாட்டாது சுரவழியில் நின்று என்னை வருத்துகிறாய்”¹³⁷ என மொழிந்தான்.

அதுமட்டுமின்றி, “வாடைக்காற்றால் தலைவி வருந்துவாள் என்று கூறினேன். ஆனால் நீயோ அரிய கொடுங்காட்டு வழியில் புறப்பட்டுச் சென்றாய். அவ்வாறு சென்ற இடத்து என்னைத் தனித்திருக்க வைத்துவிட்டு நீ மட்டும் தலைவியிருக்கும் இல்லத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாய். இவை எல்லாம் முன்பு ஒருமுறை நடந்த நிகழ்ச்சிகளாகும். இப்போது நீ பொருள்தேடத் தூண்டுகிறாய். தலைவியின் மழைக்கண் புலம்பிக் கொண்டிருக்க அவளை விட்டுப் பிரிந்து சென்று தனித்திருத்தல் இனிதன்று. அவள் இருக்கும் இடத்து இருப்பது மேன்மை பொருந்தியதாகும். ஆதலால் யான் வரமாட்டேன்”¹³⁸ எனச் செலவினைத் தவிர்த்தான்.

நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே முன்பு ஒருமுறை தலைவியைப் பிரிந்து பாலை நிலத்தில் சென்றேன். அங்கு மாலை நேரத்தில் கால்கள் பணிக்கப்பெற்ற யானை துன்பப்பெருமூச்சு விடுவது போல மலையில் உள்ள மூங்கில்கள் காற்றில் ஓசையை உண்டுபண்ணின. அப்போது குன்றிலே வெண்ணிலவு ஊர்ந்து வந்தது. அந்த நிலவை நோக்கியபோது, அழகிய பற்களையும், திலகம் வைத்த மணம் வீசுகின்ற நெற்றியையும் உடைய நிலவு ஒன்று எனக்குத் தெரியும். அதுதான் என் காதலி, அவள் பேரொலியுடன் வெம்மையான காற்று வீசுதலால் இலை உதிர்ந்த மரங்கள் நிற்கும் மலைக்கு அப்பால் இருக்கின்றாள் என்று எண்ணிப் பெரிதும் துன்பம் அடைந்தேன். அவற்றை எல்லாம் என்னால் மறக்க இயலாது. ஆதலால் யான் வரமாட்டேன்”¹³⁹ எனச் செலவு தவிர்த்தான்.

மேற்குறித்தவற்றின் வழி, தலைவன் முன்பொரு காலத்தில் தலைவியை விட்டுப் பொருள் தேடப் பிரிந்து சென்றான். அங்ஙனம் சென்றவிடத்து அவனது நெஞ்சு தலைவியை நினைத்துத் துன்புறுத்தியது. அதுமட்டுமின்றி அவளின் உறுப்பு நலன்களையும், பிற குணங்களையும் நினைத்து என்னைமட்டும் பாலை நிலத்தில் இருக்கவைத்துவிட்டு வந்துவிட்டது. தலைவியை நாடி இங்ஙனம் தலைவனுக்குப் பெருந்துன்பம் அளித்த நெஞ்சு மறுமுறை பொருளை நாடியமையால் செல்ல மறுத்த நிலை இங்கு புலனாகிறது.

தலைவியின் வருத்தம் கூறித் தவிர்த்தல்

தலைவனின் நெஞ்சம் பொருள்தேட எண்ணிப் புறப்பட்டது. அவனோ அதனைத் தடுத்து நிறுத்த எண்ணினான். அதனால் தன் நெஞ்சிடம் தலைவியை விட்டுப் பிரிவதால் அவள் அடைய இருக்கும் துன்பத்தை உணர்த்தி செலவழுங்கமுற்பட்டான். பொருள் தேடப் பிரியப் போகிறேன் என்பதனைத் தலைவியிடம் சொல்லுவதற்கு முன்பு தலைவி வருந்தும் வருத்தம், சொல்லிய பிறகு வருந்தும் வருத்தம் என இரு பகுப்புகளாகப் பார்க்கலாம். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே நம் தலைவி அழகியவள் அவளின் கண்கள் கருவிளை மலர்கள் போன்றவை, அவளின் பருத்த தோள்கள் அழகிய தேமலைக் கொண்டவை அவள் ஊர் தூங்குகின்ற நள்ளிரவில் என்னை நினைத்து வாடுகிறாள்”¹⁴⁰ என்பான் நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன். மேலும் மற்றொரு நற்றிணைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, கொடுமைகள் நிறைந்த காட்டின்

வழியே தலைவியை விட்டு விட்டுச் செல்ல நினைக்கின்றாயே, இப்போது நம் தலைவியின் நிறம் அழகிய தளிரினைப் போன்றுள்ளது. யான் இன்று பிரிந்து செல்வேனாயின் அவளுடைய அழகிய மாமை நிறம் பொருந்திய மேனி அழிந்துவிடும்”¹⁴¹ அது மட்டுமின்றி வாடைக் காற்றினைக் கண்டு பெரிதும் கலக்கமுற்று நிற்பாள். அவள் நிலை கண்டு யானும் கலங்குவேன் ஆதலால் நெஞ்சே நீ மேற்கொள்ளும் செலவினைச் சிறிது காலத்திற்குத் தள்ளிப் போடுவது நல்லது¹⁴² எனக் கூறுவன்.

தலைவனின் நெஞ்சு பொருள்தேட அவனைத் துன்புறுத்தியது. அது கண்ட தலைவன் நாம் பொருள் தேடச் செல்வோம். ஆனால் அதற்கு முன்பு நாம் செல்ல இருக்கும் நிலையினைத் தலைவியிடம் போய்க் கூறிவா என எடுத்துரைத்தான்¹⁴³ அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன்.

மற்றொருவனோ, “நெஞ்சே, முன்பு எப்போதும் இல்லாதபடியாகத் தலைவியைப் பெரிதும் பாராட்டினேன். யான் பிரியப் போவதால்தான் இங்ஙனம் பாராட்டியதாக உணர்ந்த தலைவி பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தன் வெறுப்பைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் நாணத்தை விட்டவாறு என்பால் வந்தாள். அன்பு கொண்டவரை விட்டுப் பிரிந்தால் அறநெறியன்று எனக் கூறும் பழமையான சொல் கூறப்பட்ட அளவோடு துதிபோலும் என்று சொல்லாமல் சொல்பவளைப் போல வெறுப்புக் குறிப்பினை முகபாவனைகளால் உணர்த்தி அடையாத ஓவியம் போல நின்றதுடன் கண்ணீர் சிந்தினாள். மேலும் தான் மார்போடு அணைத்துக்கொண்டிருந்த தன் மகனின் தலையில் உள்ள செங்கழுநீர் மானது நிறம் மாறுமாறு பெருமூச்சு விட்டாள்” இதனை,

“ கானம்

இறப்ப எண்ணுதிர் ஆயின் - ‘அறத்தாறு
அன்று’ என மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
அன்ன ஆக என்னுநள் போல,
முன்னகாட்டி, முகத்தின் உரையா,
ஒவச் செய்தியின் ஒன்றுநினைந்து ஒற்றி,
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு,
ஆகத்து ஒடுக்கிய புதல்வன் புன்தலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினள் உயர்த்த காலை, மாமலர்
மணிஉரு இழந்த அணிஅழி தோற்றம்
கண்டே கடிந்தனம், செலவேட ஒண்டோடி
உழையம் ஆகவும் இனைவோள்
பிழையலள் மாதோ, பிரிதும் நாம் எனினே”¹⁴⁴

எனும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் சுட்டும்.

மேலும் அது மட்டுமின்றி, குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம் “யான் பொருளீட்டும் வினையை நினைத்துவிட்டேன். அது வெற்றி பெற முடிந்துவரும் வரையில் என்னுடைய பிரிவை உன்னால் பொறுத்திருக்க இயலுமோ; என்று கேட்டேன் அங்ஙனம் கேட்டு முடிப்பதற்குள் தலைவியின் கண்கள் கலங்கிக் கண்ணீர் வடித்தன”¹⁴⁵ எனக் கூறினான். நற்றிணைத் தலைவனோ எனது பொருள் நாட்டத்தைத் தலைவியிடம் சொல்ல விழைந்தேன். தலைவியோ யான் பிரிந்து செல்லப்போகும் எண்ணத்தைக் குறிப்பால் அறிந்துகொண்டாள். மெல்லவந்து பிரிய வேண்டாம் எனக் கூறாமலும் ஏன் பிரிந்து செல்கிறீர்

என்று உரையாமலும் உள்ளத்தில் கலக்கம் அடைந்து என்னைச் சார்ந்து கண்ணீர்விட்டாள். ஆதலால் யான் மேற்கொள்ள இருந்த பிரிவினைத் தவிர்த்து என் தேரையும் தடுத்தது”¹⁴⁶ என உரைத்தான்.

மேற்குறித்தவற்றின் வழி, தலைவன் தன் தலைவியிடம் தன் பிரிவைச் சொல்வதற்கு முன் அவள் எங்ஙனம் வருந்துவாளோ என்ற மன உணர்வையும், அங்ஙனம் தான் செல்ல நினைத்ததை அவளிடம் உரைத்தால் எங்ஙனம் வருந்துவாளோ என நினைக்குமிடத்தையும் எண்ணித் தலைவன் தன் செல்வைத் தவிர்வான். முதல் நிலையில் அவளை வாடைக் காற்று துன்புறுத்தும் நிலையும் தன்னையே நினைத்து வாடிக் கண்ணீர் வடித்து நிற்கும். தன்மையும் அறியப்பெறுகின்றன. இரண்டாம் நிலையில் தலைவனின் பிரிவுத் துயரால் கண்ணீர் சிந்தி அவள்விட்ட பெருமூச்சால் செங்கழுநீர் மாலையே நிறமாற்றம் பெற்ற நிலையும் அவள் சிந்திய கண்ணீரால் தேரும் தடுத்து நிறுத்தப்பெற்ற நிலையும் சுட்டப்பெற்றன.

தலைவியும் உடன் வருவதாகச் சொல்லலும் மறைத்தலும்

தலைவனின் நெஞ்சு பொருள் தேடத் துணிந்து, தன் தலைவியிடம் கூறியது. அது கேட்ட தலைவி சிறிதும் தாமதியாது. தானும் வருவதாகக் கூறினாள். இது கேட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே நாம் பிரிந்து செல்லும் கானம் மயிலது உச்சிக் கொண்டையைப் போலத் தோன்றும் தன்மையை உடையது. அக் கானத்திடத்து இவளும் நம்மோடு வரும் தன்மையினைப் பெற்றுள்ளாள். ஆதலால் பொருள் செய்தலின் பொருட்டாகத் துணிந்த நின் மனத்துணிவும் நன்மை உடையதாகும்”¹⁴⁷ எனக் கூறினான்.

ஈண்டு, தலைவி உடன் வருவதாக மொழிந்த மையால் பாலை நிலத்தின் கொடுமையையும், தலைவியின் மென்மையையும் நினைத்துச் செலவினைத் தவிர்த்தான் எனும் செய்திப் பெறப்படுகிறது.

அகநானூற்றுத் தலைவனின் நெஞ்சு பொருள் தேட எண்ணியது. அப்போது, தலைவனோ, யான் வருகிறேன். ஆனால், என்னோடு தலைவியும் வரவேண்டும் என மொழிந்தான், இதனைத் தன்நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, ஈதல் என்பது பொருள் இல்லாதவர்க்கு பொருந்துவதன்று என யானும் அறிவேன்; பாக்கின் முற்றாத பசங்காய் நீரினும் இனிமை உடையது. நம் ஏண்தொடிக் குறுமகள் அமிழ்தம் ஊறும் சிவந்த வாயினை உடையவள். அவளை உடன் கொண்டு செல்வோம். ஆயின், நிலம் பிளந்த கொடுஞ்சுரங்களும் நமக்குச் செல்லற்கு அரியன. யான் மட்டும் தனித்துச் செல்லின் அது அரிய தாகும்”¹⁴⁸ என உரைத்தான். ஈண்டு, தலைவன் யான் மட்டும் தனித்துச் செல்லமாட்டேன். தலைவியும் உடன் வந்தால் வழிப்போக்கு எளியவாகும். அவள் வரவில்லை என்றால் யான் வரமாட்டேன் என மொழிந்த நிலை புலப்படுகிறது.

மனப்போராட்டத்தை நினைத்து வருந்துதல்

தலைவனின் நெஞ்சு பொருள்தேட எண்ணியது. அந்நிலையில் தலைவனோ தனது மனப்போராட்டத்தை எடுத்துரைத்துச் செலவைத் தவிர்த்தான். இதனை, அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, மாந்தளிர் நிறத்தவளாகிய நம்தலைவி, இரத்தினங்களைக் கோர்த்த மேகலையை, இடுப்பில் கட்டியிருக்கிறாள். அவளோடு, அழகிய வேலைப் பாடமைந்த பூக்கள் பரப்பிய படுக்கையில் இன்புற்றமையால், இன்றைய பொழுது இனிதாகக் கழிந்தது. ஆனால், நாளைப் பொழுது,

அந்தப் பாழான அம்பலத்தில் தன்னந்தனியாக உறக்கம் பிடிக்காமல் அமர்ந்திருப்போமோ? அது என்னால் முடியாது”¹⁴⁹ எனக் கூறிச் செலவு தவிர்ந்தான்.

மேலும், நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, பொருள் தேடுவதை நினைத்து ஒரு பக்கமும், தலைவியின் அழகிய தோள்களை எண்ணி மறுபக்கமும் எண்ணி எந்தவழிச் செல்லுவது என்று தயங்குகின்றாய். கூடல் நகரில் பொற்றேர்ச் செழியன் ஒரே முடிவாகக் கூறிய அருஞ்செயலைப் போல, நாம் செல்லும் வழியில் பெரிய மலைகள் உள்ளன. அவற்றை அடைந்த பிறகேனும் ஒரு நோக்குடன் செல்வாயா? அல்லது அரும்போடு மலர்கள் மணங்கமழும் இவளது கூந்தலை எண்ணி, ஊசலாடுவாயா?”¹⁵⁰ “எங்ஙனம் ஆயினும் காட்டினைக் கடந்தபின் எங்களைச் சிறிதேனும் நினைத்தலும் செய்வையோ”¹⁵¹ எனப் புலம்பிச் செலவினைத் தவிர்த்தான்.

இவற்றால், தலைவனின் சிந்தை முழுவதும் தலைவியே முழு ஆதிக்கம் செலுத்துகிறாள். பிரிவால் தலைவியின் நலன் அழியும் எனப் பலவாறாகத் தோன்றும் நினைவுகளே தலைவன் செலவழுங்கியமைக்குக் காரணமாக அமைகின்றன என்று கருதமுடிகின்றது.

பருவரவும் - நெஞ்சம்

தலைவன் பொருள் தேடப் பிரிந்தான். அங்ஙனம் பிரிந்தவிடத்து தலைவியிடம் குறித்த பருவத்து வந்து விடுவதாகச் சொல்லிச் செல்வான். சிலநேரங்களில் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்தும் தலைவன் திரும்பாமல் இருப்பான். அச்சமயத்தில் தலைவி வீட்டிலும், தலைவன் பொருள்தேடும் இடத்திலும் துன்புற்றுப் புலம்பிநிற்பார். சில நேரங்களில் குறித்துச் சென்ற

பருவங்களில் திரும்பி வரு வான். அங்ஙனம் திரும்பிய சமயத்தில் தலைவியை நினைத்து மகிழ்வான். இந்த இவ்விரு சூழல்களிலும் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் மூன்று பாடல்களில் கூற்று மொழிகிறான்.”¹⁵²

குறித்த பருவம் வந்தும் தான் வாராமை கண்டு புலம்புதல்

பொருள்தேடப் பிரிந்த தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்தும் அவனால் வர இயலவில்லை. ஆதலால் இந்தப் பருவத்தின்கண் தலைவி வருந்தி நிற்பாள் என நினைத்தான். அதனால் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, நம் தலைவி மணம் கமழும் மாமரக் கொத்துகளில் உள்ள தாதுடன் வடிய தேன்துளி தளிரிலே ஒழுகியது போன்ற அழகு ஒழுகும் மாமை நிறத்தில் சேர்ந்து தோன்றும் தேமல்களால் அழகு நலம் பெற்றவள். அத்தகையவள் அழகு மிக்க கார்ப்பருவத்தில், பிரிவு என்பதையே அறியாது இயற்கை அழகுடன் இருந்த நிலைமை மாறி மெலிந்து வருந்திக் கொண்டு இருப்பாளோ?”¹⁵³ எனப் புலம்பினான்.

மேலும், நற்றிணையில் தலைவன் ஒருவன், பெருமழையால் ஆற்றுநீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. ஆற்றின் இருபுறங்களிலும் மாமரங்கள் பூத்துக் குலுங்கின. அத்தகைய இளவேனில் பருவத்துக் குயில்கள் தம் துணையை விளித்துக் கூவுகின்றன. மாமரத்தின் இளம்தளிர் போன்ற நிறத்தை உடைய என் தலைவி என் மீது கொண்டுள்ள காதலால், அந்தக் கூவுதலைக் கேட்குந்தோறும் என்னை நினைத்து, நினைத்து அழுது துன்புறுவாளே! யான் என் செய்வேன்

என வருத்தமுற்றாள். இதனை,

“யாற்று அறல் நுணங்கிய நாட்பத வேணில்
இணர்துதை மாஅத்த புணர்குயில் விளித்தொறும்
நம்வயின் நினையும் நெஞ்சமொடு கைம்மிகக்
கேட்டொறுங் தலுமுமால் பெரிதே காட்ட”¹⁵⁴

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இவற்றில் தலைவன் தான் குறித்த பருவத்தில் திரும்பாமையால் தலைவியின் மேனி வாட்டம், அவள் அழுது அரற்றும் நிலை கூறப்பெறுகிறது.

குறித்த பருவத்தில் தான் வந்தமையால் ஏற்பட்ட மகிழ்தலைக் கூறல்

தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வந்துவிடுவதாகச் சொல்லிச் சென்றான். அந்தப் பருவத்திற்கு முன்பாகவே வந்து சேர்ந்தான். அந்நிலையில் ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, முல்லைநிலம் அழகு பெற்றுத் திகழ்கிறது. தேனை உண்டு வெறிகொண்ட வண்டுகள் புதர்களைச் சுற்றி ஒலி செய்கின்றன. அத்தகைய புதர்களின் இடையே களிறுகள் பிடி யானைகளைத் தழுவி மகிழ்கின்றன. நாமும் ஒளிவீசும் தொடியை அளித்த இனியவளைக் கூடி மகிழ்வோமாக”¹⁵⁵ என மகிழ்ந்து கூறினான். ஈண்டு, தலைவியைப் பிரிந்தமையால் ஏற்பட்ட தாகத்தால் அவளைப் புணர்ந்து இன்புற நெஞ்சம் விழைகிற செய்தி கிடைக்கப்பெறுகிறது.

இடைச்சுரப் புலம்பலும் நெஞ்சம்

தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பொருள் தேடப் பிரிந்துசென்றான். அவன் சென்ற இடமோ கொடுமையான பாலைவனமாகும். இந்தப் பாலைவனப் பகுதியைக் கண்டவுடன் மனம் பதைப்பற்றது. அத்தகைய

வழியில் நின்று தலைவியை நினைத்துப் பார்க்கிறான். இதேபோன்று பொருளை தேடித் திரும்புகின்ற தலைவனும், இப்பாலை நிலத்தில் நின்று நினைத்துப்பார்க்கின்றான். இங்ஙனம் இவ்விரு நிலைகளிலும் தலைவன் புலம்பும் புலம்பலுக்கு இடைச்சுரப் புலம்பல் எனப் பெயரிடலாம். இச்சூழலில் தலைவன் தன் நெஞ்சொடு கிளப்பான். இதன் தன்மைகளை, “பொருள்வயிற் பிரியும் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் வந்து தலைவியை நினைத்து வருந்தும் நெஞ்சைக் கண்டிப்பதாகவும், கண்டித்து மேலே தொடருமாறு கூறுவதாகவும், தலைவி என்ன நிலையினளோ என்று வருந்துவதாகவும், தன்நிலை பற்றிக் கூறுவதாகவும்”¹⁵⁶ மொழியும் திறம் ஈண்டு நினைவுகூரத்தக்கதாகும். இந்நிலையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் நாற்பத்து மூன்று பாடல்களில் பேசுகிறான்.”¹⁵⁷

பொருள் தேடச் செல்லும்போது புலம்பும் நிலைகள்

பொருள் தேடச் செல்லும் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தன் நெஞ்சிடம் புலம்புவதாக முப்பத்து ஏழு பாடல்கள் உள்ளன.”¹⁵⁸ இவற்றின் சூழல்களை, செலவின் போது தலைவி இருந்த நிலை கூறுதல், தலைவியின் உடல் உறுப்புக்களை நினைத்தல், தலைவியின் நிலைகண்டு வருந்துதல், தலைவியின் குணம் நினைத்துப் புலம்பல், தன் நிலையை நினைத்தல், மனப்போராட்டம், நெஞ்சினைக் கடிதல், நெஞ்சிற்கு அறிவுரை கூறல், என வகைப்படுத்தலாம்.

செலவின் போது தலைவி இருந்த நிலை கூறுதல்

தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து இடைச்சுரத்தில் நின்று பார்த்தான். அப்போது இடைச்சுரம் மிகக் கடுமையாக இருந்தது.

அச்சமயத்தில் தன் செலவின்போது தலைவி இருந்த நிலை அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அதனைத், தன்னெஞ்சிடம், அகநானூற்றுத்தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, யான் கொடுமை மிக்க காட்டு வழியில் செல்லப்போகிறேன் என்று நம் தலைவிக்குக் கூறினேன். அச்செய்தி அவளின் செவியில் பட்டவுடன் முகம் மாற்றம் அடைந்தது. தலைகுனிந்து தரையைப் பார்த்து, கால்கட்டை விரலால் தரையைக் கிளறினாள். அவள் கண் ஓரத்திலிருந்துக் கண்ணீர் பெருகி மார்பை நனைத்தது. அவளால் ஓரிடத்தில் நிலையாக நிற்க இயலவில்லை. மிக்க துன்பத்தால் கலங்கினாள். அத்துன்பம் எனக்குத் தெரியக்கூடாது என்பதற்காகக் கூந்தலை விரித்து, முகத்தை மறைத்துக்கொண்டாள். எனக்கு விடைதருவதற்காகத் தனது, நடுங்கிக் குழறிய நாக்கால் உமது பயணம் நன்கு சிறக்க எனப் பெருமூச்சு விட்டவாறு வாழ்த்தினாள். அங்கிருந்து தான் போவதற்கு விரைவு காட்டினாள். அவளால் அங்கு நிற்கவும் இயலவில்லை. போகவும் முடியவில்லை. அவளது குழம்பிய நிலை என் கண்ணுக்குள் இன்னும் நிற்கிறது. அவ்வாறு நின்ற நிலையை என்னால் மறக்க இயலவில்லை”¹⁵⁹ எனக் கூறினான். இதே கருத்தை நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவனும் மொழிந்த திறன் ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.”¹⁶⁰ இவ்விடத்து, தலைவன் இடைச்சுரத்தில் நின்று தன் செலவின்போது தலைவி கண் கலங்கி, நாக்குழறி நின்ற நிலை புலப்படுகிறது.

தலைவியின் உடல் உறுப்புக்களை நினைத்துப் புலம்பல்

பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் இடைச் சுரத்தில் தயங்கி நின்றான். அந்நிலையில் தன்னெஞ்சிடம், தலைவியின் உடல் உறுப்புக்களை நினைத்துப் புலம்பலுற்றான்.

இதனைத் தன்நெஞ்சிடம் குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன், ‘நெஞ்சமே, நம் தலைவி பொன்னோடு மணிகளையும், சேர்த்துச் செய்யப் பெற்ற அணிகளை அணிந்திருக்கும் இடையினை உடையவள். அவளுடைய அழகிய கொங்கையினை நாம் நினைத்தோமானால், நீரின்றி மரப்பட்டையை மென்று, தாகம் தணிந்து வாழும் ஆறலைக் கள்வரின் இன்னாமை உடைய காடும் இனிதாகி விடும்’ என மொழிந்தான். இதனை,

“வருநர்ப் பார்க்கும் வன்க ணாடவர்

நீர்நசை வேட்கையி னார்மென்று தணியும்

இன்னாக் கானமு மினிய பொன்னோடு

மணிமிடை யல்குன் மடந்தை

அணிமுலை யாக முள்கினஞ் செயினே”¹⁶¹

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

மேலும், அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், “தனிமையை மிகுவிக்கும் மாலைப் பொழுதில், வீட்டில் வளரும் ஆண்புறா, பெண்புறாவை அன்புடன் அழைக்கும். இந்தக் காட்சியைக் கண்டு நம் தலைவி வேதனையோடு இருப்பாள். அவள் நம் தலைவர் எவ்விடத்து உள்ளாரோ? எனக் கலங்கி அழுதுகொண்டிருப்பாள். வள்ளல் தன்மைமிக்க செழியனது கூதளஞ்செடியின் மணம் வீசும் சிறுமலையில் வளரும் மூங்கில் போன்ற தோளில் படர்ந்துள்ள மாமை, பசலை போன்ற நோய் நீங்கப் பலமுறை தழுவலாம். ஆதலால், இப்போது ஈடுபட்டுள்ள பொருளீட்டும் பணியை ஊக்கமுடன் செயல்படுத்துவோமாக”¹⁶² எனக் கூறி ஊக்கப்படுத்தினான். இதே கருத்தை நற்றிணைத் தலைவன்

ஒருவனும்¹⁶³ வலியுறுத்தும் திறம் ஈண்டு கருதத்தக்கது.

இச்செய்திகளின் வழி, தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லுமிடத்து, தனக்கு இடையூறாக இருந்த பாலைநிலத்தைக் கடக்கப் பெரும் முயற்சி செய்தான். அவ்விடத்து, தலைவியின் மார்பு, தோள் ஆகிய உறுப்புக்களை நினைத்துப் பார்த்தான். அதனால் இடைச்சுரமும் எளிமையானது என்னும் செய்தி புலனாகிறது.

தலைவியின் நிலைகண்டு வருந்தாதல்

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தலைவியை நினைத்துப் புலம்பலுற்றான் அவளைப் பிரிந்தமையால் படும் துன்பத்தை நினைத்துப் பிரிந்தான். அதனை அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம் “உற்றாரின் விருப்பத்தினால் எழுந்த வேட்கைத்தீ இரவு பகலாக நம்மை எரித்தது முயற்சி என்ற தண்ணீரால் அந்த நெல்லை நீக்கி பொருளீட்டப் புறப்பட்டுவிட்டோம். வழியில் ஒவ்வொரு நாளும் துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றோம். ஆனால், ஊரில் கருங்கூந்தலை உடைய நம் தலைவி, நம்மைப் பிரிந்து வாழ்கிறாள். இக்காலம் காதலர்கள் மகிழ்ந்து வாழும் இளவேனிற் காலமாகும். இந்தக் காலத்தில் அவள் நம்மையே நினைத்து வருந்துவாள் ஆயினும், நம்மையே நம்பித் தன் துணையாக இருக்கின்ற மனவலிமையால், எழுந்து நடைபயிற்றிக் கொண்டிருப்பாள். இத்தகையவள் நாம் பிரிந்திருக்கும் நாட்களில் என்ன துன்பத்தை அடைவாளோ?”¹⁶⁴ என வருந்துகின்றான். ஈண்டு இளவேனிற் காலத்தில் தன்னைப் பிரிந்தமையால் தலைவி என்ன துன்பத்தை அடைவாளோ! என வருந்தி நின்ற நிலை புலப்படுகிறது.

மேலும், பிறிதொரு தலைவன், தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, யான் செயல் மேற்கொண்டு, பாலை நிலக்கொடிய வழிகள் பலவும் கடந்து வந்தேன். அத்தகைய கொடிய வழிகளில் வந்த என்னையே, மனையிலிருக்கும் நம் தலைவி எண்ணிக்கொண்டிருப்பாள். நீண்ட நேரம் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து, மாலை நேரத்திலும் வருந்தியவாறு இருப்பாள். அவள் துன்பத்தை உணர்ந்து ஆறுதல் கூறுவோர் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். அவள் தோள் நெகிழ்ந்து காணப்பெறும். நெற்றி மிகுதியும் வெளுப்பேறியிருக்கும். கெண்டை மீனைப்போன்ற கண்கள் நீரைச் சொரிந்து, பிரிவுத் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கும் எனக்கு ஏன் இத்துன்பம்? என்று தனது நெற்றியில் விரல் சேர்த்து அழுதுகொண்டிருப்பாள், அவள் நிலை இரங்கத்தக்கது”¹⁶⁵ என வருந்தி உரைத்தான்.

அகநானூற்று மற்றொரு தலைவன் “நம் தலைவி இரவில் எனது கைசுற்று நெகிழ்ந்தாலும் வருந்தும், பேதமைத் தன்மை பொருந்தியவள். அத்தகையவள் பொருள் தேடிப் பிரிந்த என்னையே நினைத்து வருந்திக்கொண்டிருப்பாள். அது மட்டுமின்றி யான் பிரிந்துள்ள நாள்களை எண்ணும் பொருட்டு வீட்டுச் சுவரில் கோடுபோட்டு வருவாள். அந்தக் கோடுகளைப் பார்த்து நெடுநேரம் என் நலம் பற்றி நினைத்து, அந்த நினைப்பைத் தொடர்ந்து கண்ணீர் வடிப்பாள். அந்தக் கண்ணீர் அவள் மார்பை நனைக்கும். துன்பம் தாங்காமல் படுக்கையில் விழுந்து மனம் மயங்கி நிற்பாள். அச்சமயத்தில் சுவரில் எங்காவது பல்லி ஒலிக்கும். அது கண்டு நடுங்கி, நற்சொல் கூறுக என வேண்டிக்கொள்வாள். இத்தகைய தன்மையைப் பெற்றவள் எங்ஙனம் இந்த மாலைக் காலத்தோடு போராடுகின்றாளோ”¹⁶⁶ என வருந்தி

நிற்பான்.ஈண்டு, பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் எப்போது வருவான் எனக் கோடிட்டுப் பார்த்தலும், துன்பத்தால் துவண்டுபோய் நின்றலும், பல்லியின் நற்சொல் கேட்டலும் ஆகிய தலைவியின் துன்ப நிலைகள் சுட்டப்பெறுகின்றன.

தலைவியின் குணத்தை நினைத்தல்

தலைவன் பொருள்தேடச் சென்ற இடத்தில் இடைச்சுரம் குறுக்கிட்டது. அந்தச் சுரத்தைக் கண்டு அச்சமுற்றான். அந்நிலையில் செல்வோமா? தவிர்ப்போமா என மனம் போராடி நின்றது. இச்சமயத்தில் தலைவியின் குணத்தினை நினைத்தமையால் இடைச்சுரமும் இன்பமாக அமைந்தது. இதனை, ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம் “பாலை நிலம் வறண்ட காடுகளை உடையதாய் இருக்கிறது. அக்காட்டுப் பகுதியையும், வேற்றுமொழி பேசும் மக்கள் வாழுகின்ற மலைகள் சூழ்ந்த காடுகளையும் கடந்துசென்று கொண்டிருக்கின்றேன் எனினும், ஒளிபொருந்திய தொடி அணிந்த என் தலைவியின் குணம் என் நினைவில் தோன்றியது.”¹⁶⁷ மேலும், தொடர்ந்து சென்றபோது, அங்குள்ள சோலைகள் கரிந்துபோயிருந்தன. இலைகள் கரிந்த மூங்கில்களே காணப்பெற்றன. அத்தகைய காட்டுவழி, கடந்து செல்லமுடியாத அளவிற்குக் கடுமையாக இருந்தது, ஆனால் தலைவியின் பண்புகளை நினைத்தவுடன் அவைகுளிர்ந்து போயின என மொழிந்தான். இதே கருத்தை வேறு சில தலைவர்களும் கூறுகின்றனர்.”¹⁶⁸ இதில் தலைவியின் நற்பண்புகளும் நற்குணங்களும் கடுமையான இடைச்சுரத்தை எளிமையாகக் கடந்த தன்மையும் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம். நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, பாலை நிலத்தில் கிழநரி பிணங்களைத் தின்ன வரும் ஆண் கழுகுகளை விரட்டும். பின்னர் அந்த

நரி தன் நிழலைப் பார்த்து மகிழ்ந்து விளையாடும். பச்சை ஊனை மிகுதியாகத் தின்னும்; அதனால் நீர்வேட்கை ஏற்பட இங்கும் அங்கும் அலையும்; குடிப்பதற்கு நீர் கிடைக்காத காரணத்தினால், தாகம் தாங்காமல் தவிக்கும். வெயில் மிகுதியால் தங்கியிருக்க இடமின்றித் துன்புறும் அத்தகைய கடத்தற்கு அரிய பாலை வழியே வருதலினாலே மிக்க துன்பம் ஏற்படும்”¹⁶⁹ இத்தகைய சூழலில் இளமைத்தன்மை பொருந்திய நம் தலைவி திடீரெனப் பாலை நிலத்தில் என் கண் முன்னால் வந்து நிற்கின்றாளே”¹⁷⁰ என வியந்து மொழிந்தான். இதில் பாலை நிலத்தைக் கடக்க முடியாமல் தவித்த நிலையில் தலைவி தோன்றி அருள் செய்த நிலை கூறப்பெறுகிறது.

தன் நிலையை எடுத்துரைத்துப் புலம்பல்

தலைவன் பொருள் தேடத் துணிந்தான். அங்ஙனம் சென்றபோது இடைச்சுரத்தைக் கண்டு நெஞ்சம் பயப்பட்டது. அதனால் தலைவனை விட்டுப் பிரிந்து தலைவியை அடைய எண்ணியது. அச்சமயத்தில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் தன் நிலைகுறித்துப் புலம்பலுற்றான். அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி, மணம் கமழ்கின்ற கூந்தலையும், மூங்கில் போன்ற திரட்சி உடையதும், வளைந்ததும், காண்பதற்கு இனியதும் ஆகிய தோள்களையும் உடையவள். அவள் வாழும் ஊராகிய மணற்குன்றம் சோழநாட்டுப் பகுதியில் காவிரிகரையில் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய தலைவியைப் பிரிந்து நீ பொருள் ஈட்டவந்துள்ளாய். அங்ஙனம் புறப்பட்டு வந்தும், கடப்பதற்கரிய இக்காட்டைக் கடந்து செல்லத் துணிவு கொள்ளவில்லை. திரும்பிச் செல்ல விரும்புகிறாய். அதற்கு முன்

தலைவியிடம் சென்று என் துன்பநிலையைக் கூறுவாயாக”¹⁷¹ என மொழிந்தான். இதே கருத்தினைப் பிறிதொரு அகநானூற்றுத் தலைவனும் எடுத்துரைக்கின்றான்”¹⁷² இடைச்சுரத்தில் இருந்துவிட்டு திரும்ப எண்ணிய நெஞ்சினைப் பார்த்து நீ தலைவியிடம் சென்று தங்கிக்கொள். ஆனால், அதற்குமுன் என்னுடைய துன்பநிலையை தலைவியிடம் உரைத்துவிடு எனக் கூறும் நிலை புலப்படுகிறது.

நெஞ்சின் மனப்போராட்டத்தை நினைத்துப் புலம்பல்

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றான். அங்ஙனம் சென்றவனின் நெஞ்சு இடைச்சுரத்தில் நின்று தடுமாற ஆரம்பித்துவிட்டது. பொருள் ஈட்டப்போவதா? வேண்டாமா? என்ற ஒரு முடிவுக்கு வராமல் தலைவனை அல்லல்படச் செய்தது. ஒரு நெஞ்சோ இவ்வளவுதூரம் வந்தாலும் பரவாயில்லை. இனிப் பயணத்தைத் தொடரவேண்டாம் என்றும் கூட மொழிந்தது¹⁷³ இத்தகைய நிலையில் அகநானூற்றுத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற் பேசலுற்றான். அவன் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, வாழ்க, பல குன்றங்களைக் கடந்து சென்று, நீ பொருளீட்டி வரவும் இல்லை, தலைவியைத் தழுவி வீட்டில் இன்புற்று இருக்கவும் இல்லை; ஆக, பொருளீட்டும் செய்தியில் நீ ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. புகார் என்னும் பெரியதுறையில் உள்ள அலைகள் இறால் மீன்களை அடித்துக் கொண்டு கரைக்குவரும். அதன்பிறகு கரையில் கிடக்கும் மகளிர் சூடிய தலைமாலையைக் கடலுக்கு எடுத்துச்செல்லும் தன்மையைப் பெற்றுள்ளது. அதுபோல பொருளீட்டப்போவதா? போகாமல் இருப்பதா? என்ற ஒரு முடிவுக்கும் நீ வரவில்லை. வீணே வருந்துகிறாய்”¹⁷⁴ என நெஞ்சின் மனப் போராட்டத்தைக் கூறுகிறான். இதே கருத்தை நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவனும் மொழிகிறான்.”¹⁷⁵ இவ்விடத்து,

தலைவனின் நெஞ்சு தடுமாறும் நிலை நன்கு புலனாகிறது.

ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம்தலைவி திரண்ட வளையினை அ^ஈந்தவள் அவளுடைய உள்ளத்தில் தோன்றும் நினைவு, அழுத கண்ணோடும் மெலிந்த உடலோடும் கதிரவன் வருத்தும் காட்டு வழியே செல்லும் நம்மை நினைத்து வருந்த வைக்கும் தன்மைவாய்ந்தது. ஆதலால், பாலை வனத்தின் பாதிப்பகுதியைத் தாண்டிவிட்டோம் என்றாலும், மேலும், பயணத்தைத் தொடராமல் திரும்புவோம்”¹⁷⁶ எனத் தடுமாறியதாகப் புலம்பி நிற்பான். ஈண்டு இதில் தலைவியின் நினைவு, பொருள் தேடச் சென்ற தலைவனை வீடு திரும்பும் அளவு பாதித்துள்ளது எனும் செய்தி புலனாகிறது.

தலைவன் நெஞ்சைக் கடிதல்

தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து இடைச்சுரத்தில் சென்றான். அங்ஙனம் சென்றபோது அவனின் நெஞ்சு ஒருநிலையில் நில்லாது தட்டுத்தடுமாறியது. அச்சமயத்தில் தலைவன் தன் நெஞ்சை நோக்கிப் பலவாறு கடியத் தொடங்கினான். இதனை, அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், தன்நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நாம் பொருள்தேடச் செல்லும் இடம் கொடுமையான காட்டு வழியாகும். பொருள் பற்றினால் இக்காட்டைக் கடந்து செல்ல நினைக்கும் நீ, உன்னோடு தலைவியைத் துணைக்கு அழைத்துவிடுவோம் என்பதனைப் பிரியும்போதே நினைக்கவில்லை. இந்தப் பாலை வழியில் தனித்து நின்று வருந்துகின்றாயே”¹⁷⁷ எனக் கடிந்து கூறினான்.

மேலும், “வாழ்வாயாக, கள்ளினால் உண்டாக்கிய மகிழ்வைப் போல், மகிழ்வதற்குக் காரணம் அழகிய அரிய செவ்வரி படர்ந்த

கண்ணையும் பவளம் போன்ற வாயையும், மேலும் பல சிறப்புகளையும் பெற்ற நம் தலைவியைப் பிரிந்தாய். அங்ஙனம் பிரிந்த நீ கொடுமைமிக்க காட்டு வழியில் செல்லும் வணிகர்களுக்கு வழித்துணையாகி, பொருள் தேடுதலையே விரும்பினாய் ஆனால், இப்போது பொருள்தேடும் முயற்சியை விட்டுவிட்டு, தலைவியின் பருத்த தோளையும், தேமல் பொருந்திய மென்மையான மார்பகங்களையும், தழுவ விரும்புகின்றாய். இது சிறந்த செயல் அன்று”¹⁷⁸ எனவும் வருந்தி உரைத்தான்.

அது மட்டுமின்றி, “மாலைக் காலத்தே கொடிய சுரநெறியில் என்னை அழைத்து வந்த நீ என்னைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி, துயர் செய்துவிட்டாய். நீயும் ஆற்றாமை அடைந்தாய். மீண்டும் நம் தலைவியின் அழகிய மடப்பமாகிய குணத்தினை நினைக்க ஆரம்பித்துவிட்டாய். இது எனக்குத் தகுமா?”¹⁷⁹ என நெஞ்சினைக் கடியத் தொடங்கினான்.

மேலும், “பொருள் தேட வேண்டிப் பிரிந்தபோது எவ்வித நினைப்புமின்றி என்னுடன் வர நீ ஒப்புக்கொண்டு வந்தாய். அங்ஙனம் வந்த நீ இடைவழியில் தலைவியை நினைத்து வருந்துகிறாயே? அது ஏன்? பொருள் தேடச் செல்லும் வழியோ, வழிச்செல்வோரை வருத்த மடையச் செய்யும் வழியாகும். இதைக் கடந்து பொருள்தேடச் செல்லாதபடி தலைவியையே நினைக்கின்றாய். அவளிடமே மீண்டும் செல்லக் கருதுகின்றாய். செல்க, சென்று பிரிவுத் துன்பத்தால் கண்ணீர் சொரிந்து, கைவளை கழன்று, பூக்கள் நீங்கிய கொடிபோல் பொலிவுற்று, வாடி ஓரிடத்தே இருக்கும் என் காதலியைத் தழுவிய பின், என்னை மறந்தொழிவாயாக”¹⁸⁰ எனக் கடிந்து மொழிந்தான்.

இதனையே நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் “கூரிய பற்களையும், ஒளிபொருந்திய நெற்றியினையும் உடையவள் நம் தலைவி. அவளுடைய கைகளால் தீண்டி மெய்யுறப் பொருந்தும் முயக்கத்தை வெறுத்துவிட்டாய். அதனால் இனிமேல் தனித்துக் கிடந்து தூக்கம் வராது வருந்தினாலும் அது பெரிய துன்பம் அன்று”¹⁸¹. என நெஞ்சினைக் கடிந்துரைத்தான். ஈண்டு, தலைவன் தன் நெஞ்சைக் கடிந்துரைத்த நிலைகள் புலப்படுகின்றன.

தலைவன் நெஞ்சிற்கு அறிவுரை வழங்கல்

தலைவன் பொருள் தேட, இடைச்சுரத்தின் வழியாகச் செல்கின்றான். அங்ஙனம் செல்லுமிடத்து தலைவனின் நெஞ்சு தலைவியை நினைத்து வீடு திரும்ப எண்ணுகிறது. இந்த நிலையை அறிந்த தலைவன் தன் நெஞ்சிற்கு அறிவுரை கூறத் தொடங்குகிறான். இதனை, அகநானூற்றுத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, அறம் முதலிய பயனைப் பெறப் பொருள் சேர்த்தலே சிறந்தது எனக் கருதித் தலைவியைப் பிரிந்து துணிவோடு என்னுடன் வந்தாய். வந்த வழியோ மிகவும் கொடுமைமிக்கது. இத்தகைய வழியின் கடுமையைப் பற்றிப் பொருள் தேடப் பிரிந்த போதே சிந்திக்காமல், குன்றுகள் பல கடந்துவந்த நிலையில் நெஞ்சே நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்துசெல்லக் கருதுகிறாய். போர்த்திறன் மிக்க சேரனது கொல்லிமலையில் விளைந்த மூங்கில் போன்ற தோளினையும், தேமலுடைய இடைப்பகுதியையும், வெண்மையான கூரிய பற்களையும் உடைய தலைவியை அன்றே பிரியாமலிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். அன்று அவ்வாறு

செய்யாமல் இன்று எனது பொருள் தேடும் முயற்சியைத் தடைசெய்து தலைவியிடம் செல்லச் சொல்வாயானால் பிறரின் இகழ்ச்சிக்கு ஆளாக மாட்டாயோ?”¹⁸² என அறிவுரை கூறுவதால் அறியலாம். இவ்விடத்து தலைவியும் சுற்றத்தாரும் வந்து வழியனுப்பத் தலைவன், வினை மேற்கொள்கிறான். இடைச்சுரத்தில் தலைவியை நினைத்து வருந்துகிறான். அத்துன்ப மிகுதியால் இடைச்சுரத்திலும், பொருள் செய் தேயத்திலும் அங்கிருந்து மீள நினைக்கிறான். வினை மேற்கொண்டவர் இடையில் மீண்டு வருதல் இழிவாகக் கருதப்பெற்றது, எனவே, மீள நினைக்கும் நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தி வினை மேற்கொள்ளத் தலைவன் வற்புறுத்துகின்றான்¹⁸³ எனும் செய்தி ஈண்டு கருதத்தக்கது. இந்நிலையில், இடைச்சுரத்தில் நின்று தலைவியை நாதும் நெஞ்சினை நோக்கி, நாம் பொருள்தேடாமல் இல்லம் திரும்பினால் நம்மைப் பலரும் இகழ்வர் எனும் அறிவுரையை நெஞ்சிற்கு உரைத்த நிலை புலப்படுகிறது.

இப்பாடல்களைத் தலைவன் தன் புறவாழ்க்கையில் அடைய விரும்பிய செம்மாந்த நிலைக்கும், அகவாழ்க்கையில் தலைவியோடு கொண்ட மன இணைவிற்கும் இடையே நடைபெறும் மனப்போராட்டங்களாகக் கொள்ள முடிகின்றது. இவற்றால் பொருள் தேடும் மனநிலையே மிகுதியாகக் காணப்படுதலை உணரமுடிகிறது.

பொருள்தேடித் திரும்பும் போது புலம்பும் நிலைகள்

பொருள்தேடித் திரும்பும் போது தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் கூறுவதாக, “தலைவியைக் காண விரையும் நெஞ்சம், முன்பு நெஞ்சின்நிலை, இன்று நெஞ்சின் நிலை, தலைவியின் ஊர் வர்ணனை,

தன்வினை, தன் செயல், தலைவியிடம் பல்லி கூறுவதாக உள்ள பகுதி, தன் அய்யம் போன்றவற்றுள் சில கூறப்படுகின்றன”¹⁸⁴ எனக் கூறும் விளக்கம் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. இக்கருத்தினை மையமாகக் கொண்டு, நிமித்தம் கூறல், மகிழ்ந்து கூறல், நெஞ்சின் விரைவு எனும் நிலைகளில் பகுக்கலாம்.¹⁸⁵

நிமித்தம் கூறல்

பொருள் தேடிச் சென்ற தலைவன் பொருள் முடிந்துத் திரும்பி வந்தான். அங்ஙனம் அவன் திரும்பிவந்த இடமோ இடைச்சுரம் ஆகும். அந்த இடைச்சுரத்தில் நின்று தலைவியை நினைக்கலானான். அதனைத்தன் நெஞ்சிடம் மொழியலுற்றான். அகநானூற்றில் தலைவன் ஒருவன், தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, வேற்று நாட்டிற்குச் சென்று, வேண்டிய பொருளை ஈட்டிக்கொண்டு, மன நிறைவோடு நம் இல்லம் நோக்கித் திரும்பி வருகின்றோம். இப்போது காட்டு வழியைக் கடந்து ஊரை நெருங்கி விட்டோம். நம் இல்லத்தில் தலைவியோ, வட்டம் போட்டுக் குறிபார்க்கும் செயலில் ஈடுபட்டிருப்பாள். யான் வராமையால் அழுது அரற்றியிருப்பாள். சில நேரங்களில் தனது முன்கையில் அணிந்துள்ள அணியைக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டு படுத்திருப்பாள். அச்சமயத்தில் அவள் தோளின் வருத்தத்தைப் போக்குமளவு மருந்து இதுஎன நம்மை நினைக்குந் தோறும் ஒலிக்கின்ற பல்லியானது, நமது வரவை அவளின் செவிகளில் அறிவுறுத்துமோ?”¹⁸⁶ எனக் கூறி ஐயுற்று நின்றான்.

மேலும், இதனை நற்றிணையிலும் காணவியலுகிறது. தலைவன் ஒருவன், “நெஞ்சே, பொருள்வயிற் பிரிந்து செல்லும் போது தலைவி பெரிதும் வருந்தி, மீண்டும் எப்போது வருவீர்கள் எனக் கேட்டாள். அழகிய நெற்றியை உடையவளே! யான் சென்ற செயல் முடிந்த அன்றே திரும்பி வருவேன் என மொழிந்தேன். அவ்வாறே அவள் துன்பம் நீங்கும்படி இன்று வந்துள்ளேன். நம் தலைவி வசிக்கும் ஊரில் முல்லை மலர்கள் பூத்து மணம் வீசி நிற்கும். அது மட்டுமின்றி நம்முடைய வரவை, நம் வீட்டில் வாழும் பல்லி தலைவிக்கு அறிவித்திருக்கும் என ஐயமற்றுக் கூறினாள். இதனை,

“முன்னியது முடித்தனம் ஆயின் நன்னுதல்

வரவம் என்னும் பருவரல் தீர்ப்

படுங்கொல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி

மறுகுடன் கமழும் மாலைச்

சிறுகுடி பாக்கத்துளம் பெருநகரனே”¹⁸⁷

எனும் அடிகள் மெழியும்.

இதன்வழி, தலைவனின் வரவைத் தலைவிக்குப், பல்லி அறிவித்திருக்கும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்தில் இருந்தநிலை புலப்படுகிறது. மேலும் பல்லியின் ஒலி நற்சகுணம் என நம்பும் வழக்கம் உள்ளது என்பதும் புலப்படுகிறது. இந்த நம்பிக்கை சமுதாயத்தில் இன்றும் கூட நிலவுகிறது.

மகிழ்ந்து கூறல்

தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லும்போது, அவனுக்குப் பலவிதமான துன்பநிலைகள் ஏற்பட்டன. அந்தத் துன்பநிலைகளை எல்லாம் பொறுத்துப் பொருள் முற்றி இடைச்சுரத்தின் வழியாகத் திரும்பினான். அச்சமயத்தில் தனது மகிழ்வினைத் தன் நெஞ்சிடம் பகிர்ந்துகொண்டான். இதனை, அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, உறவினரின் துன்பம் போக்கவும், சுற்றத்தார் எல்லாம் கூடியிருந்து உண்ணவும், அயலார் எல்லாம் நம்மிடம் அன்புடன் இருக்கவும், நாம் பொருள் தேட வந்தோம். அங்ஙனம் வந்தவிடத்து, வலிமை மிக்க மறவரின் காட்டரண்களில் எழுந்த தண்ணுமையாகிய பறையின் ஒலி வழிச் செல்வோர்க்கு அச்சத்தை உண்டாக்கும் காட்டு வழிகளைக் கண்டு வருத்தமுற்றோம். ஆனால், இப்போது வளமான செல்வங்களைப் பெற்றுவிட்டோம். ஆதலால் நம் தலைவியின் மெல்லியல்புகளைப் பாராட்டி, அழகிய அவளது தோளை அணைந்து மகிழ்வோம்,”¹⁸⁸ “எனக் கூறினான். அது மட்டுமின்றி, நல்ல நெறிப்பையும், கூந்தலையும் உடைய நம் தலைவியைச் சென்று சேர்வோம். அவ்விடத்து, பூம்படுக்கையில் இருக்கும் அவளைச் சேரனின் ஆன்பொருளை நதித்துறை மணலின் எண்ணிக்கையைவிடப் பலமுறையாகத் தழுவி இன்புறுவோம்”¹⁸⁹ என மகிழ்ந்து உரைத்தான்.

ஈண்டு, வளமான செல்வத்தைப் பெற்றுத் திரும்பியதால் அதனை உற்றார் - உறவினர் அனைவருக்கும் கொடுக்கலாம் என்ற உணர்வையும், நம் பிரிவால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட வருத்தத்தை அவளைப் பலமுறை தழுவி இன்புறுத்துதலின் வழிதான் தீர்க்க முடியும் என்ற எண்ணத்தையும் தலைவனின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நெஞ்சின் விரைவு

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் பொருள் தேடியபின், தலைவியை நாடி விரைந்துவர எண்ணினான். இங்ஙனம் விரைந்து வந்தவிடத்துத் தன் நெஞ்சிடம் பேச ஆரம்பித்தான். குறுந்தொகையில் தலைவன் ஒருவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி அசையும் முங்கிலை ஒத்த பருத்த தோள்களையும் உடையவள். அழகுமிகு கண்களையும் உடையவள். அவள் இருக்கும் ஊர்தான் அடைதற்கரிய நெடுந்தொலைவினதாய் உள்ளது. ஈரம் உடைய பசுமையான வயலை உடையவன் ஒற்றை ஏற்றினைக் கொண்டு உழுதல்போல் என் நெஞ்சமும் மிகுந்த விரைவினை எண்ணியுள்ளது.”¹⁹⁰ என மொழிவதால் உணரலாம். இதில், பொருள் முற்றியமையால் தலைவியைப் பார்க்கத் தலைவனின் நெஞ்சு விரைந்து வந்தது எனும் செய்தி புலனாகிறது இப்பாடல்கள், இடத்தாலும் உடலாலும் பிரிந்திருக்கும் நிகழ்காலத்தை மறந்து, மனத்தாலும் உணர்வாலும் தலைவியைக் கண்டு மகிழப்போகும் எதிர்காலம் நோக்கிய இன்ப நினைவுகளாகக் கொள்ளத்தக்கன.

பாசறைப் புலம்பலும் நெஞ்சும்

மன்னனின் போர்த் தொழில் காரணமாகத் தலைவன் தன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கிறான். அங்குப் போர்ப் பாசறை அமைத்துத் தங்குகிறான். சில காலங்களில் விரைவாய்ப் போர் முடிந்து திரும்பிவிடுவான். வேறு சில காலங்களில் போர் முடிவுறாமையால் பாசறையில் தங்கியிருப்பான். இங்ஙனம் போர் முடிவுற்றுத் திரும்புகிற சமயத்திலும், போர் முடிவுறாமையால் பாசறையில் தங்கி இருக்கின்ற சமயத்திலும், தலைவன் தன் தலைவியை நினைத்து நெஞ்சிடம்

புலம்புவான். இவ்வகையில்தலைவன் துன்பநிலையில் மட்டும் பதினேழு பாடல்களில் பேசுகிறான். இதனைப் போர்த்தொழில் முடிந்தவிடத்துப் புலம்பல், போர்த்தொழில் முடியாதவிடத்துப் பாசறைப்புலம்பல் என இருவகைப்படுத்தலாம்.

போர்த்தொழில் முடிந்தவிடத்துப் புலம்பல்

தலைவன், தன் வேந்தனின் போர் நிமித்தமாகத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். அங்ஙனம் சென்ற விடத்து விரைவில் போர் முடிவுற்றது. ஆதலால் தலைவன் பொருள் தேடித்திரும்புகின்ற விடத்து தன் நெஞ்சிடம் பேசுகிறான். இங்ஙனம் பேசுமிடம் ஒன்றாகும். இதனை, போர் முடிவுற்ற அகநானூற்றுத் தலைவன், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவி நம்மைப் பார்த்து, தலைவர் வருவேன் என்று சொல்லிச் சென்ற நாளும் பொய்த்தன. நம் கண்ணீரும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. முல்லைமாலையுடும் அழகை இழந்த கூந்தலையும் அவர் நினையார் ஆயினர், நமக்கு அவர் செய்யும் அருள் மாறிவிட்டது. அறத்துக்கும் அவர் அஞ்சவில்லை என்று தன் தோழியிடம் சிறியவாகச் சொல்லாடி பெரியவாக வெறுத்து நிற்பாள். ஆயினும், வேந்தன் போரில் பகைவரை வெற்றிகண்டான் என்ற செய்தியை யாரேனும் அவளிடம் உரைப்பாரானால் நம்மிடம் இருந்து வெறுப்பு நீங்கி மகிழ்ச்சி அடைவாள்”¹⁹¹ எனத் தலைவன் உரைத்தான். இதில் தலைவனைப் பிரிந்தமையால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட துன்ப உணர்வு எடுத்துரைக்கப்பெற்று, அந்த நிலை சிறிது காலத்திற்குள் மாற்றம் பெற்றுவிடும் என உறுதியளிக்கும் நிலை புலப்படுகிறது.

போர்த் தொழில் முடியாதவிடத்துப் பாசறையில் இருந்து புலம்பல்

தலைவன் வேந்தனின் போர்த்தொழில் காரணமாகச் சென்றான். அங்ஙனம் சென்றவிடத்து போர் இன்னும் முடிவுறாமையால், போர்ப் பாசறை அமைக்கப்பெற்றது. அந்தப் பாசறையில் இருந்து தன் நிலையையும் தலைவியின் நிலையையும் நினைத்து தன் நெஞ்சிடம் புலம்புகின்றான். இதன் தன்மைகளை, “குறித்த பருவம் வந்துவிட்டமை, பாசறையில் இன்னும் வினை முடியாமை, தனது இயற்கைச் சூழல், பூக்கோள் விலக்கிச் செல்லும் தன் விரைவு அறியாத தலைவியின் இயல்பு, கார்காலத்தில் தலைவி என்ன நிலை^{யா} னாளோ என்ற வருத்தம், மன்னன் நிலை, தனது பொறுப்பு, மாலையில் கோவியர் இசை”¹⁹² என வகைப்படுத்திக் காட்டும் திறம் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. அங்ஙனம் புலம்புமிடம் பதினாறாகும். இதன் சூழல்களை, பருவம் நினைத்துப் புலம்பல், தன்நிலை குறித்துப் புலம்பல், தலைவி நிலை குறித்துப் புலம்பல் இருவர் நிலை குறித்துப் புலம்பல் எனும் சூழல்களில் வகைப்படுத்தலாம்.

பருவநிலை குறித்துப் புலம்பல்

தலைவன் வேந்தனுக்குப் போர்க் காலத்து உதவிக்குச் சென்றான். அங்குச் சென்ற விடத்து போர்முடிவுறவில்லை. ஆனால், குறித்த பருவ வரவு வந்தது. அதனைக் கண்ட தலைவன் “நெஞ்சே, இருபெரும் வேந்தர் பகைத்துக்கொண்டனர். அதனால் பெரும் போர்க்களத்தில் ஒப்பற்ற படையினைக் கொண்டு மாற்றார் படையைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்தனர். இதில் செல்வம் உடையவர்க்கு வெற்றி உண்டு எனக்கூறி, தண்ணுமையுடன் கூடி அரசன் அளிக்கும் பூந்தோளினையும் ஏற்றுக்கொண்டேன். நாம் விரைந்து ஊர் திரும்புவதைத் தலைவி

அறியாள். அவள், கார்காலத்து மேகம் முழங்குந்தோறும் செயலற்று, ஒடுங்கி பசலைபூத்த மேனியளாய் எவ்வாறு ஆற்றி யிருப்பாளே! என மொழிந்தான். அது மட்டுமின்றி மாரிக் காலத்து மாலை நேரத்தில் இல்வறத்திற்கு வரும் கோவலர் குழலிசையும், பெரும் துன்பம் தரும் செவ்வழிப் பண்ணின் ஓசையும் தனித்திருக்கும் தலைவிக்கு என்ன துன்பத்தைக் கொடுக்குமோ?”¹⁹³ எனப் புலம்பலுற்றாள்.

ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் பாசறையில் இருந்து பருவ வரவைக் கண்டு தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, செம்முல்லை பனியால் வளர்கிறது. அதன் அரும்புகள் சிச்சிலிப் பறவையின் வாய்போல் சிவந்தவை. அவை அசைகின்ற சிறகுகளை உடைய வண்டினம் அமர மலர்ந்தன. மேலும், தேனை உண்டு வண்டுகள் பாடுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தன. அது கார்கால நிகழ்ச்சியாதலால் நானும் என் தலைவியின் நெற்றியைக் காண்பதற்கு விருப்பமுடையவன் ஆனேன். ஆதலால், போர்த் தொழிலில் கட்டுண்டு நிற்கும் வேந்தனுடைய உள்ளம் அதிலிருந்து விடுதலை பெற்று நிற்கவேண்டும்”¹⁹⁴ என மொழிந்தான்.

பிறிதொரு ஐங்குறுநூற்றுப் பாசறைத் தலைவன் “நெஞ்சே, பாசறையில் போர் முரசு ஒலித்துக் காலைப் பொழுதினை அறிவித்தது. சினம் மிகுந்த வேந்தன் மேற்கொண்ட தொழிலை நிறைவேற்றத் தொடங்கினான். மேகங்கள் மழை பெய்து கார்ப்பருவத்தைத் தொடங்கிவைத்தன. இனித் தலைவியைக் கூடி இன்பம் துயக்கலாம் என்று அவளை நினைத்து நினைத்து உறக்கம் கொள்ளாது மேற்கொண்ட தொழிலின் மீதும் காதலியின் காதல் மீதும் மாறி மாறி மனத்தைச் செலுத்தி நான் மயக்கமுற்றேன்”¹⁹⁵ எனப் புலம்பினான். மேலும், என்

மயங்குதலைப் போக்கும் வகையில் வேந்தன் தான் மேற்கொண்ட வினையை முடித்து விடுவான் என்றால், என் காமத்துன்பம் நீங்க, தலைவியின் மார்புகளைக் கூடி, நல்ல உறக்கத்தைப் பெறுவேன்.”¹⁹⁶ அது மட்டுமின்றி, நம் கற்புடைய தலைவி சிறந்த விருந்தைப் பெற்று இன்புறுவாள் எனக் கூறினான். இதனை,

“பெருஞ்சின வேந்தன் அருந்தொழில் தணியின்
விருந்துநனி பெறுதலும் உரியள் மாதோ
இருண்டு தோன்றும் விசம்பின் உயர்நிலை உலகத்து
அருந்ததி அனைய கற்பின்,
குடும்பை மணிப்பூண் புதல்வன் தாயே”¹⁹⁷

எனும் அடிகள் சுட்டும்.

இவற்றின் வழி, பருவ வரவினால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட துன்பநிலையையும், அவரது நலன்களையும் கூறுகின்ற நிலை புலப்படுகிறது. மேலும் தன் நெஞ்சின் மனத்தடுமாற்றமும் தலைவியைத் தழுவி பெறும் இன்பமும் அவள் விருந்தினரைப் பேணும் சிறப்பும் கூறப்பெற்றுள்ள நிலையை அறியமுடிகிறது.

தலைவி நிலை குறித்துப் புலம்பல்

வேந்தனின் போர்த்தொழில் காரணமாகத் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்தான். அங்குச் சென்ற இடத்தில் போர் முடிவுறாமல் நீண்டு கொண்டே சென்றது. அதனால் பாசறையில் இருந்து தன் நெஞ்சிடம் ஒரு அகநானூற்றுத் தலைவன் “நெஞ்சே, வறண்ட காடு கவின்பெற

மழை மிகுந்து பொழிந்ததால் வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்கின்றன. வெஞ்சின வேந்தன் போர்த் தொழிலை விடுவானாயின் தலைவன் நிலை என்னாயிற்றோ, என மயங்கி நிற்பாள் நம் தலைவி. அவள் சிந்தும் கண்ணீர்த்துளி காய்ந்து தங்கும் கண்ணோடு வருந்தி இல்லறத்தில் துன்பத்துடன் காணப்படுவாள். ஆதலால், என் இழந்த காதல் நலத்தைப் பெறுவதற்கு இது தக்க காலமாகும்”¹⁹⁸ என மொழிந்தான். இதில் தலைவனைப் பிரிந்தமையால் தலைவி கண்ணீர் சிந்தும் கண்களோடு, பொலிவு இழந்து காணப்பெறுவாள் எனும் செய்தி புலனாகிறது.

தன்நிலை குறித்து வருந்துதல்

போர் காரணமாகப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் பாசறையில் இருந்து தலைமகளை நினைத்துப் புலம்புகிறான். அப்போது தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே வேந்தன் போர் காரணமாகத் தலைவன் பாசறைக்கண் வினைமேற் கொண்டு வேற்று நாட்டில் தங்கினான். அங்குத் தங்கியவன் தலைவியை நினைத்தமையால் பெருந் துன்பத்திற்கு உள்ளானான். அதனைத் தலைவி அறியாள். அதனால் நமக்கு அருள்செய்யாதவர் பெரிதும் அறம் உடையவர் அல்லர் என்று எம்மை நொந்து வெறுப்பாளே? யான் அறியேன்”¹⁹⁹ என்று அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் கூறினான். மேலும் பிறிதொரு ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “புகழ் நிறைந்து சிறப்பினை உடைய காதலியைப் புலம்பும்படி விட்டுவிட்டுப் பாசறைக்கு வந்துவிட்டாய். அருந்தொழிலை உடைய பாசறைக்கண் பெண்ஏற்றை ஆண்காளை தழுவிச் செல்கிறது. அவற்றின் செயலை நினைத்து நீ வருந்துகின்றாய்”²⁰⁰ எனத் தலைவன் தன்னை நொந்து மொழிந்தான்; இதனால் பாசறைக்கண் இருந்த

தலைவன் தன் நிலையை நினைத்து நொந்து வருந்திய நிலை புலனாகிறது.

இருவர்நிலை குறித்துப் புலம்பல்

வேந்தன் போர் காரணமாகப் பிரிந்த பாசறைத் தலைவன், பாசறையில் இருந்து தன்நிலையையும் தலைவி நிலையையும் ஒருசேர நினைத்துப் பார்க்கிறான். இதனை, தன் நெஞ்சிடம் அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் “நெஞ்சே, மழைபெய்யும் கார்காலம் வந்துவிட்டது. இந்தப் பருவத்தில் தலைவியோ, தனியாளாய்த் தன் சிற்றூரிலே தனித்திருக்கிறாள். யாமோ, இரவில் உறக்கம் நீங்கிய சோலையை உடைய வேந்தனது பாசறையே துணையாக இருக்கின்றோம்”²⁰¹ எனப் பேசுவதால் உணரலாம்.

மேலும் பிறிதொரு நற்றிணைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே அங்கோ வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட பறையை அடித்துச் சிறிது நேரம் விளையாடுவான். அந்த விளையாட்டுப் பிடிக்கவில்லை என்றால் தன் தாயிடம் சென்று பால் பருகுவான். அதன் பின்னர் இங்கும் அங்குமாக அலைந்து சிறு குச்சியைக் கையில் எடுத்துக்கொள்வான். அவன் அருகில் வருவோரை அடிப்பேன் எனப் பயமுறுத்துவான். இடைஇடையே சில சொற்களைப் பேசி விளையாடுவான். அவனே என்னுடைய மகன். அவன் தான் என் மனைவிக்குத் துணை. இங்கோ, மன்னர் நாட்டில் போர் முனையிடத்தே குளிர்ந்த மழை பொழிகிறது. மழைநீர் அருவியாக ஓடுகிறது. பின்பு நடுயாமமும், கூதிர்காலமும் வந்துவிட்டது. யான் என் காதலியைப் பிரிந்த தனியாகப் பாசறையில் இருக்கிறேனே”²⁰² எனத் தலைவன் புலம்பினான். ஈண்டு தலைவி இல்லறத்தில் படும் வேதனையும், தலைவன் பாசறையில் படும் துன்பமும் ஒருசேரப் புனையப்பட்டுள்ளது. காரும் போரும் முன்நிற்கையில்

பாசறைக் கண் இருந்து தலைவியை நினைத்து புலம்பும் தலைவனின் காதல் மனம் அகத்தில் இடம்பெறுவதனைக் காணவியலுகிறது.

தலைவன் மிகுதியும் நெஞ்சிடம் பேசியமைக்கான காரணங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகளை அகமாந்தர் அடிப்படையில் நோக்கின், தலைவிக்கு ஐம்பது பாக்களும், தோழிக்கு ஏழு பாக்களும், நற்றாய்க்கு இருபத்தி மூன்றும், செவிலிக்கு பதினேழும், கண்டோர்க்கு நான்கும், இளையோர்க்கு இரண்டும், பாங்கனுக்கு ஒன்றும் என அமைந்துள்ளன. இருப்பினும் மேற்குறித்தவர்களைக் காட்டிலும் தலைவனுக்கு நூற்றி எழுபத்தைந்து பாக்கள் அமைந்துள்ளன. அதற்குக் காரணம் யாதெனின், தலைவிக்குத் தக்க துணையாகத் தோழி அமைந்ததுபோல் தலைவனுக்கு உற்ற துணையாகப் பாங்கன் அமையாமையே காரணமாகக் கூறலாம்.

“தலைவியின் காதல் நிலைகள் உணர்வதற்கு அருந்துணையாக அமைபவள் தோழியாவாள். அவள் தலைவியின் ஒழுக்கம் ஒவ்வொரு நிலையிலும் வளர்ந்து சிறக்கத் துணைநிற்கிறாள். தலைவியின் ஆற்றாமையைப் போக்கும் சிறந்த வாயிலாகத் தோழி விளங்குவதால், தலைவி பெரும்பாலும் தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்துகிறாள். ஆனால், தலைவனின் நண்பனான பாங்கனோ, அவனின் மனமறிந்து களவு நிலைகள் வளர்வதற்கு உறுதுணை புரிவதை விட, அவனது காமத்தைச் சாடுகின்றவனாகவும், காமத்தைத் தாங்குமாறு அவனுக்கு அறிவுரை கூறுபவனாகவும் அமைந்துவிடுகிறான்”²⁰³ என்னும் கூற்று இங்குச் சுட்டத்தக்கது.

பாங்கள் தலைவனிடத்து கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்கள் இரண்டு மட்டுமே உள்ளன.”²⁰⁴

“சிலம்பி னிழிதரு பிலங்குமலை வெற்ப
நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்
நன்றென உணரார் மாட்டும்
சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தைமைத்தே”²⁰⁵

“காமம் காமம் என்ப காமம்
அணங்கும் பிணியும் அன்றே நினைப்பின்
முதைக்கவல் கலித்த முற்றா இளம்புல்
மூதா தைவந் தாங்க
விருந்தே காமம் பெருந்தோ னோயோ”²⁰⁶

எனும் இவை இரண்டும் தலைவனை, இடித்துரைப்பவையாகவே அமைந்துள்ளன.

தலைவன் பாங்கனுக்குக் கூறும் இருபத்தொரு பாடல்களும் பதின்மூன்று பாடல்கள் இடித்துரைக்கும் பாங்கற்குப் புகல்வனவாக இக்கருத்துக்களைக் கொண்டு ஆராயுமிடத்து உள்ளன. தலைவன் தன் எண்ணங்களுக்கு வடிகாலாகத் தன் உணர்வுகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுதற்கு உறுதுணையாக, தன் நெஞ்சினிடையே கொள்கின்றான். தன் நெஞ்சினை விளித்துத் தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்கிறான். இதனையே, “தலைவி - தோழி மன உறவு போலத் தலைவன் - பாங்கள் உறவு அமையாமையே தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் கூற்றுகள் மிகுதியாய் அமைந்ததற்குக் காரணம் எனத் துணியலாம்”²⁰⁷ என்பர்

ஆ.இராமகிருட்டிணன். எனவே தலைவனுக்கு அமைந்த தனிமைச் சூழலே அவனைத் தன் நெஞ்சிடம் மிகுதியாய் பேசவைக்கிறது”²⁰⁸ எனக் கருதலாம்.

தலைவி தன் தோழியுடன் அல்லது தன் சுற்றத்தாருடன் எப்போதும் இருப்பதனால் அவள் தன் நெஞ்சிடம் பேசும் வாய்ப்பு குறைந்தே காணப்பெறுகிறது. தலைவன் கூற்றமைந்த பாடல்களுள் நெஞ்சிற்கு உரைக்கும் பாடல்கள் நாற்பத்தாறு விழுக்காட்டினைப் பெறுகின்றன என மொழிவார்”²⁰⁹ ஆ.அமிர்தகௌரி. மேலும் மொத்தத்தில், தலைவனின் தனிமைச் சூழலும், தன் உணர்வினைப் பிறரிடம் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு உரிய துணையின்மையுமே தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் மிகுதியும் பேசுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றன என உறுதிபடக் கூறலாம்.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக நூற்றி எழுபத்தைந்து பாடல்கள் அமைந்து காணப்பெறுகின்றன என்பதும், தலைவிக்குத் தோழி அமைந்ததுபோலத் தலைவனுக்குப் பாங்கன் உற்ற துணையாக அமையாமையே தலைவன் அதிகமாக நெஞ்சொடு பேச நேர்ந்தது என்பதும் ஆய்வில் மதிப்பீடு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களே தலைவனின் மனவுணர்வுகளை அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் துணை செய்வனவாக அமைகின்றன. இவை களவு, கற்பு என இரு நிலைகளில் பகுக்கப்பெற்று ஆய்வில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

களவு நிலையிலே தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களாக இடம்பெறுபவை அறுபத்தொன்றாகும். இரவுக்குறியில் அமைவன ஒன்பது பாடல்கள் என்பதும், அவை துன்ப நிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல், இன்ப நிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என இருவகையாக அமைந்துள்ளன என்பதும் ஆய்வில் விரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன. அல்லகுறியில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பத்துப்பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றது. உதவிசெய்து பெற நினைத்தல், வாழ்த்தியல் முறையில் கூறல், நட்பு முறையில் கூறல், வருந்திக் கூறல், சாபமிடல் என அப்பாடல்களின் சூழல்கள் ஆய்வில் வெளிப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

பாங்கற் கூட்டத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களாக அமைவன, இரண்டு என்பதும், தோழி, குறை மறுத்தலில் ஏழு பாடல்கள் என்பதும் ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. இடந்தலைப் பாட்டுச் சூழலில் அமையும் மூன்று பாடல்கள், தெளிவு நிலையில் கூறல், உறுப்பு நிலையில் கூறல் என இரு சூழல்களில் அமைகின்றன. இற்செறிப்பில் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக இடம்பெறும் மூன்று பாடல்களில் வருந்தி மொழிதல், மறுபிறவியிலாவது பெற நினைத்தல் என இரு சூழல்களில் பகுக்கப்பெற்றுள்ளன. மடலேறுதல் நிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஐந்து பாடல்களில் அமைந்துள்ளன என்பதும். அவை, இரக்க உணர்வு தோன்றக் கூறல், நாணத்தை விடுவதாகக் கூறல், செயலற்ற நிலையைக் கூறல், இறந்துபடுவதாகக் கூறல் என்னும் சூழல்களாக விளங்குகின்றன என்பதும் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இயற்கைப் புணர்ச்சியில் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக அமையும் பாடல்கள் பதினொன்றாகும். வரைவிடைப் பிரிதலில் மூன்று பாடல்களும், சேட்படையில் ஒரு பாடலும், பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தலில் இரண்டு

பாடல்களும், உடன்போக்கில் ஒரு பாடலும் அவற்றின் சூழல்களும் ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றுள்ளன.

கற்பில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலில் அமையும் பாடல்களாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளவை நூற்றிப் பதினொன்றாகும். அவை வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும், உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலும் நெஞ்சு பொருள் வயிற் பிரிவும் நெஞ்சும், பருவவரவும் நெஞ்சும், செலவழுங்கலும், நெஞ்சும், இடைச்சுரப் புலம்பலும் நெஞ்சும், பாசறைக்கண் புலம்பல் என்னும் சூழல்களில் அமைந்துள்ளவை ஆய்வில் புலப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

வாயில் நேர்தல் என்னும் சூழல், விருந்தினர் வாயில் நேர்தல், தலைவி வாயில் நேர்தல் என இருவகையாகவும், உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடலாகிய சூழல், முன்னைய நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிடல், வருந்திக் கூறல் என்று இரு வகைப்பாடலாகவும், குறித்த பருவம் வந்தும் தான் வாராமை கண்டு புலம்பல், குறித்த பருவத்தில்தான் வந்தமையால் ஏற்பட்ட மகிழ்வைக் கூறல் என்னும் இரு சூழல்களாகப் பருவ வரவும் நெஞ்சும் எனப் பகுக்கப்பெற்று ஆய்வில் நோக்கப்பெற்றுள்ளது. பொருள் வயிற் பிரிவு, மனப்போராட்டம், இன்றைய நாளைய நிலையை ஒப்பிடல், பொருளாசை உடையோரைக் கடிதல் என்னும் சூழல்களையும், செலவழுங்கல் என்னும் சூழலில் தலைவி^{யி}டத்துப் பெறும் இன்பத்தை நினைத்துத் தவிர்த்தல், இளமையது அருமையை நினைத்தல், தலைவியின் தன்மைய நினைத்தல், முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்தல், தலைவியது துன்பத்தை நினைத்தல், தலைவியையும் உடன்

அழைக்க நினைத்தல், மனப்போராட்டத்தால் தவிர்த்தல் என்னும் வகைப்பாடுகளாகவும் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இடைச்சுரத்துப் புலம்பல் நிலை, செலவின் போது தலைவி இருந்த நிலை கூறுதல், தலைவியின் உடல் உறுப்புகளை நினைத்துப் புலம்பல், தலைவியின் நிலைகண் வருந்துதல், தலைவியின் குணத்தினை நினைத்தல், தன் நிலையை எடுத்துரைத்துப் புலம்பல், நெஞ்சில் மனப்போராட்டத்தை நினைத்துப் புலம்பல், தலைவன் நெஞ்சைக் கடிதல், தலைவன் நெஞ்சிற்கு அறிவுரை கூறல் என அமைவது ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றது.

பொருள் தேடித் திரும்பும்போது புலம்பும் நிலை, நிமித்தம் கூறல், மகிழ்ந்து கூறல், நெஞ்சின் விரைவு என நான்கு சூழல்களில் வெளிப்படுவதும் ஆய்வில் கண்டறியப்பெற்றுள்ளது.

பாசறைப் புலம்பலை, போர்த்தொழில் முடிந்தவிடத்துப் புலம்பல், பாசறையில் இருந்து புலம்பல், பருவநிலை குறித்துப் புலம்பல், தலைவி நிலை குறித்துப் புலம்பல், தன் நிலை குறித்து வருந்துதல் இருவர் நிலை குறித்துப் புலம்பல் என வகைப்படுத்தி ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றன.

பொருள் வயிற்பிரிவிலும், பாசறையிலும் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக வரும் பாடல்களை இடத்தாலும், உடலாலும் தலைவியைப்

பிரிந்திருப்பதை மறந்து மனத்தாலும் உணர்வாலும் தலைவியைக் கண்டு
மகிழ்விருக்கும் நிலையை எதிர்நோக்கி இருக்கும் இன்பநினைவுகள்
எனக் கருதமுடிகின்றது.

தலைவனின் மனம் முழுவதும் தலைவியே நிறைந்திருக்கும்
நிலையை தலைவனின் மனமுறிவும், மனப்போராட்டமும் தலைவன்
நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் வாயிலாக வெளிப்பட்டுள்ளன என
எண்ணமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மேற்கோள் ; இரா.மாயாண்டி, சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை, ப.79.
2. Balasubramanian, C, A Critical study of Kuruntokai, P.134.
3. RM.Periakaruppan, Tradition and Talent in cankam poetry, P.280.
4. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 7-8, ப,60.
5. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.190.
6. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 2, ப,18.
7. காண்க ; பின்னிணைப்பு, மேலது, பக், 18-20.
8. காண்க ; பின்னிணைப்பு, மேலது, பக்,18-20.
9. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 5, ப,35.
10. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.343.
11. மேலது, ப.285.
12. மேலது, ப.1.
13. RM.Periakaruppan, Tradition and Talent in cankam poetry, P.280.
14. மு.மணிவேல், தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுகள், பக்.6-7.
15. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.191.
16. இரா.மோகன், இலக்கியவளம், ப.11.
17. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.191.
18. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4, ப,28-29.
19. தி.சு.பாலசுந்தரம், பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, ப.1.
20. ச.அகத்தியலிங்கம், சாகாவரம் பெற்ற சங்கப் பாடல்கள், ப.44.
21. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4, ப,28.
22. நற், 8.

23. ஐங், 281.
24. மேலது, 288.
25. மேலது, 299.
26. மேலது, 97.
27. குறுந், 116.
28. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.236.
29. ஐங், 171.
30. குறுந், 142.
31. அகநா, 230.
32. தொல், பொருள், களவு, நூற், 19 நச்சர் உரை.
33. குறுந், 70.
34. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.162.
35. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.45.
36. நற், 155, குறுந், 62, ஐங், 197.
37. நற், 155 ; 3-8.
38. ஐங், 197.
39. குறுந், 62 ; 4,5
40. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.46.
41. அகநா, 390 ; 10-17.
42. ஐங், 174.
43. தி.சு.பாலசுந்தரம், பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, ப.71.
44. ஆ.வே.இராமசாமி, குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வு, ப.47.
45. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4, ப.28.
46. குறுந் - 312, அகநா - 142, 152, 162, 208, 262.

47. அகநா, 208 ; 18-24 ; 152 ; 1-3, 13, 14, 20, 24.
48. மேலது, 162 ; 23-25.
49. மேலது, 142 ; 18-25
50. மேலது, 262 ; 12-18
51. மேலது, 208.
52. குறுந், 312
53. நற், 6 ; குறுந், 29.
54. நற், 6 ; 4, 5, 11.
55. பின்னத்தூர், அ.நாராயணசாமி, நற்றிணை உரை, ப.10.
- 56 குறுந் - 29 ; 3, 4, 7.
57. ஆ.வே.இராமசாமி, குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வு, ப.54
58. தமிழண்ணல், (உ.ஆ) குறுந்தொகை, ப.140.
59. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4, ப,28.
60. அகநா, 280.
61. மேலது, 372.
62. மேலது, 338.
63. மேலது, 342
64. குறுந், 100.
65. மேலது, 120.
66. அகநா, 62 ; 10-16
67. குறுந், 128.
68. அகநா, 212.
69. மேலது, 322.
70. மேலது, 258 ; 8-15.

71. தமிழண்ணல் (உ.ஆ), குறுந்தொகை, ப.268.
72. குறுந், 122 ; 1-4.
73. நற், 349.
74. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.82.
75. காண்க ; பிண்ணிணைப்பு, அட்டவணை, 4, ப,28.
76. நற், 209.
77. மேலது, 265 ; 7-9.
78. மேலது, 140.
79. குறுந், 165 ; 1-2.
80. நற், 77.
81. மேலது, 204.
82. மேலது, 190.
83. கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது
தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக் கருத்து, ப.20.
84. ஐங், 259, 291.
85. மேலது, 195.
86. மேலது, 195.
87. மேலது, 291, 259.
88. மேலது, 84 ; 9-12.
89. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.104.
90. நற், 80.
91. மேலது, 80 ; 7-9.
92. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.608.
93. நற், 44, 319, குறுந், 199.

94. நற், 44.
95. மேலது, 319.
96. குறுந், 199;4-8.
97. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.68.
98. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4, ப, 29.
99. நற், 146.
100. குறுந், 182 ; 4-7.
101. நற், 152.
102. மேலது, 197.
103. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், பக்.180, 181.
104. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.72.
105. நற், 384.
106. நற், 120, ஐங், 99, 188.
107. நற், 120.
108. ஐங், 188.
109. ஐங், 99.
110. தமிழண்ணல் (உஆ), குறுந்தொகை, ப.45.
111. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை - 4,ப,29.
112. அகநா, 136 ; 21-29.
113. குறுந், 19.
114. அகநா, 126.
115. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை - 4, ப, 29.
116. நற், 284 ; 5-11.
117. குறுந், 63.

118. அகநா, 131, 337.
119. அகநா, 225 ; 1-4, 13-14.
120. அகநா, 377.
121. அ.ஆலிஸ், கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும் புறநானூறும், ப.48.
122. காண்க ; பின்னிணைப்பு, அட்டவணை - 4, ப,29.
123. அகநா, 51.
124. மேலது, 193.
125. நற், 141.
126. மேலது, 366.
127. குறுந், 101.
128. நற், 6, 52, அகநா, 149, 199.
129. பத்துப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை 218-220.
130. குறுந், 267.
131. மேலது, 151.
132. நற், 126.
133. மேலது, 137.
134. குறுந், 376.
135. மேலது, 71.
136. அகநா, 3.
137. மேலது, 379.
138. மேலது, 353.
139. நற், 62.
140. மேலது, 262.
141. மேலது, 205.

142. மேலது, 312.
143. அகநா, 191, 245.
144. மேலது, 5;15-28.
145. குறுந், 256, 168.
146. நற், 308.
147. குறுந், 347.
148. அகநா, 335.
149. மேலது, 163.
150. நற், 298.
151. அகநா, 327.
152. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-1, ப.29.
153. அகநா, 41.
154. நற், 157 ; 4-7.
155. ஐங், 416.
156. அ.ஆலிஸ், கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும், புறநானூறும், ப.48.
157. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-1, ப.29.
158. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-1, ப.29.
159. அகநா, 299.
160. நற், 113.
161. குறுந், 274 ; 4-8.
162. அகநா, 47.
163. நற், 346.
164. அகநா, 279.
165. அகநா, 169, 57, 297, 371, 381. குறுந், 56.

166. அகநா, 289, 287, 371.
167. ஐங், 321.
168. மேலது, 327.
169. ஐங், 322, 323, 326, அகநா, 83.
170. நற், 352.
171. அகநா, 291, 109.
172. மேலது, 181.
173. மேலது, 239.
174. மேலது, 123.
175. நற், 103, 105.
176. ஐங், 370.
177. அகநா, 79.
178. அகநா, 343, 360.
179. மேலது, 365.
180. மேலது, 19.
181. நற், 240.
182. அகநா, 33, 21.
183. சி.கலைமகள், அகநானூற்றில் பாலைப் பாடல்கள், ப.38.
184. அ.ஆலிஸ், கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும் புறநானூறும், ப.48.
185. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-1, ப.29.
186. அகநா, 351,
187. நற், 169, 1-3, 9-10.
188. அகநா, 87.
189. மேலது, 93.

190. குறுந், 131.
191. அகநா, 144.
192. அ.ஆலிஸ், கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும் புறநானூறும், ப.48.
193. அகநா, 174, 214.
194. ஐங், 443, 447, 449.
195. மேலது, 448.
196. மேலது, 450.
197. மேலது, 442.
198. அகநா, 164.
199. மேலது, 304.
200. ஐங், 445.
201. அகநா, 24, 84.
202. நற், 341.
203. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.188.
204. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.51.
205. குறுந், 78 ; 3-6.
206. மேலது, 204.
207. ஆ.இராமகிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, ப.169.
208. மேலது, 169.
209. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.189.

இயல் - 4

தலைவி கற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

சங்க அகப்பாடல்களில் பெரும்பான்மையாகக் கூற்று நிகழ்த்தும் பெண் பாத்திரங்கள் தலைவியும் தோழியும் ஆவர். இவர்களுள் தலைவி நற்றாயின் மகளாவாள். இவள் சங்க இலக்கியக் களத்தில் மிகச் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்று விளங்குபவள். இவள் தலைவன், தோழி எனப் பிறமாந்தர்களோடு பேசும் தொடர்பு உள்ளவள். எப்போதும் தலைவனுடன் இணைந்திருக்கும் நிலையையே இவள் விரும்புவாள். அதனால், பிரிவு ஏற்படும் போது பெரிதும் துன்புற்று நிற்பாள். தலைவன் அருகில் இல்லாத காலங்களில் தோழியின் நெருக்கம் இவளுக்கு உறுதுணையாக அமையும்.

தலைவியின் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்தவள் தோழியாவாள். ஆதலால், தலைவிக்குக் காதல் உணர்ச்சி ஏற்படுகின்ற காலங்களிலெல்லாம் தனது மன எழுச்சியைத் தோழியிடம் கூறி, மனச்சுமையைக் குறைத்துக்கொள்வாள். தலைவியின் குறிப்பறிந்து தோழி செயல்படுவதால் அவளின் துயர நிலை ஓரளவு நீங்கும்.

சங்க அகப்பாடல்களுள் தலைவி கூற்றாக இடம் பெறும் பாடல்கள் ஐநூற்று ஐம்பத்தொன்பதாகும். இவற்றுள் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களாக ஐம்பது பாடல்கள்¹ காணப்பெறுகின்றன. இப்பாடல்களில் தலைவி தன் நெஞ்சொடு பேசிப் புலம்பும் நிலையினை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

விளித்தலும் நோக்கமும்

தலைவன் கூற்று நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை நெஞ்சை விளிக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளன.

ஆனால், தலைவி கூற்று நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் நெஞ்சை விளிக்கும் தன்மை சிறுபான்மைப் பாடல்களிலேயே உள்ளன. தலைவி தன் நெஞ்சம் படுகின்ற துன்ப நிலையினைப் பெரும்பாலான நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவனைப் பொருள் வயிற் பிரியத் தூண்டியது அவனது நெஞ்சம் ஆகும். ஆதலால், அவன் பொருள்வயிற் பிரிவின் போது ஏற்படுகின்ற துன்பத்திற்கும் நெஞ்சையே விளிக்க வேண்டிய கடப்பாட்டிற்கு உள்ளாகிறான். தலைவியோ தலைவனுடன் சென்ற நெஞ்சைக் கடிந்து, தனக்குத் துன்பத்தைத் தருகின்ற நெஞ்சின் இயல்பைத் தனித்துக் கூறிப் புலம்பும் நிலையில் உள்ளாள் எனக் கருதமுடிகிறது.

தலைவி நெஞ்சொடு பேசுமிடங்கள்

சங்க இலக்கிய ஆய்வுக் களத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்று நிற்கும் தலைவி, களவு, கற்பு எனும் இரு கைகோள் நிலைகளிலும் நெஞ்சொடு பேசுகின்றாள். இவ்விரு நிலைகளிலும் தலைவி தன் நெஞ்சிடம் பேசும் பாடல்கள் நூல்கள் அடிப்படையில் பின்வருமாறு பகுத்துக் காட்டப்பெறுகின்றன.

3 : 1 தலைவியும் நெஞ்சொடு கிளத்தலும்

வரிசை எண்.	நூல்கள்	எண்ணிக்கை
1.	ஐங்குறுநூறு	20
2.	குறுந்தொகை	09
3.	நற்றிணை	12
4.	அகநானூறு	02
5.	கலித்தொகை	07
மொத்தம்		50

களவு நிலையில் தன்நெஞ்சொடு பேசுதல்

தலைவி களவு நிலையில் தன்நெஞ்சொடு பதினோரு² பாடல்களில் பேசுகிறாள். இப்பாடல்களின் சூழல்களை, பகற்குறியும் நெஞ்சும், அலரும் நெஞ்சும், இற்செறிப்பும் நெஞ்சும், பிரிவும் நெஞ்சும் என வகைப்படுத்தலாம். தலைவி களவில் தன்நெஞ்சிடம் பேசும் பாடல்கள் நூல்கள் அடிப்படையில் பின்வருமாறு.

3 : 2 களவில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

வரிசை எண்.	நூல்கள்	எண்ணிக்கை
1.	குறுந்தொகை	05
2.	நற்றிணை	03
3.	அகநானூறு	01
4.	கலித்தொகை	02
மொத்தம்		11

பகற்குறியும் நெஞ்சும்

தலைவனும், தலைவியும் தோழியின் உதவியால் பகலில் கூடும் கூட்டம் பகற்குறியாகும். இதற்கு, “தழையேற்ற தலைவியைக் காணவேண்டின், பகலில் இன்ன இடத்திற்கு வாவென்று தலைவனுக்குப் பாங்கி கூறல் குறியிடங் கூறல் எனப்படும்”³ என்று விளக்கமாகக் கூறுவர். இச் சந்திப்பிற்குப் பின் தனக்குள் நிகழ்ந்த மாற்றத்தினைத் தலைவி தன்நெஞ்சிடம் கூறுவாள்.

தலைவன், தலைவியைக் காணப் பகற்குறி வந்து பின் நீங்கினான். இச்சூழலில் தலைவியின் மனத்தில் ஆறாததுன்பம் ஏற்பட்டது. ஆதலால்,

அதனைத் தன்நெஞ்சிடம் நெய்தல் மலர்கள் மலர்ந்தன; மரங்களின் நிழல் கீழ்த்திசையில் நீளத் தொடங்கின; ஞாயிறும் மேற்றிசையில் நிற்கும் மலைவாயிலில் மிகவும் சிவந்து தோன்றியது; பகற்பொழுதில் வெம்மையுற்றிருந்த நிலம் தணிந்து குளிர்ந்தது; தன்னிடம் விடைபெற்றுச் சென்ற தலைவனுடைய தேரும் தொலைவில் ஒரு புள்ளி போலத் தோன்றி மறைந்தது; தலைவனோடு கூடி மகிழ்ந்த பூம்பொழிலை நோக்கினாள்; மறுபக்கம் தான் செல்லும் ஊரை நோக்கினாள்; மலையின் மயக்கத்தில் அவையும் தெளிவான தோற்றம் இன்றிப் பொலிவு இழந்து காணப்பெற்றன;. எல்லாம் மறைவதைக் காணும் பொழுது, எனக்கு மறைந்தொழியும் ஊரும், பொழிலும் எத்துணைத் துன்பத்தைச் செய்யுமோ? என் நிலை என்னாகுமோ? எனத் தலைவி வருத்தமுற்றதை,

“..... ஊரொடு
யாங்கா வதுகொல் தானே தேம்பட
ஊதுவண்டு இமிருங் கோதை மார்பின்
மின்இவர் கொடும்பூண் கொண்கனொடு
இன்னகை மேவநாம் ஆடிய பொழிலே”⁴

எனும் அடிகள் உணர்த்தும். இதில், பகற்குறி வந்த தலைவனின் நினைவு தன் நெஞ்சை விட்டு இன்னும் அகலவில்லை எனத் தன்நெஞ்சிடம் தலைவி உரைக்கும் நிலை புலப்படுகிறது.

அலரும் நெஞ்சம்

ஐந்திணை இலக்கியத்துக்கு அழகு செய்பவர் உள்ளூர்ப் பெண்கள். ஊர்ப் பெண்டிர் செய்வது அல்லதே ஆயினும், சமுதாய நெறிக்கு நல்லது என்ற கருத்தால் தமிழ்ச் சான்றோர் ஊராரையும் அகத்திணை இலக்கியத்துள் போற்றியுள்ளனர். இத்தகைய அலர் தோன்றக் களவிலும்,

கற்பிலும் இடமுண்டு⁵ எனத் தொல்காப்பியம் உரைக்கும். இத்தகைய அலர்கூறும் பெண்களை “ஊரார் என்பது ஆண், பெண் இருபாற்கும் பொதுச் சொல்லாயினும் அகத்திணையில் பெண்டிரையே குறிக்கும். வீட்டகத்துச் செய்திகளை அடுக்களைப் புகைபோல நுழைந்து காணும் ஆசையும், கூடியிருந்து முணுமுணுத்துப் பேசும் துணிவும் எப்படியோ, பெண் சமுதாயத்துப் பிறவிக் குணம் போல் அமைந்துவிட்டன. ஒரு குமரியின் காதலொழுக்கம் பற்றி ஊர் மகளிர் வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வது அம்பல் எனவும், வெளிப்படையாகப் பேசுவது அலர் எனவும் பெயர் பெறும்”⁶ என்னும் வ.சுப.மாணிக்கனாரின் சிந்தனை கருத்தக்கதாகும்.

இத்தகைய அலரின் காரணமாகத் தலைவன் சிறிது காலம் தலைவியைப் பார்க்க வரவில்லை. தலைவன் வராத அந்தக் காலம் வேம்பின் புது வருவாயினை உடைய வேனிற் காலம். இந்த வேனிற்காலம் தலைவிக்குத் துன்பத்தைச் செய்கிறது. இதனால் அலர் வாய்ப் பெண்களின் செயலை நினைத்துத் தலைவி தன் நெஞ்சிடம், வேம்பினது ஒள்ளிய பூக்கள் புது வருவாயினை உடையவை. அவற்றைத் தலைவன் பறித்துச் சூடுதலின்றி, தானாகவே உதிர்ந்து அழிந்துவிட்டன. என்னுடைய தலைவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றதற்குக் கொடியவர்களாகிய அலர்தூற்றும் பெண்கள்தான் காரணம் ஆவர். அவர்களின் அலர்ச் சொல்லால்தான் தலைவன் பிரிந்து சென்றான். அவனுடைய பிரிவால் அத்தி மரத்திலிருந்து விழுந்த பழத்தை நண்டுகள் தன் கால்களால் சிதைத்தது போல யானும் குழைந்து நலிவுற்றுக் காணப்பெறுகிறேன் என வருந்திக் கூறியதை,

“ஆற்றுஅயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து
எழு குளிறு மிதித்த ஒருபழம் போலக்
குழைய, கொடியோர் நாவே
காதலர் அகலக் கல்லென் றவ்வே”⁷

எனும் பாடலடிகள் விளக்கும். இதில், அலர்வாய்ப் பெண்களின் இழி செயலால் தலைவன் பிரிந்து சென்றான்; அப் பிரிவு தலைவியை வருத்துகிறது எனும் செய்தி புலனாகிறது.

இற்செறித்தலும் நெஞ்சம்

தலைவனும், தலைவியும் கூடும் கூட்டம் பிறரால் அலர் தூற்றப் பெறுகிறது. அலரின் காரணமாகத் தன் பெற்றோரால் தலைவி இற்செறிக்கப் பெறுகிறாள். இதனையே, “தலைவி வீட்டை விட்டு வெளியில் செல்லா வண்ணம் செய்தல்”⁸ என விளக்குவர். இங்ஙனம் இற்செறிக்கும் நிலையை ஒருபாடலிலும்⁹ இற்செறிப்பால் ஏற்படும் துன்ப ஆற்றாமையை நான்கு¹⁰ பாடல்களிலும் தலைவி எடுத்துக் கூறுகிறாள்.

தலைவி தான் முன்பு தலைவனுடன் மெய்தொட்டுக் கூடிய நிலையால், அவனைப் பார்க்கும் நிலையும் கெட்டுவிட்டது எனத் தன் நெஞ்சிடம், “மகளிர் அடும்பங் கொடியின் அழகிய மலரைக் கூந்தலிலே தொடுத்து, ‘ஓரை’ விளையாட்டு விளையாடுவர். அவர்களின் விளையாட்டிற்கு அஞ்சி நண்டுகள் ஓடி ஒளிந்துகொள்ளும். இத்தகைய நிலத்திற்கு உரியவன் நம் தலைவன். அவனோடு சிரித்துக் கூடி விளையாடும் தன்மையினை, அவனுடன் முன்பு மெய்யைத் தொட்டுக் கூடிய நட்பு கெடுத்துவிட்டது. இச்செயல் வியப்பு மிக்கதாக உள்ளது” என்கிறாள் இதனை,

“கடலில் பரிக்கும் துறைவனொடு ஒருநாள்

நக்குவிளை யாடலும் கடிந்தன்று

ஐதே கம்ம, மெய்தோய் நட்பே”¹¹

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இதில் தலைவியின் உடலில் ஏற்பட்ட வேறுபாட்டால் தான் இற்செறிக்கப் பெறும் நிலை கூறப்பெறுகிறது.

இங்ஙனம் தான் இற்செறிக்கப்பெற்றமையால் தலைவனைக் காணமுடியாமல் துன்புறுகிறாள். அத்துன்பம் ஏற்படுத்தும் ஆற்றாமை நிலையினை அடுத்த பாடல்களில் எடுத்துரைக்கிறாள்.

காப்பு மிகுதியால் ஆற்றாத தலைவி ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம், பின்வருமாறு கூறுகிறாள். கண் தந்ததால் ஏற்பட்ட காமமாகிய கனன்று ஒளிரும் நெருப்பு, என் எலும்புள்ளும் நுழைந்து வருத்துகிறது. அவரை விரும்பித் தேடிச் சென்று அவரொடு தழுவி இன்புறுவதற்கு நாமாகச் சென்று காண இயலாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அவரும் வந்து நம் துன்பத்தைக் களைந்த பாடில்லை. குப்பைக் கோழிகள் அவைகளாகத் தனித்துப் போரிடும் போது, யாரும் அவற்றின் சண்டையை நிறுத்த மாட்டார்கள். இடையில் புகுந்து இரண்டையும் பிரித்துவிடமாட்டார்கள். அவைகளாகச் சண்டையிட்டு, அழிவை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும். அவை போன்று என்னுடைய நோயைக் களைவார் யாருமில்லை. இவ்வாறு வருந்தியமையை,

“வந்துஅஞர் களைதலை அவர்ஆற் றாரே

உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்துஇடை களையார்

குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல

விளிவாங்கு விளியின் அல்லது

களைவோர் இலையான் உற்ற நோயே”¹²

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும்.

காப்புமிகுதிக் கண் ஆற்றாத தலைவி ஒருத்தி, அறியாமை உடைய தன் நெஞ்சிடம், மக்கள் எதையும் காண இயலாதவாறு இருள் பரப்பிச் செயலற்றுப் போகச் செய்யும் இரவு நேரத்தில், மருந்தினால் தீராத காமநோயைத் தந்த தலைவனிடத்து நீ சென்றாய். சென்ற நீ அவனைக் காணவும் முடியவில்லை. மாலை நேரத்தில் தீராத வருத்தம் தரும் காம நோயைத் தந்த தலைவனிடத்துச் சென்றாய். அங்ஙனம் சென்ற நீ அவனைத் தழுவ முடியவில்லை. எனது வளை கழலுமாறு காம நோயைத் தந்த தலைவனிடத்துச் சென்றாய். சென்ற நீ அவன் மனத்தினை அறியமுடியவில்லை என வருத்தமுற்றதை,

“காணாமை இருள்பரப்பி, கையற்ற கங்குலான்
மாணாநோய் செய்தான்கண் சென்றாய்; மற்று அவனை நீ
காணவும் பெற்றாயோ? காணாயோ? மடநெஞ்சே!
கொல் ஏற்றுச் சுறவினம் கடிகொண்ட மருள்மாலை,
அல்லல் நோய் செய்தான்கண் சென்றாய்; மற்று அவனைநீ
புல்லவும் பெற்றாயோ? புல்லாயோ? - மடநெஞ்சே!
.....
எல்லையும் இரவும் துயில்துறந்து பல்வாழ்
அரும்படர் அவல நோய் செய்தான் கண்பெறல் நசைஇ
இருங்கழி ஓதம் போல் தடுமாறி
வருந்தினை - அளிய என் மடம் கெழு நெஞ்சே!”³

எனும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

மேலும், தலைவி ஒருத்தி, “பிரிந்து சென்ற தலைவன் வரும்பொழுது, மென்மையான இனிய சொற்களைப் பேசாதே எனப்பலமுறை உனக்குச் சொல்லி இருக்கிறேன். ஆனால், நீ சோலைகளை உடைய கடற்கரைத் தலைவனைக் கண்டவுடன், நான்

கூறியவை அனைத்தையும் மறந்துவிடுகிறாய்” என்று கூறுவதனை,

“மெல்லிய இனிய மேவரு தகுக

இவை மொழி யாம் எனச் சொல்லினும் அவைநீ

மறத்தியோ வாழி, என் நெஞ்சே! பலவுடன்

.....

தண்கடற் சேர்ப்பனைக் கண்ட பின்னே”¹⁴

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

காப்பு மிகுதியால் ஆற்றாத பிறிதொரு தலைவி, தன்னெஞ்சிடம் , நம் தலைவன் வளைந்த கழிக்கண் வளைந்த பசிய இலைகளை உடைய நெய்தல் நிலத்தவன். அவன் அங்குள்ள கழியின்கண் வாழும் அச்சந்தரும் முதலையின் பகைக்கும் அஞ்சாதவன். அவன் நம்மிடம் விருப்பம் மிகுதியால் இரவின் கண் வந்தபோது, அன்பால் என் நெஞ்சம் அவன் வரும் வழியின் துன்பம் நினைந்து வருந்தாமல் வரவேற்றுநின்றது. ஆனால், இப்போது பறவைகளின் ஒலியைக் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் நம் தலைவன் தேரில் கட்டிய மணியின் தெளிந்த ஓசை போன்றுள்ளது என நினைக்கிறேன். ஆதலால், ஊரவர் உறங்கும் இரவுப் பொழுதுகளிலும் என் கண் உறங்குதலை மறந்துவிட்டது. என வருந்திப் புலம்புவதை,

“காமம் பெருமையின், வந்த ஞான்றை

அருகாது ஆகிய அவன்கண் நெஞ்சம்

நள்ளென் கங்குல் புன்ஓலி கேட்டொறும்

தேர்மணித் தெள்இசை கொல்என

ஊர்மடி கங்குலும் துயில்மறந் ததுவே”¹⁵

என்ற நற்றிணைப் பாடலின் வழி அறியமுடிகின்றது.

மேற்கூறிய செய்திகளின் வழி, தலைவி இற்செறிக்கப்பெற்ற நிலையும், அதனால் தலைவனைப் பார்க்க இயலாத நிலையில், தலைவிக்கு ஏற்பட்ட ஆற்றாமை உணர்வும் வெளிப்படக் காணலாம்.

பிரிவும் நெஞ்சும்

தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்வில் பிரிவு நிலையும் ஒன்றாகும். களவு அலராகும் போது பிரிதல், வரைவிடை வைத்துப் பிரிதல் ஆகியனவும் இதில் அடங்கும். தலைவன், தலைவியின் களவுவாழ்வு, கற்பு வாழ்வாக மாறப் பொருள் இன்றியமையாதது. ஆதலால், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லவேண்டிய சூழல் தலைவனுக்கு ஏற்படும். இத்தகு நிலையை, “தலைவியை மணம் புரிவதற்கரிய பரிசப்பொருள்பெறுவதற்காகத் தலைவன் பிரிவான். அக்காலத்தில் தலைவி அப்பிரிவைப் பொறாது வருந்துவாள்”¹⁶ என்று விளக்குவர். இச்சூழலில் தலைவி தன் நெஞ்சொடு பலவாறாக வருத்தமுற்றுப் பேசுவாள்.

முன்னொரு காலத்துத் தலைவியைப் பெற நினைத்துக் கெஞ்சினான். அதுபோன்று இப்பொழுதும் வந்துள்ளான். அதனால் தன்னெஞ்சிடம் முன்னொரு காலத்து அவன் செய்த செயலைச் சொல்லி இப்பொழுதுள்ள பிரிவுக்கு வருந்துகிறான். நெஞ்சே, அவனிடம் சென்று வேண்டினோருக்குத் தேரையும் கொடுக்கும் கொடைவள்ளல். தன் மலையின் நீரினும் மென்மை உடைய உள்ளத்தான். நம்மை மணந்து கொள்ளாமல் காமநோயால் வருந்தவிடமாட்டான். தலைவன் பிரிவால் மார்பும் மெலிந்தது; பூண்கள் நெகிழ்ந்து வீழ்ந்தன; நம்மை வருத்தம் கொள்ளச் செய்துவிட்டான்; அவன் மலையைப் பாரடி; மழையிலே

நனைகிற மந்தி போலத் தேன் கூடுகள் அல்லவோ தோன்றுகின்றன எனத் தோழி கூறுவாள். அந்தக் கூற்றிற்கு மறுமொழியாக, அவன் கொடுமை பற்றியே நீ கூறுகிறாய். அவன் ஒருவனே என் நெஞ்சினைத் தன் அன்பால் பிணித்துக் கொண்டவன்; அவன் பிறர் அஞ்சும் கொடுந் தொழிலைச் செய்தற்கு அஞ்சாத கொடியவன் அல்லன் எனத் தலைவி கூறுவாள்.

இவ்வாறு பாடுவதை மறைவிலே நின்று தலைவனும் கேட்டுவிட்டான். அத்தகையவன் என் தோழி அறியாதவாறு என்னைக் கைகவித்து அழைத்தான். யானும் சென்று அவன் மார்பிலே தழுவிச் சேர்ந்தேன். ஞாயிற்றின் முன்னர் இருள்போல, அந்த நொடிப் பொழுதே என் பசலைநோய் மறைந்துவிட்டது. இப்போதும் நான் அவ்வாறே பாடுகின்றேன். ஆனால், அவன் வந்து முதுகுப்புறமாகத் தழுவாமையால் என் உடம்பில் பசலை பற்றிக்கொண்டு விடவே இல்லை என மனம் கலங்கித் தலைவி ஒருத்தி கூறியமையை,

“எஞ்சாது எல்லா! கொடுமை நுவலாது
அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன், என்
நெஞ்சம் பிணிக் கொண்டவன்
என்று யாம்பாட, மறைநின்று கேட்டனன்,
தாழ்இருங் கூந்தல் என் தோழியைக் கைகவியா,
சாயல்இன் மார்பன் சிறுபுறம் சார்தர
ஞாயிற்றுமுன்னர் இருள்போல மாய்ந்தது, என்
ஆய் இழை மேனிப் பசப்பு”¹⁷

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில், பிரிந்து சென்ற தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என வருந்திய தலைவி, தலைவனோடு

முன்னொரு காலத்து நடந்த நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது புலனாகிறது.

தலைவன் களவையே விரும்பி நின்றது கண்ட தலைமகளுக்கு, ஆற்றாமையும் அதனால் மேனிக்கண் வேறுபாடும் பிறந்தன. அவனைச் சிறைப்புறத்தே கண்டு அளவளாவிய தோழி, அவன் தலைமகளது காதல் மிகுதியையும், ஆற்றாமையையும் உணர்ந்து வரைதற்கு முயலும் திறத்தை நன்கு அறிந்தாள். அதனால் தோழி, தலைவியிடம் தலைவன் வரைவு குறித்துச் செல்லும் திறத்தை அறிவித்தாள். அதனைக் கேட்ட தலைவி, அவன் பிரிவு ஆற்றாமையால் தன் நெஞ்சொடு,

“புலிப் பொறிக் கொண்ட பூநாறு குருஉச்சுவல்

வரிவண்டு ஊதலின், புலிசெத்து வெரீஇ

பரியுடை வயங்குதாள் பந்தின் தாவத்

தாங்கவும் தகைவரை நில்லா ஆங்கண்

மல்லல்அம் சேரி கல்லெனத் தோன்றி

அம்பல் மூதூர் அலர்எழச்

சென்றது அன்றோ கொண்கண் தேரே”¹⁸

என்று பேசுவது குறிக்கத்தக்கது. இதில், தலைவி வாழும் ஊருக்குத் தலைவனின் தேர் சென்றது; அதனைக் கண்ட அலர்வாய்ப் பெண்கள் அலர்தூற்றினர். அவனுக்கும் எனக்கும் இருந்த தொடர்பினைப் பழியாக எண்ணினர். இந்த ஊருக்கு வந்தும் மணம் பேசாமல் சென்ற தலைவன் மீண்டும் இங்கு வந்து மணம் செய்துகொள்ளவில்லை என்றால் நான் உயிர் வாழ்வது இயலாத செயல் எனத் தலைவி வருந்திப் புலம்பிய செய்தி புலனாகிறது.

தலைவி தன்னால் ஆற்றி இருக்க இயலும் துன்பங்களைக் கண்டு துவளாமல் தன் தோழியிடம் கூறி, மனத் திடம் கொள்கிறாள். சில நேரங்களில் தோழியிடமும் சொல்ல முடியாத அவலங்களில் சோர்ந்து போகிறாள். அத்தகைய அவலங்களைத் தன் நெஞ்சிடம் கூறி அமைதி கொள்கிறாள். “அவலம் என்பது இழப்பின் அமைதிக் குரல்; அச்சமுட்டும் இயற்கையிலிருந்து விடுபட உதவிகேட்கும் குரல்; முறையின்மை அல்லது கொடுமையை உணர்கையில் உருவாகும் வெளிப்பாடு”¹⁹ என்ற கருத்து இங்குக் குறிக்கத்தகுந்ததாகும்.

ஆகவே, தலைவனுடன் பெறும் இன்ப இழப்பாகிய அவலத்தை அவளால் பொறுக்க இயலாது. ஆதலால் தன்னெஞ்சிடம், “நம் காதலர் மறைவெளிப்படாது அடக்குதலால் நுட்பமாகப் பொருந்திய காம அலரால் வெளிப்படப்பிரிந்து சென்றார். அவர் வருவார் என்று நீ நம்பினாய். உன் ஐயத்தைப் போக்கிக் கொள்க. காட்டு வழியைக் கடந்து அவர் சென்றுள்ளார். அவர் சென்ற வழியே யானும் செல்லத் துணிந்துள்ளேன்”²⁰ எனத் தனது ஆற்றாமை அவலத்தைப் புலப்படுத்துவாள். இவ்விடத்து, “தலைவன் வரவில்லை என்ற ஏக்கம், ‘வாரார்’ என்ற மனமுறிவை உண்டாக்குகிறது.”²¹

தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாத தலைவி ஒருத்தி கலங்கினாள்; சோர்ந்தாள்; தன்னுடைய சோர்வினைத் தோழி கேட்குமாறு தன்னெஞ்சிடம், ‘நீ வாழ்வாயாக! சங்கினை அறுத்துச் செய்யப் பெற்றவளையல்கள் கையினின்று நெகிழ்ந்து நின்றன. நாள்தோறும் அழுது அரற்றுகின்றேன். அதனால் தூக்கமின்றி, நீர் ஒழுகும் கண்களுடன் தனிமைத் துயரில் வாடுகின்றேன். இவ்விடத்தை விட்டு

யாம் எப்போது தப்பிச் செல்வோம் என நாள்தோறும் எண்ண
அவரோ வேறு புலத்திற்குச் சென்றுள்ளார். ஆயினும், அவர் இருக்கின்ற
நாட்டினிடத்து, யான் செல்லத் துணிந்துள்ளேன். ஆதலால், எனக்கு
முற்பட நீயும் எழுவாயாக' என்று கூறுவதை,

“கோடுஈர் இலங்குவளை நெகிழ நாள்தோறும்

பாடுஇல கலிமும் கண்ணொடு புலம்பி

ஈங்கு இவண் உறைதலும் உய்குவம் ஆங்கே

எழு இனி, வாழி என் நெஞ்சே!

.....

மொழி பெயர் தேஎத்த ராயினும்

வழிபடல் சூழ்ந்திசின் அவருடை நாட்டே”²²

என வரும் பாடலடிகள் விளக்கும். இதில் தலைவியின் ஆற்றாமை
புலப்படுகிறது. இந்தப் பாடலினை, “தலைவி தன் நெஞ்சிற்குச்
சொல்லுவது போல் தோழியின் காதில் படக்கூறுகிறாள். தன்
ஆற்றாமையை ஆற்றிக்கொள்ளக் கூறும் உளவியல் இது.”²³ எனக்
கூறுவது கருதத் தக்கதாகும்.

இச்செய்திகளின் வழி, தலைவி களவு வாழ்வில் பகற்குறிக்
கூட்டமும், அதன்வழி ஏற்படும் அலரால் இற்செறிப்பும், இற்செறிப்பினால்
தலைவனைக் காண இயலாத நிலையும், அவனைப் பார்க்க
இயலாமையால் ஏற்படும் துன்ப நிலையும் கூறப்பெறுவதை அறிய
முடிகிறது. மேலும், தலைவன் தனது களவு வாழ்வில் வரைவு
காரணமாகவும், வேறு பிற காரணங்களாலும் பிரிவதுண்டு அங்ஙனம்
பிரிந்த காலத்துத் தலைவிக்குப் பல்வேறு துன்பங்கள் ஏற்படும்.
அந்நிலையில் ஆற்றாத துன்பத்தைப் பெற்று நிற்பாள். அத்துன்பத்தின்

காரணமாகப் பசலை நோய் படர்ந்து நிற்கும். கை வளையல்கள் கழன்று விழும். திங்கள் வருத்தும் எனப் பல துன்பத்தால் இடர்படுவாள். ஒரு சில தலைவியர் தனது ஆற்ற முடியாத துன்பத்தின் காரணமாகத் தலைவன் இருக்கும் நாட்டிற்கே செல்லத் துணிந்து விடுவார். இவையெல்லாம் களவுக்காலத்தில் தலைவி தன் நெஞ்சிடம் பேசும் நிலைகளாக அமைந்து காணப்பெறுகின்றன.

கற்பில் தலைவி தன் நெஞ்சிடம் பேசல்

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவி முப்பத்தொன்பது பாடல்களில் தன் நெஞ்சிடம் பேசுகிறாள்.²⁴ இப்பாடல்களின் சூழல்களை, பருவ வரலின்கண் நெஞ்சிடம் கூறல், பருவம் கழிந்தவிடத்து நெஞ்சிடம் கூறல், பிரிவிடை ஆற்றாமல் கூறல், பரத்தையர் பிரிந்தவிடத்து நெஞ்சிடம் கூறல், மிகுந்த காமத்தின் போது நெஞ்சிடம் கூறல் என வகைப்படுத்தலாம்.

3. கற்பில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

வரிசை எண்	நூல்	எண்ணிக்கை
1.	ஐங்குறுநூறு	20
2.	குறுந்தொகை	04
3.	நற்றிணை	09
4.	அகநானூறு	01
5.	கலித்தொகை	05
மொத்தம்		39

பருவ வரலின் கண் நெஞ்சிடம் கூறல்

பொருள் மற்றும் வேந்தர் பணி காரணமாகச் சென்ற தலைவன் கார், இளவேனில் காலங்களில் திரும்பி வருவேன் எனக் கூறிச் சென்றான். இது குறித்து வ.சுப.மாணிக்கம், “தனிமையை நினைத்துப் புலம்பும் மனைவிக்குக் கார், இளவேனில் முதலான பருவங்கள் தூபமிட்டாற்போலத் துன்பத்தைப் பெருக்கும். தலைவி பருவம் கண்டழிதல் எனும் இவ்வொரு துறைமேல் 58 பாக்கள் உள. கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்று ஆறு பருவங்கள் இருப்பினும் காரும் இளவேனிலுமே கணவன்மார் வீடு திரும்புவர் என்று மனைவிமார் வரவு பார்த்திருக்கும் பருவங்களாம்.

காலமெனும் பெருந்தோழி கடமை என்னும் விசிறி கொண்டு வீச, தனிமைத் துயரைத்தலைவி ஒருவாறு ஆற்றியிருத்தல் உண்டு. எனினும் தலைவன் குறித்த பருவக்கூத்து ஆடியும் அசைந்தும் வனப்போடு வருங்காலை அவளுக்கு உறக்கம் என்பது வராது. காமவுணர்வு என்னும் அரும்பு முனைகள் தவிர்த்து அவளைக் கொல்லும்”²⁵ என்று கூறும் கருத்து ஈண்டுப் பொருத்தமானது. “அவ்வகையில், தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்தது. ஆனால் அவன் மட்டும் வரவில்லை. ஆதலால் தலைவியின் அவலம் அவளைத் தன் நெஞ்சிடம் பதின்மூன்று பாடல்களில் பேச வைக்கிறது.”²⁶

தலைவன் ஒருவன் தன் வேந்தன் காரணமாகப் பகைமேற் சென்றான். அவன் தலைவியிடம் கார் காலத்தில் வந்துவிடுகிறேன் எனக் கூறிச் சென்றான். அவன் குறித்த கார்காலம் வந்தவிடத்துத் தன் நெஞ்சிடம், கார் காலம் வந்துவிட்டது. அந்தக் கார்காலத்தில் திரும்புவதாகக் கூறிய தலைவனோ, பகைவர்கள் பணிந்து

தரும் திரைப்பொருளுக்காகக் காத்திருக்கிறான். அவன் காத்திருக்கும் முயற்சி என் தோளின் அழகிய நிறத்தைத் தொலைத்தது. என் மேனி முழுவதும் பீர்க்கம்பூவைப் போன்ற பசலை படரவும் செய்தது எனப் புலம்பினாள். இதனை,

“..... கார் செய் தன்றே
பகைவெம் காதலர் திறைதரு முயற்சி
மென்தோள் ஆய்கவின் மறையப்
பொன்புனை பீரத்து அவலசெய் தன்றே”²⁷

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும்.

மேலும் ஐங்குறுநூற்றில் பிறிதொரு தலைவி தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நம் தலைவன், வேந்தனுக்குப் போர்த்தொழில் உதவியாகப் பிரிந்து சென்றான். அவன் குறிப்பிட்ட காலத்தில் திரும்பி வருவதாக முன்மொழிந்தான். அந்தக் காலம் வந்துவிட்டது; ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. மாறாகப் பாசறையில் இருந்து வந்தவர்கள் கூறிய செய்தி கேட்டுப் பொறுமை இழந்தேன்”²⁸ என வருந்தினாள்.

தலைவன் பொருள் தேடுதல் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றான். அவன்தன் தலைவியிடம் மாலைக் காலத்தில் திரும்பிவருவதாகக் கூறிச்சென்றான். அவன் கூறிய மாலைக் காலம் வந்தவிடத்துத் தன் நெஞ்சிடம், கொக்கினது புறமுதுகினைப் போன்ற ஆம்பல் மலர்களும் குவிந்தன. இப்போது மாலைக்காலமும் வந்தது அந்த மாலைக் காலம் வாழ்க. இங்ஙனம் வந்தது, மாலைக் காலம் மட்டுமன்று; அதன்பின்னர் வரும் யாமமும் வந்துவிட்டது. ஆனால், தலைவன் மட்டும் வரவில்லை என ஒரு தலைவி மாலை நேர வரவு குறித்து வருந்தியமையைக்

குறுந்தொகையில் உள்ள

“.....

வந்தன்று வாழியோ மாலை

ஒருதான் அன்றே கங்குலும் உடைத்தே”²⁹

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

பொருள் தேடச் சென்ற மற்றொரு தலைவன் இளவேனில் பருவத்தில் திரும்புவதாகக் கூறிச் சென்றான். அந்தப் பருவம் இப்போது வந்துவிட்டது அவன் மட்டும் வரவில்லை. இதுகண்ட தலைவி ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே இளவேனில் பருவம் தொடங்குமுன்னர் யான் வந்து சேர்வேன், அதுவரை ஆற்றியிருக்க எனத் தேற்றிச் சென்ற நம் தலைவன் இன்னும் வரவில்லை பெண்குயில் தனது இனிய குரலில் தன் ஆண் துணையை அழைக்கிறது. தென்றல் காற்று மணற்பரப்பை வாரி இறைப்பதற்குக் காரணமான இளவேனில் பருவம் வந்துவிட்டது. யான் எங்ஙனம் இந்தப் பருவத்தில் ஆற்றியிருப்பேன்”³⁰ எனப் புலம்பினாள். இது போன்று தலைவனின் பிரிவு காரணமாகத் தலைவி புலம்புதலைக் குறிக்கும் வகையில் மேலும் ஒன்பது பாடல்கள் அமைந்து காணப்பெறுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.”³¹

இச்செய்திகளின் வழி, தலைவியின் நெந்த நிலை உணரப்பெறுகிறது. யான் நடுங்கும் நெஞ்சினை வைத்துக்கொண்டு எங்ஙனம் துன்பமின்றி வாழ்வேன் எனப் புலம்பும் நிலை காணப்பெறுகிறது. பாசறையில் இருக்கும் தலைவனை நினைத்துப் புலம்பும் நிலை மிகுந்த துன்பத்திற்குரியதாகும். இது பாசறையிலிருந்து தலைவன் புலம்பும் நிலையோடு ஒப்பிடுதற்குரியதாகும். தலைவன்,

தலைவி கூற்றுக்களில் பருவம் குறித்த எண்ணம் ஒரே தன்மையையே உண்டாக்குகிறது என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

பருவக் கழிவின்கண் நெஞ்சிடம் பேசல்

பொருள் காரணமாகப் பிரிந்த தலைவன் கார், இளவேனில் பருவங்களில் வருவதாகக் கூறிச்சென்றான். ஆனால் அந்தப் பருவம் கழிந்த பின்பும் வரவில்லை. இதனால், தலைவி மிகுந்த வருத்தத்திற்கு உள்ளானாள். இந்த நிலையில் தலைவி ஐந்து பாடல்களில் பேசுகிறாள். பிரிந்து சென்ற தலைவன் பருவம் கழிந்தும் வாராமையால் கலக்கம் அடைந்த தலைவி தன் நெஞ்சிடம், கொத்தாகக் காய்க்கின்ற கொன்றை மரத்தினது பழங்கள் உதிர்ந்தன. அதிர்கின்ற மழையை ஏற்றுக்கொண்டமையால் குளிர்ந்த மலர்களும் உதிர்ந்தன. தலைவன் பிரிந்தமையால் தமது பேரழகை இழந்து, பசலை பாய்ந்தது. இத்தகைய துன்பத்தினை எங்ஙனம் ஆற்றுவேன். எனப் புலம்புவாள். இதனை,

“ ”

பாணர் பெருமகன் பிரிந்தென

மாண்நலம் இழந்த என் கண்போன்றனவே”³²

எனும் பாடலடிகள் சுட்டும்.

ஐங்குறுநூற்றில் பிறிதொரு தலைவி தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, மாலை நேரம் வந்து கழிந்தது. ஆனால், மாலையில் வருவதாகக் கூறிச்சென்ற தலைவருடைய தேர் வருகின்றது என்ற உரைதான் வந்தபாடில்லை”³³ என வருத்தமுறுவதும் சுட்டத்தக்கது.

தலைவன் இளமையின் நிலையாமையையும், முதுமையின் தளர்ச்சியையும் வாழ்நாள் அளவுகளை முன்கூட்டி அறியாத்

தன்மைகளையும் எடுத்தோதினான். இளமை எய்தியபோது அதனால் பெறலாகும் இன்பத்தைப் பிரிவு இன்றிக் கூடியிருந்து நுகர்ந்து வாழ்தலே சிறப்பான வாழ்வு என அறிவுறுத்தினான். இத்தகைய பிரிவருமை கூறியது பிரிவு உண்மையை உணர்த்தற்கு என்பதை நினைவாத தலைமகள், இளமை மிகுதியால் பிரியமாட்டான் என நினைத்தாள். பின்பு, சிறிது காலத்திற்குள் கடமையை முன்நிறுத்திப் பிரிந்துசென்றுவிட்டான். அப்பிரிவினை ஆற்றாத தலைமகள் தன் கற்பின் திண்மை காரணமாக ஒருவாறு தேறியிருந்தாள். இருப்பினும், “பிரியேன் என்ற சொல் பொய்க்குமாறு பிரிந்த தலைவன் செயல் குற்றமாதலை எண்ணி வருத்தமுற்றாள். இதனால் புள்ளி பொருந்திய கரிய கண்களையுடைய விருப்பம் பயக்கும் நம்முடைய பெரிய முலைகள் அழுந்துமாறு தழுவி, கழிவனவாகுக நம்முடைய நாட்கள் என்ற சொல்லும் பொய்த்தது”³⁴ எனச் சொல்லி வருந்தினாள்.

பொருள்தேடச் சென்ற தலைவன் ஒருவன் இளவேனிற்காலத்தில் வருவதாகக் கூறிச்சென்றான். ஆனால் இப்பொழுது இளவேனிற்காலம் முடிந்து முதுவேனிற்காலம் வந்துவிட்டது. தலைவன் மட்டும் வந்தபாடில்லை. இதுகண்ட தலைவி ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, இளவேனிற் பருவம் கழிந்து முதுவேனிற் பருவமும் வந்துவிட்டது. ஆனால், நம் தலைவன் நம்மை மறந்துவிட்டாற்போன்று வரவில்லை. பூவினை விட்டுப்பிரிந்த வண்டு வலிந்து செல்வது போல் என் நிலை உள்ளது”³⁵ எனப் புலம்பினாள்.

நல்ல வெயில் காலத்தில் பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் “கார் காலத்தில் வந்துவிடுகிறேன். நீ ஆற்றியிரு எனக் கூறிச்சென்றான்.

ஆனால், அவன் குறித்த காலம் வந்து கழிந்தது; அவன் மட்டும் வரவில்லை. இதுகண்ட தலைவி, தன் நெஞ்சிடம் கார்கால வரவால் நிலம் குளிர்ந்து காணப்பெற்றது. கொன்றை மரங்கள் அழகிய பூக்களைப் பூத்து நின்றன இதனை நம் தலைவரும் காண்பார். காண்கின்ற வழி விரைந்து திரும்பிவிடுவார்; அவர் வந்தபாடில்லை ஆதலால் துன்பம் மிகுந்து நிற்கின்றது. இச்செயலுக்கு யான் என் செய்வேன் என வருந்தியமையை,

“இழைஅணி மகளிரின் விழைதகப் பூத்த

நீடுசுரி இணர சுடர்வீக் கொன்றைக்

காடுகவின் பூத்த ஆயினும்.....

தாஅம் தேரலர் கொல்லோ சேய்நாட்டு

.....

வழங்கு அருங்கானம் இறந்திசினோரே?”³⁶

எனும் அடிகள் மொழியும்.

இவற்றால், பருவம் கழிந்த நிலை தலைவியின் உள்ளத்தில் மிகுந்த துன்பத்தை உண்டாக்குவதை அறியலாம். அதன் வழி ஆற்றாமையும் தோன்றுகிறது. இவை இரண்டும் சேர்ந்து தலைவியை நிலைதடுமாற வைப்பதாகக் கருதலாம்.

பிரிவிடை ஆற்றாமை கூறல்

பொருள் மற்றும் ஆள்வினை காரணமாகத் தலைவன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். அவன் சென்ற பிரிவினை ஆற்ற முடியாமல் தலைவி மிகுந்த வருத்தத்திற்குள்ளானாள். அந்த ஆற்ற முடியாத துன்பத்தினைத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நீர்நிலைகளில் உள்ள மாமரத்தின்

இளந்தளிரைப் புயல் காற்று வீசி அசைப்பது போல என் உள்ளமும்
மேன்மேலும் துன்பப்பட்டு ஆற்றாமையால் வருந்துகிறது. இந்த
நிலையில் தானே சாயும் மரத்தைத் தடி கொண்டு அடிப்பது போல,
அல்லல் பட்டு நிற்கும் யான் கார் காலத்தில் மேலும் துன்பமுற்று
நிற்கிறேன். இத்துயரை யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவேன்”³⁷ எனப் புலம்பி
நிற்பது இவண் சுட்டற்குரியதாகும்.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி தன் நெஞ்சிடம், வேனிற் பருவத்தில்
குயில்கள் விடாது கூவுகின்றன. அந்த ஓசையானது, அறிவுடைய
நன்மக்களே! கூடி உறையும் நீவிர் உங்களின் காதலியைப் பிரிந்து
செல்லாதீர் என உரைக்கிறது. அங்ஙனம் குயில்கள் கூறும் உரை நம்
தலைவருக்கும் கேட்டிருக்கும். அவரையும் தனிமைத் துன்பம்
வருத்தியிருக்கும். இருந்த போதிலும் நம்மைப் பிரிந்துவிட்டார்.
கூடியிருந்து பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும், பிரிந்து சென்று பெறும்
பொருள் தலைவர்க்குச் சிறந்ததாயிற்று. ஆதலால் தான் நம்மை விட்டுப்
பிரிந்து சென்றுவிட்டார் என வருந்தியமையை,

“ நில்லா வாழ்க்கை இட்டு

அகறல் ஒம்புமின், அறிவுடை யீர்என

கையறத் துறப்போர்க் கழறுவ போல

மெய்யுற இருந்து மேவர நுவல

இன்னாது ஆகிய காலை, பொருள் வயிற்

பிரியல் ஆடவர்க்கு இயல்புஎனின்

அரிதுமன் றம்ம, அறத்தினும் பொருளே”³⁸

எனும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

மேலும், தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்தான். அங்ஙனம் பிரிந்த தலைவன் சென்ற வழியின் கொடுமையினை நினைத்த தலைவி தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, இலவமரம் முட்கள் பொருந்திய அடிமரத்தை உடையது. அதன் பூக்கள் ஒளி பொருந்தியவை. வானத்தில் இடி இடிக்கும் போது, எழுகின்ற மின்னல்போல இலவ மரத்தின் பூக்கள் நிலத்தில் உதிர்ந்து கிடக்கும். அத்தகைய காட்டுவழி பலகிளைவழிகளை உடையது. அதனைக் கடந்து சென்ற தலைவர் நீங்காத பெருந்துன்பத்தைத் தந்துவிட்டார்”³⁹ எனப் புலம்பினாள்.

தலைவன், பிரியமாட்டேன் என்று சொல்லியிருந்தான். இருந்தபோதிலும் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். இதனால் மனம் வருந்திய தலைவி தன் நெஞ்சிடம், பாலை நிலத்தைக் கடந்து நம் தலைவர் சென்றுவிட்டார். அவர் சென்றதால் அழகு குன்றியது; பொறுக்கமுடியாத துயரத்தால் உடம்பு மெலிந்தது; பெரிய தோளில் அணிந்த அணிகலன்கள் நெகிழ்ந்தன. நம் மனத்தில் எழுந்த காதல் விருப்பத்தை முற்றிலுமாகக் கொன்றுவிட்டார் என்பதனை,

“ஆய்நலம் பசப்ப அரும்படர் நலிய

வேய்மருள் பணைத்தோள் வல்லிழை நெகிழ

நசைநனி கொன்றோர் ”⁴⁰

எனும் ஐங்குறு நூற்று அடிகள் கூறும்.

தலைவனின் பிரிவால் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் கலங்கி மெலிவுற்ற தலைவியை நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று இனங்காட்டுகிறது. அவள் தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, வெஞ்சின வேந்தனின் படை அந்த ஊரைப் பாழ்படுத்தியது. அந்த ஊரில் வாழ்ந்த மக்கள் அனைவரும்

வேறு ஊருக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். தனி மகன் ஒருவன் அவ்வூரைக் காவல் செய்தான். அத்தகைய தனி மகன்போல என் உடல் இவ்வூரில் தலைவன் மீண்டும் வந்து சேர்வான் எனும் நம்பிக்கையில் காத்துக் கிடக்கிறது”⁴¹ என வருந்திக் கூறுவாள்.

பொருள் காரணமாகத் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்தான். பிரிந்தவன் நீண்ட காலமாகியும் திரும்பி வரவில்லை. இந்தப் பிரிவாற்றாமையால் அறிவு மயங்கிய தலைவி, தன்னெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, காலைப் பொழுதில் வெள்ளாங் குருகுகள் தம் சிறகினை விரித்துப் பறந்து வந்து ஆரவாரம் செய்து அமர்ந்திருக்கும். அச்சமயம் முன்பனிக் காலம் வந்து சேர்ந்தது. இக்காலகட்டத்தில் நம்முடைய மேனியைப் பசலைநோய் கவர்ந்துண்டு வருத்தியது. அங்ஙனம் அடையும் வருத்தத்தை, நம் தலைவர் அறியவில்லை. அவ்வாறு அறிந்திருந்தும் நம் மனத்தின் மென்மைத் தன்மை போன்ற மென்மைத் தன்மை அவர் மனத்தில் இல்லாமல் போயிற்று. காதல் வயப்பட்ட நம் போன்ற பெண்கள் உலகு பற்றி அவர் நெஞ்சத்துள் நினையவில்லை. அவர் உள்ளத்தை யான் எங்ஙனம் அறிந்துகொள்வேன்?”⁴² எனத் தலைவி அஞ்சுவதை அகநானூறு, நற்றிணை ஆகியவற்றில் காணமுடிகின்றது. இதில், பிரிந்த தலைவன் குறித்த காலத்தில் திரும்புவான் என்பது தலைவியின் நம்பிக்கை. அவன் வாராதபோது அவள் மனத்தில் அச்சம் தோன்றுகிறது. “நம்பிக்கை விருப்பத்தை நோக்கி அமைவது. அச்சம் உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொண்ட மனநிலையை உணர்த்துவது. இவை இரண்டும் அவற்றின் குறிக்கோளை மிகைப்படுத்திக் காட்டும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை”⁴³ என்னும் கருத்திற்கிணங்க, நம்பிக்கை, அச்சம் ஆகிய இரண்டும் ஒருசேர மனத்தை வாட்டும்போது மன ஊசல் மிகுவது

இயல்பாகிவருகிறது. தலைவனின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்து ஏமாந்தவிடத்து நெஞ்சம் அதிர்ச்சியைத் தாங்காமல் உடல் வாயிலாகப் பசந்து காட்டுகிறது.

“அச்ச உணர்வால் மனம் செயலிழந்தபோது தோல் வெளுக்கிறது” என்று டார்வின் குறிப்பிடுவார். இக்கூற்றிற்கு அரண்செய்யும் வகையிலேயே அகநானூறு, நற்றிணைப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன எனக் கருதலாகிறது.

தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றுவிட்டான். அங்ஙனம் சென்றபின் தன் உள்ளத்தையும் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். ஆதலால் வருத்தமுற்ற தலைவி தன் நெஞ்சைப் பார்த்து உரைக்கின்றாள். “நெஞ்சே, நீ மலைநாடனோடு சென்றுவிட்டாய். அங்ஙனம் சென்ற நீ திரும்பி வராமல் அங்கேயே தங்கி விடுவதானால் எனக்குக் கூறுக. அவ்விதம் நடந்தால் யான் இறந்துபடுதல் உறுதி”⁴⁵ என வருந்திக் கூறினாள்.

வேந்தனின் போர் ஏவல் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றான் தலைவன். அங்ஙனம் சென்றவன் போர் முடிவுறாமையால் இன்னும் திரும்பிய பாடில்லை. அதனால் வருத்தமுற்ற தலைவி தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, பெருஞ்சின வேந்தனும் பாசறையை வெறுத்துவிடுவான் அல்லன். நம் மலைநாடனிடமிருந்தும் தூது மொழிகள் வந்தபாடில்லை. துன்பத்தைத்தரும் வாடைக் காற்று மட்டும் நமக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. யான் என்ன நிலை அடைவேனோ அறியேன்”⁴⁶ எனப் புலம்பினாள்.

இவற்றின் வழி, தலைவனின் பிரிவுத் துன்பத்தை ஆற்றாத பல்வேறு தலைவியரின் மனநிலைகளை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

காமம் மிகுந்த கழிபடர் கிளவி

தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து போயினான். அந்தப் பிரிவுத் துன்பத்தால் தலைவி மிகுந்த வருத்தத்திற்கு உள்ளானாள். அந்த வருத்தமிகுதியால் காமம் அவளைப் பற்றிக்கொண்டது. அதனால், தலைவன்மீது கொண்ட ஏக்கத்தால் பலவாறு புலம்பலுற்றாள். இதனை, “காம உணர்வு மிகுதிப் பட்டதால், துன்ப மிகுதியில் தனக்குத் தானாகவோ, பிற அஃறிணைப் பொருளைப் பார்த்தோ, புலம்புவது”⁴⁷ என்னும் கூற்றால் அறியமுடிகின்றது. “காம மிகுதியால் துன்பமிக்க சொல்”⁴⁸ என்னும் கூற்றும் இங்கு இணைத்து நோக்கத்தக்கது. காமம் மிகுந்த கழிபடர் கிளவியில் தலைவி தன் நெஞ்சிடம் கூறுவனவாக நான்கு பாடல்கள்”⁴⁹ அமைந்துள்ளன.

தலைவனின் மிகுந்த காமத்தை, “திங்கள், பொங்குதிரைப்புணரி, பூங்கானல், மடலவிழ் தாழை, அன்றில், யாழிசை முதலியன மேலும் பெருக்குகின்றன.”⁵⁰ ‘காமத்தைக் களைவார் இல்லையே’ என்ற மனக்குமுறல் தலைவியின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் காணப்பெறுகின்றது. தலைவியின் வேட்கை பெருகிய நிலையைத் தன் நெஞ்சிடம்,

“நிலவே, நீலநிற விசம்பில் பல்கதிர் பரப்பிப்

பான்மலி கடலில் பரந்துபட் டன்றே

ஊரே, ஒலிவருஞ் சும்மையொடு மலிதொகுபு ஈண்டிக்

கலிகெழு மறுகின் விழவு அய ரும்மே

கானே, பூமலர் கஞலிய பொழிலகந் தோறும்
தாம் அமர் துணையொடு வண்டுஇமி ரும்மே
யானே, புனைஇழை நெகிழ்ந்த புலம்புகொள் அவலமொடு
கனையிருங் கங்குலுங் கண்படை இலமே
அதனால், என்னொடு பொருங்கொல்இவ் வுலகம்
உலகமொடு பொருங்கொல்என் அவலமுறு நெஞ்சே”⁵¹

எனும் பாடலடிகள் தலைவி ஒருத்தியின் மிகுந்த காம உணர்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இதனை வலியுறுத்தும் வகையில், “சுற்றுப்புறக் காட்சிகள் விடாது தாக்கினாலும், காமம் சுரந்து நெஞ்சிற் பரவி அலைத்தாலும் தலைவி நாண்விடாள். ஊரறிய உணர்ச்சியைக் காட்டாள். தனக்குத் தானே ஆறுதல் அடைவாள்; இது ஐந்திணைநெறி”⁵² என்னும் கூற்றும் அமைவதாக எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இதன்வழி, தலைவி ஊரறியத் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாது, தனக்கு வருத்தம் மிகுவதற்கான சூழ்நிலைகளைத் தன் நெஞ்சிடமே கூறி, அவலத்தை வெளிப்படுத்துகிற நிலை புலனாகிறது.

தலைவன் பிரிந்து சென்றான். அவனை நினைத்து வருந்திய தலைவி, அஃறிணைப் பொருள்களின் செயல்பாட்டைப் பார்க்கிறாள். அதனைத் தன் வாழ்க்கை நிகழ்வோடு ஒப்பிடுகிறாள். அதனால் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, கடம்ப மரத்தில் வளைந்த சிறகுகளை உடைய பறவைகள் கூடுகட்டியுள்ளன. அக்கூட்டில் குஞ்சுகளும் உள்ளன. அக்குஞ்சுகளுக்கு வேண்டிய இரையினைத் தேடித் தாய்ப்பறவை சென்றுள்ளது. அக்காலத்தில் சூரியன் மறைய, தாய்ப்பறவை

இரையினைத்தன் அலகில் கவ்விக்கொண்டு விரைந்து செல்கிறது. ஆக, அவை இரங்கத் தக்கன”⁵³ எனத் தலைவி தன் தலைவனின் மீது கொண்ட மிகுந்த காமத்தை எடுத்துரைக்கின்றாள் மேலும். “பிரிந்த பறவை வந்தது ஆனால் பிரிந்த தலைவன்^{வந்தான்} என்பது கருத்து. இரை கொண்டமையால் பறவை மீண்டு தந்தது. பொருள்தேடிப் பெறாமையால் தலைவன் வரவில்லை என்பதும் இப்பாடலில் குறித்த கருத்தாகும். இரை தேடுவதற்காக அகன்ற வானத்து நீண்ட வழிச் செல்லும் பறவையும் இரங்கத்தக்கது பிரிந்து தனித்து இருக்கும் தலைவியும் இரங்கத்தக்கவள் என்பது இப் பாடலில் குறிக்கப்பட்டதாகக் கருதலாம்”⁵⁴ எனும் கருத்தும்,⁵⁵ ண்டு நோக்கற்பாலது காமமிகுதியின் காரணமாகத் தலைவி தனித்திருக்கும் போது மட்டும் அல்லாது தலைவனுடன் சேர்ந்திருக்கும் காலத்திலும் தன் நெஞ்சிடம் பேசும் தன்மை பெற்றிருக்கிறாள். இதற்குச் சான்றாக,

“குக்கூ என்றது கோழி அதனெதிர்

துட்கென் றன்று என் தூய நெஞ்சம்

தோள்தோய்க் காதலர்ப் பிரிக்கும்

வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே”⁵⁵

எனும் பாடலடிகளைக் குறிப்பிடலாம். இதில், தலைவியின் தோளை அணைந்திருந்த தலைவனைப் பிரியச் செய்யுமாறு தலைவி பூப்பு எய்தியமை, அவளது நெஞ்சைத் தடுமாறச் செய்தது. “பூப் பெய்திய பெண்கள் மூன்று நாள்கள் உறவு கொள்ளார்”⁵⁶ என்னும் கூற்றும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கதாகிறது. ஆதலால், தலைவி நெஞ்சு வருந்துகின்றது. ‘அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்’ என்ற விதியாதலால் பூப்பெய்தியது “கோழி கூவியது” என உரைக்கப்பெறுகிறது என்றும்,

தலைவனின் அணைப்பை எஞ்ஞான்றும் விரும்புவது வெளிப்பட உரைக்க இயலாதது என்பதால், தலைவியின் எண்ணமாக இவ்விருப்பம் வெளிப்படுகிறது”⁵⁷ என்னும் கூற்று இங்கு பொருந்தத்தக்கது. இக்கூற்றுகளால், காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவிகளில் தலைவி தன் நெஞ்சின் பல்வேறு மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிற நிலை புலனாகிறது. மேலும், இவை பிரிந்த தலைவன் தன்னைத் துறந்துவிட்டான் என்னும் ஐயம் தலைவியின் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பரத்தமையும் நெஞ்சம்

சங்க இலக்கியங்களில் பரத்தமை ஒழுக்கம் கடியப்படாத ஒன்றாக இருந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற திருமணக் கோட்பாடு சமுதாய அமைப்பில் தலைமை பெறத் தொடங்கியதால்.மரபுபடி ஒரு ஆடவன் ஒரு பெண்ணையே மணந்து கொள்ளும் நிலை சமுதாயத்தில் இலட்சிய வழக்காக அமையத் தொடங்கியது சமுதாய உண்மை நிலைக்கும் இலட்சிய கோட்பாட்டிற்கும் இடையே உள்ள இம் முரண்பாட்டால் திருமண வாய்ப்பில்லாத வரைவின் மகளிர் என்ந பொதுப் பெண்டிர் வீரயுக சமுதாயத்தில் ஒரு தனி அங்கமாக உருப்பெறத் தொடங்கியது”⁵⁸ என்னும் கூற்று சங்க காலத்தில் பரத்தையினம் மிகுந்ததற்கும், கடியப்படாததற்கும் உரிய காரணத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. தலைவன் தனது கற்புவாழ்வில் தன் தலைவியைத் தவிர்த்து, இற்பரத்தை, காதற்பரத்தை சேரிப்பரத்தை எனப் பலருடன் தொடர்புகொண்டுள்ளமையும் குறிக்கத்தக்கது. இப்பரத்தையர் தன்னுடைய கட்டுடலால் தலைவனைக் கவர்ந்திழுப்பர். தலைவனும், தலைவி கருவுற்று இருக்கும் போதும், தலைவியின் குழந்தைப்

பேற்றின்போதும், தலைவிக்குச் சிறிது இளமை கழிந்த பிறகும் பரத்தையரை நாடிச் சென்றான். தன் தலைவன் பரத்தையரிடம் சென்று வருகிறான் என்பதனை அறிந்த தலைவி, அவன்மீது மிகுந்த கோபம் கொள்வாள். சில நேரங்களில் நேரடியாகவும் சினம் அடைவாள். வேறுசில நேரங்களில் தன் மகனைத் திட்டுவதுபோல் கடிந்துரைப்பாள். மற்றும் சில இடங்களில் வாயில் நேர வருபவர்களிடத்து அவன் செயல்குறித்துப் பேசுவாள். இங்ஙனம் தலைவி கோபம் கொள்ளுமிடத்துச் சில மாந்தர்களிடம் பேசுவதுபோல் தன் நெஞ்சிடம் பேசும் முறையும் உண்டு. இங்ஙனம் தலைவி தன் நெஞ்சிடம் எட்டு”⁵⁹ இடங்களில் பேசுகிறாள். இவற்றின் சூழல்களை, வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும், வாயில் மறுத்தலும் நெஞ்சும், வாயில் ஏற்றலும் நெஞ்சும், புதல்வனும் நெஞ்சும் எனப்பகுக்கலாம்.

வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும்

தலைவன் பரத்தையரிடம் சென்றான். பின்பு தலைவியை நாடி வந்தான். தலைவி மிகுந்த கோபம் கொண்டாள். அதனால் உழையர்கள் அவளின் கோபத்தைப் போக்கி வாயில் நேர்ந்தனர். சில நாட்கள் கழிந்த பிறகு, தலைவன் மீண்டும் பரத்தையருக்குப் பல விதச் சிறப்புச் செய்தான் என்பதைக் கேள்வியுறுகிறாள். அதனால் கோபம் கொண்ட தலைவி தன் நெஞ்சிடம், தலைவனது ஊர், கரையில் வளரும் வேழம் கரும்பு போலப் பூக்கும் நீர்த்துறைகளை உடையது. அத்தகைய ஊரை உடைய தலைவன் கொடுமையை நாம் மிகவும் ஆற்றியிருப்போமாக! என்னுடைய பெரிய மென்மையான தோள்கள் பொறுமையில் தோற்று மெலிந்துள்ளன. அங்ஙனம் மெலியவில்லை என்றால் ஆற்றாமையின் காரணமாக என் உடம்புக்கு அழிவு ஏற்பட்டுவிடும் என்பதனை,

“கரைசேர் வேழம் கரும்பில் பூக்கும்
துறைகேழ் ஊரன் கொடுமை நன்றும்
ஆற்றுக தில்ல யாமே
தோற்க தில்லஎன் தடமென் தோளே”⁶⁰

எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலடிகள் விளக்கும். இதில், தலைவியின் ஆற்றாமை வெளிப்படக் காணலாம்.

வாயில் மறுத்தலும் நெஞ்சம்

தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையிடம் சென்றான். அங்குப் பலநாட்கள் தங்கிப் பிறகு தலைவியை நோக்கி வந்தான். தலைவியோ மிகுந்த கோபம் கொண்டாள். அதனால் தலைவன் வாயில்களின் உதவியை நாடினான். அந்த வாயில்கள் தலைவியின் கோபத்தைப் போக்க முயன்றனர். ஆனால் தலைவியோ அவர்களிடமும் மிகுந்த கோபம் கொண்டுவிட்டாள். பிறகு தலைவி தன் நிலை குறித்துத் தன் நெஞ்சிடம், தலைவனது நீர்த்துறையோ, பிரப்பங்கொடியின் முற்றி வளைந்த கனியைப் பக்கத்தில் உள்ள குளத்து மீன்கள் எளிதில் கவ்வித் தின்னும் தன்மை கொண்டது. ஆதலால், நீ அவனுடைய மனைவி என்ற உரிமை காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டால், உனது மனத்துயரம் மேலும் பலவாக உயர்ந்துநிற்கும். அது மட்டுமின்றி, தலைவனுக்கு நீ இன்னார் இனியாரென்று பாராது, ஈகை செய்யும் தன்மை படைத்த உயர்ந்த தேர்ப்படைகளைக் அதியமான் படையெடுத்துச் சென்ற ஊர் இரவு நேரங்களில் உறக்கமின்றிக் காணப்பெறுவது போன்று நீ உறங்கும் நாட்கள் சிலவாகத்தான் இருக்கும் என்பதனை,

“தண்துறை ஊரன் பெண்டினை யாயின்
பலவா குகநின் நெஞ்சில் படரே

.....

கொன்முனை இரவு ஊர் போலச்

சிலவா குகநீ துஞ்சும் நாளே”⁶¹

எனும் குறுந்தொகை அடிகள் உணர்த்தும். இதில், தலைவி வாயில் மறுத்த நிலை புலப்படுகிறது.

வாயில் ஏற்றலும் நெஞ்சும்

தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டான். அதனைத் தலைவி அறிந்திருக்க மாட்டாள் என நினைத்து வீடு திரும்பினாள். ஆனால், தலைவி அதனை அறிந்து அவனோடு ஊடி, உறழ்ந்து நின்றாள். அச்சமயத்தில் வந்த தோழி, “மான்நோக்கு உடையவளே! உன்னை அழவைத்துப் பிரிந்தவன் நாணமில்லாதவனாகவே தொடர்ந்து இருந்து வருகிறான். அவன் இவ்வாறு இருக்கும் போது அவனிடத்தில் கோபம் கொண்டு வருந்தி நிற்பதால் யாது பயன்” எனக் கூறித் தலைவியின் ஊடலை நீக்கினாள். தலைவியின் மிகைப்பட்ட ஊடல் தலைவனைத் திருத்துவதற்கு மாறாகத் தலைவனின் பரத்தமையை ஊக்குவிக்கும் என்று தோழி கணிப்பதால் தலைவியை வாயில் நேரத் தூண்டுகிறாள்.

இந்நிலையில் தலைவி தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, நாம் இனிக் கண்ணீர் விடுதலை நிறுத்தவும், உறக்கம் இல்லாமையை நீக்கவும் வேண்டும். இ.ந்த நிலையில் இதற்கு மேலாக நாம் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்ற நிலையை யாம் அறியோம், என்று சொல்லி நிற்கும் இந்தத் தோழியின் தகைமையைக் கண்டு விட்டாயல்லவா?”⁶² எனத் தலைவி கூறுவதைக் கவித்தொகைப் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

புதல்வனும் நெஞ்சும்

தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று மகிழ்ந்து வந்தான். பின்பு தலைவியின் ஊடலைப் போக்கப் பல வாயில்களை அனுப்பிப் பார்த்தான்; ஒன்றும் பயனளிக்கவில்லை. தன் மகனை வாயிலாக்க முயன்றான். அந்த நிலையில் தலைவி, “தன் மகனை வாயிலாகக் கொண்டு தலைவன் வந்தால், தான் வாயில் மறுக்க இயலாதே”⁶³ என அஞ்சித் தன் நெஞ்சிடம் பேசும் இடங்களும் உண்டு. “அச்சம் என்பது தீமையை எதிர்பார்த்தல் அல்லது தீய அணுகுமுறை காரணமாக மனத்தை நடுங்கச் செய்யும் துன்ப உணர்ச்சி, அருவருப்பு இவற்றின் கலவையாகும்.”⁶⁴ என்னும் கூற்றும் இங்குக் குறிப்பிட்டு காட்டத்தக்கது. இருப்பினும், தலைவனின் பரத்தமை மீது கொண்ட அருவருப்பும், அவன் பிரிவைத் தாங்க இயலாத துன்ப உணர்ச்சியும் இணைந்து புதல்வன் வாயிலாக வரும்போது அச்சத்தை உண்டாக்குகின்றன. இந்தச் சூழலை மையமாக வைத்துத் தலைவி நடந்த நிகழ்ச்சியைத் தன்னெஞ்சிடம், வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சினைத் தனது என்று கருதிப் பார்க்கச் சென்ற நாரை அங்கேயே காலை தொடங்கி மாலைவரை தங்கும். அத்தகைய கடல் நிலத்தலைவன் நம்மவன். என் அன்பிற்குரிய புதல்வன் நம் தலைவனோடு வாராமல் தனியாக வருகிறான்.”⁶⁵ எனத் தலைவி வருத்தமுற்றாள். இதன் மூலம், தலைவன் இரவு, பகல் எனப் பார்க்காமல் நாள் முழுதும் தங்கி இருப்பான் எனப் புலம்பும் நிலை புலனாகிறது.

தெருவில் விளையாடி வருவதற்காகத் தோழியரோடு தன் புதல்வனை அனுப்பிய தலைவி அவன் மிகுந்த நேரம் கழித்து வரவே, தோழியரிடம் அது குறித்து வினவினாள். அப்பொழுது பரத்தை

வீட்டிலிருந்து தன் வீட்டிற்குத் திரும்பிய தலைவன் சற்று விலகி நின்று அவள் கூறுவதைக் கேட்டுவிட்டு, பிறகு வீட்டினுள் நுழைந்தான். அவனைக் கண்டு கோபத்தோடு தன் மகனிடம் பேசுவதைப்போல் நெஞ்சிடம், “அழகாகப் பேசும் பெண்கள் அணிவித்து அனுப்பிய அணிகலன்களைக் காட்டிக் கொண்டு எனக்கு முன்னால் வந்த மகன் மிகுந்த துன்பத்தை உண்டாக்கினான். அதுமட்டுமின்றி, இப்போது தந்தையும், மகளிர் செய்த வடுக்களைக் காட்டிக்கொண்டு வந்துநிற்பது, வெந்த புண்ணில் வேல் எறிவது போல இருக்கிறது” எனக் கூறி மேன்மேலும் வருந்தி நின்றாள். இதனை,

“அம்தீம் சொல் நல்லார் அணிந்த கலங்காட்டி
முந்தை இருந்து மகன் செய்த நோய்த்தலை
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றால்! வடுவொடு
தந்தையும் வந்து நிலை”⁶⁶

எனும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் சுட்டும்.

தந்தை அணிந்திருந்த வளையை மகன் அணிந்திருப்பதைக் கண்ட தலைவி மிகுந்த சினம் கொண்டாள். அதனால் தன் புதல்வனைத்திட்டுவது போலத் தன் நெஞ்சிடம், “இவன் நமக்குத் தொடர்பில்லாதவனின் நட்பு மகளிர் கொடுத்தவற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறானே. இவன் பெரிதும் வெறுக்கத் தக்கவன். சிறுவனே! யாரோ அயலாரிடம், அவர்கள் என்னை மதிக்காமல் தர, நீ வாங்கி அணிந்துகொண்ட மோதிரம் எங்கே? காட்டு. நறாம்பூவைப்போன்ற சிறந்த விரலுக்குப் பொருத்தமாக, ஆண் சுறாமீனின் உருவம் பொறித்த மோதிரத்தை அணிந்தவர்களுடைய கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். அது மன்மதனின் கொடியாகிய மீனைப் பதித்தது போல இவனுடைய

தந்தையின் மார்பு அலங்காரத்தில் பதித்து அவனை யான் அடிமை கொள்வேன் என்பதை இவ்வாறு அறிவித்திருக்கிறான்.

மகனே, நீ இதை ஏற்றுக் கொண்டாயோ? அயற்பெண்டிர் தந்த அன்பளிப்புகளுள் ஒன்றைப் பார்த்தேன்; முன் கற்ற பாடத்தைக் கொண்டு அடுத்துத் தவறு செய்யாதிருப்பது முறை. ஆனால் யான் இதை இவ்வாறே விட்டுவிடாமல் அடுத்த அன்பளிப்பு என்ன என்று அறிய விரும்புகிறேன். வெந்த புண்ணில் வேல் எறிந்ததுபோல் இவன் கையில் தந்தையின் கைவளை காணப்பெறுகிறது. இந்த வளையைத் தந்தவள் யார்? இதைத் தந்தவள் தன் அழகைப் பற்றிப் பெருமையோடு கூறிக்கொள்பவளாக இருக்கவேண்டும். அதனால் தலைவனுக்கு என்னிடம் உள்ள விருப்பம் மற்ற பெண்களிடம் ஏற்படுகிறதா எனப் பார்ப்போம் என்று கூறுகிறாள் போலத் தெரிகிறது. மேலும் இதை அணிந்துகொள் என்று உன்னிடம் சொன்னவர்தான்? அஞ்சாதே மகனே? உன்மீதும் தவறு இல்லை. உனக்கு இதை அணிவித்த மங்கையர்கள் மீதும் தவறில்லை. உன் தந்தையோ கோடைக் காலத்துத் தண்ணீரைப் போன்றுள்ளான். அத்தண்ணீரை அனைவரும் விரும்புவதுபோல் உன் தந்தையையும் பலரும் விரும்புகின்றனர். ஆக, அவனை யார் குற்றம் சொல்லமுடியும். அவனது மனத்தில் என்னைவிட மேலான இடத்தைப் பெற்றும்கூட என்னை எள்ளி நகையாடுவது போல் இவ்வளையை இவனுக்கு அணிவித்தவள் யார் என்று மனத்தில் துன்பத்தைச் சுமந்துகொண்டு கேட்டேனே; யான் தான் தவறு செய்துவிட்டேன்”⁶⁷ என வருந்தி மொழிந்தாள்.

தலைவி தன் மகனுக்குக் கோலம் செய்து, அழகுபார்த்து, விளையாட்டுக் காட்டியவாறு பாலை உண்ணச் செய்யும் பொழுது, பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து அங்குவந்த தலைவன் சற்று விலகி நின்று அவள் கூறியனவற்றைக் கேட்டான். பிறகு வீட்டினுள் வந்தான். உடனே அவன் மீது கோபம் கொண்ட தலைவி அவ்வுணர்ச்சியோடு தொடர்ந்து மகனுக்குப் பால்ஊட்ட முயன்றாள். அச்சமயத்தில் தன்னுள் புலந்து பேசுகிறாள் “செம்மலே அணிகள் பல அணிந்து, விளையாட்டுத் தேரை இழுத்துக்கொண்டு மெல்லமெல்ல அசைந்துவரும் உனக்குப் பாதங்கள் நோகும். சற்று என் கைக்கு வா? சிறிது பால் உண்ணலாம். மேலும், இசைப் புலவன் என்ற போர்வையில் வஞ்சனை எண்ணத்தை மறைத்துக் கேட்பார் வசப்படும்படி பேசும் திறமையுடைய பாணனைத் தூண்டிலாகப் போட்டுத் தான் விரும்பிய பரத்தையைத் தன் வசமாக்குவதையே தொழிலாகக் கொண்டு திரியும் உன் தந்தை பங்குக்குச் சிறிது பால் உண்.

அதுமட்டுமின்றி, அவருடைய பொய்ச் சூளை நம்பிக் கூடி, பிறகு அவர் கைவிட்டதனால் மிகவும் வருந்திப் பூப் போன்ற கண்ணில் நீர் ததும்ப உறங்காமல் இருக்கும் உனதாய்மார் பங்குக்குச் சிறிது பால் உண். மேலும், என் மகனைக் கொஞ்ச, இவர் வேகமாக வருகிறார்; இவரை யார் இங்கு அழைத்தார்? மகனே! இதுவரை என்னைத் தவிரப் பிறரைக் கூறி, அவர் பங்கை உண்க என்று கூற நீ மகிழ்ச்சியாக உண்டாய். இப்போது என் பங்கிற்குச் சிறிது உண். கோபித்தவர்களை மகிழ்ச்சியால் கூத்தாட வைத்து உண்ணுதலை நீ விரும்புவாய், அத்தகைய உனது ஆற்றலை யான் பாராட்ட, உனது செவிலித்தாயின் பங்குக்கு இதோ எஞ்சியிருக்கிற பாலை எல்லாம் உண்பாயாக”⁶⁸ எனக் கூறி வருந்தினாள்.

தலைவி, தன் மகன் எந்தக் குணங்களால் தந்தையைப் போன்று உள்ளான்; வேறு எந்தக் குணங்களால் தந்தையை ஒத்து இல்லை என்பதையும் சொல்ல முற்படுகிறாள். இதனைப் பரத்தையிடம் சென்று மீண்ட தலைவன், மறைந்து நின்று கேட்டான். பின்பு அவன் அவனிடம் சில ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறி ஊடல் தீர்க்க முயன்றான். இவ்வகையில் மகனை வாயிலாகக்கொண்டு அவள் ஊடல் நீங்கினாள்.

அச்சமயத்தில் தன்னெஞ்சிடம், நெஞ்சே, யான் நற்பண்புகள் அல்லாதவற்றை இடித்துரைக்க, மனிதப் பண்பில்லாதவன் பெற்ற இந்த மகன் யாரைக் கண்டு சிரிக்கிறான்? இத்துணை நாள் வாராத அவர் இன்று வந்து மறைந்து நின்று பிறகு என் முன்வந்தார்.மேலும் பெண்ணே! உனக்கு வருத்தம் உண்டாக்காத என் மீது தவறு உண்டோ? இவனை நீ வைத்துக்கொள்ளாமல் என்னிடம் தா என்றார். யான் கோபத்தோடு தடுத்தாலும் அறநெறியும் அன்பும் இல்லாதவர் பெற்ற மகன் மலைச்சாரலில் புலிக்குட்டி பாய்ந்தது போலத் தந்தையின் மார்பில் பாய்ந்தான்”⁶⁹ என மிகுந்த வருத்தமுடன் கூறினாள். தலைவன், தலைவியை இரந்து வாயில் பெற முடியாதபோது, தலைவியின் ஊடலைத் தணித்தற்குப் புதல்வன் சிறந்த வாயிலாகக் கருதப்பெறுகின்றமையால், புதல்வனைக் கொண்டு வாயில் பெற முயற்சிப்பதை இப்பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

இவற்றால், பரத்தையைப் பிரிந்து வாயில் வேண்டிப் புகுகின்ற தலைவனிடம் வாயில் மறுக்க இயலாத தலைவி தன் மனம் நைந்த நிலையையும், பரத்தையிடம் செல்லுதலைத் தவிர்க்க முடியாத தலைவனின் மன திட்பத்தையும் தன் நெஞ்சிடம் மொழியும் நிலை

புலனாகின்றது. சில இடங்களில் தலைவி தன்னிரக்கம் தோன்றக் கூற்று நிகழ்த்துகிறாள். வேறு சில இடங்களில் தலைவன் வாயில் வேண்டும்போது அவளால் மறுக்க இயலவில்லை. பின்னர் தலைவியுடன் சிறிது காலம் வாழ்ந்து, பின்பு பரத்தையிடம் தலைவன் செல்லுமிடத்து ஏற்படும் துன்ப உணர்வையும் அவளால் தடுக்க இயலவில்லை. மீண்டும் வந்த தலைவன் திரும்பவும் சென்றுவிடுவானோ என்ற அச்ச உணர்வே தலைவியின் வாயில் மறுத்தல் பாடல்களில் மேலோங்கி நிற்கின்றது. இதன் மூலம், தலைவி நெஞ்சொடுகிளத்தல் பாடல்கள் பெரிதும் துன்பியலாகவே அமைந்துள்ளமையை உணரலாம். “தொல்காப்பியர் பொருளியலில் துன்பம், இன்பம் என்னும் இரண்டையும் நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு ஒருபாற் கிளவிகள் தோன்றும் எனக் கூறியுள்ளார். ஆயின், சங்க இலக்கியத்திலோ துன்பத்தை நிலைக்களனாகக் கொண்ட பாடல்களே மிகுதியாகக் காணப்பெறுகின்றன. இன்பத்தை நிலைக்களனாகக் கொண்ட பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் மிகச் சிலவாகவே உள்ளன”⁷⁰ என்னும் கூற்றும் சிந்திக்கத்தக்கதாகிறது. மேலும், களவில் தலைவியின் நெஞ்சொடு கிளத்தலைப் பெரிதும் கேட்க முடியவில்லை. ஆனால், கற்பில் தலைவி தன் மனவுணர்வுகளை மறைக்காமல் வெளியிடுகிறாள். தலைவியின் நெஞ்சொடு கிளத்தல், களவில் குறைந்தும், கற்பில் மிகுந்தும் காணப்பெறுகிறது.

“தலைவியின் மனஉணர்வுகளை விளக்கிநிற்கும் ஐந்திணை உரிப்பொருள்களில், களவுக்குப் புணர்தலை ஒதுக்கி, கற்பிற்கு இருத்தல், ஊடல், பிரிதல், இரங்கல் ஆகிய நான்கு திணைகளின் உரிப்பொருள்களை ஒதுக்கியமைக்குக் களவில் தலைவியின் குரலைக் கேட்கும் வாய்ப்பு அருகியமை காரணமாகலாம்”⁷¹ என்னும் கருத்தும் ஈண்டுச்

சிந்திக்கத்தக்கது. “புணர்வுக்கு முன் தலைவி கூற்று நிகழாது. ஈண்டுக் குறிப்பின்றிக் கூற்று அருகியல்லதுவாராது”⁷² என்னும் இளம்பூரணர் உரையும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

எண்ணிக்கை குறைவுக்கான காரணம்

தலைவனைப் போன்று தனிமைச் சூழல் மிகுதியும் வாய்க்கப் பெறாமையால் தன் நெஞ்சிடம் குறைவாகவே பேசும் நிலை தலைவிக்கு ஏற்படுகிறது. இருப்பினும், சில செய்திகளைத் தன் தோழியிடமோ, பிற மாந்தர்களிடமோ கூற இயலாத நிலையில் உள்ளாள். ஆதலால், தன் நெஞ்சிடம் கூறுவதாக அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ள செய்தி அறியலாகிறது. இந்நிலையில் தலைவி தன்னெஞ்சை விளித்தல் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

தொகுப்புரை

தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் மொத்தம் ஐம்பது எனவும், அவை களவில் பதினொன்றாகவும், கற்பில் முப்பத்தொன்பதாகவும் அமைகின்றன எனவும், ஆய்வில் பகுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

களவில் தலைவி நெஞ்சொடு பேசுமிடங்கள், பகற்குறியும் நெஞ்சும், அலரும் நெஞ்சும், இற்செறிப்பும் நெஞ்சும், வரைவிடைப்பிரிவும் ஆற்றாமையும் என வகைப்படுத்திச் சான்றுகளுடன் ஆய்வில் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

பருவ வரவின்கண் நெஞ்சிடம் கூறல், பருவம் கழிந்தவிடத்து நெஞ்சிடம் கூறல், பிரிவாற்றாமல் கூறல், பரத்தையர் பிரிந்தவிடத்துக்

கூறல், மிகுந்த காமத்தின் போது நெஞ்சிடம் கூறல் எனக் கற்பில் தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல் எடுத்துக் காட்டுகளுடன் ஆய்வில் புலப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

பரத்தையர் பிரிவின்கண் தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள், வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும், வாயில் மறுத்தலும் நெஞ்சும், வாயில் ஏற்றலும் நெஞ்சும், புதல்வனும் நெஞ்சும் ஆகிய சூழல்களில் எட்டு இடங்களில் அமைகின்றன என்பது ஆய்வின் மூலம் புலப்படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் அனைத்தும் ஆற்றாமை உணர்வையும், அச்சம் பொருந்திய நிலையையும், அவல உணர்ச்சியையும், மனமுறிவுத் தன்மைகளையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன.

தன்னுன்பத்திற்கு வருந்தும் தலைவியின் நிலையினையே அவளது நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இன்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் தலைவி கூற்றில் அமையப்பெறவில்லை.

தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தன் வருத்தத்தோடு, தலைவியின் வருத்தத்தையும் எடுத்து மொழிவதைக் கற்பின்வழி அறிய முடிகிறது.

பருவ வரவு கண்டு தலைவன் வருந்தும் நிலையும், தலைவி வருந்தும் நிலையும் ஒரேதன்மை பெற்று நிற்பது தெரிய வருகிறது.

மனப்போராட்டத்தில் தலைவி மனமுறிவு வரை சென்றுவிடுகிறாள்.
ஆனால், தலைவனிடம் இச்செயல் கிடையாது என்பதும் கருதுதற்குரியது.

பரத்தையர் பிரிவின் காரணமாகச் சென்றுவந்த தலைவனிடம்
வாயில்கள் காரணமாக ஊடல் தீர்ந்த தலைவி தன் நெஞ்சொடு
பேசுமிடங்களில் மீண்டும் தலைவன் பிரிந்துவிடுவானோ என்ற எண்ண
உணர்வே மேலோங்கி நிற்பதையும் உணர முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 7-8, ப.60.
2. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-2, ப.30.
3. கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரக் கருத்து, ப.13.
4. நற், 187; 6-10.
5. தொல், 1108.
6. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல். பக்.61-62.
7. குறுந், 24 ; 3-6.
8. ஆ.வே.இராமசாமி, குறுந்தொகை காட்டும் காதல் வாழ்வு, ப.60.
9. குறுந், 40.
10. குறுந், 305, 306, நற், 287, கலி, 123.
11. குறுந், 401 ; 4-6.
12. மேலது, 305 ; 4-8.
13. கலி, 123 ; 6-10, 16-19.
14. குறுந், 306 ; 1-3,6
15. நற், 287 ; 7-11.
16. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.80.
17. கலி, 42 ; 25-32.
18. நற், 249 ; 5-11.
19. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.217.
20. அகநா, 303.
21. ஆ.இராமகிருஷ்ணன், அகத்திணை மாந்தர்கள் ஓர் ஆய்வு, ப.125.
22. குறுந், 11 ; 4,7,8.

23. தமிழண்ணல், குறுந்தொகை (உ.ஆ) ப, 36.
24. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-2, பக்.30, 31.
25. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.85.
- 26.காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-2, ப.30.
27. ஐங், 452 ; 2,5.
28. ஐங், 451.
29. குறுந், 122 ; 3,4.
30. ஐங், 341.
31. ஐங், 342-350.
32. ஐங், 458 ; 3,4.
33. மேலது, 155.
34. நற், 314.
35. மேலது, 118.
36. மேலது, 302 ; 1-3, 6,10.
37. மேலது, 381.
38. மேலது, 243 ; 5-11.
39. ஐங், 320.
40. மேலது, 318 ; 1-3.
41. மேலது, 153.
42. அகநா, 273 ; நற், 69.
43. ஆ.இராமகிருட்டிணன், அகத்திணைமாந்தர் ஆய்வு, ப.70.
44. மேலது, ப.71.
45. ஐங், 295.
46. மேலது, 460.
47. தமிழண்ணல், குறுந்தொகை (உ.ஆ) ப,131.

48. ஆ.வே.இராமசாமி, குறுந்தொகை காட்டும் காதல் வாழ்வு, ப.130.
49. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-2, ப.30.
50. நற், 335.
51. மேலது, 348.
52. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.246.
53. குறுந், 92.
54. மு.மணிவேல், தமிழிலக்கிய அகப்பொருள் மரபு, ப.98.
55. குறுந், 157.
56. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.218.
57. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.218.
58. ஜான் சாமுவேல், திறனாய்வுச் சிந்தனைகள், ப.53.
59. காண்க ; பின்னிணைப்பு - அட்டவணை, 4-1, ப.31.
60. ஐங், 12.
61. குறுந், 91 ; 3,4 7,8.
62. கலி, 87.
63. ஐங், 157.
64. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.216.
65. குறுந்,
66. கலி 83 ; 28-31.
67. கலி, 84.
68. கலி, 65.
69. கலி, 86.
70. இரா.மோகன், இலக்கிய வளம், ப.14.
71. ஆ.இராமகிருஷ்ணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, ப.115.
72. தொல்.பொருள், களவு, 20, இளம்பூரணர் உரை.

இயல் - 5

பிறமாத்தர் கூற்றில் நெஞ்சம் இகிளாத்தல்

பிறமாந்தர் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

அகஇலக்கியங்கள், அக மாந்தர்களிடையே உள்ள உறவுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. மேலும் அவற்றின் உணர்வுகளை முனைப்பாகக் காட்டுகின்றன. இவ்வுறவுகளில் சிறப்பான உறவு தலைவன், தலைவி உறவாகும். இதுவே, அக இலக்கியங்களின் மையக்கருவாகும். அகப்பாடல்கள் தலைவன் - தலைவி ஆகிய முதன்மை மாந்தர்களின் உறவுக்கும் உணர்வுக்கும் முதன்மை கொடுத்தாலும், பிறமாந்தர்களிடையே காணப்பெறும் உணர்வுக்கும் வாய்ப்பு அளித்துள்ளமையே பிறமாந்தர் கூற்றுப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. அவ்வகையில் பிறமாந்தர் கூற்றுப் பாடல்களில் காணலாகும் நெஞ்சொடு கிளத்தலை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

பிறமாந்தர் வகைப்பாடு

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், உழையர், கண்டோர் எனும் எண்மர் தம் நெஞ்சொடு பேசுகின்றனர். தலைமை மாந்தர் என்ற காரணத்தினாலும், மிகுதியான பாடல்களில் தன் நெஞ்சொடு பேசுகின்ற காரணத்தினாலும், தலைவன், தலைவிக்கு முதன்மை இடம் கொடுக்கப்பெற்றது. இவர்கள் இருவரும் தன் நெஞ்சொடு பேசும் நிலைகள் முன் இரண்டு இயல்களில் விரிவாக ஆராயப்பெற்றுள்ளது. எஞ்சிய அறுவரும் குறைவான நிலைகளில் தம் நெஞ்சொடு பேசுகின்ற காரணத்தினாலும், தலைமக்களுக்கு மிக்க துணையாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலும் இவர்களைப் 'பிறமாந்தர்' எனச் சுட்டலாம். அறுவரும் தங்களின் நெஞ்சொடு பேசும் நிலை "பிறமாந்தர் கூற்றில் நெஞ்சொடு

கிளத்தல்” எனும் தலைப்பில் வகைப்படுத்தப்பெறுகிறது. பிறமாந்தர் மிகுதியான இடங்களில் பேசும் அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தப்பெறுகின்றனர்.

நற்றாயும் செவிலியும்

பிறமாந்தர்களில் நற்றாயும், செவிலியும் மிகுந்த சிறப்பினர் ஆவர். இவர்களின் கூற்றுக்கள் மிகுதியாக உள. செவிலி, நற்றாய் கூற்றாக வரும் பாடல்களில் தாய்க்கும், செவிலிக்கும், தலைவிக்கும் இடையே காணப்பெறும் பாச உணர்வு மிக அழகாகக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். செவிலி ஆயினும் நற்றாய் ஆயினும் தலைவி உடன்போக்குப் போவதை அறிந்து வெம்புவதும், வெதும்புவதும், துன்பமுறுவதும், துயரமுறுவதும் இவர்களிடையே காணப்பெறும் பாச உணர்வுகளை நன்கு காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. வெம்பினாலும், வெதும்பினாலும் தலைவி நன்றாக வாழ வேண்டும் என்று அவர்கள் வேண்டுவது எத்துணை அளவுக்கு அவர்களிடையே பாசஉணர்வு அமைந்துள்ளது என்பதை வெளிக் காட்டும். சங்ககாலக் கவிஞர்கள், தலைவி, தலைவன் உறவையும், உணர்வுகளையும் கூறுவதுடன் இத்தகைய பாடல்களில் தாய் மகள் உணர்வைக் கூறுவதற்காகவும் இப்பாடல்கள் ஆக்கியுள்ளனர் எனக் கருதலாம்”¹ என்பர் ச.அகத்தியலிங்கம். இக்கருத்தின் மூலம் நற்றாய், செவிலியின் இன்றியமையாமையை உணரலாம்.

நற்றாயும் நெஞ்சம்

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் வரும் நற்றாய், தலைவியைப் பெற்றெடுத்த தாயாவாள். இவளின் பங்கு அக இலக்கியங்களில் குறைவு; எனினும் மிகச் சிறந்த இடத்தைப் பெறுகிறாள். தலைமகளின் களவு,

கற்பு வாழ்க்கைகளில் பங்கேற்கும் இவள், தன் மகள், தலைவனுடன், உடன்போக்குச் சென்றவிடத்து, செவிலியிடமும், தோழியிடமும், அஃறிணைப் பொருள்களிடமும் கூற்று மொழிவாள். அதுமட்டுமின்றி, தனக்குத் தானே புலம்பித் தன் நெஞ்சிடமும் கூற்று நிகழ்த்துவாள். அங்ஙனம் கூற்று மொழியும் பாடல்கள் இருபத்து மூன்றாகும்.² அவற்றுள் அகக்கற்புப் பாடல்கள் இருபத்தொன்றாகும்.³ புறக் கற்புப் பாடல் இரண்டு⁴ அவற்றையும் மகட்போக்கிய தாய் கூற்றாகவும்⁵, மனையினின்று புலம்பிய கூற்றாகவும்⁶ வகைப்படுத்தலாம். நற்றாய் தன் நெஞ்சொடு பேசும் பாடல்கள் நூல்கள் அடிப்படையில் பின்வருமாறு பகுத்துக் காட்டப்பெறுகின்றன.

5 : 1 நற்றாயும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களும்

வரிசை எண்.	நூல்	எண்ணிக்கை
1.	ஐங்குறு நூறு	06
2.	நற்றிணை	09
3.	அகநானூறு	08
	மொத்தம்	23

கைகோள் மாற்றம்

சங்க அகப்பாடல்கள் களவு, கற்பு எனப்பகுக்கப்பெறும். ஈண்டு, நற்றாய், செவிலித் தாய் நெஞ்சொடு பேசும் பாடல்களை நோக்கும் போது, அவை பெரும்பாலும் உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியை நினைத்துப் புலம்புவதாக அமைகின்றன. அவ்வாறு அமைவதால் உடன்போக்கு எனும் துறை களவு எனும் கைகோளிற்கு உரியதா? கற்பு

எனும் கைகோளிற்குரியதா? எனும் வினா எழுகிறது. ஏனெனில் தலைவி தான் களவு செய்த தலைவனோடு கற்புக் கடம்பூண்டு செல்கிறாளே தவிர, வேறு ஆடவருடன் அவள் செல்லவில்லை. ஆதலின், தலைவனோடு தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்ட நிலையானது ஒருசிலர் அறிந்த நிகழ்வாகும். அத்துடன் உடன்போக்கில் சிலம்புகழிநோன்பும் நடைபெறும். எனவே, புறத்தாருக்கு மறைந்த நிலையில் வாழ்க்கையைத் தொடங்குவதால் இத்துறைப் பாடல்களை அகக்கற்பு என்று சொல்லி, அதன் அடிப்படையில் செவிலி, நற்றாய் கூற்றுப் பாடல்கள் ஆய்வில் பின்பற்றப் பெறுகின்றன. ஏனையவற்றைப் புறக்கற்பு அல்லது கற்பு என ஆய்வில் கருத்தில் கொள்ளப்பெறுகிறது.

அகக்கற்பில் நற்றாய் தன்நெஞ்சொடு பேசல்

அகக் கற்பில் நற்றாய் தன் நெஞ்சுடன் சில இடங்களில் பேசுவாள். அங்ஙனம் பேசுமிடங்களை மனையினின்று புலம்பல், மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்பல் என இரண்டு கூறாக வகைப்படுத்தலாம்.

மனையினின்று புலம்பல்

நற்றாய் தன் மனையிலிருந்து புலம்புவதாக ஐந்து பாடல்கள்⁷ அமைந்துள்ளன. அவை, தன் குற்றத்திற்கு வருந்துதல், தன் மகளின் குழந்தைத் தன்மையை நினைத்துப் புலம்புதல், அஃறிணைப் பொருள்களிடத்துப் புலம்பல். மென்மைத் தன்மையை நினைத்துப் புலம்புதல், தலைவனின் தாய்க்குச் சாபமிட்டுப் புலம்புதல் எனும் சூழல்களில் அமைகின்றன.

தன் குற்றத்திற்கு வருந்தாதல்

தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள். அங்ஙனம் சென்றவளை நினைத்த நற்றிணை மனைமருட்சித்தாய் ஒருத்தி, தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறும் பொழுது, தலைவி விளையாடிய மணற்பரப்பு, நொச்சி சூழ்ந்த வேலியிடம், அவளோடு விளையாடிய ஓரைமகளிர்கூட்டம் ஆகியவற்றைக் கண்டு அழுது, இறுதியில் நடையின் போக்கிற்குக் காரணம் அவள் தலைவன் மீது கொண்ட காதலே என்பதை உணர்ந்து, அன்று ஊரார் சொன்ன பழிச்சொல், அவள் கூந்தல் நாற்றம் ஆகியவற்றை முன்னம் உணராது போனது தன் குற்றமே ஒழிய அவளுடையது அன்று எனத் தன் தவற்றிற்காக வருந்துகிறாள். இந்நிலையினை,

“ஐதே காமம் யானே ஓய்யெனத்
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து
ஓரை ஆயமும் நொச்சியும் காண்தொறும்
நீர்வார் கண்ணேன் கலுழும் என்னினும்
கிள்ளையுங் கிளையெனக் கூஉம் இளையோள்
வழுவினள் அம்ம தானே குழீஇ”⁸

எனும் அடிகள் விளக்கும். இதில், தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்டமைக்கு அவள் காரணம் அல்லள் ; அது தன்னுடைய குற்றம்தான் என வருந்தி நின்ற நிலை கருதத்தக்கதாகும்.

தன்மகளின் குழந்தைத் தன்மையை நினைத்துப் புலம்புதல்

தன்மகள் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டாள். அங்ஙனம் சென்றவள் குழந்தைத் தன்மை கொண்டவள். அவளின் குழந்தைத்தன்மையை நினைத்து ஒரு மனைமருட்சித்தாய் புலம்புகிறாள்.

“நெஞ்சே, என் மகள் தான் சூடிய மாலை சிக்குண்டாலும், கையிலிட்ட சிறுவளை நெகிழ்ந்தாலும், கோவையாகத் தொடுக்கப்பெற்ற மேகலை மாலை சிறிது மாறினாலும் அவற்றை எல்லாம் ஒருங்குபடுத்த முடியாமல் வருத்தமுற்று அழுவாள். இங்ஙனம் ஒன்றும் அறியாதவளாக வளர்ந்தவள் பாலை நிலத்தின் வழியே செல்லும்போது, வெயிலின் கொடுமையால் கண் சிவந்து ஒளி மழுங்கி அழுவாளோ”⁹ எனக் குழந்தைப் பருவ நிகழ்ச்சியை இன்றைய பருவ நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறாள்.

அஃறிணைப் பொருள்களைக் கண்டு புலம்புதல்

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவியை நினைத்த தாய் தன் மகளின் பிரிவின் காரணமாக அஃறிணைப் பொருட்களும் கலக்கமுற்று நிற்பதைக் காண்கிறாள். இதனைக் கண்ட ஒரு மனை மருட்சித் தாய் தன்னெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, எனக்கு அவள் ஒரே ஒரு பெண் ஆவாள். அவளும் நேற்று நள்ளிரவில் ஒரு வீரனுடன் பாலைவழியே சென்றுவிட்டாள். இந்நிலையில் அவள் பிரிந்த அவலத்தை எங்ஙனம் தாங்கிக் கொள்வேன். என் கண்களில் உள்ள கண்மணிப்பாவை நடந்து வெளியே வந்தது போன்ற சாயலை உடையவள். அவள் விளையாடிய நீலமணி போன்ற நொச்சியையும், அவள் விளையாட்டிடமாகிய திண்ணையையும் பார்க்கும் தோறும் அவள் நினைப்பே வருகின்றது. யான் இனி எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வேன்” எனப் புலம்பினாள். இதனை,

“ஒரு மகள் உடையேன் மன்னே அவளுஞ்

செருமிகு மொய்ம்பிற் கூர்வேற் காளையொடு

பெருமலை அருஞ்சரம் நெருநல் சென்றனள்;

இனியே தாங்குநின் அவலம் என்றிர்; அதுமற்று

யாங்ஙனம் ஒல்லுமோ?”¹⁰

எனும் அடிகள் உணர்த்தும். இதில், நற்றாயின் அவலநிலை வெளிப்படக் காணலாம்.

மென்மைத் தன்மையை நினைத்துப் புலம்புதல்

தன்மகள் உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள். அங்ஙனம் சென்றவளின் மென்மைத் தன்மையை மனையில் இருந்தபடி நினைத்துப் பார்த்தாள் ஒரு நற்றாய். அவள் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் தோழிகளுடன் விளையாடும் மனையிடத்து வயலைக் கொடியை நட்டு வளர்த்து வந்தாள். ஒருநாள் அதனைக் கன்றினை ஈன்ற பசு தின்றுவிட்டது. அதனைப் பார்த்த என் மகள் தன் அடி வயிற்றினைப் பிசைந்துகொண்டு கதறி அழுதாள். தாயர் பலரும் கூடி ஆறுதல் மொழி கூறியும் அவள் தெளிவு பெறவில்லை. பின்பு தேன் கலந்த பாலை அவளுக்கு உணவாக அளித்தனர். அதனையும் உண்ணாது நேற்று அழுது அரற்றினாள். ஆனால், இன்றோ, தன் தலைவனுடன் அவன் கூறிய பொய் வார்த்தைகளை நம்பி, புன்முறுவல் பூத்த முகத்தோடு சென்றுவிட்டாள். இத்தகைய மென்மைத் தன்மை பொருந்திய என்மகள் இல்லறம் நடத்தும் பொறுப்பினை எப்படி ஏற்பாள். அவளின் பிரிவினை எங்ஙனம் தாங்கிக்கொள்வேன் என வருந்தி உரைத்தமையை,

“யானும் தாயும் மடுப்பத் தேனொடு

தீம்பால் உண்ணாள் வீங்குவளை விம்மி

நெருநலும் அனையள் மன்னே; இன்றே

மையற் காளை பொய்புக லாக

அருஞ்சரம் இறந்தனள் என்பதன்

முருந்துஏர் வெண்பல் முகிழ்நகை திறந்தே”¹¹

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தும். இதில், தலைவியின் மென்மைத்தன்மை உணர்த்தப்பெறுகிறது.

தலைவனின் தாய்க்குச் சாபமிடல்

தன் மகள் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டாள். அவளின் பிரிவால் தன் மனையில் உள்ளோர் அனைவரும் வருந்தி நிற்கின்றனர். இத்தகைய மனவருத்தத்தைத் தன் நெஞ்சிடம், “என் மகளின் தோழியரைக் காணும் பொழுதெல்லாம் எனக்கு வருத்தம் உண்டாகிறது. அவள் அழகிய கூந்தலை உடையவள். அவளின் மனத்தை மயக்கித் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்ற தலைவன் பொல்லாதவனாகவும், பொய்மொழி பேசுபவனாகவும் இருந்திருப்பான். இரக்கமில்லா நெஞ்சினை உடைய தலைவனின் தாயும் என்னைப் போன்ற வருத்தமும், மனத்துயரமும் அடையட்டும்” எனச் சாபமிட்டாள். இதனை,

“ மூதூர்ப்

பூங்கண் ஆயம் காண்தொறும் எம்போல்

பெருவிதுப் புறுக மாதோ எம்இல்

பொம்மல் ஓதியைத் தன்மொழிக் கொளீஇ

கொண்டு உடன் போக வலித்த

வன்கண் காளையை ஈன்ற தாயே”¹²

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தும். இதில், தான் பெற்ற துன்பத்தைப் போன்று தலைவனைப் பெற்ற தாயும் துன்பம் அடைய வேண்டும் எனச் சாபமிடும் தன்மையைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

இச்செய்திகளிலிருந்து, நற்றாய் தன் மகள் உடன்போக்கு மேற்கொண்டமையால், மனையில் இருந்த தானும் தன் சுற்றத்தாரும் வருந்தி நின்ற நிலையைக் கூறியிருக்கின்றாள். தன் மகளின் மென்மைத் தன்மையை நினைத்துப் பல விதங்களில் புலம்பியிருக்கின்றாள். அவள் உடன்போக்குச் சென்ற இடத்தில் எங்ஙனம் துன்பப்பட்டிருப்பாளோ

என்பதனை நினைத்து மனவேதனையுற்றிருக்கின்றாள் எனும் செய்திகள் புலப்படுகின்றன.

மகட்போக்கிய நிலையில் சுரம் நினைத்துப் புலம்புதல்

மகட்போக்கிய தாய் என்பதற்கு, “தன் மகளை அவள் காதலனுடன் உடன்போக்கில் போகக் காரணமானதாய்”¹³ எனத் தமிழண்ணல் மொழியும் கருத்து நினைக்கத்தக்கது. இத்தகையவள் அகக்கற்பு நிலையில் பதினேழு¹⁴ பாடல்களில் தன் நெஞ்சிடம் மொழிகிறாள். அவள் புலம்பும் நிலைகளை, தாய்ப்பாசம், மென்மைத் தன்மை கூறல், அருள் தன்மை கூறல், அஃறிணைப் பொருள்களோடு புலம்புதல், கடந்த காலத்தை நினைத்துப் புலம்புதல், வருத்தம் மிகுதியால் மனம் நொந்து கூறல் என வகைப்படுத்தலாம்.

தாய்ப்பாசம்

உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகளை நினைத்த மகட்போக்கிய தாய் ஒருத்தி தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, கடத்தற்கரிய சுரவழியைக் கடந்து, வேற்படைத் தலைவனுடன் பெரிய தோளினை உடைய என் மகள் சென்றுவிட்டாள். தலைவனின் தாயோ வீட்டினை நன்கு அலங்காரம் செய்து மிக்க மகிழ்ச்சியோடு காணப்பெறுகிறாள் எனக் கூறுகின்றனர். எனக்கும் மகிழ்ச்சி வராதா? யான் மான் போலப் பார்க்கும் மடமைக் குணம் கொண்டவளைப் பெற்றெடுத்தவள். அதற்காக அந்தத் தலைவன் எனக்கு நன்றி கூறாவிட்டாலும், அவளைப் பலநாள் என் இடுப்பிலே சுமந்திருக்கிறேன். இங்ஙனம் பாதுகாத்த உதவியையாவது, அவன் நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும். ஆதலால், என் கண்கள் உறங்கும் விதமாக என் மகளைத் தலைவன் என் வீட்டிற்கு அழைத்து வருவானா?

அல்லது அவன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வானா”¹⁵ எனத் தாய்ப்பாசத்தால் புலம்புகிறாள்.

பிறிதொரு மகட்போக்கிய தாய் தன் நெஞ்சிடம், “என் மகள் ஒரு தலைவனோடு சென்றுவிட்டாள். இந்த ஊரோ பிறர் பழியை அலராகத் தூற்றி ஆரவாரம் செய்யும் தன்மை கொண்டது. அவர்கள் சென்ற பகுதியோ வெப்பம் மிகுந்த பாலைவனமாகும். என் அரும்பெறல் மகள் அவனோடு செல்லுமிடத்து, என்னை ஒரு முறையாவது நினைத்திருப்பாளா? அங்ஙனம் நினைத்திருப்பாளாயின் அவளை மேற்செல்ல விடாமல் என் அன்பு தடுத்திருக்கும்” என்று உரைக்கின்றாள். இதனை,

“என்னும் உள்ளினள் கொல்லோ தன்னை

நெஞ்சுணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையொடு”¹⁶

எனும் அடிகள் உணர்த்தும். இவ்விடத்து நற்றாய் தன் மகளிடம் கொண்ட தாய்ப்பாசத்தைக் காணமுடிகின்றது.

மென்மைத் தன்மை கூறல்

மகட்போக்கிய நற்றாய் தன் மகளின் நினைவாக வாழ்கிறாள். அவள் அங்ஙனம் வாழுமிடத்து, தன் மகளின் மென்மைத் தன்மையை நினைவுகூர்கிறாள். அதனை ஐந்து¹⁷ பாடல்களில் மொழிகிறாள்.

மகட்போக்கிய நற்றாய் ஒருத்தி, தன்னெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் பாலில் தேன் கலந்து, அவளின் கூந்தலைக் கோதி, இனிய மொழிகளைப் பேசி உண்பிக்க முயன்றாலும், வெறுத்துப் பேசி மறுக்கும் தன்மை கொண்டவள். அத்தகையவள் தற்பொழுது, பாலை வழியில்

உள்ள கூவலை அறனற்ற தன் காதலன் தோண்ட, அதில் சிறிதாக ஊறும் வெப்பத்துடன் கூடிய உவர்நீரை மூர்ச்செறிந்து நெற்றி வியர்க்கப் பருகினாளோ”¹⁸ என உள்ளம் மெலிந்து கூறினாள்.

மகட்போக்கிய மற்றொரு நற்றாய், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் அருமை மகள் இளம்பருவத்தில் இந்தப் பெரிய வீட்டில் தோழிமாரோடு பந்து விளையாடுவாள். அவள் சிறிதுநேரம் ஆடினாலும் என் மனம் பொறுக்காது. அவளை வா என அழைத்து, எவ்வளவு அருமையாக விளையாடினாய் என்று பாராட்டுவேன். அதுமட்டுமின்றி, வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் பாலை வைத்துக்கொண்டு அவளை உண்பிக்க முயல்வேன் ; அவள் மறுத்து ஒதுக்குவாள். அவளிடம் மீண்டும் மீண்டும் கெஞ்சுவேன். என் பங்குக்கு உண்டுவிட்டாய், உன் தந்தை பங்குக்கும் உண்க என மொழிவேன். மேலும், யான் மகளை இறுகத் தழுவும்போது, அவளது இளமார்பு வருந்தும் என அஞ்சிச் சிறிது கை நெகிழ்வேன். அச்சமயத்தில் யான் பிரிந்துவிட்டதாக எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டு வருந்துவாள். அத்தகைய மென்மைப் பண்புடையவள். அவளோ இன்று, அறமற்றவனோடு அருவழியைக் கடந்து சென்றுள்ளாள். அதனால், யான் வருந்தவில்லை. நீரில்லாத நீண்ட வழியில் தனது இளம் அழகு கெட மெலிந்திளைத்து நடப்பாளோ என்பதனை நினைத்துத் தான் வருந்துகிறேன்”¹⁹ எனப் புலம்புகிறாள்.

மகட்போக்கிய பிறிதொரு நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் உடன்போக்குச் செல்லுதலே நல்ல முறை என எண்ணிவிட்டாள். அவள் கூந்தல் அலங்காரம் செய்யும் அளவுக்கு இன்னும் நன்கு வளரவில்லை. அவள் அத்தகைய இளைய பருவம்

கொண்டவள். ஆனால் இப்போது குரங்குகளும் அறியாக் கொடிய காட்டைக் கடந்து சென்றுள்ளாள் எனக் கூறுவது மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது”²⁰ என்றாள்.

மகட்போக்கிய வேறொரு நற்றாய், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகளின் கூந்தல் குறுகிய நெளிகளைக் கொண்டது. முலைகளும் உச்சியில் மெல்லிய முகத்தால் சிமிழ் போலாயின. இவள் பெண்மைத் தன்மையை அடைந்துவிட்டாள் என்று, பலமுறை என் கண்களே துணையாகக் கொண்டு கூர்ந்து நோக்கி அறிந்தேன். அதனால் நேற்றே யான் மிகவும் ஐயம் கொண்டேன். அங்ஙனம் ஆனபின்னும் என் அறியாமையால் அவளை இற்செறியாது விட்டுவிட்டேன். காவல் பொருந்திய எம் பெரிய இல்லத்தில் காற்சிலம்பு கழிக்கும் சடங்கினைச் செய்யாதவளாய் நெடுந்தொலைவு சென்றுவிட்டாள். அவள் செல்லும் வழியில் நீரின்றித் தளர்ந்திருப்பாள். அவ்வழிகளைக் கடக்கத் தலைவன் பொய்கூறி அவளை அழைத்துச் சென்றிருப்பான். அவளும் விரைந்து அவனுடன் சென்றிருப்பாள். அங்ஙனம் சென்றவர்கள் இலையில் வைத்து ஊனை வதக்கி உண்ணும் சிற்றூரில் தங்கி இருப்பார்களோ?”²¹ என நினைத்து வருத்தமுற்றாள்.

இச்செய்திகளின் வழி, மென்மைத் தன்மை கூறும் மகட்போக்கிய நான்கு நற்றாய்களிடத்தும், தம் மகளின் நலம் குறித்த சிந்தனை வெளிப்படக் காணலாம். இது, முற்கூட்டிய மனைமருட்சித்தாய் கூறும் மென்மைத் தன்மையோடு ஒப்புடையதாக அமைகிறது.

அஃறிணைப் பொருள்களைக் கண்டு புலம்புதல்

உடன்போக்குச் சென்ற தன்மகளை நினைத்துத் தன்வீட்டில் உள்ள அஃறிணைப் பொருள்களைக் கண்டு ஒரு நற்றாய் புலம்புகிறாள். அதனைத் தன்நெஞ்சிடம், நீர் வேட்கையால் தவிக்கும் யானை, தன் துதிக்கையை நெடுவங்கியம் என்னும் வாத்தியம் போலத் தூக்கிக் காட்டின்கண் நெட்டுயிர்ப்பு விடும். என் மகள் தனது பந்தையும், பாவையையும், கழங்கையும் எமக்கு விட்டு விட்டு அத்தகைய காட்டிடத்துச் சென்றுவிட்டாள் என்று கூறுவதை,

“நீர் நசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை

இயம்புணர் தூம்பின் உயிர்க்கும் அத்தம்

சென்றனள் மன்றஎன் மகளே

பந்தும் பாவையும் கழங்கும் எமக்கு ஒழித்தே”²²

எனும் அடிகள் விளக்கும். அஃறிணைப் பொருள்களிடத்து நற்றாய் புலம்பும் நிலை இவ்விடத்தில் புலப்படுகிறது. இது மனைமருட்சித்தாய் கூறும் அஃறிணைப் பொருளைக் கண்டு புலம்பலோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

கடந்த காலத்தை நினைத்துப் புலம்புதல்

மகட்போக்கிய ஒரு நற்றாய், தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, அஞ்சத்தகும் அகன்ற காட்டில் என் மகளை அந்த ஆடவன் உடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டான். அவனிடம் என் மகளுக்கு இந்த அளவு காதல் துணிவு உண்டு என்பதனை முன்னர் அறிந்திருப்பேனானால், என் வளநகர் பொலிவு பெற, எவ்வகை வெறுப்பும் இல்லாமல், என் மகளுக்குத் திருமணம் செய்வித்துக் கண் குளிரப் பார்த்திருப்பேன்.

அவளது அகன்ற மார்பில் தலைவனும் இன்பமாக உறங்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருப்பான். ஆனால், அதற்கு அப்போதே வாய்ப்பின்றிப் போயிற்று” என்று கூறுகிறாள். இதனை,

“நீடுநிலை யாஅத்துக் கோடுகொள் அருஞ்சுரம்
கொண்டனன் கழிந்த வண்கண் காளைக்கு
அவள்துணிவு அறிந்தனென் ஆயின், அன்னோ!
ஒளிறுவேல் கோதை ஒம்பிக் காக்கும்
வஞ்சி அன்னான் வளநகர் விளங்க
இனிதினின் புணர்க்குவென் மன்னோ - துனிஇன்று
திருநுதல் பொலிந்தஎன் பேதை
வருமுலை முற்றத்து ஏழுறு துயிலே”²³

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இதில், நற்றாய், தன் மகளின் கடந்த கால நிகழ்வை நினைத்துப் பார்த்துப் புலம்பும் நிலை புலனாகிறது.

வருத்தம் மிகுதியால் மனம் நொந்து கூறல்

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தன் மகளை நினைத்த ஐங்குறுநூற்று நற்றாய், அவள் தன்னை விட்டுப் பிரிந்தமைக்கான காரணங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறாள். அதனால் மனம் நொந்து தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, புலியின் பிடியில் இருந்து தப்பிய ஆண்மான், தனது பெண்மானைத் தேடி, அதன் இனிய குரலால் இடைச்சுரத்தில் அழைக்கும். அத்தகைய காட்டுப் பகுதியில் என் மகளைக் கொண்டு சென்ற, அக்காளையின் தாய் எப்போழுதும் அழுகின்ற துன்பத்தை அடைவாளாக”²⁴ எனப் புலம்புகிறாள்.

நற்றிணை நற்றாய் ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் வளர்ந்த வீடோ செழிப்புமிக்கது. ஆனால், அவளோ தலைவன் பேச்சிலும், பொய் மொழியிலும் மயக்கமுற்று, யாரும் அறியாமல் வீட்டைவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவள் சென்ற வழியோ மிகக் கொடுமையானது. அவ்வழியில் உள்ள உதிர்ந்த நெல்லிக்காயைத் தின்று, வறண்ட சுனையில் இருந்த தண்ணீரைக் குடித்துத் தலைவனின் பின்னாலே சென்றிருப்பாள். தலைவியைத் தேடிச் சென்றவர்கள் அவளை மீட்டு வருவதை என் கண்ணால் காண வேண்டுமா? அதற்கு முன்னால் என் உயிரைக் கொண்டு செல்லாத எமனே! நீ அழிவாயாக” என எமனுக்குச் சாபமிட்டதை,

“குவளை உண்கண்என் மகள்ஓ ரன்ன

செய்போழ் வெட்டிப் பொய்தல் ஆயம்

மாலைவிரி நிலவில் பெயர்பு புறங் காண்டற்கு

மாயிருந் தாழி கவிப்பத்

தாஇன்று கழிகஎற் கொள்ளாக் கூற்றே”²⁵

எனும் அடிகள் விளக்கும். இதில், நற்றாய் எமனுக்குச் சாபமிட்ட செய்தி சுட்டப்பெறுவதைக் காணலாம்.

ஐங்குறுநூற்றுப் பிறிதொரு நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, பூப்போன்ற மையுண்ட கண்களை உடைய என் மகளைக் காட்டின்கண் போகும்படிச் செய்துவிட்டது தீவினை. அவள் இல்லாது நாள்தோறும் அழும் என்னைப் போன்று தீவினையும் காட்டின் இடையே நின்று அங்கு உண்டாகும் தீயில் வெந்து அழிவதாக”²⁶ எனத் தீவினைக்குச் சாபமிட்டாள்.

இப்பாடல்களின் வழி, தலைமகள் பிரிந்தமைக்குக் காரணமான தலைவனின் தாய் தன்னைப் போலத் துன்பம் அடைய வேண்டும் என்றும், தன் மகளின் பிரிவுக்குக் காரணமான எமனும், தீவினையும் அழிவுற வேண்டும் என்றும் நற்றாய் பேசும் தன்மை புலனாகிறது. இத்தகைய புலம்பலுக்குத் தன் மகளின் பிரிவால் ஏற்பட்ட மிகுந்த மனவேதனையே காரணம் என மதிப்பிடலாம்.

மனக் கலக்கமும் பாலைநிலக் கொடுமையும்

நற்றாய், தன்மகள் தன்னை விட்டுப் பிரிந்தவிடத்துத் தன் நெஞ்சை நோக்கி, “நெஞ்சே, என் மகள் பிறந்த வீட்டை விடுத்துத் தலைவனை நாடி அவனுடன் சென்றுவிட்டாள். அவள் புகுந்த வீட்டில் உள்ளவரோடு மனம் ஒத்து இருப்பாளோ! மேலும், அவர்கள் சென்ற வழி கொடுமைமிக்க பாலை வழியாகும். அவ்வழியில் உண்பதற்கு ஒன்றும் கிடைக்காது. அத்தகைய கொடிய பாலை வழியே சென்ற என் மகளின் சிலம்புகழி நோன்பினை யான் காண்பதற்கு வாய்க்கவில்லையே” என்று கூறிப் புலம்புகிறாள். இதனை,

“வெயில்காய் அமையத்து இமைக்கும் அத்தத்து

அதர்உழந்து அசையின கொல்லோ ததர்வாய்ச்

சிலம்பு கழீஇய செல்வம்

பிறருழைக் கழிந்தஎன் ஆயிழை அடியே? ⁽²⁶⁾

எனும் அடிகள் சுட்டும். இதில், பாலைநிலக் கொடுமையும் நற்றாயின் மனக் கலக்கமும் கூறப்பெறுகின்றன.

அருள் தன்மை மொழிதல்

தன் மகளைப் பிரிந்த நற்றாய் மிகுந்த சோர்வுடன் காணப்பெறுகிறாள். அவளுக்கு மனக்கலக்கமும் வருத்தமும் வருகின்ற சில நேரங்களில் சாபமும் இடத்துணிகிறாள். ஆனால், சில நேரங்களில் இந்தச் சாபங்களையும் தாண்டி, தன்மகள் எங்கிருந்தாலும் நல்வாழ்வு வாழவேண்டும் என அருள் நெறியையும் கூறுகின்றாள். அங்ஙனம் நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம் மொழியும் இடங்கள் மூன்றாகும்.”²⁷

ஐங்குறுநூற்று நற்றாய் ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம் “நெஞ்சே, என்மகள் மிகவும் இளமை உடையவள். ஆயினும், உடன்போதலே கற்புக் கடம்பூண்ட மகளிர்க்கு அறநெறியாகும் என உணர்ந்து கொண்டவள். அவள், தன் தலைவனுடன் பாலை நிலத்தில் செல்லுமிடத்து, மயில்கள் கூத்தாட, மழைபொழிய வேண்டும். அவ்வழி நிலம் குளிர்ந்த தன்மையைப் பெறவேண்டும்”²⁸ என உரைக்கிறாள்.

அகநானூற்றில் நற்றாய் ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் யானும் தோழியரும் தனிமையில் வருந்த, கட்டுக் காவல் மிக்க தந்தையின் மனையை மறந்து தலைவனுடன் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவள் சென்ற காட்டு வழியோ அச்சம் பொருந்தியது. ஆனால், என் ஆசை நிறைவேறுவதாயின், வறிய கையுடன் வரும் புதியவர்களை உபசரித்தாற்றும் உயர் பண்பினை உடைய முகம் அறிந்த மக்களை உடைய செம்மல் மூதூர் உடையதாகுக”²⁹ என வேண்டினாள்.

பிறிதொரு நற்றாய், தன்னெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, அம்பல் கூறும் பெண்கள் என் மகளைப் பற்றிப் பழிச்சொல் மொழிந்தனர். அவளுக்கு

அதனைச் சொல்லாமல் மறைத்துவிட்டேன். யான் வெறும் வீட்டில் இருக்க, அவள் இளையோன் பின் சென்றுவிட்டாள். யான் அவளுக்கு வெறுக்கத் தக்கவள் அல்ல என்ற உண்மையை அவள் உணரவேண்டும். ஆதலால், அவள் செல்லும் அருவழிச் சீறாருக்குச் சென்று, செல்விருந்து அளித்துப் போற்ற வேண்டும். அவ்வகையில் அவர்கள் செல்லும் வழியிடையே உள்ள வீட்டுப் பெண்ணாக யான் இருக்க வேண்டும்” என்று பேசுகிறாள். இதனை,

“மான்அதர் மயங்கிய மலைமுதல் சிறுநெறி
வெய்து இடையுறா அதுஎய்தி, முன்னர்ப்
புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறார்,
செல்விருந்து ஆற்றி, துச்சில் இருத்த
நுனை குழைந்து அலமரும் நொச்சி
மனைகெழு பெண்டியான் ஆகுக மன்னே!”³¹

எனும் அடிகள் உணர்த்தும்.

இவற்றால், நற்றாய் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தன் மகளிடம் எவ்வளவு தான் வெறுப்பு மிகுந்தவளாகக் காணப்பெற்றாலும், அத்தாயின் உள் மனம் தன் மகளின் அன்பு வாழ்க்கையைச் சுற்றிச் சுழல்வதை உணரலாம்.

புறக்கற்பில் அல்லது கற்பில் நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

நற்றாய், “அகக்கற்பில் மிகுந்த இடங்களில் தன் நெஞ்சொடு பேசுகிறாள். ஆனால், புறக்கற்பு நெறியில் இரண்டிடத்தில் தன் நெஞ்சொடு உரையாடுகிறாள்”³². அகக் கற்புப் பாடல்களில் அமைந்த சூழலை, மகட்போக்கிய நிலையில் மனக்கலக்கீழும் பாலை நிலக்

கொடுமையும், மனை மருட்சி நிலையில் தலைவியின் சிறந்த மதிநுட்பம் என்ற தலைப்பிலும் வகைப்படுத்தலாம். சான்ராசு,

சிறந்த மதி நுட்பம்

புறக்கற்பு நிலையில் தன் மகளைப் பிரிந்த மனைமருட்சித் தாய் ஒருத்தி, தன் நெஞ்சிடம், “என் மகள் சிறு குழந்தையாவாள். அவள் காலில் பொற்சிலம்பு அணிந்து விளையாடும் தன்மையள். யான், பால் கலந்த சோற்றை ஒரு கிண்ணத்தில் ஏந்தி, ஒருகையில் சிறு கோல் கொண்டு அச்சோற்றை உண்க என அச்சுறுத்தும்போது, அவள் என்னிடமிருந்து தப்பிக்க நினைப்பாள். இத்தகைய மென்மையாள் இன்றோ, தன் கணவன் வீட்டில் வறுமை வந்தமையால், ஒருவேளை உண்டு, பிறிதொரு வேளை உண்ணாமல் மனத்திண்மையுடன் வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். இவள் இந்த அறிவையும், ஒழுக்கத்தையும் எங்கிருந்து கற்றுக்கொண்டாளோ” என்று கூறவாள் இ,தனை,

“பிரசம் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பால்

விரிகதிர்ப் பொற்கலத்து ஒருகை ஏந்தி,

புடைப்பின் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்,

‘உண்’ என்று ஓக்குபு பிழைப்ப, தெண்ணீர்

முத்துஅரிப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று,

அரிநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்

பரிமெலிந்து ஒழிய பந்தர் ஓடி

ஏவல் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டி

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள்கொல்!

கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றென,
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ் சோறு உள்ளாள்,
ஒழுகுநீர் நுணங்கு அறல்போல
பொழுது மறுத்து உண்ணும்சிறு மதுகையளே!”³³

எனவரும் பாடலடிகள் விளக்கும். இதில், தலைவியின் சிறந்த மதிநுட்பம் எடுத்துரைக்கப்பெறுகிறது.

செவிலி தன் நெஞ்சொடு பேசுதல்

மனிதன் வாழ்வில் பலருடன் கலந்து பழகுகிறான்; வாழ்கிறான். அவனது அத்தொடர்பில் உறவினரும் உறவற்றோரும் பங்குபெறுகின்றனர். இலக்கியங்களும் இத்தொடர்பினை அவற்றின் இயல்புவழி நின்று சுட்டுகின்றன. அந்நிலையில், அக இலக்கியங்களில் காட்டப்பெறும் உறவுமுறைகளில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்று நிற்பவள் செவிலியாவாள். இவள் தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயாவாள். இவள், நற்றாய், தோழி, கண்டோர், தெய்வம், அஃறிணைப் பொருள்கள், நெஞ்சம் ஆகியவற்றிடம் பேசும் தன்மை பெற்றவள். இவற்றுள் நெஞ்சிடம் மிகுந்த இடங்களில் பேசுகிறாள். தலைவியைப் பிரிந்த ஏக்கமே அதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. துன்பம் மிகுதியாக வந்து தாக்கும் போது இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. அவ்வகையில் செவிலி தன் நெஞ்சிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் முறையினை அகக்கற்பு, புறக்கற்பு என இரு கூறுகளாகப் பகுக்கலாம். இங்ஙனம் இரண்டிலும் செவிலி பேசும் பாடல்கள் பதினேழாகும்.³⁴ இவற்றில் மிகுதியான பாடல்களைக் கயமனார் பாடியுள்ளார்³⁵ செவிலி கூற்றுப் பாடல்கள் அனைத்தும் பாலைப் பாடல்களாக⁶ அமைந்துள்ளன”³⁶. செவிலி தன் நெஞ்சிடம் பேசும் பாடல்கள் பின்வருமாறு பகுத்துக்காட்டப்பெறுகின்றன.

5 : 2 செவிலியும் நெஞ்சொடு கிளத்தலும்

வரிசை எண்	நூல்	எண்ணிக்கை
1.	ஐங்குறுநூறு	01
2.	குறுந்தொகை	05
3.	அகநானூறு	11
	மொத்தம்	17

அகக்கற்பில் தன்நெஞ்சிடம் பேசுதல்

செவிலி அகக்கற்பில் தன்நெஞ்சிடம் பதினான்கு³⁷ பாடல்களில் பேசுகிறாள். அவள் பேசும் இடங்கள் அனைத்தும் மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் கூறுவதாகவே அமையப் பெற்றுள்ளன. இங்ஙனம் பேசும் சூழல்களை அவளின் உளப்பாங்கு அடிப்படையில், பால் உண்ணாமை, இசைவு கொடுக்காமை, மிகுந்த அன்பு, மனத் திட்பம், மகளின் துணியை நினைத்தல், மென்மைத் தன்மையை நினைத்துப் பார்த்தல், தன்னை வெறுத்தல், நொந்துகொள்ளல், துன்பத்துப் புலம்பல் எனும் கூறுகளில் பகுக்கலாம்.

பால் உண்ணாமை

உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகளின் சிறுவயது நிகழ்வை இங்கு ஒரு செவிலித் தாய் பதிவுசெய்துள்ளாள். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “என் மகளுக்குச் சிறுவயதில் பொன் கிண்ணத்தில் தேன் கலந்த பாலை ஊற்றிப் பலவிதமான கதைகளைக்கூறி, ‘உண்க! உண்க!’ என வற்புறுத்துவேன். ஆனால், அவளோ, ‘வேண்டாம்! வேண்டாம்!’ எனக் கூறிச் செல்லமாக மறுக்கும் தன்மைபடைத்தவள் அது மட்டுமின்றிப் பாத்திரத்தில் உள்ள பாலைப் பார்த்து மிகுதியாக உள்ளது எனக் கூறும்

தன்மை பொருந்தியவள்”³⁸ என்று கூறுகின்றாள் இதனை,

“..... ஏந்திய

செம்பொற் புனைகலந்து அம்பொரிக் கலந்த

பாலும் பலஎன உண்ணாள்

கோல்அமை குறுந்தொடித் தளிர்அன் னோளே”³⁹

எனும் பாடலடிகள் சுட்டும். இதில், செவிலித்தாய், தன் மகளின் சிறுவயது நிகழ்ச்சியைத் தன் மனவோட்டமாக நினைவுபடுத்துகிறாள்.

இசைவு கொடுக்காமை

மகள் சிறுவயதில் செவிலியைத் தழுவிக் கொள்வாள். தலைவாருவதற்கு மிகவும் விரும்பி நிற்பாள். விளையாட்டில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டிருப்பாள். ஆனால் பருவ வயது வந்த பிறகோ, அவளின் தன்மைகள் மாற்றம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைச் செவிலி தன் நெஞ்சிடம்! “என் மகள் ஆம்பல் மலரைக் காட்டிலும் குளிர்ச்சி பொருந்தியவள். ஓர் இரவில் என் அருகே படுத்து உறங்கியபோது அவளைத் தழுவிக்கொள்ள எண்ணினேன்; அதற்கு அவள் இசைவு கொடுக்காமல் வியர்த்தனள் என்று கூறினாள். மற்றொரு நாளோ என் மகளின் தலையை வாரி, வகுத்து மலர் சூட விரும்பினேன். ஆனால் அவள் அதற்கு உடன்படாமல் மயிர்ச் சாந்தையும் பூசாமல் வெறுத்து ஒதுக்கினாள்” என்பாள். “பெயர்த்தனென் முயங்க யான் வியர்த்தனென் என்றாள்,

இனிஅறிந் தேன்அது துனிஆ குதலே..”⁴⁰

எனும் அடிகள் விளக்கும். இதில் தன் மகள் தனக்கு இசைவு கொடுக்காமல் தன்னை வெறுக்கும் நிலை கண்டு வருத்தமுற்ற நிலை புலப்படுகிறது.

மென்மைத் தன்மை கூறல்

செவிலித் தாய் ஒருத்தி, தன் மகளின் மென்மைத் தன்மையைத் தன் எண்ண ஓட்டமாக மொழிகிறாள். அதனைத் தன் நெஞ்சொடு பேசும் செவிலி என் மகள்; முன்பு பாலையும், பந்தையும் விளையாட்டையும் விரும்பி நிற்பாள். அப்போது என் மனையில் முதலில் தன் தோழியரோடு பந்து விளையாடினாள். பின்பு அம்மானை விளையாடத் தொடங்கினாள். திடீரென்று ஓடி வந்து அம்மா என் உடம்பு வருந்துகிறது எனக் கூறி அழுதாள். அது மட்டுமின்றி வியர்வை பொறித்த நெற்றியளாய் என்னைத் தழுவி நின்றாள். இத்தகைய மென்மைத் தன்மை பொருந்தியவள் எனக் கூறுவாள் இதனை,

“வளம்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறிது எறியினும்

இளந்துணை ஆயமொடு கழங்கு உடன்ஆடினும்

‘உயங்கின்று அன்னை’ என்மெய் என்று அடைஇ

மருங்கு வியர்பொறித்த நுதலள் தண்ணென

முயங்கினள் வதியும் மன்னே”⁴¹

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இதில், செவிலித்தாய் தன் மகளின் மென்மைத் தன்மையை மனவோட்டமாகப் பதிவுசெய்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. இந்தச் செவிலி கூற்று மென்மைத் தன்மை, நற்றாய் கூற்று மென்மைத் தன்மையோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மிகுந்த அன்பு

மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் ஒருத்தி தனக்கும் தன் மகளுக்கும் இருந்த மிகுந்த அன்பினைப் பதிவு செய்துள்ளாள். இதனைத் தன்னெஞ்சிடம் “என் மகள் எப்போதும் கிளியையும், பந்தையும், அம்மானைக் காயையும் விரும்பி நிற்கிறாள். அதனால் அவளின்

அளியும் அன்பும் சாயலும் இயல்பும் முன்பு போல் இல்லை. பின்பு அதனால் என்னுயிர் பிரிந்து போவதாக என்று சொல்லிக் கன்றைக் கண்ட தாய்ப் பசுவைப் போல அவளின் முதுகைப் பார்த்தேன். அவளின் நெற்றியை மெல்லத் தடவி அவளைத் தழுவிக் கொண்டேன். அவளும் என் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டு நாளை இவளை விட்டுப்பிரிந்து போகப் போகிறோம் என்ற ஏக்கத்தால் என் இடைமுலை வியர்க்கும் படி பல தடவை என்னை இறுகத் தழுவிக் கொண்டாள்” எனச் சுட்டினாள். இதனை,

“கிளியும் பந்தும் கழங்கும் வெய்யோள்
அளியும்அன்பும் சபயலும் இயல்பும்
முன்நாள் போலபள் இறீஇயர், என் உயிர்! என
கொடுந்தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத்துயாத்த
கடுங்கட் கறவையின் சிறுபுறம் நோக்கி,
குறுக வந்து, குவவுநுதல் நீவி,
மெல்லெனத் தழீஇயினேனாக, என்மகள்
நன்னர் ஆகத்து இடைமுலை வியர்ப்ப,
பல்கால் முயங்கினள் மன்னே”⁴²

எனும் அடிகள் கூறும். இவ்விடத்தில், தலைவியின் மிகுந்த அன்பு அறியப் பெறுகிறது.

துணியை நினைத்தல்

தன் மகள் மிகுந்த துணிச்சல் மிக்கவள் என்பதனை அவள் உடன்போக்குச் சென்றபின் செவிலித்தாய் ஒருத்தி அறிகின்றாள். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “இசைக் கருவிகள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் அகன்ற வீட்டில், யான் அவளின் இயற்கை அழகைப் பாராட்டியும்,

நற்றாய் தன் மகளுக்குரிய கடமைகளைச் செய்துகொண்டும் இருந்தோம். அவளோ பலரறியத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பாமல், தான் நடத்தற்குரிய எளிய பருவத்தையும் எண்ணாது, வேனிற் காலத்தில் விரையும் இயல்புடைய காளையைப் போன்ற தலைவனுடன் செல்ல ஒரு தலையாகத் துணிந்து விட்டாள்” என்று கூறுகிறாள். இதனை,

“என்மகள் பெருமடம் யான்பா ராட்ட,
தாய்தன் செம்மல் கண்டு கடன்இறுப்ப,
முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியல்நகர்,
மணன் இடையாகக் கொள்ளான்! கல்பகக்
கணமழை துறந்த கான்மயங்கு அழுவம்
எளிய வாக, ஏந்துகொடி பரந்த
பொறிவரி அல்குல் மாஅ யோட்கு, எனத்
தணிந்த பருவம் செல்லான், படர்தரத்
துணிந்தோன் மன்ற”⁴³

என வரும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இப்பகுதியில், தலைவியின் மனத்துணியைச் செவிலித்தாய் நினைத்துப் பெருமைப்பட்ட நிலை புலப்படுகிறது.

மனத்திட்பம்

தன் மகளின் மனத்திட்பத்தை மிகவும் சிறப்பாகச் செவிலித் தாய் ஒருத்தி தன் நெஞ்சிடம் எடுத்துரைக்கிறாள். “என் மகள் முன்பு இனிய தேன் கலந்த பாலையும் உண்ண மறுத்தாள். ஆனால், இப்போது நீரில்லாத அரிய பாலை வழியிலே வீரக்கழல் அணிந்த தலைவன் தன்னைப் பாதுகாக்க விரைந்து சென்றாள். அங்கு நீர் வளமற்ற சுனையின் பக்கத்தே, உலர்ந்த வெப்பத்தோடு காணப்பெறும் கலங்கல்

நீரைக் குடிப்பதற்கு எங்ஙனம் மனத்திட்டம் கொண்டாளோ?” எனப் பேசுவாள் இதனை,

“அறுசுவை மருங்கின் மறுகுடி வெந்த
வெவ்வெங் கலுழி தவ்வெனக் குடிக்கிய
யாங்குவல் லுநள்கொல் தானே”⁴⁴

எனும் அடிகள் சுட்டும். இதில் தலைவியின் மனத்திட்டம் கூறப்பெறுகிறது.

தன்னை வெறுத்தல்

செவிலித் தாய் ஒருத்தி, தன் மகளிடம் தான் நடந்து கொண்ட நிலைக்காகத் தன்னையே வெறுத்து நிற்கிறாள். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “என் மகள் தன் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்ல இருக்கும் நிலையினை முன்பே அறிந்திருந்தால், அவள் தந்தையின் காப்பமைந்த அகன்ற மனையில் அவள் போகின்ற இடங்களில் எல்லாம் நிழல் போல் நீங்காமல் சென்றிருப்பேன். அதனை அறியாமல் கைவிட்டு விட்டேனே”⁴⁵ என மொழிகிறாள். அதுமட்டுமின்றி அவள் மெல்ல அடிவைத்து நடந்தாலும் மெலிகின்றவள். அவளின் கூந்தலைப் பிடித்து அருளாமல், கோலால் முதுகில் அடித்தேன். அவளோ முதுகு எனக்குச் சொந்தமானது எனக் கூறாமல் நின்றாள். அங்ஙனம் அவளை அடித்த என் கை மிகுந்த துன்பத்தை அடையட்டும் என்றும் பேசுகிறாள் இதனை,

“ஊழ்அடி ஒதுங்கினும் உயங்கும் ஐம்பாற்
சிறுபல் கூந்தற் போதுபிடித்து அருளாது,
எறிகோல் சிதைய நூறவும், சிறுபுறம்,
‘எனக்கு உரித்து’ என்னாள் நின்றஎன்
அமார்க்கண் அஞ்ஞையை அலைத்த கையே”⁴⁶

எனும் அடிகள் விளக்கும். இப் பகுதியில், செவிலித்தாய் தன் மகளிடத்துத் தான் நடந்து கொண்ட செயலுக்காகத் தன்னையே வெறுத்து நிற்கும் நிலை புலனாகிறது.

மகளுக்காக வருந்துதல்

உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகளுக்காகத் தானும், தன் சுற்றத்தாரும் வருந்துகின்ற நிலையைச் செவிலித்தாய் தனது உளப்பாங்கால் நினைத்துப் பார்க்கிறாள். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் தன் தலைவனுடன் சுரவழியே சென்று விட்டாள்.”⁴⁷ அவளைத் தேடிச் சென்ற, என் இரு கால்களும் நடந்து நடந்து மேலும் நடக்க முடியாமல் ஓய்ந்தன; என் இரு கண்களும் அவர்களைத் தேடிப்பார்த்து ஓய்ந்து ஒளியை இழந்து போயின.”⁴⁸ அவள் மணல் இட்டமைந்த பந்தலில் ஓடி ஆடும் தன்மையைப் பெற்றவள். இத்தகையவள் காடு நெடுந்தொலைவு உள்ளது என்று நினைக்காமல், எவ்வாறு மெல்லிய பாதங்களால் நடந்து சென்றாளோ?”⁴⁹ என வருந்தி உரைப்பாள். அதுமட்டுமின்றி “அவள் கிடைக்கப்பெறாமையால் மனையில் மயங்கி நிற்கிறேன். இந்த மனையில் அவளைப் பிரிந்தமையால் துன்பம் உடையோர் என்னைக் காட்டிலும் வேறு யாருமில்”⁵⁰ என மேன்மேலும் வருத்தமுறுகிறாள்.

துன்பத்திப் புலம்பல்

தன் மகள், தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றமையால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை நினைத்து, செவிலித்தாய் ஒருத்தி மிகுத்து புலம்பலுற்றாள். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, என் மகள் அந்நியன் ஒருவனின் பொய்மொழியை நம்பி விட்டாள். அதனால் நம் மனையில் உள்ளோர்

புலம்பும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. அவள் கடத்தற்கரிய காட்டு வழியில், தன் வளையல் ஒலிக்கக் கைவீசி, சிலம்பு ஒலிக்க உலாவிச் சென்றிருப்பாள். அதுமட்டுமின்றி, அவளையே ஒத்த தன்மை பெற்ற காதலன் கூந்தலை வாரிப் பின்னுதலை விரும்பி இருப்பாள்.”⁵¹ அத்தகையவள் சிற்றூரின் கண் இரவில் தன் துணைவனுடன் ஓர் ஒதுக்கிடத்தே தங்கியிருப்பாளோ? அல்லது தலைவனோடு அவள் முன்னே நடந்து செல்வாளோ? என்ன காரியம் செய்வாளோ? எது செய்தாலும் வருத்தத்திற்குரியதாகும்.”⁵² இந்த வருத்தத்திற்குக் காரணம் யான் அல்ல. எல்லாம் ஊழின் விதிதான் எனப் புலம்பியமையை,

“பிரிவுஇல் ஆயம் உரியது ஒன்று அயர

இவ்வழிப் படுதலும் ஒல்லாள் அவ்வழிப்

பரல்பாழ் படுப்பச் சென்றனள் மாதோ”⁵³

“புன்தலை மன்றத்து அம்குடிச் சீரூர்

துணையொடு துச்சில் இருக்கும் கொல்லோ?

கணையோர் அஞ்சாக் கடுங்கண் காளையொடு

எல்லி முன்னுறச் செல்லும் கொல்லோ?

எவ்வினை செயுங்கொல்?”⁵⁴

எனும் பாடல்கள் உணர்த்தும். இவற்றில் செவிலித்தாய் தன் மகளைப் பிரிந்தமையால் ஏற்பட்ட துன்பத்தை நினைத்துப் புலம்புகின்ற நிலையைக் காணலாம். ஈண்டு தாயார் தலைவனை வெறுத்தமைக்கு தன் மகள்பால் மிகுந்த அன்பும், தனியாக “தன் மகளை அழைத்துச் சென்றானே என்ற ஆற்றாமையும் ிக்டிய பாலை வழியில் அழைத்துச் சென்றானே என்ற சினமுமே தலைவனைத் தாயார் வெறுக்கக் காரணங்களாகும்”⁵⁵ எனும் கூற்று பொருத்தமுடையதாகும்.

புறக்கற்பில் செவிலி தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

புறக்கற்பு நெறியில் செவிலி தன் நெஞ்சிடம் மூன்று பாடல்களில் கூற்று நிகழ்த்துகிறாள். இதில், உடன்போக்கில் சென்ற தலைவியை நினைத்து வருந்தும் நிலையில் ஒரு பாடலும்⁵⁶ மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் கூற்றில் ஒரு பாடலும்,⁵⁷ தலைமக்கள் தன் புதல்வனோடு இன்புற்றிருக்கும் நிலையில் ஒரு பாடலும்⁵⁸ இடம் பெற்றுள்ளன. இதன் சூழலை, சுற்றத்தார் வருந்தி நிற்கும் நிலை, சிலம்பு கழிக்கும் நிலை கூறல், சிறந்த இல்லறம் கண்டு மகிழல் எனப்பகுக்கலாம்.

சுற்றத்தார் வருந்தி நிற்கும் நிலை

தலைமகள் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டாள். அதனை அறிந்த செவிலித்தாய் ஒருத்தி, தன் சுற்றத்தார் புலம்ப, மொழிகின்றாள். “என் மகளே உன்பால் அன்பு கொண்ட என்னைப் பார்! நீ வளர்த்த கிளியும் பால் உண்ணவில்லை. ஆயமும் விளையாடவில்லை. தாழியும் மலர் அணியவில்லை. பாவையும் பலிசோறு பெறவில்லை.” என்று பேசுவாள். இதனை,

“மங்கையர் பலபா ராட்ட, செந்தார்க்

கிள்ளையும் தீம்பால் உண்ணா; மயில்இயல்

சேயிழை மகளிர் ஆயமும் அயரா;

தாழியும் மலர்பல அணியா;”⁵⁹

எனும் அடிகள் சுட்டும். இப்பகுதியில், தன் சுற்றத்தார் வருத்தத்திற்கு வருந்தும் நிலை புலப்படுகிறது.

சிலம்பு கழிக்கும் நிலை கூறல்

தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகள் சிலம்பு கழிக்கும் சடங்கு நிகழ்த்தினாளோ? அது எங்ஙனம் நடைபெற்றதோ என்ற அய்யத்தை மனதில் உருவாக்கிக்கொள்கிறாள். அதனைத் தன் நெஞ்சிடம் “என் மகள் தன் தலைவனுடன் ஆல மரத்தின் நெடிய விழுதானது தேமல் படர்ந்த அவளது தொடையில் உராய்ந்திட நடந்துபோயிருப்பாள். அங்ஙனம் போகுமிடத்து அவளின் கூந்தல் காற்றில் அசைந்தாடியிருக்கும். அச்சமயத்தில் அவன் அவளின் முன் கையைப் பற்றியும், மேகலை அணிந்த அல்குலை அணைத்தும் பெரிதும் ஊக்கப்படுத்தியிருப்பான். அந்த ஊக்கத்தின் காரணமாக வழிநடை வருத்தத்தையும் எண்ணிப் பாராது சென்றிருப்பாள். அவள்முள்போன்ற கூரிய பற்களையும், பவளம் போன்ற வாயினையும் உடைய இளையவள். அவள் சிறிதும் அச்சமின்றி யாரும் அறியாத சீறார் வறுமைப் பெண்டின் குடிசையாகிய வறுமனையில் சிலம்பு கழித்து, அவனுடன் மணம் பொருந்தியிருப்பாளோ? அப்படி நடந்திருக்குமாயின் அது கொடுமையிலும் கொடுமையாகும்” என்று கூறுகிறாள் இதனை,

“பயில்இரும் பிணையல் பசங்காழ்க் கோவை

அகல்அமை அல்குல்பற்றி, கூந்தல்

ஆடுமயில் பீலியின் பொங்க, நன்றும்,

தான்அமர் துணைவன் ஊக்க, ஊங்கி,

உள்ளாது கழிந்த முள்ளயிற்றுத் துவர்வாய்ச்

சிறுவன் கண்ணி சிலம்புகழீஇ

அறியாத் தேஎத்தள் ஆகுதல் கொடிதே”⁶⁰

எனும் அடிகள் உணர்த்தும். இப்பாடலில் தன் மகளுக்குச் சிலம்பு

கழிக்கும் சடங்கு நடந்திருக்குமோ என்ற செவிலி^{யி}ன் மனப் போராட்டம் புலப்படுகிறது.

சிறந்த இல்லறம் கண்டு மகிழ்தல்

தலைவி, தன் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்று, இல்லறவாழ்வு இனிமையாக நடத்துகிறாள். அவள் நடத்தும் இல்லற வாழ்வைக் காண்பதற்குச் செவிலித் தாய் ஒருத்தி சென்றிருந்தாள். அங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைத் தன் நெஞ்சிடம், “யான் ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில் என் மகளின் நன்மனைக்குச் சென்றேன். அப்போது, வீட்டின் முற்றத்தில் உயரம் குறைந்த கால்களை உடைய கட்டில் இடப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல், என் மகளும் அவள் கணவனும் வீற்றிருந்தனர். அவர்களின் புதல்வன் அவர்கள்மேல் தாவி விளையாடினான்”. என்று கூறுகிறாள் இந்த மகிழ்ச்சியால் செவிலி மிகவும் இன்புற்றிருந்தமையை,

“மாலை முன்றில் குறுங்கால் கட்டில்

மனையோள் துணைவி ஆக, புதல்வன்

மார்பின் ஊரும் மகிழ்நகை இன்பப்

பொழுதிற்கு ஒத்தன்று”⁶¹

எனும் அடிகள் கூறும். இப்பகுதியில், திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவன், தலைவியின் இன்ப வாழ்வு உணர்த்தப்பெறுகிறது.

இத்தகைய செவிலி கூற்றுப் பாடல்களின் வழி, தன்மகளின் குழந்தைப் பருவ நிகழ்ச்சிகளும், அவளின் மென்மைத் தன்மைகளும், பருவமடைந்த தலைமகள் பிறிதொரு ஆடவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றதனால், மனையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

மேலும் செவிலித்தாயும், அவளின் சுற்றத்தாரும், அஃறிணைப் பொருள்களும் வருத்தமுற்று நிற்கும் நிலைகள், வெளிப்படுத்தப்பெறுகின்றன. அகக்கற்பு, புறக்கற்பு எனும் இரு நிலைகளில் இவை அனைத்தும் மனவோட்டமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

தோழி தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

தோழி என்பவள் செவிலியின் மகளாவாள். இவள் தலைவியின் ஒவ்வொரு செயல்பாட்டையும் நன்கு அறிந்தவள் இவளின் சிறப்பு குறித்து தோழி, தலைவன், தலைவிக்கு இணையாகவும், அவர்க்கு இடையே பாலமாகவும் அமைந்து வழிவழியாகப் பண்பாட்டையும், சமுதாய மேம்பாட்டையும் காத்து வருவோளாகக் காட்சி தருகின்றாள் எனும் கருத்து ஈண்டு உணரத்தக்கது.⁶² இத்தகைய தோழி, தன் நெஞ்சிடம் ஏழு பாடல்களில் களவுநிலையில் மட்டும் பேசுகிறாள். அவற்றை, பகற்குறி, சேட்படை, குறைநயப்பித்தல், குறை நிறைவேற்றல், வரைவு நீட்டிப்பு ஆகிய சூழல்களின் அடிப்படையில் பகுக்கலாம்.

5 : 3 தோழியும் நெஞ்சொடு கிளத்தலும்

வரிசை எண்.	நூல்	எண்ணிக்கை
1.	குறுந்தொகை	01
2.	நற்றிணை	03
3.	அகநானூறு	01
4.	கலித்தொகை	02
மொத்தம்		07

பகற்குறியும் நெஞ்சம்

தலைவனும், தலைவியும் ஒருவருடன் ஒருவர் கலந்த பிறகு இருவருக்கும் சந்திப்புகள் நிகழும். அங்ஙனம் நிகழும் சந்திப்புகள் பகற்குறி, இரவுக்குறி என வகைப்படுத்தப்பெறும். பகலில் தலைவிக்குத் தெரிந்த இடங்களில் நிகழும் சந்திப்பினைப் பகற்குறி என்றும், இரவில் தலைவியின் வீட்டுப்புற வாசல் அருகில் நடைபெறும் சந்திப்பினை இரவுக்குறி என்றும் கூறுவர் இதில் பகற்குறி என்பதற்கு, “ஊரின் மதிற்புறமாய்த் தலைமகள் அறிந்து சேர்தற்குத் தகுதியுடையதாகிய இடமே பகற்குறியாகும்”⁶³ என்றும் குறிப்பிடுவர்.

மேற்குறித்த இரண்டு சந்திப்பிற்கும் இடத்தைக் குறிப்பவள் தோழியாவாள். அவ்வகையில் பகற்குறி குறித்துத் தன்நெஞ்சிடம் ஒரு பாடலில்⁶⁴ மொழிகிறாள்.

முன்னொரு நாள் பகற்குறி வந்த பொழுது நடந்த நிகழ்ச்சியைத் தோழி, தன் நெஞ்சிடம், “அடியவளான யான் என் தலைவனுக்குச் செய்யக்கூடிய ஒன்றைச் செய்யவில்லை. அஃது என்னவென்றால், வெண்மையான அருவிகளையும், உயர்ந்த உச்சியையும் கொண்ட மலை ஒன்று உள்ளது. அந்த மலையின் கூப்பிடு தொலைவில்தான் எங்கள் ஊர் உள்ளது எனத் தலைவனைப் பார்த்தவிடத்துத் தெரிவிக்காமல் விட்டுவிட்டேன், அதனால் என் அழகு கெடுவதாக” எனக் கூறினாள். இதனை,

“குலவுப் பொறை இறுத்த கோல்தலை இருவி

கொய்து ஒழி புனமும் நோக்கி; நெடிது நினைத்து

பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ! ஐதேய்கு

அயவென் அருவி சூடிய உயர்வரைக்

கூஉம் கண்ணுது எம்ணர் என

ஆங்க அதை அறிவுறல் மறந்திசின் யானே”⁶⁵

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இதில், தோழி, தலைவனுக்குப் பகற்குறி மறுத்த நிலை கூறப்பெறுகிறது.

சேட்படையும் நெஞ்சம்

தலைவனையும், தலைவியையும் இணைத்து வைப்பதற்குத் தோழி, பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாள்வாள். சில நேரங்களில் தலைவனிடம், தலைவியைச் சந்திப்பதனால், அவளுக்கு ஏற்பட இருக்கும் தீமைகள் குறித்தும் பேசுவாள். அத்தகைய இடங்களில் தோழி, தலைவனிடம் சிலகாலம் தலைவியைச் சந்திக்கக் கூடாது எனச் சேட்படுத்துவாள். இத்தகு நிலை சேட்படை என அழைக்கப்பெறும். , “தலைவியைக் களவிற சேர்தலரிதாகலின், அவளை மணந்து கோடலே நலனெனத் தலைவனுக்கு உணர்த்தக் கருதும் பாங்கி, தலைவனைப் பல வகையால் களவொழுக்கினின்று விலக்கமுயலுதல் சேட்படை எனும் பகுதியாகும்”⁶⁶ எனும் அறிஞர்க் கருத்து ஈண்டு கருத்தத்தக்கது. மேலும், “தலைவியை அடைதல் எளிதென்று நினைத்த தலைவனது நினைவை, அஃது எளிதென்று என்று தோன்றும்படி தோழி அகற்றுதல்”⁶⁷ எனும் கருத்தும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கி உணரற்பாலது. அத்தகைய சேட்படை நிலை குறித்து தோழித் தன் நெஞ்சிடம் ஒரு பாடலில்⁶⁸ மொழிகிறாள்.

நற்றிணைத் தோழி ஒருத்தி, தலைவனின் நிலையையும், நற்றாயின் நிலையையும் ஒருங்கு நோக்கி ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். ஒருபுறம் பாசவுணர்வும், மறுபுறம் கடமையுணர்வும் வந்து நின்றன. இத்தகைய நிலையில் தன் நெஞ்சிடம், தலைவி, குறிஞ்சிமலர் போன்ற மேனியை

உடையவள். குவளை மலர் போன்ற கண்களைப் பெற்றவள். மயில்போன்ற சாயலைக் கொண்டவள்; கிளியைப் போன்ற பேச்சை உடையவள். பாவை போன்ற அழகிய வடிவத்தை உடையவள் என்று தலைவியை அவளது தாய் பலவாறு பாராட்டுவாள். அத்தகையவள் தலைவியிடம் ஏற்படும் மாற்றத்தை உற்றுநோக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். ஆதலால், தலைவனே, இனித் தலைவியைக் காணுதல் இயலாத செயலாகும் என்பாள் இதனை,

“பாவை அன்ன வனப்பினள் இவள்ளன

காமர் நெஞ்சமொடு பலபா ராட்டி,

யாழ் மறப்பு அறியா மடந்தை

தேம் மறப்பு அறியாக் கமழ்கூந் தலளே”⁶⁹

எனும் அடிகள் விளக்கும். இதில், தலைவன், தலைவியைக் காணுதல் அரிது எனத் தோழி, தன் நெஞ்சிடம் உரைத்த நிலை புலப்படுகிறது.

குறை நயப்பித்தல்

தலைவன், தலைவியை அடைய விரும்பினான். இதனால் தோழியின் உதவியை நாடினான். தோழி, தூதாகச் சென்றாள். ஆனால், தலைவி இசைவுக் குறிப்பு யாதும் காட்டவில்லை. “தலைவன் மடலேறாமைப் பொருட்டுத் தோழி (பாங்கி) தலைவியிடம், தலைவன் கருத்தறிவித்து அவளை இணங்குவித்தல், குறைநயப்பித்தல் என்னும் பகுதியாகும்.”⁷⁰ என்ற கருத்து நினைக்கத்தக்கதாகும். இந்நிலையில் இக்குறை நயப்பித்தலைத் தோழி தன் நெஞ்சிடம், “அன்பு உடையவளே, உன்னை விரும்பிய தலைவன் பனங்கருக்கில் செய்த குதிரை மீது ஏறி வந்துள்ளான். அதனால் சோர்ந்து போய் மயங்கி வெப்பம் காரணமாகத்

தோன்றிய பேய்க்கானலைத் தண்ணீர் என்று நினைத்து அதிலே மோதி மீண்டும் சோர்ந்தான். அத்தகையவன் உன்னை விரும்பி மணம் செய்துகொள்ளும் கருத்தோடு வந்துள்ளான். நீ அருளல் வேண்டும் என்று கண்ணிகளால் குறிசெய்து, குறிப்பால் பல செயல்களைச் செய்து பார்த்தேன். ஆனால், நீ எந்த முடிவையும் தெரிவிக்கவில்லை. இனி, யான் உன்னை வணங்கி நின்றால் தலைவன் நிலை என்ன ஆனது, என வினவிநிற்பாய்”, என மொழிந்தாள். இதனை,

“அருளல் வேண்டும், அன்புஉடை யோய் எனக்

கண்இனி தாகக் கோட்டியும் தேரலள்

யானே எவ்வளை! யாத்த கானல்

வண்டுஉண் நறுவீ நுண்ணிதின் வரித்த

சென்னி சேவடி சேர்த்தின்

என்னப படுமோ என்றலும் உண்டே”⁷¹

எனும் பாடலடிகள் குறிக்கும். இவ்வடிகளில் தோழி, தன் நெஞ்சிடம் குறை நயப்பித்த நிலை புலப்படுகிறது.

குறை நிறைவேற்றல்

தலைவியோடு என்றும் நட்புறவாக இருத்தல் வேண்டும் என்று தலைவன் எண்ணுகிறான். அக்கருத்தைத் தோழியிடம் கூறுகிறான். தோழியும் தலைவியிடம் உரைக்கிறாள். தலைவியோ ஒன்றும் கூறவில்லை. இதனால் தோழி, தன் நெஞ்சிடம், “வெட்கம் நம்மைத் தடுக்கிறது. அதற்காக, அவனை விடையேதும் கூறாமல், போகச் செய்வது, நம்மால் செய்யத்தக்க செயல் அன்று. ‘தலைவி இன்றி உயிர் வாழேன்’ என்று கூறுபவனை இவர்கள் பேணிக் காத்தனர் என நம்

மக்கள் கூறும்படி நாம் நடந்துகொள்ளலாம். ஆனால், ‘அது பெண்மைக்குத் தகாது’ என்றும் நீ கருதக்கூடும். அவனோ நம்மை விரும்புகிறான். தழுவிக்கொள்ள மட்டும் வருக என்று கூறுவது போலவே காட்டுகின்றேன். அதன்பின் அவன் விருப்பம் போலவே நடந்துகொள்வாயாக” என உரைக்கிற இதனை,

“எஞ்சாது எல்லா! கொடுமை நுவலாதி
அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன்னன்
நெஞ்சம் பிணிக் கொண்டவன்
என்றுயாம் பாட மறைநின்று கேட்டனள்
தாழ்இருங் கூந்தல்என் தோழியைக் கைகவியாச்
சாயல்இன் மார்பன் சிறுபுறம் சார்தர
ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்ததுஎன்
ஆயிழை மேனிப் பசப்பு”⁷²

எனும் அடிகள் மொழியும். இதில், தலைவனின் குறையைத் தோழி, நிறைவேற்றியதைத் தன் நெஞ்சிடம் கூறிய நிலை காணப்பெறுகிறது.

வரைவு நீட்டிப்பு

தலைவன், தலைவியிடம் யாரும் அறியாமல் களவு வாழ்க்கை வாழ்வதிலேயே காலத்தைப் போக்கி வந்தான். தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தோழி, தலைவனுக்கு ஏற்படுத்த விரும்பினாள். அதனால் சிறைப்புறமாக நின்ற தலைவன் கேட்கும்வண்ணம் நற்றிணைத்தோழி தன் நெஞ்சிடம், “கடலில் அலைகள் வீசுகின்றன. உப்பங்கழியின் பாத்திகளுள் அலைநீர் மோதுகிறது. அப்பாத்தியில் கிடக்கும் இறால் மீனை நீர்க்கொக்கு பிடிக்கமுற்படுகிறது. அதன்பிடிக்குத் தப்பிய இறால் மீன் தாழையினது

பூவினை வெண்குருகு என நினைத்து அச்சம் கொண்டது. அத்தகைய துறைக்குத் தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். அந்நிலையில் யான் யாரிடம் சென்று இந்தக் கொடுமையைச் சொல்லுவேன்” என்று பேசுவாள். இதனை,

“யார்க்கு நொந்து உரைக்கோ யானே

.....

துறைகெழு கொண்கன் துறந்தனன் எனவே?”⁷³

எனும் பாடலடிகள் சுட்டும்.

கலித்தொகையில் ஒருதோழி, தலைவனின் துயர் தணிப்பதற்காக முருகனைப் புகழ்ந்து வள்ளைப் பாட்டுப் பாடினாள். அந்தப் பாட்டில் தலைவனின் இயல்பான குணங்களையும் பாடினாள். இதனைத் தன்நெஞ்சிடம், அவனை எதிர்த்து எவரும் வெற்றிபெற இயலாது. அதற்காக, அவன் எவரையாவது குறைவாகப் பேசும் இயல்பு கொண்டவனும் அல்லன். அதோ! அவன் மலையைப்பார்! மூங்கில்முளைகளிலிருந்து கழன்று விழும் தோடுகள் புள்ளிமானின் காதுகளைப் போல் இருப்பதையும் காண்! மணம் நாளும் கூந்தலினை உடையவளே; பிடியோ? கூடி மகிழ்கின்றது. ஒரு களிறு; அது பசலைக் கொடியின் இலைகளை விருப்பத்துடன் தின்று, எழில்கொண்ட கொம்புகளுடன், மலைச் சாரலிலே செல்வதைப்பார்!

அவ்வாறு யானைகள் பலவும் அழகாகத் திரியும் வளமலை நாடனை மறுத்து நீயும் ஒரு பாட்டுப்பாடுக; வறுமையால் வாடி வந்து, தம் இல்லாமையை அவனிடம் சொல்வார் சிலர். அதனைப் போக்கி அவரை வளமாகச் செய்வான். அங்ஙனம் செய்யாமல் இருந்தால், தன்

உடலையே போக்கி விடும் இயல்பை உடையவன். அத்தகையவனின் மலையைப் பார். கொடுங்கண்களை உடைய புலியின் பாதம் போல வாழைக்குலைகளிலே வளைந்த காய்கள் தொங்குவதையும் பார்! இங்ஙனம் நாங்கள் இருவரும் கூடி, அவன் பெருமையைப் பாடினோம். அதைக் கேட்டவுடன் அவளுடைய வாடிய மென்மையான தோள்கள் பூரித்தன. அசைந்தாடும் மூங்கில்கள் நிறைந்த மலைநாடன், நேரிலேயே வந்து அருள் செய்தது போன்று அக்காட்சி இருந்ததை,

“கூடி அவர்திறம் பாட, என் தோழிக்கு

வாடிய மென்தோளும் வீங்கின

ஆடுஅமை வெற்பன் அளித்தக்கால் போன்றே”⁷⁴

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தும். இதில், தலைவன் வரைவு நீட்டித்த தன்மையைத் தன் நெஞ்சிடம் தோழி கூறியது புலனாகிறது.

மேற்கூறிய தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் வழி, தலைவியை மணம்புரியாமல் களவு வாழ்வை விரும்பும் தலைவனின் நிலையும், தலைவனை நினைத்து வருந்தும் தலைவியின் நிலையும் கூறப்பெறுகின்றன. இவ்விடத்துத் தோழி, தன் செயல் திறத்தால் இந்த வரைவு நீட்டிப்பு ஏற்படாமல் தடுத்து நிறுத்துவாள். சில நேரங்களில் தலைவியின் மனக்குறையை நீக்கத் தன் நெஞ்சிடம் பேசும் நிலையும் உண்டு. இவை தோழி உளப்பாங்கால் நிகழும்.

கண்டோர்

தலைவன், தலைவி இடையே வளர்ந்து செல்லும் காதல் வாழ்வில் இறுதி நிலையில் இடம்பெறுபவர் கண்டோர் ஆவர். “அக இலக்கியங்களில் துணை மாந்தர் நிரலில் இடம்பெறுபவர்கள். வாயிலாகச்

செயல்புரியும் திறன் சான்ற இவர்களைக் கற்பில் கூற்று நிகழ்த்துவதற்கு உரியராக மட்டும் தொல்காப்பியனார் கூறுகின்றார். ஆனால், இவர்தம் செயற்பாடுகளை நோக்க இவர் களவு வாழ்க்கையில் பங்கு பெறுபவர்கள் என்பது தெளிவாகிறது”⁷⁵ என மொழியும் கருத்து ஈண்டுக் குறிக்கத்தக்கது. இந்நிலையில் இவர்கள் நேரடியாகத் தலைவன், தலைவி வாழ்வில் இடம்பெறுவதில்லை. சில இடங்களில் தலைவன், தலைவி உடன்போக்குச் செல்லுமிடத்து அவர்களின் நிலை குறித்துத் தம்முள் வருத்தமுறுவர். வேறுசில இடங்களில் உடன்போக்குச் சென்ற தன்மகளைத் தேடிவரும் தாயின் நிலை குறித்துத் தம்முள் வருத்தம் அடைவர். அவ்வடிப்^{பு}யில் கண்டோர் தம் நெஞ்சிடம் பேசும் பாடல்கள் நான்காகும்.⁷⁶ இவர்கள் களவிலும், கற்பிலும் பேசுவர்.

அகக்கற்பில் தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

கண்டோர், தலைமக்களின் அகக்கற்பு வாழ்வில் மூன்று பாடல்களில்”⁷⁷ தம் நெஞ்சிடம் பேசுகின்றனர்.

தலைவி, தலைவனோடு உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள். அங்ஙனம் சென்றவர்களின் நிலையினை அறிந்த கண்டோர், தம் நெஞ்சை நோக்கி, “நெஞ்சே, இரத்தம் தோய்ந்த வாயையும், பெரிய தலையையும் உடைய புலிக்குட்டிகள் இம்மலைப் பொழுதில் தூறுகளிடையே பதுங்கி இருந்து கொடிகளை நிமிர்ந்து பார்க்கும். இச்சூழலில் பற்களை உடைய மெல்லிய மடந்தையை முன்னே செல்லவிடுத்து இவ்விராப் பொழுதில் பின்னே சென்றது இவ்விளைஞனின் உள்ளம். இச்செயல் பெரிய கற்களைப் புரண்டு விழுமாறு செய்யும் மழை இடியோடு கூடிய புயல்காற்றைக் காட்டிலும்

கொடியது”⁷⁸ என இச் செய்தி நற்றிணையில் இடம் பெறுவதைக் கண்டோர் மொழிவர்.

அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில், தன் மகளைப் பிரிந்து வாடும் தாயின் வருத்தத்தைக் கண்டவர்கள் தன் நெஞ்சிடம், தலைவன் ஒருவனுடன் பல நாடுகளைக் கடந்து, நல்ல உள்ளம் உடைய என் மகள் சென்றுவிட்டாள். அவள் பொருட்டு, அவள் தோழியர் கூட்டமும் பொலிவிழந்து காணப்பெறுகின்றனர். தாயும் என் உயிர் போவதாக என அழுது அரற்றுகின்றாள். அந்நிலையில், மணலில் கிடந்த தன் மகளது விளையாட்டுப் பாவையை எடுத்தாள். அதன் கண்ணையும், நெற்றியையும் தடவி நொச்சி மர நிழலில் வைத்தாள். தாழியில் வளர்ந்த குவளை மலரை அதற்குச் சூட்டி, என் அருமை மகளே, என்னைத் தழுவிக்கொள் என்று கூறுவதை,

“நாடுபல இறந்த நன்ன ராட்டிக்கு

ஆயமும் அணிஇழந்து அழுங்கின்று; தாயும்

இன்தோள் தாராய், இறீஇயர் என் உயிர்! என

கண்ணும் நுதலும் நீவி, தண்ணென,

தடவுநிலை நொச்சி வரி நிழல் அசைஇ,

தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூட்டி,

தருமணற் கிடந்த பாவை என

மருமகளே என முயங்கினள் அழுமே!”⁷⁹

எனும் பாடலடிகள் சுட்டும். இதில், தாய் வருந்தியது குறித்துக் கண்டோர் தன்னுள் கூறிக்கொண்ட நிலை புலப்படுகிறது.

தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்றதைக் கண்டோர், இத்தலைவியைப் பிரிந்த தாய் எப்படி வருந்துவாளோ என்பதனைத் தம் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, இவளைப் பெற்ற தாய் தன் மகளின் விருப்பப்படி நடக்க இசைவாள். அவள், தான் வருந்தி அழிகின்ற துன்பத்தோடு இனி என்ன ஆகுவளோ? மேலும், தலைவியின் தந்தையானைச் செல்வத்தை உடையவன். அவனது அகன்ற வீட்டில் பந்தைக் காலால் உருட்டி ஓடியாடி விளையாடுவதைப்போல அங்குமிங்குமாக ஓடி அழகிய சிலவாகிய கூந்தலை உடைய இவளுடைய பஞ்சு போன்ற மெல்லிய அடிகள் நடைபயிற்றும்; இத்தகையவளைப் பிரிந்திருக்கும் தாய் இரங்கத்தக்கவள்”⁸⁰ என வருந்திக் கூறினர்.

தலைவன், தலைவியரின் புறக்கற்பு வாழ்வியல் குறித்து, தன் நெஞ்சிடம் கண்டோர் பேசும் இடம் ஒரு பாடலாகும்.”⁸¹ அவ்விடத்துத் தன்னெஞ்சிடம், “தலைவனது நெடிய தேரில் கட்டியுள்ள மணிகள் ஒலிக்கும். மேட்டு நிலத்தில் தேர்ச் சக்கரங்களை வன்மையான பரற்கற்கள் மீது அதிரும்படி ஏறி முன்பனிக்காலத்தில் சென்றன. இப்பொழுதோ பருவநிலை மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. இடைச்சுரத்தில் மேகங்கள் மழைபொழிந்தன. நம் தலைவன் தனது மேனியில் சந்தனத்தைப் பூசி மகிழ்ச்சியுடன் மீண்டு வருகிறான். இதனைக் கண்டு யான் துன்பம் அடையாமல் மகிழ்ச்சி கொண்டு நிற்கிறேன் என்பதனை,

“மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து
அலந்தலை நெமையத்து இருந்த குடிஞை
பொன்செய் கொல்லனின், இனிய தெளிர்ப்ப,
பெய்ம் மணி ஆர்க்கும் இழைகிளர் நெடுந்தேர்

.....
இடைச் சுரத்து எழிலி உறைத்தென, மார்பின்
குறும் பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு
நறுந் தண்ணியன்கொல்; நோகோ யானே?”⁸²

எனும் அடிகள் விளக்கும். இப் பகுதியில், வினைமுற்றி மீண்ட தலைவனை இடைச்சுரத்தில் கண்டவிடத்து, தங்களின் மகிழ்வினைப் பகிர்ந்துகொண்ட நிலையைக் காணமுடிகிறது.

இவற்றால், கண்டோர் தன் நெஞ்சிடம், தலைவன், தலைவியரின் அகக்கற்பு, புறக்கற்பு எனும் இருநிலைகளிலும் பேசுகின்றனர்; அகக்கற்பு நிலையில் தலைவன் - தலைவியரின் மனத்திண்மையும், தலைவியின் தாய் தன் மகளின் பிரிவுத் துயரால் வருந்தும் நிலையும் கூறப்பெறுகின்றன; புறக்கற்பு நிலையில் பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் பொருளீட்டித் திரும்புமிடத்து, அவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்வு தங்களுக்கும் உண்டு எனப் பேசுவதுபோல் அமைந்திருத்தல் காணலாம். அவ்வகையில் கண்டோர் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுநிற்கும் நிலை புலனாகிறது.

உழையர் தன் நெஞ்சிடம் பேசுதல்

தலைவன், தலைவியரின் இல்லற வாழ்விற்கு இணைப்புப் பாலமாக அமைபவர்களில் உழையருக்கும் சிறந்த இடம் உண்டு. இவர்களை, “அகத்திணை இலக்கியங்களின் துணைமாந்தர்கள் ஆவர். வாயில்களுள் ஒருவராக விளங்குவர். களவு, கற்பு எனும் இரண்டு நிலைகளிலும் செயல்புரியும் ஆற்றலாளர்கள். தலைமகனுக்குக் குற்றேவல் செய்தற்கு உரியவர்கள்”⁸³ எனக் கூறும் கருத்து ஈண்டுச்

சிந்திக்கத்தக்கது. உழையர் என்பவரை அடியவர், ஏவலாளி என்றும் கருத்துக் கூறுவர். இவர்கள் தலைவன், தலைவியரின் கற்பு வாழ்வில் மட்டும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறையில் இடம்பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் தம் நெஞ்சிடம் இரண்டு பாடல்களில் பேசுகின்றனர்.⁸⁴ இங்ஙனம் பேசும் திறம் இங்குக் கூறப்பெறுகிறது.

அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில், உழையர் தம் நெஞ்சிடம், முல்லை மலரும் மாலை நேரத்தில் தலைவன் தேர் நகரில் புகுந்து செல்கிறது. இதனால் திருத்தமான அணியையும், மூங்கில் போன்ற தோளையும், மடப்பம் வாய்ந்த சொல்லையும் உடைய தலைவி இன்று விருந்து பேணும் பேற்றைப் பெறுவாள் என்பதை,

“விருந்தும் பெறுகுநள் போலும், திருந்து இழைத்
தடமென் பணைத்தோள், மடமொழி அரிவை
.....
தண்நில மருங்கில் போழ்ந்த வழியுள்,
நிரைசெல் பாம்பின் விரைபுநீர் முடுக,
செல்லும், நெடுந்தகை தேரே
முல்லை மாலை நகர் புகல் ஆய்ந்தே!”⁸⁵

எனவரும் அடிகள் விளக்கும். மேலும்,

அகநானூற்றுப் பாடல் பிறிதொன்றில், பாசறையில் இருந்து திரும்பிய தலைவன் நடந்து கொண்ட முறையினைப் பார்த்த உழையர் தம் நெஞ்சிடம், “நெஞ்சே, பாசறையில் இருந்த நம் மன்னன் அரிய போரை வெற்றியுடன் முடித்தான். விரும்பிய காதலுடன் ஏறி அமர்ந்ததே அன்றி வந்த இயல்பை நன்கு அறியேன். முயற்குட்டிகள் தாவிக்குதிக்கும் வீட்டில் புறப்பட்ட நாம், மென்மைத் தன்மை உடைய தலைவியின்

வீட்டில் தேரை நிறுத்தி இறங்குக எனும் சொல்கேட்டு யான் பெரிதும் வியந்தேன். உடனே, தேர்ப்பாகனே, வாழ்க! எனச் சொல்லி, வானில் உலவும் காற்றைக் குதிரையின் வடிவாய்ப் பூட்டி வந்தாயோ? அல்லது உன் மனத்தை அவ்வாறு பூட்டி வந்தாயோ? சொல்வாயாக! எனக் கூறி, தனது இல்லத்தில் புகுந்தான். இதனால் திருந்திய அணிகளை உடைய தலைவி விருந்தோம்பும் சிறப்பைப் பெற்றாள்”⁸⁶ என மொழிவர்.

இக்கூற்றுக்களின் வழி, ஏவலாளர்களாகிய உழையர் தம் தலைவன் - தலைவியரின் இன்ப வாழ்வையே தம் மனத்தில் எப்போதும் நினைத்துக் கொண்ட நிலையும், தலைமக்கள் உடனிருந்து விருந்தாகிய இல்லற மாண்பைப் போற்றும் நிலையும் கூறப்பெறுகின்றன.

பாங்கன் தன்நெஞ்சிடம் பேசுதல்

தலைவன் - தலைவியின் களவு வாழ்க்கையில், தலைவனுக்குப் பல நிலைகளிலும் உற்றுழி உதவும் நண்பன் பாங்கனாவான். இவனால் கூட்டப்பெறும் கூட்டம் பாங்கற் கூட்டமாகும். இக்கூட்டத்தினை, “தலைவனது காம நோயை உணர்ந்த பாங்கன், “நம் அன்பனுக்குக் கவர்ச்சி பெரிதாயிற்று. இனியானும் இவனுடன் கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றுவிப்பார் இலராம்” என்று ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு, தலைவன் கூறிய குறியிடம் செல்லுகிறான். அங்ஙனம் செல்பவன், முன்போல ஆய வெள்ளம், விளையாட்டு விருப்பால் பிரியத் தனியளாகி நிற்கும் தலைவியைத் தன்னை அவள் காணாமல், தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் மறைந்து நின்று அவளைக் காண்கிறான். மீண்டும் தலைவனிடம் விரைந்துசென்று அவள் நிலையை உணர்த்துகிறான். தலைவனும் அந்த இடம் சென்று தனியனாய் நிற்கும்

தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து மகிழ்கின்றான். இங்ஙனம் பாங்கனால் தலைவனுக்குத் தலைவியுடன் ஒரு கூட்டம் நிகழ்கின்றது”⁸⁷ எனும் கருத்து மேற்சொன்ன கருத்திற்கு அரண்சேர்த்து நிற்கிறது. இங்ஙனம் பாங்கன் தலைவனது இன்ப - துன்ப வாழ்வில் மிகுந்த இடத்தினைப் பெற்று நிற்பவன் ஆவான். இவனது பங்கு களவில் மட்டும் இடம்பெறும். இவன் பல இடங்களில் தலைவனோடு இழித்தும், பழித்தும் பேசும் தன்மை பெற்றவன். சில நேரத்தில் தன் நெஞ்சிடம் பேசும் தன்மையைப் பெற்றிருக்கிறான். அந்த வகையில் பாங்கன் தன் நெஞ்சிடம் ஓரிடத்தில்⁸⁸ மட்டும் பேசுகிறான்.

தலைவன், தலைவியின் அழகில் மயக்கமுற்றான். அவளின் அழகைப் பிறரிடம் கூறவேண்டும் என எண்ணம் கொண்டான். அந்நிலையில் தன் நண்பனான பாங்கனிடம் தலைவியை நீ கண்டுவா எனக் கூறுகிறான். அங்ஙனம் தலைவியைப் பார்க்கச் சென்ற பாங்கன், தலைவியைப் பார்த்தவுடன் தன் நெஞ்சிடம், தொண்டி என்னும் ஊரிடத்து மலர்ந்த நெய்தல் மலர் போன்று நறுமணம் கமழும் கரிய கூந்தலை உடையவள் நம் தலைவி. அத்தகையவளின் விழியால் தீண்டி வருத்தப்பட்டவர் நள்ளிரவிலும் தூக்கத்தை மறந்து, மணி இழந்த நாகம் போன்ற துன்பத்தை அடைவர் என்பதனை,

“இரவி னானும் இன்துயில் அறியாது

அரவுறு துயரம் எய்துப தொண்டித்

தண்ணறு நெய்தல் நாறும்

பின்னிரும் கூந்தல் அணங்குற் றோரே”⁸⁹

என வரும் பாடலடிகளால் அறியலாம். இதில், தலைவியின் அழகினைப்

பார்த்த நாமே இங்ஙனம் துன்புறுகின்றோமே; தலைவன் எத்தனை நாள் துன்ப மயக்கத்தில் இருப்பான் என நினைப்பதாக அமையக்காணலாம்.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு பேசும் மாந்தர்களாகத் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், உழையர், கண்டோர் ஆகிய எண்மர் கண்டறியப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுள் தலைவன், தலைவி நீங்கலாக ஏனைய அறுவரும் தலைமக்களுக்கு மிகுந்த துணையாக இருப்பதால் பிறமாந்தர் என அழைக்கப்பெறுகின்றனர்.

நற்றாய் நெஞ்சொடு கிளத்தல் இருபத்து மூன்று பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றது. அதில் அகக் கற்பில் இருபத்தோரு பாடல்களும், கற்பில் இருபாடல்களும் அமைந்த திறம் கண்டறியப்பெற்றது.

அகக்கற்பில் நற்றாய் நெஞ்சொடு பேசுமிடங்கள், மனையினின்று புலம்பல், மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்பல் என இருவகையாகப் பாகுபடுத்தப் பெற்று எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன. கற்பில் நற்றாய் நெஞ்சிடம் பேசுமிடங்கள் இரண்டாகும். அது பாலை நிலக்கொடுமையும் மனக்கலக்கமும், தலைவியின் சிறந்த மதிநுட்பமும் என வகைப்படுத்தப்பெறுகிறது.

அகக் கற்பில் பதினான்கு பாடல்களிலும், கற்பில் மூன்று பாடல்களிலும் என மொத்தம் பதினேழு பாடல்களில் செவிலியின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் அமைந்து காணப்பெறுவதை ஆய்வின்வழி

அறியமுடிகிறது. செவிலியின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் களவுப் பாடல்கள், பால் உண்ணாமை, இசைவு கொடுக்காமை, மிகுந்த கற்பு, மனத்திட்பம், மகளின் துணிவை நினைத்தல், மென்மைத் தன்மையை நினைத்தல், தன்னை வெறுத்தல், நொந்துகொள்ளல் எனும் கூறுகளில் அமைந்த திறம் மதிப்பிடப்பெற்றது. கற்பில் செவிலியின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் மூன்று பாடல்களில் அமைகின்றது.

தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஏழு பாடல்களில் அமைகின்றது. பகற்குறி, சேட்படை, குறை நயப்பித்தல், குறை நிறைவேற்றல், வரைவு நீட்டிப்பு ஆகிய சூழல்களில் அகப்பாடல்கள் பகுத்துக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

களவில் மூன்று பாடல்களிலும், கற்பில் ஒரு பாடலிலும் கண்டோர் நெஞ்சொடு கிளத்தல் அமைகின்றது.

பாங்கன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஒரு பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

இவற்றின் மூலம் உணர்வுக்கேற்ற பின்புலன்களைக் கவிஞர்கள் எடுத்து மொழிவதற்கு, அகமாந்தர் மன ஓட்டங்களுக்கு, ஒளியூட்டுவதே நோக்கம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ச.அகத்தியலிங்கம், சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை, பக்.61-62.
2. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 7-8, ப.60.
3. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31.
4. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31.
5. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31.
6. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31.
7. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31.
8. நற். 143; 1-6
9. மேலது; 66.
10. மேலது; 184 ; 1-5.
11. மேலது; 179 ; 6-10.
12. மேலது; 293 ; 4-9.
13. தமிழண்ணல், குறுந்தொகை (உ.ஆ), ப.185.
14. காண்க : பின்னிணைப்பு, ப.
15. அகநா. 195.
16. ஐங். 372 ; 1,2.
17. அகநா. 105, 207, 219, நற், 29, ஐங், 374.

18. அகநா. 207, 105.
19. அகநா., 219, நற், 29.
20. ஐங்., 374.
21. அகநா. 315.
22. ஐங். 377 ; 1-4.
23. அகநா. 263 ; 8-15.
24. ஐங். 373.
25. நற். 271 ; 8-12.
26. ஐங். 376.
27. ஐங். 371, அகநா, 15, 203.
28. ஐங். 371.
29. அகநா. 15.
30. மேலது; 203 ; 13-18.
31. நற். 110 ; 279.
32. மேலது; 279 ; 8-11.
33. மேலது; 110.
34. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 7-8, ப.60.
35. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31
36. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31

37. காண்க : பின்னிணைப்பு, அட்டவணை, 4-3, ப.31
38. அகநா. 89.
39. குறுந். 356 ; 5-8.
40. மேலது; 84 : 1,2.
41. அகநா. 17 ; 1-5.
42. மேலது; 49 ; 1-9.
43. மேலது, 397 ; 1-9.
44. குறுந். 356 ; 3-5.
45. அகநா. 49.
46. மேலது; 145 ; 18-22.
47. மேலது; 145 ; 5,6.
48. குறுந். 44.
49. அகநா. 89.
50. மேலது; 189.
51. மேலது; 117.
52. மேலது; 321.
53. குறுந். 144 ; 3-5.
54. அகநா. 321 : 10-14.

55. தேவ கருபை தியாகராசன், 'சங்க இலக்கியத்தில் தாய்' வையை
மலர் 2, ப.63.
56. மேலது, 369.
57. மேலது; 385.
58. ஐங். 410.
59. அகநா. 369 ; 3-6.
60. மேலது; 369, 385 ; 12-18.
61. ஐங். 410 : 1-4.
62. இரா.தண்டாயுதம், சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை, பக்.105,106.
63. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.88.
64. அகநா. 38.
65. மேலது; 38 ; 13-18.
66. கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது
தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக் கருத்து, ப.11.
67. தி.சு.பாலசுந்தரம் பிள்ளை, பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை, ப.36.
68. நற். 301.
69. மேலது; 301: 6-9.
70. கா.சுப்பிரமணியபிள்ளை, பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது
தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக் கருத்து, ப.10.

71. நற். 342 ; 5-10.
72. கலி. 47 ; 25-32.
73. நற். 211 ; 1,9.
74. கலி. 43 ; 29-31.
75. கு.மங்கையர்க்கரசி, அக இலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.51.
76. நற். 2, 324, 394 ; அகநா, 165.
77. நற். 2, 324, 394.
78. மேலது; 2.
79. அகநா. 165;6-13.
80. நற். 324.
81. மேலது; 394.
82. மேலது; 394 ; 1-4 ; 7-9.
83. கு.மங்கையர்க்கரசி, அக இலக்கியக் கோட்பாடுகள், பக்.51, 52.
84. அகநா. 324, 384.
85. மேலது; 324 ; 1,2, 12-15.
86. மேலது, 384.
87. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.72.
88. ஐங், 173.
89. மேலது, 173.

இயல் - 6

புலய்யாட்டுத் திறன்

புலப்பாட்டுத் திறன்

சங்க அகப்பாடல்கள் வரம்புடையன; தனிமையுடையன; உலகநோக்குடையன; பல்வேறு காதல் நிலைகளிலிருந்து அகப் பொருள் என்ற ஒன்றையே புடமிட்டு தூய்மைப்படுத்திக் காட்டவல்லன. இவ்வகப் பொருள், உலகியல் வழக்கும் நாடக வழக்கும் விரவி வருவதாக பாடப்பெறுவதும் கருதத்தக்கது.

பாட்டைக் கலைப்படைப்பாக உருவாக்குவதில் புலவர் கையாளும் திறன்கள் போற்றத்தக்கன. அவையே பாடலின் உலகியல் தன்மையை நாடகத் தன்மைக்கு மாற்றுகின்றன; சுவை பயக்கச் செய்கின்றன; புலவரின் இவ்வன்மையை அல்லது ஆற்றலே கலைத் திறன் அல்லது கலை நுட்பம் எனப்படும் ஒரு கலைஞன் உருவாக்கும் படைப்பின் விழுமிய புலப்பாட்டிற்கு பயன்படும் முறையும் திறனும் கலைத்திறன் ஆகும். எனவே, படைப்பிற்கு மெருகூட்டும் புலவரின் செயலருமையை புலப்பாட்டுத்திறன் என மதிப்பிடலாம் ஏனென்றால் இது படைப்பின் மேன்மையைப் பல நிலைகளில் உயர்த்தி நிற்கிறது.

சங்க காலப் புலவர்கள் தாங்கள் பிறந்த மண்ணின் பெருமையையும், வளப்பத்தையும், கூற விரும்பும் பெருந்தகையாளர்கள். தம் காலத்தில் தம்மைப் போற்றிய புலவர்களின் புகழைத் தகுந்த இடத்தில் நிலை நாட்ட வேண்டும் என்ற நன்றியுள்ளம் கொண்டவர்கள். மேலும் அவர்கள் காலத்தில் நடந்த உள்ளம் கவர்ந்த நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்யும் நோக்கத்துடன் மன்னனை, அவனது நாட்டை, நகரை, மலையை, காட்டைப் பல்வேறு பொருள்களை ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட

இடங்களில் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் போற்றிப் பரவியுள்ளனர். அந்நிலையில் சங்க இலக்கியங்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, பட்டினப்பாலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு, நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடிய புலவர்களின் தன்மை, அவர்களின் பாடல்களில் காணலாகும் பல்திறன்கள் ஆகியவற்றை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

புலப்பாட்டுத் திறனும் வகைமையும்

புலப்பாடு என்பதற்கு “புலப்படு-புலப்பாடு, படு என்னும் வினை முதல் நீண்டு முதனிலைத் திரிந்த தொழிற்பெயராயிற்று. புலப்படு - அறிவின் தோன்றுதல், நிகழ்தல், புலப்பாடு அறிவீன்கண் தோன்றிய ஒன்று வெளிப்படல் என்பதாம்”¹ எனக்கூறும் கருத்தும், “புலப்பாடு என்பது நன்றாகத் தெரிவித்தல்”² எனும் கருத்தும் “ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் கேட்போரை இணங்க வைக்கும் முயற்சி புலப்பாட்டு நெறிக்கு உரியது. கருத்துப் பரிமாற்றம் கருவியான மொழிகளைச் செப்பமுற அமைத்து ஒழுங்கு செய்து கொள்வதை விளக்கும் கலையே புலப்பாட்டு நெறி”³ என மொழியும் கருத்தும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அவ்வகையில் ஒரு கவிஞனின் புலப்பாட்டுத்திறனின் பொருள் வெளிப்படா, குறிப்பு என இரு நிலைகளில் அமைகின்றது. அவற்றை,

“வெளிப்படையான பொருள் கொண்டவை என்றும், குறிப்புப் பொருள் கொண்டவை என்றும் இரண்டு வகையாகப் பகுத்துப் பார்க்கலாம்”³ என்னும் கூற்று இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கதாகிறது.

வெளிப்படையான பொருள் கொண்டவை

வெளிப்படையான பொருள் கொண்டவற்றை,

1. விளித்தல் நிலை
2. கேட்டல் நிலை
3. வாழ்த்தல் நிலை
4. வினவல் நிலை
5. அகத்தில் புறநிகழ்வுகள்
6. உவமைகள்

எனும் பகுப்புகளில் பகுக்கலாம்.

1. விளித்தல் நிலை

மாந்தர் கூற்றாக அமைந்த அகப்பாடல்களில் பல, 'விளி நிலை' பெற்றுத் தொடங்குகின்றன.⁴ தலைவன் தலைவி பிற மாந்தர்கள் என அனைவரும் நெஞ்சை விளித்துப் பேசுகின்றனர். சில இடங்களில் 'நெஞ்சே' என்ற விளி பெறாவிட்டாலும் நெஞ்சை விளிப்பாகவே கருத வேண்டிய நிலை உள்ளது. இங்ஙனம் பேசுவதன் வழி நெஞ்சொடு பேசிய புலவர்களின் புலப்பாட்டுத் திறன் நன்கு புலப்பட்டு நிற்கிறது எனலாம். அவ்வகையில் தலைவன், தலைவி, பிறமாந்தர் கூற்றுக்களில் 'நெஞ்சு' எங்ஙனம் விளிக்கப்பெறுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் அவை இன்பம், துன்பம் எனும் இரு நிலைகளில் ஆராயப்பெறுகிறது.

தலைவன் நெஞ்சை விளிக்கும் நிலைகள்

தலைவன், தலைவியையும் தோழியையும் தேர்ப்பாகனையும் பாணனையும் சங்க அகப்பாடல்களில் விளித்துப் பேசுகின்றான். அது போல நெஞ்சையும் விளித்துப் பேசுகின்றான். அவ்வாறு பேசும்போது

தலைவியின் இயல்புகளையும் பொருள் தேடச்செல்லும் நெஞ்சின் நிலைகளையும் இன்பம், துன்பம் எனும் இரு நிலைகளில் அமைத்துப் பேசுகின்றான்.

இன்ப நிலையில் நெஞ்சை விளிக்குமிடங்கள்

இன்ப நிலைகளில் தலைவன், தலைவியின் உறுப்புகளையும் அவளின் தன்மை மென்மைகளையும் விளித்துக் கூறுகின்றான்.

தலைவியின் மென்மைத் தன்மைகள்

தலைவன் தலைவியின் மென்மைத் தன்மைகளை,

“ ‘மணிமிடை அல்குல், மடந்தை’

‘மாண்புடைக் குறுமகள்’

‘அட்டிலோளே அம்மா அரிவை’

‘மடமிகு குறுமகள்’

‘துணை நன்கு உடையள் மடந்தை’

‘மருந்து எனப் படுஉம் மடவோளையே’

‘அந்தீங் கிளவி ஆயிழை மடந்தை’

‘தன்போல் சாயல் மஞ்ஞைக்கும் அரிதே’

விருந்துநனி பெறுதலும் உரியள் மாதோ’ ”⁵

எனும் பாடலடிகளின் வழி, தன் நெஞ்சிடம் விளித்து நிற்கிறான்.

தலைவியின் கண்

“தேர் விலங்கினவால் தெரிவை கண்ணே

போதார் கூந்தனங் காதலி கண்ணே”⁶

எனும் இடங்களில் தலைவியின் கண்ணைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் விளிக்கிறான்.

கூந்தல்

“பல்லிருங் கூந்தல் மெல்லியல் மடந்தை
ஒலிமென் கூந்தல் நம் வயினானே”⁷

என வருமிடங்களில் தலைவியின் கூந்தலைத் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் விளியாக மொழிகிறான்.

நுதல்

“ஒடுங்குநர் ஒதி ஒள்நுதற் குறுமகள்
வைஏர்வால் எயிற்று ஒள்நுதற் குறுமகள்
மானோ தழுவோ ளாய்சிறு நுதலே
மையீரோதி வானுதற் குறுமகள்
கவின்பெறு சுடர் நுதல்
ஒண்ணுபெறு அரிவை”⁸

எனும் இடங்களில் தலைவியின் நுதலைத் தலைவன் விளியாகத் தன் நெஞ்சிடம் கூறுகிறான்.

தோள்

“பெருந்தோட் குறுமகள்
நோய்க்கு மருந்தாகிய பணைத் தோளோளே”⁹

என்ற பாடலடிகளில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் தலைவியின் தோள் குறித்து விளிப்பதற்குச் சான்று காட்டலாம்.

மார்பு

“ஆகம் அடை தந்தோளே
எதிர்த்த தித்தி முற்றாமுலையள்”¹⁰

என வரும் அடிகள் சுட்டும். தலைவன் தன்னெஞ்சிடம் தலைவியின் மார்பால் விளைந்த விளைவுகள் இன்ப நிலையில் விளியாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன.

துன்ப நிலையில் விளிகள் வருமிடங்கள்

துன்ப நிலையில் தலைவன், தலைவி உறுப்புகள் தன்னை வருத்தியமையும் அவளின் மென்மைக்கு வருந்தியமையும் பொருள்மேல் கொண்ட பற்றுதலும் இடைச்சுரத்துப் புலம்பியமையும் பாசறையில் அரற்றியமையும் விளியாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன.

தலைவி தொடர்பானவை

“அருந்துயர் தரும் இவள் பணிவார் கண்ணே
மடந்தை மாண்நலம் புலம்ப
சூர்மகன் மாதோ என்னுமென் நெஞ்சே
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே பூப்புனை
கையறு நெஞ்சினள்”

“எந்நொந்து புலக்குங்கொன் மாஅயோளே
பெறலருங் குரையள என் மணங்கி யோளே!
பன்மான் பேதையிற் பிரிந்த நீயே”¹¹

என வருமிடங்கள் எட்டும் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை, அவளால் தான் வருந்திய நிலைமை, தன்னால் அவள் வருந்தி நின்ற நிலைமை, அவளின் உறுப்புகள் தன்னை வருத்திய நிலைமை, ஆகியவற்றைத்தலைவன் துன்ப நிலையில் தன் நெஞ்சிடம் விளியாக எடுத்துரைத்தான்.

அலரும் மடலும்

“மடலே காமம் தந்தது! அலரே

மடைபூ எருக்கின் அலர் தந்தன்றே”¹²

எனும் இவ்விடத்தில் தலைவன் தலைவியால் ஏற்பட்ட உறவினால் ஊரார் அலர் தூற்றினார். அது எனக்கு மடலேற்றத்தினை உண்டாக்கியது எனக் கூறுகிறான். இதனை, விளித் தொடரால் மொழிகின்றான்.

மிக்க காமம்

“களைவோர் இலையான் உற்ற நோயே

என்னிலை உரைமோ நெஞ்சே”¹³

என வருமிடங்களில் தலைவன் தன் மிக்க காமத்தை விளித் தொடரால் புலப்படுத்துகிறான்.

பொருள் தொடர்பானவை

“தெளியா நோக்கம் உள்ளினை உளிவாய்

சென்மோ நெஞ்சம் வாரலென் யானே

பின்னிலை முனியல்மா! நெஞ்சே

மையல் நெஞ்சம்! என் மொழிக் கொளினே

நம்வயின் நினையும் நெஞ்சமொடு

நோகோ யானே நோம் என் நெஞ்சே

பின்னிலை விடாஅ மடங்கெழு நெஞ்சே

வாரே நெஞ்சம் வாய்க்க நின் வினையே

மறவல் ஒம்புமதி! எம்மே

பொருள்புறி உண்ட மருளி நெஞ்சே”¹⁴

என வரும் பத்து இடங்களில் தலைவன் தன் நெஞ்சை உறுப்புடையது உணர்வுடையது, மறுத்துரைப்பது போன்று விளித்துரைக்கிறான்.

இடைச்சுரம்

தலைவன் இடைச் சுரத்தில் நின்று புலம்பியதனை,

“படிவ நெஞ்சமொடு பகலுணையாக
நீரம்பா நீளிடை வருந்துதும் யாமோ
என்ன வாகுமோ நெஞ்சே நம்வயின்
பெருங்கல் அத்தம் விலங்கிய காடே
தேம்புதி கொல்லோ நெஞ்சே யுருமிசை
வெய்கூற்றுப் புலக்கு நெஞ்சமொ டைதுயிரா
தாள் வினைக் கெதிரிய மீளி நெஞ்சே”¹⁵

என வரும் அடிகள் விளக்கும். இதில் தலைவன், இடைச்சுரத்தில் நின்று தன் நெஞ்சை விளிக்கிறான்.

பாசறை

“துணை இலேம் தமிழேம் பாசறையேமே
உரவுசின வேந்தன் பாசறையேமே
புனைதார் வேந்தன் பாசறையேகம்”¹⁶

எனும் மூன்று இடங்களில் தலைவன் பாசறையில் இருந்து புலம்புகிறான். இதில் ‘நெஞ்சே’ விளிநிலையைப் பெறுகிறது எனலாம்.

மேற்சுட்டியவற்றின் வழி தலைவன் இன்பநிலையில் தன் நெஞ்சிடம் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை குறித்து ஒன்பது இடங்களிலும், கண், கூந்தல், தோள், மார்பு குறித்து இரண்டு இடங்களிலும்

நுதல் குறித்து ஆறு இடங்களிலும் விளித்தல் நிலை அமையப் பெற்றுள்ளது. ஆயின்,

தலைவன் துன்ப நிலையில் தலைவியின் மென்மைத் தன்மையால் வருந்திய நிலையை எட்டு இடங்களிலும் அலரும் மடலும் குறித்து ஓர் இடத்திலும் மிக்கக் காமம் குறித்து இரு இடங்களிலும் பத்து இடங்களிலும் உறுப்புடையது போல், உணர்வுடையது போல், மறுத்துரைப்பது போலும், இடைச்சுரம் குறித்து ஏழு இடங்களிலும் பாசறை குறித்து மூன்று இடங்களிலும் விளித்தலை நோக்குமிடத்து இன்ப நிலையைக் காட்டிலும் துன்ப நிலையில்தலைவன் விளித்தல் அதிக அளவில் இடம்பெற்று இருப்பது நோக்கத்தக்கது.

தலைவி கூற்றில் விளித்தல் நிலைகள்

தலைவி தனது சூழ்நிலை காரணமாகப் பல மாந்தர்களிடமும் கூற்று நிகழ்த்துவாள். அவள் அந்த மாந்தர்களை விளித்தும் பேசுவாள். மாந்தர்கள் மட்டுமின்றித் தன் நெஞ்சிடமும் விளித்துக் கூறுவாள். இங்ஙனம் விளிக்குமிடத்துத் துன்ப நிலையில் மட்டும் அது அமையப்பெறும். அத்துன்ப நிலையில் தலைவனிடம் தன் நெஞ்சம் சென்றதாகக் கூறல் ஒரு நிலையில் நில்லாத நெஞ்சைக் கடிதல் நெஞ்சிடம் பணிந்து பேசுதல் காம மிக்க கழிபடர் கிளவியில் கூறல் தன் மகளிடம் கூறல் எனும் நிலைகளில் அமைத்துக் கொள்ளப்பெறுகிறது.

தலைவன் பொருட்டுக் கூறல்

“அருகாது ஆகி அவன்கண் நெஞ்சம்

துட்கென் றன்றுஎன் தூஉ நெஞ்சம்”¹⁷

எனும் இரு இடங்களில் தலைவன் பொருட்டாகத் தலைவி தன் நெஞ்சை விளித்துக் கூறுகிறாள்.

மிக்க காமம்

“காமம்பெரிதே! களைஞரோ இலரே!

உலகமொடு பொகும் கொல், என் அவலம் உறுநெஞ்சே

அலரமும் பூழ்ப்பவும் வாராதோரே

வருவரென்று உணர்ந்த மடங்கெழு நெஞ்சம்

கோடுயர் பிறங்கல் மலை இறந்தோரே”¹⁸

என வரும். இடங்களைத் தலைவி காமம் மிக்க கழிபடரிடத்து நெஞ்சை விளித்துக் கூறலுக்குத் தக்க சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

நெஞ்சைப் பணிந்து கூறல்

“ஈர நெஞ்சமோடு இசைசேண் விளங்க”¹⁹

எனுமிடத்தில் தலைவி தன் நெஞ்சைப் பணிந்து மொழிகிறாள்.

நெஞ்சைக் கடிதல்

“‘பல ஆகுக நின் நெஞ்சில் படரே’

‘அணைத்தோளாய் நீ யாரைப் போலத் திறனின் றுடற்றுதி’

‘அடைவுடை நெஞ்சத்து உயவுத் திரண்கீழ்’

‘காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ மடநெஞ்சே’

‘புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே’

‘அறியவும் பெற்றாயோ அறியாயோ மடநெஞ்சே’

‘வருந்திணை அறிய என் மடங்கெழு நெஞ்சே’ ”20

என வருமிடங்கள் ஏழனுள் தலைவி தன் நெஞ்சைக் கடிந்து விளிச் சொல்லைக் கையாள்கிறாள்.

தலைவியின் விளித்தல் நிலையான தலைவன் பொருட்டுக் கூறல், மிக்க காமம், நெஞ்சைப் பணிந்து கூறல், நெஞ்சைக் கடிதல் ஆகிய அனைத்தும் துன்ப நிலையில் மட்டும் அமைந்திருப்பது குறிக்கத்தக்கது.

தோழி கூற்றில் நெஞ்சை விளிக்கும் நிலை

தோழி, தனது நெஞ்சோடு கிளத்தல் கூற்றில் தலைவியிடம் தான் கண்ட குணநலன்கள், தன்மை, மென்மைகளை வெளிப்படுத்துதல், தலைவனிடம் தன் தோழிக்காகக் கெஞ்சுதல், இரக்கப்படுதல் ஆகியவற்றை விளிநிலையாக வெளிப்படுத்துகிறாள்.

“ ‘மெல்லியல் குறுமகள் பாடினள் குறினே’

‘யாய் மறப்பு அறியா மடந்தை’

‘தேம் மறப்பு அறியாக் கமழ்கூந்தலளே’ ”21

என வரும் இரு இடங்களில் தோழி, தன் தலைவியின் குணநலன்களை எடுத்துரைத்துத் தன் நெஞ்சிடம் விளிக்கிறாள்.

தலைவனிடம் கெஞ்சுதல்

“அருளல் வேண்டும் அன்பு உடையோய்”22 எனுமிடத்தில் தோழி, தலைவிக்காகத் தலைவனிடம் வேண்டித் தன் நெஞ்சிடம் விளிக்கிறாள்.

நோதல்

“யார்க்கு நொந்து உரைக்கோ யானே

ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ”²³

என அமையும் இரு அடிகளில் தோழி, தலைவிக்காக விளித்துத் தன் நெஞ்சை நொந்து கொள்கிறாள்.

இவற்றின்வழி தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தல், தலைவியின் குணநலன்கள், தலைவனிடம் வேண்டும் தன்மை, தன்னை நொந்து கொள்ளும் தன்மை ஆகியன புலப்படுத்தப்பெறுகின்றன.

தோழி விளிக்கும் நிலையை ஆயும் போது தலைவியின் குணநலன்களைக் குறித்து வருந்திய நிலையிலும், தலைவனிடம் கெஞ்சுதல், ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, தோழி கூற்றும் தலைவி கூற்றில் அமைந்தது போலத் துன்ப நிலையில் அமைந்துள்ளது என என்ன முடிகின்றது.

செவிலி கூற்றில் நெஞ்சை விளிக்கும் நிலைகள்

செவிலி கூற்றில் துன்ப நிலையில் மட்டுமே விளிச்சொல் கூறப்பெறுகிறது. அவ்வகையில் தலைவன் குறித்தும் இடைச்சுரத்தில் நிகழும் காட்சிகள் குறித்தும் தானே நொந்து கொண்டும் விளிநிலை பேசப்பெறுகிறது.

தலைவன் தொடர்பானவை

“ ‘நொது மலாளன் நெஞ்சு’

‘அறியாத் தேளத்தன் ஆகுதல் கொடிதே’ ”²⁴

எனும் இடங்களில் செவிலி தன்னெஞ்சிடம் தலைவன் குறித்து விளிக்கிறாள்.

நோதல்

“ ‘வெவ்வினை செய்யுங்கொ னோகோ யானே’

‘சேயிழை மகளிர் ஆயமும் அயரா’ ”²⁵

எனும் இவ்விடங்களில் செவிலி தானே நொந்து தன்னெஞ்சிடம் விளித்து நிற்கிறாள்.

இடைச்சுரம்

“ ‘வேயுயர் பிறங்கன் மலையிறந் தோளே’

‘பொழுதிற்கு ஒத்தன்று மன்னே’ ”²⁶

எனுமிடங்கள் செவிலி இடைச்சுரத்தின் தன் நெஞ்சிடம் விளிக்கும் நிலைகளாகும்.

இவற்றால், செவிலித் தாய் தன் நெஞ்சிடம் தலைவன் தொடர்பாகவும் தன்னைத்தானே நொந்தும் இடைச்சுரத்துப் புலம்பியும் விளிக்கிற நிலையை அறியும்போது இன்ப நிலை மறந்து துன்ப நிலையே இங்கும் பேசப்பெறுகிறது.

நற்றாய் கூற்றில் நெஞ்சை விளிக்கும் நிலைகள்

நற்றாய் கூற்றில் துன்ப நிலைமட்டுமே நெஞ்சை விளித்துப் பாடும் நிலை உள்ளது. இக்கூற்றில் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை கூறல், தானே நொந்து கூறல், தலைவன் தாய் பற்றிக் கூறல், உடன்போக்குச் சென்ற இடத்தினை நினைத்துப் பார்த்தல் ஆகிய நிலைகளில் விளிநிலை சுட்டப்பெறுகிறது.

தலைவியின் மென்மைத் தன்மை

“ ‘வனைந்து ஏந்து இளமுலை நோவகொல்’
‘திருநுதற் பொலிந்த வெண்பேதை’
‘வருமுலை முற்றத் தேழுறு துயிலே’ ”²⁷

எனும் மூன்று இடங்களில் தலைவியின் மென்மைத் தன்மைகளை நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம் கூறி விளிக்கிறாள்.

நோதல்

“ ‘தோழி மாரும் யானும் புலம்ப’
‘மனைகெழு பெண்டியானாகுக்’
‘மறந்தமைந் திராஅ நெஞ்சே நோவேன்’
‘நடக்குங் கொல்லென நோவல் யானே’ ”²⁸

என வரும் நான்கு இடங்கள் நற்றாய் தானே தன் நெஞ்சிடம் நொந்து விளிக்குமிடங்களாகும்.

தலைவனின் தாய்

“ ‘வம்பமை வல்வில் விடலை தாயே!’
‘நினைத்தொறும் கலிழும் இடும்பை எய்துக’ ”²⁹

எனும் இரு இடத்தில் நற்றாய் தலைவனின் தாயைத் திட்டி விளிக்கின்றாள்.

உடன்போக்குச் சென்ற இடத்தினை நினைத்துப் பார்த்தல்

“ ‘அயிர்த்தன்று மன்னே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்’
‘கான்கெழு வாழ்நர் சிறுகுடியானே’
‘பிறை நுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே’
‘கருவினும் அறியாக் காடு இறந்தோனே’ ”³⁰

என வரும் நான்கு இடங்கள் நற்றாய், தலைவன் தலைவி உடன்போக்குச் சென்ற இடங்களை நினைத்துப் பார்த்துத் தன்னெஞ்சிடம் விளித்துப் பேசுகிறாள்.

மேற்காட்டிய இடங்களின் வழி, நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை. தன்னைத் தானே நொந்து கொள்ளும் நிலை, தலைவனின் தாயைக் கடிந்து கொள்ளும் நிலை, பாலை நிலக் கொடுமையினை நினைத்துப்பார்க்கும் நிலை, விளித்தல் நிலை, இன்ப நிலை அல்லாது துன்ப நிலையில் அமைந்துளது நோக்கத்தக்கது.

கண்டோர் கூற்றில் விளிநிலை

கண்டோர் கூற்றில் துன்ப நிலையில் மட்டும் விளிநிலை அமைந்துள்ளது. இந்த விளித்தல் நிலை வியப்பு, வருத்தம் காரணமாகக் கூறப் பெற்றுள்ளன.

“ ‘எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம்’

‘அந்தோ! தானே அளியன் தாயே’ ”³¹

என வருமிடங்களைக் கண்டோர் தன் நெஞ்சிடம் விளிக்கும் நிலைக்குச் சான்றாகச் சுட்டலாம்.

இது காறும் கண்ட அகமாந்தர் கூற்றுகளின் வாயிலாகத் தலைவன் கூற்றில் இருபத்தி மூன்று இடங்கள் தவிர பிற இடங்களிலும், பிற மாந்தர் கூற்றிலும் இன்ப நிலையை விட, துன்ப நிலை முக்கியத்துவம் பெற்றுத் அமைந்திருப்பது புலனாகிறது. இலக்கியத்தில் இன்ப சுவையைக் காட்டிலும் துன்பச் சுவை மிஞ்சியிருப்பதற்குச் சுவைஞர்களே காரணம் என எண்ண முடிகிறது.

வாழ்த்தல் நிலைகள்

பொதுவாக வாழ்த்துதல் உயர்ந்த மரபாகும். ஒருவரிடம் பேச்சைத் தொடங்குமுன் அவருள்ளம் உவக்குமாறு அவரை வாழ்த்துதல் பேசுவோரின் சிறந்த பண்பாகும். இத்தகைய உயர்ந்த மரபினை நாடக வழக்காகக் கொள்ளலாம். இதனை “வாழி ஆதன் வாழி அவினி”³², “வாழ்க எங்கோ மாதவி மடந்தை; வாழியெங் கொற்கை வேந்தே வாழி”³³ என வருமிடங்கள் கொண்டு நிறுவலாம், இத்தகைய “நாடகப் பண்பு அகப்பாடல்களிலும் அமைந்துள்ளமை உணர்தற்கு உரியது. இங்கு வாழ்த்துதல் பெரும்பாலும் விளிநிலையிலேயே அமைகின்றது எனலாம்”³⁴. இக்கருத்தினை நோக்குமிடத்து சங்க இலக்கிய நெஞ்சோடு கிளத்தல் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை வாழ்த்தல் நிலை பெற்று விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது அவை தலைவன், தலைவி, பிறமாந்தர் கூற்று எனப்பகுத்து ஆராயப் பெறுகின்றன.

தலைவன் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலைகள்

தலைவன் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலையில் மிகுதியான பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அந்தப் பாடல்கள் இன்பம், துன்பம் எனும் இரு நிலைகளில் பகுத்து ஆராயத் தக்கது.

இன்ப நிலையில் வாழ்த்தல் நிலைகள்

இன்ப நிலையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம் வாழ்த்துக் கூறுதல் ஒரு மரபாகும். இங்ஙனம் வாழ்த்துமிடத்துத் தலைவியின் குணநலம் கூறல், அவளின் உடல் உறுப்புக்களைக் கூறல், அவளின் தந்தையை வாழ்த்தல், பொருள் தேட நினைக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்தல் ஆகிய நிலைகளில் நெஞ்சை வாழ்த்தி நிற்கின்றான்.

தலைவியின் குண நலம் கூறல்

“ ‘உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே’
‘சிலமெல் வியவே கிளவி’
‘அணைமெல் வியள்யான் முயங்குங்காலே’
‘சில்மொழித் துவர்வாய் நகைக்கு மகிழ்ந்தோயே’
‘ஆய்நிறம் புரையும் இவள் மாமைக் கவினே’
‘பல்இதழ் மழைக்கண் மாயோள்வயின்’
‘உவவினி வாழிய நெஞ்சே காதலி’
‘அஞ்சி லோதி ஆய் மடத்தகையே’
‘பொய்கைப் பூவினும் நறுந்தண்ணியளே’
‘ஒண்டொடி குணனே’
‘தண்மை செய்த இத்தகையோள் பண்பே’ ”³⁵

என வரும் பதினொரு இடங்களும் தலைவியின் குணநலன்களைத் தலைவன் எடுத்துரைத்துத் தன் நெஞ்சை வாழ்த்திப் பேசுகிறான்.

தலைவியின் தாய் தந்தையை வாழ்த்தல்

“ ‘தன்திறம் பெறுக, இவள் ஈன்ற தாயே’
‘இவள் தந்தை வாழியார்’
‘நல்மலை நாடன் காதல் மகளே?’ ”³⁶

என்ற மூன்றிடங்களிலும் தலைவன் தலைவியின் தாய் தந்தையரைத் தன் நெஞ்சிடம் வாழ்த்துகிறான்.

தலைவியின் கூந்தல்

“ ‘நல்நெறி யவ்வே’ நறுந்தண்ணியவே’
‘விரி ஒலி கூந்தல் விட்டு அமைகலனே’

‘நீள் இருங்கூந்தல் மாஅயோ ளொடு’
‘இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே’
‘பல்இருங்கூந்தல் மெல்லியல் மடந்தை’
‘அஞ்சில் ஒதியை உள்ளுதொறும்’ »³⁷

எனத்தலைவன் தலைவியின் கூந்தலை இன்முகத்தோடு ஆறு
இடங்களில் வாழ்த்துகிற நிலை புலப்படுகிறது.

கண்

“ ‘குவளை உண்கண் மகிழ் மடநோக்கே’
‘செய்யோர் இளமுலைப் படிஇயர் என் கண்ணே’ »³⁸

என வருமிடம் தலைவன் தலைவியின் கண்ணை வாழ்த்தும்
நிலைகளாகும்.

நுதல்

“ ‘முயங்குகஞ் சென்மோ நெஞ்சே வரிநுதல்’
‘ஒள்ளுதல் காண்குவம்’ »³⁹

எனும் இவ்வடிகளில் தலைவன், தலைவியின் நுதலைத் தன் நெஞ்சின்
வழி வாழ்த்துகிறான்.

வாயும் பல்லும்

“ ‘நுண்பல் தித்தி மாஅயோளே’
‘அமிழ்தம் ஊறுஞ் செவ்வாய்’ »⁴⁰

எனும் இவ்விரண்டு அடிகள் தலைவன் தலைவியின் வாயினையும்
பல்லையும் வாழ்த்துகிறான்.

மார்பும் தோளும்

“நறுந்தண் ணியளே நல்மா மேனி

மணத்தற்கு அரிய, பணைப்பெருந்தோளே

மடமா அரிவை தடமென் தோளே?”⁴¹

எனும் இம்முன்றடிகளி⁴⁰ தலைவன் தலைவியின் மார்பையும் தோளினையும் தன் நெஞ்சிடம் வாழ்த்தி மொழிந்தான்.

பொருள் தேட நினைத்தல்

“ ‘உடைமதி வாழிய நெஞ்சே’

‘மடப்பிடி தழீஇய மாவே’ ”⁴²

ஆகிய இரு இடங்களில் தலைவன் இன்ப நிலையில் பொருள் தேட நினைக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்துகிறான்.

தலைவன் இன்ப நிலையில் தன்னெஞ்சிடம் தலைவியின் குணநலன்கள் அவளின் தந்தை, அவளின் உறுப்பு நலன் ஆகியவற்றை விளித்து நிற்கும் போது வாழ்த்தல் நிலை முப்பத்தொரு இடங்களில் அமைந்துள்ளன.

துன்ப நிலையில் நெஞ்சை வாழ்த்துதல்

துன்ப நிலையில் தலைவன் தன் நெஞ்சை வாழ்த்தும் இடங்களும் உண்டு. இந்நிலையில் தலைவியின் நிலை குறித்து வருந்தி வாழ்த்தலும் பொருள் தேடும் நெஞ்சை நன்கு வாழ்த்தி அனுப்புவது போலவும் சில இடங்கள் உண்டு.

தலைவி தொடர்பானவை

“ ‘அம்மா அரிவையும் வருமோ?’

‘உள்ளம் பிணிக் கொண்டோள்வயின், நெஞ்சம்’

யாங்கு வந்தனள் கொல்? அளியள் தானே
குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின் எமக்குமார் வருமே?
பெருங்கடல் பரப்பின் அமர்ந்து உறை அணங்கோ?
நல்தோள் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ?’ ”⁴³

என வரும் ஆறு இடங்கள் தலைவன் தலைவியைத் துன்ப நிலையில்
எடுத்துரைத்து வாழ்த்துமிடங்களாகும்.

பொருள் தேடுதல் தொடர்பானவை

பொருள் தேடுதல் தொடர்பானவற்றைப் பொருள் தேடத் தூண்டும்
நெஞ்சம், பொருள் தேடலால் வருந்தும் நெஞ்சம், புகழ்வது போல்
பழிக்கும் நெஞ்சம், மறுத்துரைக்கும் நெஞ்சம், நயம்படத் திட்டும்
நெஞ்சம் என வகைப்படுத்தலாம்.

பொருள் தேடத் தூண்டும் நெஞ்சை வாழ்த்துதல்

“நன்றே நெஞ்சே நயந்த நின் துணிவே
உரியை - வாழிநெஞ்சே - பொருளே
எய்தினை வாழிய நெஞ்சே
பற்றாய் வாழிஎம் நெஞ்சே
காண் இனி வாழி என் நெஞ்சே
விடுத்த நெஞ்சம் விடல் ஒவ்வாதே
உள்ளினை வாழிய நெஞ்சே உள்ளின்
நீ செலற்குரியை நெஞ்சே வேய்போல்”⁴⁴

எனும் இடங்கள் பொருள் தேடத் தூண்டும் நெஞ்சைத் தலைவன்
வாழ்த்தும் நிலையில் அமைந்துள்ளன.

பொருள் தேடலால் வருந்தும் நெஞ்சை வாழ்த்தல்

“அன்பு இலை வாழி என் நெஞ்சே!

பட்டனை வாழிய நெஞ்சே

நோ, இனி வாழிய நெஞ்சே

வருந்தினை வாழி என் உள்ளம்

வாடைப் பெரும் பணிக்கு என்கொல்

யாம் எவன் செய்குவம் நெஞ்சே”⁴⁵

எனும் ஏழு பாடலடிகள் பொருள் தேடலால் வருந்தும் நெஞ்சைத் தலைவன் வாழ்த்திக் கூறும் நிலைகளாகும்.

புகழ்வது போல் பழிக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்தல்

“ஏனைய ஆகுக வாழிய நெஞ்சே

பொருள்மலி நெஞ்சம் புணர்ந்து உவந்தன்றே

புணர்ந்தாம் போல உணர்ந்த நெஞ்சமொடு

எழுவினி வாழியெ நெஞ்சே

உரையினி வாழியெ நெஞ்சே

கேளினி வாழிய நெஞ்சே

நம்மொடு நன்மொழி நவிலும்

நாநகை யுடையம் நெஞ்சே

செல்இனி; சிறக்க நின் உள்ளம்”⁴⁶

எனும் ஒன்பது பாடலடிகள் பொருள் தேடும் நெஞ்சினைத் தலைவன் புகழ்வது போல் பழித்து வாழ்த்தி நிற்கிறான்.

மறுத்துரைக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்தல்

“வாரேன் வாழியென் நெஞ்சே

வளம்பெரிது பெரினும் வாரலென் யானே”⁴⁷

எனும் இரு அடிகள் பொருள் தேட மறுத்துரைக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்துகிறான்.

நயம்படத் திட்டிவாழ்த்தும்நெஞ்சம்

“பொருளகப் படுத்த புகன்மலி நெஞ்சம்

எய்துவை அல்லையோ பிறர்நகு பொருளே

துன்னலுந் தகுமோ துணிவன் நெஞ்சே

இருள்படு நெஞ்சத் திடும்பை தீர்க்கு

வயவுறு நெஞ்சத்து உயவுத் துணையாக

கிளைஞன் அல்லனோ நெஞ்சே

வாய்போல் பொய்ம்மொழி எவ்வம் என களைமா?”⁴⁸

எனும் ஏழு பாடலடிகளின் வழித் தலைவன் தன்னெஞ்சை நயம்பட^{க்} வாழ்த்தும் நிலையை உணரமுடிகிறது.

இவற்றால் தலைவன் துன்ப நிலையில் தலைவியின் குணத்தை நினைந்து வருந்தி வாழ்த்தும் நிலையும், பொருள் தேட நினைக்கும் நெஞ்சோடு தலைவனுக்கு ஏற்படும் மனப்போராட்டமும், தன் நெஞ்சை உறுப்புடையது போல், உணர்வுடையது போல், மறுத்துரைப்பதுபோல் கூறி வாழ்த்தும் நிலையை நோக்குகையில் இன்பத்தில் வாழ்த்தும் நிலையைக்காட்டிலும் துன்பத்தில் வாழ்த்தும் நிலை மிகுதியாக அமைந்திருப்பதைக் காணவியலுகிறது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இன்பத்திற்குரிய மேற்கோளினை வந்த வழி கண்டு

கொள்க என்றும் துன்பத்திற்கு இலக்கியம் காட்டியிருப்பதும் பொருத்தற்குரியது.

தலைவி கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை

தலைவி கூற்றில் வாழ்த்தல் மரபு மிகுந்து காணப் பெறுகிறது. அவை இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் மையமாகக் கொண்டு விளங்குகிறது. அவற்றில் தலைவன் தொடர்பானவை, தன்னை நோதல், பொருளும் சுரமும் எனும் நிலைகள் காணப்பெறுகின்றன.

தலைவன் தொடர்பானவை

“சென்றது அன்றோ, கொண்கன் தேரே
நெஞ்சம் அவர் வயின் சென்றென
நீ யலது உளரோ என் நெஞ்சமர்ந்தோரே”⁴⁹

எனும் மூன்றடிகள் தலைவி தலைவன் தொடர்பான செய்திகளைக் கூறி வாழ்த்திக் கூறுகிறாள்.

நோதல்

“மறத்தியோ வாழி என் நெஞ்சே
வந்தன்று வாழியோ மாலை
என்னை இன்றியும் கழிவது கொல்லோ?
அதனால் என்னொடு பொரும்கொல் இவ்வுலகம்
யாங்கனம் தாங்குவென் மற்றே?”⁵⁰

எனும் ஐந்து இடங்களில் தலைவி தன் நெஞ்சினை நொந்து வாழ்த்திக் கூறுகிறாள்.

பொருளும் சுரமும்

“அரிது மன்றம்ம, அறத்தினும் பொருளே

வழங்கு அருங்கானம் இயந்திசினோரே?”⁵¹

எனும் இவ்விரண்டு அடிகள் தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லும் தன்மையினையும் அவன் செல்லும் அருங்கானத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

செவிலி கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை

செவிலி கூற்றில் வாழ்த்தல் மரபு சில இடங்களில் காணப்பெறுகிறது. அவை இன்ப நிலையில் அமைந்துள்ளது.

தலைவி கூற்று வாழ்த்தல் நிலையில் தலைவன் குறித்த நிலையும் தன்னை நொந்து கொள்ளும் உணர்வும் பொருளும் அருங்கானமும் குறித்த செய்தியும் உணர்த்தப்பெறுகிறது. இவையும் துன்பத்தை மையமிட்டு அமைகின்றன.

“ஆம்பல் மலரினும் தான்தண் ணியளே”⁵²

எனும் அடியில் செவிலி தன் வளர்ப்பு மகளின் மென்மைத் தன்மையைச் சுட்டி வாழ்த்துகிறாள்.

தோழி கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை

தோழி கூற்றில் வாழ்த்தல் மரபு சில இடங்களில் காணப்பெறுகிறது. அது இன்ப நிலையில் அமைந்துள்ளது.

“காமர் நெஞ்சமொடு பல பாராட்டி”⁵³

எனும் அடியில் நெஞ்சைப் பல பாராட்டி வாழ்த்துதலை உணரலாம்.

கண்டோர் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை

கண்டோர் கூற்றில் வாழ்த்தல் மரபு சில இடங்களில் காணப்பெறுகிறது. அது துன்ப நிலையில் அமைந்துள்ளது.

“சென்றிசின் வாழியோ பனிக்கடு நாளே”⁵⁴

எனும் அடியில் கண்டோர் தன் நெஞ்சைத் துன்ப நிலையில் வாழ்த்தி மொழிகிறார்.

மேற்குறித்த அக மாந்தர் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலையை நோக்கின் துன்ப நிலையே மிகுதியாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. நிலையை நோக்கின் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் இங்கு எண்ணிப் பார்க்க நேர்கிறது ஏனெனில், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் இன்ப துன்ப ஆகிய இரு நிலைக் களன்களுக்கு துன்ப நிலைக்களனுக்கே மிகுதியான மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்கள் இன்ப நிலைக்களனுக்கு பெரும்பான்மையான இடங்களில் வந்த வழி கண்டு கொள்க என்பர்.

வினவல் நிலை

வினவல் நிலை குறித்து “பேசுவோர் கேட்போரின் மனநிலையை அறிதற்பொருட்டும், தம் கருத்தின் வலிமையை உணர்தல் பொருட்டும் கேட்போரிடம் தன் கருத்தை வினா நிலையில் அமைத்து உரையாடுதல் உண்டு. பேசுவோர் தம்மை மறைத்துக்கொண்டு கேட்போர் கருத்தை ஆராய்வதற்கு இத்திறன் பெரிதும் பயன்படும்”⁵⁵ என மொழிவார். இக்கருத்தினை ஒட்டி, சங்க இலக்கிய நெஞ்சோடு கிளத்தல் பாடல்களில் அமையும் வினவல் முறைகள் சுட்டப்பெறுகின்றன.

தலைவன் கூற்றில் வினவல் நிலைகள்

தலைவன் கூற்றில் வினவல் நிலைகள் மிகுந்து காணப்பெறுகின்றன. அவை இன்பம், துன்பம் என இரு நிலைகளிலும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

இன்ப நிலையில் நெஞ்சொடு வினவல்

இன்ப நிலையில் நெஞ்சைத் தலைவன் வினவுமிடத்து, தலைவியின் தந்தையை வினவல், தலைவியின் குண நலன்களை வினவல் எனும் முறைகள் காணப்பெறுகின்றன.

தலைவியின் குணநலன்கள்

“மடமா அரிவை தடமென் தோளே

யாங்கு வந்தனள் கொல்? அளியள்தானே?

யாரையோ? நிற்தொழுதனம் வினவுதும்

பெருங்கடல் பரப்பின் அமர்ந்து உறை அணங்கோ?”⁵⁶

எனும் நான்கு பாடலடிகள் இன்ப நிலையில் தலைவியின் உறுப்பு நலனையும், குணநலன்களையும் எடுத்துரைக்கிறது.

தந்தையை வினவல்

“யார் மகள் கொல்?

நல்மலை நாடன் காதல் மகளே?”⁵⁷

எனும் இரு அடிகளில் தலைவன் தலைவியின் தந்தையை வினவித் தன் நெஞ்சொடு பேசுகிறான்.

துன்ப நிலையில் நெஞ்சொடு வினவல்

தலைவன் துன்ப நிலையில் தன்னெஞ்சிடம் வினவுமிடத்து, தலைவியின் இயல்பினை வினவல், பொருள் நிலை சுட்டல், தன்னையே நொந்து கொள்ளல் ஆகிய மரபுகள் சுட்டப்பெறுகின்றன.

தலைவியின் இயல்பினை வினவல்

“அம்மா அரிவையும் வருமோ?

நல்தோள் நெகிழ, வருந்தினள் கொல்லோ?”⁵⁸

என இரு இடங்களில் தலைவன், தலைவியின் தோள் மெலிவிற்கு வருந்தி தன் நெஞ்சிடம் வினாத் தொடுக்கிறாள்.

நோதல்

“பெருவிதுப்பு உற்றன்றால் - நோகோ யானே?

யாங்கு ஆகுவென்கொல்; அளியென் யானே?

வாடைப் பெரும் பணிக்கு என்கொல்?

யான் கண் துஞ்சேன்! யாது கொல் நிலையே?”⁵⁹

எனும் நான்கு அடிச் சூழல்கள் தலைவன் தன் நிலைக்கு நொந்து வினாத் தொடுத்தலுக்குத்தக்க சான்றாக அமைகின்றன.

பொருள் குறித்தவை

“விடுத்த நெஞ்சம் விடல் ஒல்லாதே?

வாய்போல் பொய்ம்மொழி எவ்வம் எனகளைமா?”⁶⁰

எனும் இரு இடங்கள் தலைவன் பொருள் தொடர்பாகத் தன் நெஞ்சிடம் வினாத் தொடுக்கும் நிலைகளாகும்.

தலைவன் கூற்றில் காணப்பெறும் வினவல் நிலையை நோக்கும்போது இன்ப நிலையில் ஆறு இடங்களும் துன்ப நிலையில் எட்டு இடங்களும் அமைந்து காணப் பெறுகின்றன. ஈண்டு துன்ப நிலையைச் சுட்டும் இடங்கள் மிகுந்திருப்பது நோக்குதற்குரியது.

தலைவி வினாத் தொடுக்கும் முறைகள்

தலைவி தன் நெஞ்சிடம் வினாத் தொடுக்கும் முறைகளில் பெரும்பாலானவை துன்ப நிலைகளிலேயே அமைந்துள்ளன. அவற்றில் தன்னையே நொந்து கொள்ளும் முறையும், பொருள் குறித்த செய்தியும் இடம் பெறுகின்றன.

நோதல்

துன்பத்தின் காரணமாகத் தலைவி,

“ ‘என்னை இன்றியும், கழிவது கொல்லோ?’

‘சென்றது அன்றோ, கொண்கன் தேரே?’

‘வழங்கு அருங்கானம் இறந்திசி னோரே?’

‘அதனால் என்னொடு பொரும்கொல் இவ்வுலகம்’

‘யாங்கனம் தாங்குவென் மற்றே?’

‘நீயலது உளரோ என் நெஞ்சமர்ந்தோரே?’ ”⁶¹

எனும் ஆறு இடங்களில் நெஞ்சிடம் தன்னையே நொந்து கொள்கிறாள்.

பொருளின் சிறப்பு

“அரிது மன்றம்ம, அறத்தினும் பொருளே?”⁶²

எனும் இவ்வடியில் தலைவி பொருளின் சிறப்பு கூறி, தன் நெஞ்சிடம் வினாத் தொடுக்கிறாள்.

தலைவி தன் நெஞ்சை நோக்கிவிளிக்கும் நிலைகளாக, தன்னைத் தானே நோதலும், பொருள் சிறப்பும் கூறப்பெறுகின்ற நிலையைக் காணின் துன்ப நிலையில் மட்டும் அமைந்திருப்பது எண்ணத்தக்கது.

தோழி தன்நெஞ்சிடம் வினாவுதல்

தோழி தன் நெஞ்சிடம் துன்ப நிலையில் மட்டுமே வினாத் தொடுக்கிறாள்.

“அழிவது எவன்கொல் இப்பேதை ஊர்க்கே”⁶³

எனும் அடியில் தோழி, தன் நெஞ்சினை நொந்து வினா மொழிகிறாள்.

நற்றாய் தன் நெஞ்சிடம் வினா மொழிதல்

நற்றாய் தன்நெஞ்சிடம் இன்ப, துன்பம் எனும் இரு நிலைகளில் வினா மொழிகிறாள். இன்ப நிலையில்

“மாயக் குறுமகள் மலர் ஏர்கண்ணே?

மைனர் ஒதி, பெரு மடத்தகையே?”⁶⁴

எனும் அடிகளில் நற்றாய், தலைவியின் அழகிய கண்ணையும் மடமைத் தன்மையையும் நினைத்து வினவுகிறாள். துன்ப நிலையில்,

“என் எனப்படுமோ? என்றலும் உண்டோ?

யாங்கனம் ஒல்லுமா? அறிவுடையீரோ?

அதர் உழந்து அசையென கொல்லோ?

பிறருழைக் கழிந்த என் ஆயிழை அடியே?”⁶⁵

எனும் அடிகளின் வழி நற்றாய் தன்னை நொந்தும் தலைவியின் அடியினையும் நினைத்து வினாத் தொடுப்பதை அறியவியலுகிறது.

கண்டோர் தன் நெஞ்சிடம் வினாவுதல்

கண்டோர் கூற்றில் வினாத் தொடுக்கும் முறை இன்ப நிலையில் காணப்பெறுகிறது. அங்ஙனம் வினாத் தொடுக்கும் போது தலைவியின் பொன்நிற மேனியும், அவளது மெல்லிய நடையும் வினாவாகத் தொடுக்கப் பெறுகிறது. இதனை,

“பொன்போல் மேனித் தன்மகள் நயந்தோள்?

பஞ்சிமெல்அடி நடை பயிற்றும்மே?”⁶⁶

புலப்படுத்துகின்றன.

மேற்சட்டிய வினவல் நிலையை அக மாந்தர் அடிப்படையில் காணின் இலக்கிய அடிகள் இன்ப நிலைக்களனைக் காட்டிலும் துன்ப நிலைக்களனில் மிகுதியாக அமைந்து காணப்பெறுவது தெரிய வருகிறது.

கேட்டல் நிலை

கேட்டல்நிலையை, “உரையாடலில் கேட்போரை வயப்படுத்திடப் பேசுவோர் முனைவர்.கேட்போர் முழுதும் ஈடுபட்டுக் கேட்டல் வேண்டும் என்பதற்காகப் பேசுவோர் ‘கேளாய்’ என விளித்துத் தம்பேச்சில் திருப்புகின்றனர். கேளாய், கண்டிசின், கேட்டிசின் என்ற சொற்களை விளிநிலையோடு சேர்த்து ஆளுவது உரையாடலின் பிறிதோர் உத்தியாகும்.”⁶⁷ என மொழிவார் இல.குளோறியா சுந்தரமதி. இதனை “வினை நிலை விளியென உரைக்கலாம் என்பர்”⁶⁸ ஆ.அமிர்தகௌரி. இக்கருத்துக்களைக்கொண்டு சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் காணலாகும் கேட்டல் நெறிகளை மாந்தர் அடிப்படையில் ஆராயலாம்.

தலைவன் கூற்றில் கேட்டல் நெறிகள்

தலைவன் தன்னெஞ்சிடம் வினாவிற்கு விடைபகர்வது போல் பல இடங்களில் பேசி நிற்கிறான். அந்தக் கேட்டல் நெறிகள் அனைத்தும் துன்ப நிலையையே உணர்த்தி நிற்கின்றன. இத்துன்ப நிலையில் தன்னையே நொந்து கொள்ளும் முறைமையும் பொருள் மீது கொண்ட பற்றுதலும் வெறுப்பும் புலப்பட்டு நிற்கிறது.

நோதல்

“யான்கண் துஞ்சேன் ; யாது கொல் நிலையே

யாம் எவன் செய்குவம் நெஞ்சே”⁶⁹

எனும் இரு இடங்களில் தலைவன் தன்னையே நொந்து நெஞ்சிடம் விடை பகர்ந்ததைக் காணமுடிகிறது.

பொருள் பற்றும் வெறுப்பும்

“வயவுறு நெஞ்சத் துயவுத் துணையாக

இருள்படு நெஞ்சத் திடும்பை தீர்க்கு

துன்னலுந் தகுமோ துணிவன் நெஞ்சே

வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே

எய்துவை அல்லையோ பிறர்நகுபொருளே

செல் இனி ‘சிறக்க’ நின் உள்ளம் ; வல்லே”⁷⁰

என வருமிடங்கள் ஆறும் தலைவன் பொருள் மீது கொண்ட பற்றுதலும் அதன் மேல் ஏற்பட்ட வெறுப்பும் கேட்டல் நெறிகளாகச் சுட்டப் பெறுகின்றன. ஈண்டு துன்ப நிலையில் மட்டும் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

தலைவி நெஞ்சிடம் கேட்டல் நிலை

தலைவி தன் நெஞ்சிடம் துன்ப நிலையில் வினவலுக்கு விடை கேட்டு நிற்கிறாள். யாரோ ஒருவர் வினா கேட்பது போலவும், அதற்கு அவள் விடை பகர்வது போலவும் அமையும் பாடல்கள் சங்கப் புலவரின் புலமைத்திறனுக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும். அவ்வகையில் துன்ப நிலையில் தலைவி,

“நெஞ்சம் அவர் வயின் சென்றென

ஒள்ளிழாய் யான்த் திலேன்”⁷¹

எனும் அடிகளில் இதனைப் புலப்படுத்துகிறாள்.

அகத்தில் புற நிகழ்வுகள்

சங்க கால அரசர்கள் புலவர்களைப் போற்றும் தன்மை பெற்றிருந்தனர். “தம்மினும் புலவர் சிறப்புடையர் என்பதையும் நாட்டிற்கு மிக்க பயன் விளைக்கும் நல்லியல்பு அமைந்தவர் என்பதையும் உணர்வு சான்ற அரசர் அறிந்திருந்தனர். அதனால் தான் புலவர் தம் வாழ்விற்குப் பெருந்துணை செய்தனர். புலன் உழுது உண்ணும் புலவரது புன்கனுக்குத் தாம் அஞ்சித் தமது செல்வத்தைப் பகுத்துண்ணும் நல்வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர்”⁷² என்பர் மு.வரதராசன். மேலும் “அகப்பொருள் நூலில் புறப்பொருள் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகளையும் உவமை நயத்துடன் இணைத்துப்பாடிய புலவர்கள் மிகவும் போற்றுதற்குரியவர்கள். இவர்களுள் பரணரும் மாமூலனாருமே மிகுதியும் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தந்த பெருமை பெறுகின்றனர்”⁷³ எனும் கூற்றும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. இக்கூற்றுகளுக்கேற்ப சங்க அகப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் மிகுந்த கூர்மையுடையவர்கள் ; அப்பாடல்களை நாடக மரபோடு கூறும் திறம் பெற்றவர்கள். அதிலும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்கள் மிகுந்த தனித்தன்மை பெற்றவர்கள். அவர்களின் பாடல்களைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து ஆங்காங்கே உவமையின் வாயிலாக வரலாற்றுச் செய்திகள் தலைவன் தலைவியின் காதல் நிலைகளிலும், அவர்களின் பேச்சுத்திறன்களிலும் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

அவ்வகையில் அகத்தில் புற நிகழ்வுகளாக மூவேந்தர்கள், அவர்களின் தலைநகரங்கள், சிறப்பு மிகுந்த ஊர்கள், படைத்தலைவர்கள் பற்றிய செய்தியும் குறுநில மன்னர்கள் தலைசிறந்த மலைகள் சிற்றூர்கள் பற்றிய செய்தியும்/ சுட்டப்பெறுகின்றன. அவை மாந்தர்களின் கூற்று வாயிலாக இங்குக் கூறப்பெறுகின்றன.

தலைவன் கூற்றில் அகத்தில் புற நிகழ்வுகள்

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் பெரும்பாலானவை அகத்தில் புற நிகழ்வுகளாகவே உள்ளன. அவற்றில் மிகுதியானவை தலைவன் கூற்றிலேயே இடம்பெற்றுள்ளன..

சேரர்கள்

சேர மன்னர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே பரக்கக் காணப்பெறுகின்றன. நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் ஆங்காங்கே சேரர் பற்றிய வரலாற்று நிகழ்வுகள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றைத் தலைவன் கூற்று வாயிலாக ஆய்வோம்.

தலைவன் கூற்றில் வரலாற்றுச் செய்திகள்

“தலைவி பெரிதும் கலக்கமுற்று அழுதாள்” எனும் அகச் செய்திக்கு பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் ஆரவாரத்தோடு செய்த போரில் அவனது வீரர்கள் ‘இம்’ என்ற ஓசை உண்டாக ஆம்பல் பண் ஒலித்தது”⁷⁴ என்ற புறச் செய்தி கூறப் பெற்றுள்ளது.

தலைவி, “அழகிய பற்களையும் சிவந்த வாயினையும் பெருத்த மார்பினையும் மூங்கில் போன்ற தோளினையும் பெற்றவள் என்ற

அகப்பொருளுக்கு, சேரன் வேல் படையையும் யானைப் படையையும் பெற்றவன். அவனுக்குச் சொந்தமானது கொல்லி மலை. அந்த மலையில் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த பெண் தெய்வம் உள்ளது”⁷⁵ என்ற புறக் கருத்தினைப் பரணர் கூறியுள்ளார்.

நம் தலைவியின் கூந்தல் நறுமணம் கமழ்கிறது. அவளின் வளைந்த தன்மை உடைய தோள் என் உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது எனும் அகச் செய்திக்கு, “சேரனுக்குச் சொந்தமான கொல்லி மலை குளிர்ச்சி பொருந்தியது. இம்மலையில் உள்ள பச்சை நிற இலைகள் தலையிலே சூடி இன்புறத்தக்கன”⁷⁶ எனும் புறச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

தலைவன் தன் மனையில் உள்ள பூப்படுக்கை கட்டிலில் தலைவியைப் பலமுறை தழுவி இன்புற்றான் எனும் அகச் செய்திக்கு, “யானைப் படையாலும் தேர்ப்படையாலும் மிக்க சேரனது வளமான கருவூரில் ஓடும் ஆன் பொருளை நதித்துறை மணல்”⁷⁷ என்ற புறச் செய்தியை நக்கீரர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நெஞ்சே, தலைவியுடன் இனிமையாகப் பேசி, அவளது மார்பகம் என்னெஞ்சில் சுவடு பதிக்கத் தழுவினேன்! எனும் அகத்திற்கு “‘மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ’ என்பவன் சேர மரபினைச் சார்ந்தவன். இவன் வீரம் செறிந்த படையினையும் சிறந்த வள்ளல் தன்மையையும் கொண்டவன். இவனைப் பாடிச் சென்ற புலவர்கள் மிகுந்த அணிகலன்களைப் பரிசாகப் பெற்று மகிழ்வார்கள்”⁷⁸ என்ற புறச் செய்தியைப் பரணர் பாடியுள்ளார்.

பெரிய செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் யான் இவளைப் பிரிந்து வரமாட்டேன்! எனும் அகச் செய்திக்கு, “சேரன் களங்காய்க் கண்ணி சிறந்த வெற்றி வீரன். அவன் பெருந்துறை என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்த போரில் நன்னனோடு போரிட்டான். நன்னன் இறக்கவே சேரன் தான் முன்பு இழந்த நாட்டைத் திரும்பப் பெற்றான்”⁷⁹ என்ற புறச்செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

நெஞ்சே, பெறுவதற்கு அரியவனாகிய தலைவியை இடைவிடாமல் நினைந்து தீராத துன்பத்தைத் தந்துள்ளாய். உனது செருக்கு அழியட்டும் என்ற அகச் செய்திக்கு, ‘சேரன் கடல் பிறக்கோட்டிய குட்டுவன்’ கடல் போன்ற படையையும் ஒளிவீசும் படைக்கலன்களையும் கொண்டவன். அவன் சிறந்த வெற்றி வீரன். அவனுக்கு உள்நாட்டில் எங்கும் பகை ஏற்படவில்லை. ஆதலால் கடல் கடந்து சென்று போர் புரிய ஆரம்பித்தான். அத்தகையவனது கூர்மையுடைய வேல் உன் மார்பில் பாயட்டும்”⁸⁰ என்ற புறச்செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

தலைவியின் கண்களிலிருந்து சிந்தும் கண்ணீருக்கு சேரனின் படைத்தலைவன் பிட்டன் போருக்கு எடுத்துச் செல்லும் வேல்⁸¹ கூறப் பெற்றுள்ளது.

துன்பமுற்றிருக்கும் எனக்கு, சிறந்த அணிகலன்களையும் செவ்வரி படர்ந்த கண்களையும் அழகொழுகும் மேனியையும் உடைய தலைவி, இனி நாம் கூடுதற்குச் சிறந்த இடத்தைக் குறித்து விட்டாள்! என்ற அகச் செய்திக்கு “தெய்வம் தங்கும் குளிர்ந்த துறை பொருந்தியது தொண்டி அது மணம் கமழும் சோலையில் அமைந்துள்ளது”⁸² எனும் புறச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

இவை அனைத்தும் அகத்தில் தலைவன் கூற்றில் காணப்பெறும் சேர மன்னர்களைப் பற்றிய புறச் செய்தியாகும்.

சோழர்கள்

சங்க அகப்பாடல் பாடிய புலவர்கள் ஆங்காங்கே சோழ அரசர்களின் பெருமை, போர்முறை, பயன்படுத்திய கருவிகள், அவர்களின் ஊர்கள், அவர்கள் வென்ற ஊர்கள் எனப் பலவாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர்.

யான் விரும்பிக் கூடி மகிழ்ந்துறையும் தலைவியது இனிமை தவழும் கூந்தல் அழகிய சுருள் கொண்டன! எனும் அகச் செய்திக்கு, “வளம் பொருந்திய சோழரது உறையூரிலுள்ள காவிரியின் பெரிய துறையில் காணப் பெறும் நுண்ணிய கருமணல் போன்றுள்ளது”⁸³ என்ற புறச்செய்தியை இளங்கீரனார் கூறியுள்ளார்.

நம் தலைவி விரிந்து தழைத்த கூந்தலை உடையவள். அவளின் கூந்தலில் தூங்குவதை விடுத்து உடன்பொருள் தேடச் செல்வதில் நாட்டமில்லை என்ற அகச் செய்திக்கு, “கிள்ளி வளவன் யானைப் படையையும், பேராற்றலையும் உடையவன் அவனது நகரைச் சூழ்ந்து அரிசில் ஆறு ஓடுகிறது. அந்த ஆற்றில் தெளிந்த கருமணல் நிறைந்து காணப்பெறும்”⁸⁴ என்ற புறச்செய்தி சுட்டப்பெறுகிறது.

பொருளீட்டத் தலைவியைப் பிரிந்து போவதா? போகாமல் இருப்பதா?. இவை இரண்டை துணிந்து நீ தேர்ந்து கொள்! என்பதற்குப் புறமாக “சோழர்கள் வள்ளல் தன்மை பெரிதும் உடையவர்கள். கூர்மையான நெடிய வேற்படையினையும் பல கேடயங்களையும்

பெற்றவர்கள். அவர்களின் காவிரியாறு ஓடம் செலுத்தும் கோலும் மறையும் அளவு ஆழமுடையது. அங்கு வரும் அலைகள் இறாமீனைக் கொண்டு வந்து மாலையோடு திரும்பும் தன்மை பெற்றது”⁸⁵ எனும் புறச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

மேற்குறித்த செய்திகள் அனைத்தும் தலைவன் கூற்றில் அமையும் சோழர்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகளை எடுத்துரைக்கின்றன.

பாண்டியர்கள்

1. தலைவன் பொருள்தேடப் பிரிந்து செல்லும் வழியில் பெரிய மலைகள் உள்ளன எனும் அகச் செய்திக்கு, மதுரை மாநகரில் ‘பொற்றேர்ச் செழியன்’ ஒரே முடிவாகக் கூறி அருஞ்செயல் புரிந்தான்”⁸⁶ என்ற புறச்செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

2. நம் தலைவி, நறுமணம் கமழும் நெற்றியையும் நீண்ட கூந்தலையும் மாமை நிறத்தையும் உடையவள்! என்ற அகச் செய்திக்கு, “பசும்பூண் பாண்டியன் வலிய தோள்களையும் போராற்றலையும் பலரால் புகழப்படும் செல்வத்தையும் உடையவன். அவனுடைய பொதிய மலைச் சாரலில் செழித்த ஒளிமிக்க காந்தல் மலர் உள்ளது”⁸⁷ எனும் புறச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

3. தலைவியின் தோளில் படர்ந்துள்ள மாமை, பசலை போன்ற நோய் நீங்கப் பலமுறை தழுவலாம் என்பதற்குப் புறமாக, “வள்ளல் தன்மை மிக்கவன் செழியன். அவனது சிறுமலையில் மூங்கில்கள் நன்கு வளர்ந்துள்ளது”⁸⁸ எனும் புறச்செய்தியை ஆலம்பேரிச்சாத்தனார் கூறுவார்.

4. தனிமைத் துயரால் தலைவி வருத்தமுற்றாள். அதனால் அவள் அழகு குன்றி, நெற்றி ஒளியிழந்து, மேனியில் பசலை பாய்ந்தது எனும் அகச் செய்திக்கு, “வீரமிக்க பாண்டியன் முசிறித் துறைமுகத்தை முற்றுகையிட்டுப் போரிட்டான். அந்தப் போரில் யானைகள் வீழ்த்தப்பெற்றன. வீரர்கள் விழுப்புண் பெற்றனர். அங்ஙனம் விழுப்புண் பெற்ற வீரர்களின் மனம் இரவும் பகலும் வருந்தி நின்றது”⁸⁹ என்ற புறச்செய்தியை அறியமுடிகிறது.

5. மணக்கும் நெற்றியையும், கூந்தலையும் உடைய நம் தலைவியைச் சென்று சேர்வோம் என்பதற்குப் புறமாக, “வேப்பம்பூ மாலை அணிந்த பாண்டியனது மதுரையின் புகழ்பெற்ற நாளங்காடி”⁹⁰ கூறப்பெற்றுள்ளது.

6. நம் தலைவியின் கண்கள் மிக்க அழகு பொருந்தியது என்பதற்குப் புறமாக, “பாண்டியனுக்குச் சொந்தமானது கொற்கைத் துறைமுகம். அங்கு காலையில் சிறந்த நெய்தல் மலர்கள் பூத்திருக்கும்”⁹¹ என்ற செய்தி புலனாகிறது. இவற்றால், பாண்டியர்கள் குறித்த வரலாற்றுச் செய்தியை அறியலாம்.

குறுநில மன்னர்கள்

அடர்ந்த கூந்தலை உடைய தலைவி நமக்கு யாரோ? என்ன உறவினளோ! என்ற அகச்செய்திக்குப் புறமாக, “எவ்வி ஒரு நிலக்கிழார்; மிழலைக் கூற்றத்துக்குத் தலைவன்; கடற்கரையிலுள்ள ‘நீழல்’ என்பது இவனது ஊராகும். இவன், சிறந்த கொடை வள்ளல். இவனை இழந்தமையால், யாழ்ப்பாணர் எல்லாம் வறுமையுற்றனர்”⁹² என்ற செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

தலைவி, நல்ல மணம் கமழ வந்து, நள்ளிரவில் நம்முடன் ஒரு தன்மை பெற்றவளாக இருந்தாள் என்பதற்குப் புறமாக, “மலையமான் திருமுடிக்காரி சிவந்த வேலை உடையவன். அவனுக்குச் சொந்தமான முள்ளூர் காடு நறுமணம் மிக்கது”⁹³ எனும் செய்தி புலனாகிறது.

நம் தலைவி மாந்தளிர் நிறத்தவள். அவளது கூந்தல் மென்மைத் தன்மை பொருந்தியது எனும் அகச்செய்திக்கு, “மழை போன்ற கொடைத் தன்மை கொண்டவன் ஓரி ; அவனுக்குச் சொந்தமானது கொல்லி மலையாகும். அம்மலையில் மயில்களும், பலா மரங்களும், கார்காலத்தில் மலரும் மலர்களும் உள்ளன”⁹⁴ எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

தலைவியிடம் பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒரு பொருள் இவ்வுலகில் இல்லை என்பதற்குப் புறமாக, “போரில் சிறந்த மழவர் மன்னனாகிய, கொடைப் பண்புமிக்க ஓரியின் செல்வம்”⁹⁵ என்ற செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

மிக்க அழகு படைத்த தலைவியை எனக்குப் பெற்றுத்தந்த இவள் தந்தை நெடுங்காலம் வாழ்க. தாயோ பல்வேறு சிறப்பினைப் பெறுக எனும் அகச்செய்திக்கு, பொறையனுக்குச் சொந்தமானது தொண்டி நகர். இந்தத் தொண்டி நகரில் நெற்போரின் இடையே நெய்தல் மலர்கள் மலர்ந்துள்ளது”⁹⁶ எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

தலைவி மிக்க அழகுடையவள். காண்போர்க்கு விருப்பத்தினை உண்டாக்கும் தோளினையும், மருண்ட பார்வையையும் உடையவள் எனும் அகச்செய்திக்கு, “சேந்தன் எனும் அரசன் பகைவர்களுடைய கோட்டைகளை எல்லாம் வென்று, அந்நாட்டில் கிடைத்த பொருளை

எல்லாம் மழைபோலப் பிறருக்குத் தந்தவன். அவனுடைய தந்தை அழிஞி என்னும் பெயரை உடையவர். எப்பொழுதும் போர்க்களங்களில் வெற்றிமாலை சூடியவர். அவனுக்குச் சொந்தமான ஊர் ஆக்காடாகும்”⁹⁷ என்ற புறச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

“தலைவி மிக்க அழகினை உடையவள்’ என்பதற்கு, ‘மிஞிலி’ வலிமைமிக்கவள். அவன் காவல் செய்துவருகின்ற ஊர் பாரம்”⁹⁸ எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

தலைவி, தன் காதல் வாழ்க்கையைப் பலரும் அறிந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக, நள்ளிரவில் என்னைக் காணவந்தாள் எனும் அகச்செய்திக்கு, “நன்னன் என்பவன் ஒரு குறுநிலத் தலைவன். தன் கடமையை, நீதிமுறை தவறாமல் செய்து, அதற்குப் பரிசாக யானையைப் பெற்றவன். அவனுக்கு உரிமையான பாழி என்னும் ஊரில், குகையில் உள்ள பேய்க்குப் படையல் செய்வதாக நேர்ந்து, அதனை நிறைவேற்றியவன் மிஞிலி. அவன் நன்னனுக்கு நண்பனாவான். அவன், பறவைகளுக்கு கருணை காட்டுபவனும், வெள்ள மனைய படையை உடையவனுமாகிய அதிகனைக்கொன்று, வெற்றிக் கூத்தாடினான். அந்த ஆரவாரச் செய்தியைப் பலரும் அறிந்தனர்”⁹⁹ எனும் புறச்செய்தியைப் பரணர்தம் பாடலில் புனைந்துள்ளார்.

“யான், இவ்விரவில் வந்துள்ளதை அறிந்து, உப்பினால் போடப்பட்ட அணையை எளிதல் உடைத்துக் கொண்டு, பெரிய மழையால் உண்டாகிய வெள்ளம் பாய்வதைப்போல, தலைவி தன் நாணத்தால் கட்டுப்படுத்த இயலாத காமம் காரணமாக வந்து என்

துயரத்தைப் போக்கினாள் என்பதற்குப் புறமாக, “மிஞ்லியோடு, ஆய்யினன் போர்செய்து இறந்தான். எயினனின் உறவினராகிய வேளிர் குல மகளிர், போர்க்களத்திற்கு விரைந்தோடி வந்தனர். தமது பூ மாலைகளைப் பிய்த்துப்போட்டு, அவன் உடலைப் பார்த்துக் கதறி அழுதனர். அகுதை என்பவன் எயினனின் நண்பனாவான். அவன் இச் செய்தி கேள்வியுற்று, மிஞ்லியோடு போர்புரிந்து, மகளிரின் அழுகையைப் போக்கினான்”¹⁰⁰ எனும் செய்தி புலனாகிறது.

10. தலைவன் தலைவியிடம் கொண்ட புணர்ச்சியால் உடல் பூரிக்கப்பெற்று, அடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டான்” எனும் அகச் செய்திக்கு, *கோசர்களுக்குச் சொந்தமான ஊரில் புன்செய் நிலங்கள் இருந்தன. அவற்றில் பின்னிக்கிடந்த கொடிகளை உழவினால் நிலத்தில் அழுத்தி, பயிர்செய்ய, பயறு விளைந்தது. அச்செடிகளின் ^{உள்} டே பசு ஒன்று புகுந்து தின்றது. அப்பசு தன்னுடையது தான் என்று உண்மையை ஒப்புக்கொண்ட ஒரு முதியவரை இரக்கமில்லாமல் பிடித்துக் கண்ணைப் பிடுங்கினார். அக்கொடுமையை நினைத்து அம்முதியவரின் மகள் அன்னி மிஞ்லி கோபம் கொண்டாள். அன்றுமுதல் கலத்தில் உண்பதில்லை. தூய ஆடை அணிவதில்லை என்று சபதம் ஏற்றாள். அக்கோசர்களை எவ்வாறேனும் தண்டிக்க உறுதி மேற்கொண்டு தவக்கோலம் பூண்டாள். குறும்பியர் இனத்தைச் சேர்ந்த, போர்த்திறம் மிக்க திதியனிடம் கூறி, அக்கோசர்களை வெற்றி கண்டாள். அவ்வழி கோபம் மாறி மகிழ்ச்சிகொண்டாள்”¹⁰¹ என்ற புறச் செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

11. ஊர் மக்கள் உறங்குகின்ற இந்த நள்ளிரவில் என்னோடு அளவளாவிச் செல்கின்றாள். நிறைந்த கற்பனை உடையவள். உயர்ந்த

பெருமையுள்ள மாநிறம் வாய்ந்தவள். இவள் பெண் அல்லள் என்பதற்குப் புறமாக, “கவிரமலை ஆய் என்பவனுக்குச் சொந்தமானதாகும். அம்மலையில் பல தெய்வங்கள் உண்டு”¹⁰² எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

12. “மணம் தன் அழகிய மேனியில் கமழ, தலைவி என்பால் வந்து அழகிய இனிய சொற்களைப் பேசி அளவளாவினாள். அதனால் நான் மகிழ்ந்தேன் எனும் அகப்பொருளுக்கு, “வள்ளல் பேகனுடைய மலைச்சாரலில் அருவி விழும். அதன் தண்ணீரில் பூக்கள் மிதந்துவரும். அருவியின் அருகில் உள்ள குகையில் சுனையும் உண்டு. இத்தகைய பெருமையை உடையது அவனது மலையின் மணம்”¹⁰³ எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

13. “நெஞ்சே, நம் அன்பிற்குரியவள் அடைதற்கு அரியவள். அவளைப் பெறுதல் அரிது; அதிலும் நாம் அவளை நெருங்கவும் முடியாது என்பதற்குப் புறமாகப் பழமையான வேளிர்கள், நன்னனுடைய பாழி என்னும் இடத்தில் உள்ள மலைச்சாரலில் புதைத்து வைத்த பொன்னைப் பெற்றாலும் பெறலாம்”¹⁰⁴ எனும் செய்தி புலனாகிறது.

14. தலைவி பெறுதற்கு அரியவள். அதனை அறியாது மிக்க மழைபெய்த நள்ளிரவில் ஆராத காம நோயால் வருந்துவாயோ? எனும் அகச்செய்திக்கு, “வேலினை உடைய படையினையும், கடிய தேரினையும், உடையவன் திதியன். அவன் பொதிய மலைக்குச் சொந்தக்காரன். பக்க மலைச்சாரலின் உச்சிப் பாரையில் உள்ள இனிய தேன்அடைகளை உடையது; ஏறுதற்கு அரிய சிகரங்களை உடையது”¹⁰⁵ எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

இச் செய்திகளின் வழி, தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான வரலாற்று நிகழ்வுகள் பதிவாகியுள்ளன என்பது புலனாகிறது.

மேற்குறித்த செய்திகளில் மூவேந்தர்கள் பற்றியக் குறிப்பைக் காட்டிலும் குறுநில மன்னர்களான எவ்வி, மலையமான் திருமுடிக்காரி, ஓரி, மழவர், பொறையன், சேந்தன், அழிஞி, மிஞிலி, நன்னன், ஆய், அகுதை, திதியன், பேகன் ஆகியோர் பற்றியும், அவர்கள் ஆட்சிசெய்த ஊர் பற்றியும் அதிக அளவில் காணமுடிகிறது.

தலைவி கூற்றில் அகத்தில் புறச்செய்திகள்

தலைவி கூற்றில் வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஆங்காங்கே பதிவாகியுள்ளன. அவற்றில் சிலவற்றைச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

வானம் நன்கு மழைபொழிந்தது; இந்த மழை பொழியும் கார் காலத்தில் வருவேன் என்று கூறிய தலைவனோ இன்னும் வரவில்லை என்பதற்குப் புறமாக, “யானை, குதிரைப் படையினை உடையவன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி அவனுடைய புகழ் நீடித்து நிற்பது ; தன்னை நாடி வந்தவர்க்கெல்லாம் தேர்களைப் பரிசாக அளிப்பவன். அவனுடைய அரசவை கொடைச் செயல் பெற்றவையாகும்”¹⁰⁶ எனும் செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

தலைவியின் உடல் இவ்வூரில் தலைவன் மீண்டும் வருவான் என்ற நம்பிக்கையில் காத்துக் கிடக்கிறது என்பதற்குப் புறமாக, “வெஞ்சின வேந்தனின் படையானது அது போரிட்ட ஊரைப் பாழ்படுத்தியது. அவ்வூரில் வாழ்ந்த மக்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். தனி மகன் ஒருவன் அவ்வூரைக் காவல் செய்தான்”¹⁰⁷ எனும் செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

இதன்மூலம் தலைவி கூற்றில் அகத்தில் புறச்செய்தி களவு நோக்கின் தலைவன் கூற்றைக்காட்டிலும் குறைவாகவே உளது.

செவிலி கூற்றில் அகத்தில் புற நிகழ்வுகள்

செவிலி கூற்றில் அகத்தில் புறநிகழ்வுகள் சிற்சில இடங்களில் காணப்பெறுகின்றன.

செல்வம் மிக்க எமது பெரிய இல்லத்தில் சான்றோர் மணவிழாவை நடத்திவைக்க, அவ்விழாவில் அவளுக்கு மயிர்ச் சாந்து பூசி, பல சிறப்புக்களையும் செய்துவைக்க இருந்தனர் என்ற அகச்செய்திக்கு, “சோழர்கள் வலிமை வாய்ந்த யானையையும், விரைந்த தேரையும் உடையவர்கள். அவர்களுக்குச் சொந்தமானது காவிரியின் அருகில் உள்ள உறையூர்”¹⁰⁸ எனும் புறச்செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

என் மகள் நீர்ப்பூவாகிய ஆம்பல் மலரை விடக் குளிர்ச்சி பொருந்தியவள் எனும் அகச் செய்தியை விளக்க, “ஆய் வள்ளல் தோள் வளையத்தை அணிந்தவன். அவன் பொதிய மலைக்குச் சொந்தக்காரன். அம்மலையில் வேங்கையும் காந்தளும் நன்கு பூத்து நிற்கிறது”¹⁰⁹ எனும் புறச்செய்தியை மோசிகீரனார் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

தலைவியின், கரிய கூந்தல் அவளது பிடரியை மறைத்துத் தொங்கிறது என்பதற்குப் புறமாக, “வாணனின் சிறுகுடி ஆழமான நீர்நிலைகளைக் கொண்டது ; மிக்க செல்வம் பொருந்தியது. அவன் ஊரில் காட்டாற்றுக் கருமணலும் உள்ளது”¹¹⁰ என்ற செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

நற்றாய் கூற்றில் அகத்தில் புறநிகழ்வுகள்

நற்றாய் கூற்றில் அகத்தில் புறநிகழ்வுகள் சில இடங்களில் காணப்பெறுகின்றன.

அரிய காவல் பொருந்தியது எம் இல்லம். அப்பெரிய இல்லத்தில் காற்சிலம்பு கழிக்கும் சடங்கினைச் செய்யாதவளாய், நீண்ட தொலைவு சென்றனள் என்பதற்குப் புற^{மூலம்}பெரும் புகழும், பெயரும் உடைய பாண்டியனின் கூடல் நகர்¹¹¹ என்ற செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்கு செல்லும்போது, அவர்கள் கண்களில் தென்படும் மக்கள் எல்லாம் முகம் தெரிந்த மக்களாக இருந்து உதவுவார்களாக என்ற அகச்செய்திக்கு, “கோசர்கள் வாழும் துளுவநாட்டில் பாகற்காயைத் தின்னும் மயில்கள் மிகுதியாக உள்ளன. அங்கு வாழும் மக்கள் பொருளின்றி வாழ்வோரைக் காக்கும் பண்பைப் பெற்றவர்கள்¹¹² எனும் புறச்செய்தி கூறப்பெறுகிறது.

மேற்குறித்த செய்திகளின் வழி, அகமாந்தர்களின் தலைவன் கூற்றில் மூவேந்தர்கள் பற்றியும், குறுநில மன்னர்களைப் பற்றியும் அதிக அளவில் செய்தி காணப்பெறுவதுபோல தலைவி, செவிலி, நற்றாய் கூற்றுகளில் காணப்பெறவில்லை. அதற்குக் காரணம் நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனும் துறையில் தலைவன் கூற்றில் பாடல்கள் மிகுதியாக இருப்பதாகும்.

உவமைகள்

உவமை என்னும் அணி, பொருளைத் தக்க ஒப்புமை கொண்டு உணர்த்துவதாகும். தொல்காப்பியர் பொருளதிகார உவமவியலில்

உவமையின் இலக்கணத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். அவர் கருத்தின்படி உவமை என்பது பொருளின் தன்மையைப் புலப்படுத்துவதாகும். வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய பொருளின் தன்மைகளை உவமைகள் சிறப்பிக்கின்றன என்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும். இதனை,

“வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்”¹¹³

எனும் நூற்பா வழி அறியலாம்.

இந்நூற்பாவிற்குப், “புலன் அல்லாதன புலனாதலும், அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கின்பம் பயத்தலும்” என்று விளக்கமளிப்பார். மேலும், “இளம்பூரணர் கட்புலன் ஆவன என்றும், கட்புலன் அல்லாதனவாகச் செவியினாலும், நாவினாலும், மூக்கினாலும், மெய்யினாலும் மனத்தினாலும் அறியப்படுவனவற்றுள் வினையாவது நீட்டல், முடக்கல், விரித்தல், குவித்தல் முதலாயின ; வடிவாவது வட்டம், சக்கரம், கோணம் முதலாயின ; நிறமாவது வெண்மை, பொன்மை முதலாயின. பயனாவது நன்மையாகவும், தீமையாகவும் பயப்பன”¹¹⁴ என மொழிவார் இளம்பூரணர். இதற்கு “ஒரு பொருளோடு ஒரு பொருளினை ஒப்புமை கூறுதல் உவமை”¹¹⁵ என விளக்கம் அளிப்பார் பேராசிரியர். தனியலங்காரம்,

“பண்பும் தொழிலும் பயனுமென் நிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளோடு பொருள் புணர்ந்து
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது உவமை”¹¹⁶

என மொழியும். ஒப்புமையை அறிதற்குக் காரணமாய் நிற்கும் பொருளை உவமை என்றும், உவமிக்கப்பெறும் பொருளைப் பொருள் என்றும்

கூறுவர். இவற்றைத் தண்டி உரையாசிரியர் உவமானம் என்றும், உவமேயம் என்றும்”¹¹⁷ சுட்டுவார்.

உவமை என்ற தமிழ்ச் சொல் உவமம் என்றும், உவமானம் என்றும் வழங்கப்பெறும். ஆங்கில மொழியில் அதனை Simile என்பர். வடமொழியில் ‘உபமா’ என்று கூறுவர்¹¹⁸ எனக் குறிப்பிடுவர்.

“உவமை என்பது கவிஞனின் அனுபவப் பொருளாகும். பொருள் என்பது அவன் காணும் புதிய பொருளாகும். அவன் ஏற்கனவே கண்டு வைத்த பொருளைப் புதிதாகக் காணும் பொருளோடு பொருந்தி வைத்து அப்பொருளின் உயர்வு தாழ்வுகளை அளந்து அறிவிக்கின்றான் என்றும்”¹¹⁹ கூறுவார். “தெரிவிக்க விரும்பும் பொருளைத் தெரிந்த பழைய பொருளோடு போல, புரைய என்பன போன்ற இணைப்புச் சொற்களால் ஒப்பிட்டு விளக்குவதே உவமையாகும்”¹²⁰ என விளக்குவர்.

“தமிழ் மக்களின் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைபுடையதாக இருந்தமையால், மக்கள் ஒழுக்கத்தைக் கூறுமுகத்தால் இயற்கைக் காட்சிகளை அழகுற வரைந்தனர் புலவர். பொருளைத் தெளிவுறுத்துவதற்கு உவமையே சிறந்த கருவியாகையால், சங்க காலப் புலவர் உவமை அணியையே கையாண்டனர்”¹²¹ என மொழிவதும் கருதத்தக்கது. இக்கருத்தாக்கங்களையும் வகைப்பாடுகளையும் கொண்டு, சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களை,

வினை,

பயன்,

மெய்,

உரு,

எனப் பகுக்கலாம். இவை தலைவன், தலைவி, பிற மாந்தர் கூற்றுக்களில் வைத்துக் கூறப்பெறுகின்றன.

தலைவன் கூற்றில் வினை உவமைகள்

தலைவன் கூற்றில் தொழில் குறித்த உவமைகள் மிகுதியாகக் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “புலி கைவிட்டுச் சென்ற புலால் நாளும் ஊனை எருவைச் சேவல் பற்றி இழுத்தற்கு, கொள்ளை புரியும் மாந்தர்”¹²² கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவி தன் மகனின் தலையில் இருந்த செங்கழுநீர் மாலையை மோந்து பெருமூச்சு விட்டதற்கு, செழுங்கழுநீர் மாலை பவளம் போல் உருவினை யிழந்து பொலிவற்ற நிலையைப் பெறுதல்”¹²³ உவமையாகிறது.
- ❖ “மனம் மிகவும் நொந்து வருந்தி நடு இரவிலும் பகலிலும் ஒழியாது அழுதிருக்கும் தலைவியின் அழகிய சிறிய நெற்றிக்கு, யானைகள் மடியக் கொன்ற போரில் விழுப்புண் பெற்றவர்”¹²⁴ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “துன்பத்திற்கு உவமையாக வெள்ளத்தின் சுழி அமையப்பெறுகிறது.”¹²⁵
- ❖ “போரில் இறந்த மறவரது குடலைச் செஞ்செவி எருவை அச்சம் தரும் வகையில் இழுப்பதற்கு, குடத்திலிருந்து ஓலையை உருவுகின்ற ஆவண மாக்கள்”¹²⁶ கூறப்பெறுகிறது.

- ❖ “பனை ஓலையால் ஆகிய குடையினை சூறாவளி தாக்குதலின் எழுந்த ஒலிக்கு, ஆண் மான் தனது பிணைமானின் குரல் என எண்ணி அழைத்தல்”¹²⁷ உவமையாகிறது.
- ❖ “பொருளீட்டப் போதல், ஒழிதல் எனும் இரண்டில் ஒன்றில் உறுதி கொள்வதற்கு, காவிரிப் பெருந்துறையின்கண் இரால்மீனோடு வந்து மாலையொடு போகும் கடல்நீர்”¹²⁸ உவமையாகிறது.
- ❖ “கண்களில் நீர் நிறைந்து ஒழுகுதற்கு, கயல்மீன் உமிழும் நீர்”¹²⁹ எனக் கூறப் பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவன் கலக்கமுற்று நின்றலுக்கு, யானைக் கூட்டம் கலக்கிய நீர்”¹³⁰ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவி பெறுவதற்கு அரியவள் என்பதற்கு, புகுதற்கு அரிய பொதிய மலை”¹³¹ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “இன்பமும் துன்பமும் புணர்தலும் பிரிதலும் வேறுவேறு தன்மையினவாகி நின்றலுக்கு, பகற்பொழுதும், இரவுப் பொழுதும்”¹³² உவமையாகின்றன.
- ❖ “வாயில் ஊறும் உமிழ் நீருக்கு, அமிழ்தமும்,”¹³³ “வேகமாகச் செல்லும் நீருக்கு, பாம்பும்”¹³⁴ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவனது ஆண்மை முன்னே இழுக்க, காமமானது பின்னே நின்று தடுக்க இவை இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டு நின்ற நெஞ்சிற்கு, மூங்கிலின் இரு முனைகளிலும் தீப்பற்றி எரிய, அதன் உள்ளே கிடக்கும் எறும்பின் நிலை”¹³⁵ இங்கு உவமையாகிறது.

- ❖ “தலைவி துயில் ஒழிந்து காணப்படுவதற்கு, அரசர் பலர் ஒருங்கு கூடிச் சூழ்ந்து கொண்ட ஒரு மதிலின் கண் அகப்பட்ட அரசன்”¹³⁶ என்பது உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவனைத் தலைவியிடம் இழுத்துச் செல்லுவதற்கு, யானை கடத்தற்கரிய அரணை அழித்து பெருமூச்சு விடுவது”¹³⁷ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவனின் உடல் மெலிந்து காணப்பெறுவதற்கு, களிறுகள் இரண்டு இருதலையும் தனித்தனியே பற்றி ஈர்த்தலால், தேய்ந்து அறுபடும் பழமையான கயிறு”¹³⁸ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவனுக்குப் பொருள் பற்றிய நினைவுகள் நிறைந்திருக்கிறது. அவனது நெஞ்சிற்கோ பொருளாசையின்றி தலைவியின் உணர்வே மேலோங்கி நிற்கிறது. இதற்கு உவமையாக, ஈரமண்ணால் செய்யப்பெற்றநீர் நிறைந்திருக்கும் பசிய மண்கலம், பெரிய மழையில் நனைந்து உடைந்து கரைவது”¹³⁹ கூறப் பெறுகிறது.
- ❖ “நெஞ்சம் பொலிவு இழந்து வருந்துவதற்கு, எவ்வி என்பவனை இழந்த வறுமையுடைய யாழ்ப்பாணரது பொற்பு இல்லாத பொலிவிழந்த தலை”¹⁴⁰ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “மனம் பொருந்திய தலைவியின் நினைவைத் தலைவன் தழுவிக்கொள்ளற்கு, உயர்ந்த மரக்கிளையிலுள்ள தன் மகவினைத் தன் அடிவயிற்றோடு தழுவிக்கொண்டிருக்கும் பெண் குரங்கு”¹⁴¹ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.

- ❖ “பெறுதற்கு அரியதை நெஞ்சு விரும்பியதற்குப் பொருள் இல்லாத வறிஞன் ‘இன்பத்தை விரும்புதல்’¹⁴² என்பது உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவனின் நெஞ்சு மிகுந்த விரைவை அடைந்தது ; அதனால் வருத்தமும் மிகுதியானது. இதற்கு, பசுமையான புனத்தை உடைய ஒற்றை ஏரைப் பெற்ற உழவன் அதனைப் பண்படுத்த விரைதல்”¹⁴³ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியின் வாயில் ஊறிய நீருக்கு, கரும்பின் அடிப் பகுதியில் வெட்டிய துண்டத்தை உண்ணுதல்”¹⁴⁴ உவமையாகிறது.

இவற்றால் இருபத்திரண்டு இடங்களில் தலைவன் கூற்றில் சிறப்பான வினை உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ள நிலை புலனாகிறது.

தலைவி கூற்றில் வினை உவமைகள்

தலைவி கூற்றில் ஆங்காங்கே வினை உவமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ தலைவி இரவில் தூங்காது இருப்பதற்கு, அதியமான் அஞ்சியின் போர்க்களத்தால் அடுத்த ஊரினர் அச்சத்தால் இரவில் தூங்காமல் இருக்கும் நிலை¹⁴⁵ உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.
- ❖ தலைவனைத் தலைவி பார்த்த பார்வைக்கு, ஒள்ளிய நெருப்பு¹⁴⁶ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “காம நெருப்பால் தனித்துத் துயரமுற்ற தலைவிக்கு, குப்பை மேட்டில் தனித்துப் போரிடும் கோழிச் சண்டை அவற்றைச் செலுத்துவாரும், விலக்குவாரும் இன்றி நடைபெறுதல்”¹⁴⁷ உவமையாக அமைகிறது.

- ❖ “தலைவி, தலைவன் சென்ற இடத்திற்குச் செல்லத் துணிதலும், நீர் வற்றும் பொழுது அதிலுள்ள மீன் நீர் உள்ள இடத்திற்கு மீண்டு செல்லல்”¹⁴⁸ உவமையாகிறது.
- ❖ “மகளிர் பந்தாடுவதற்கு, குருவிகள் விழுவதும், எழுவதும்”¹⁴⁹ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவியின் மெல்லிய தோள்களில் தேய்ந்த அழகு மறைவதற்கு, பொன்னிறம் உடைய பீர்க்கம்பூவும், தலைவியின் கண் அழகிழந்து காணப்படுவதற்கு, மலர் உதிர்ந்தலும்”¹⁵⁰ உவமையாகின்றன.

மேற்கூட்டிய ஆறு உவமைகளின் வழி, தலைவி கூற்றில் நயமிக்க வினை உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள நிலையை உணர முடிகிறது.

செவிலி கூற்றில் வினை உவமைகள்

செவிலி கூற்றில் வினை உவமைகள் சிற்சில இடங்களில் தென்படுகின்றன.

- ❖ “தாய்தன் மகளின் முதுகை நெருங்கி, அவள் நெற்றியைத் தடவி, மெல்லத் தழுவியதற்கு, உவமையாகக் கன்றைக் கண்ட தாய்ப்பசு”¹⁵¹ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “செவிலிக்கு உவமையாக நற்றாயும், தலைவிக்கு உவமையாகத் தோழியும்”¹⁵² கூறப்பெறுவதும் கருதத்தக்கது.
- ❖ “தலைவனுக்கு, விரைந்து ஓடும் கொடிய காளை”¹⁵³ உவமையாகிறது.

- ❖ “பேராந்தைச் சேவலின் குரல் ஒலிக்கு உவமையாக மலையிலுள்ள கற்கள் உருண்டு விழும்போது எழும் ஓசை”¹⁵⁴ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “மேகம் தோன்றி நின்றலுக்கு, கையினின்று கீழே விழுந்த மலர்கள்”¹⁵⁵ உவமையாகின்றன.

இவற்றால் செவிலி கூற்றில் அரிய உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள நிலை புலப்படுகிறது.

நற்றாய் கூற்றில் வினை உவமைகள்

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் ஆங்காங்கே நற்றாய் கூற்றில் வினை உவமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “தலைவி, பல அடி நடத்தலுக்கு, பந்தை எறியும் போது ஏற்படும் தாளம்”¹⁵⁶ உவமையாகிறது.
- ❖ “மகளை இழந்த தாயின் மனநிலைக்கு, காட்டின்கண் உண்டாகும் தீ”¹⁵⁷ உவமையாகிறது.
- ❖ “அழகிய சாயலை உடைய தலைமகள் நடத்தலுக்கு, மணியூடு பாவை வெளி வந்து நடை பயின்று நடத்தல்”¹⁵⁸ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “யானை நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளுதற்கு, நெடுவங்கியம் என்னும் வாத்தியார்”¹⁵⁹ என்பது உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தண்ணிய பனித்துளிகள் ஒழுகுதற்கு, திரியின் அடியில் எண்ணெய் துளிர்ப்பது”¹⁶⁰ உவமையாகிறது.

இவற்றின்வழி நற்றாய் கூற்றில் அழகிய வினை உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ள நிலையை அறிய முடிகின்றது.

பாங்கன் கூற்றில் வினை உவமை

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் பாங்கன் கூற்றில் வினை உவமை ஐங்குறுநூற்றில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது.

- ❖ “துன்பத்தின் காரணமாகத் தலைவன் இரவு முழுவதும் தூங்காமல் இருத்தலுக்கு, மணியினை இழந்த பாம்பு”¹⁶¹ உவமையாகச் சுட்டப்பெறுகிறது.

கண்டோர் கூற்றில் வினை உவமைகள்

கண்டோர் கூற்றில் நற்றிணையில் மட்டும் வினை உவமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “தலைவனின் மனத்திற்கு, மின்னித் தோன்றும் இடி”¹⁶² உவமையாகிறது.
- ❖ “பாலை நிலத்தில் தலைவிக்கு முன்னே தலைவன் செல்லுதலுக்கு, பந்தை உருட்டி விளையாடுதல்”¹⁶³ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.

இவ்விரு இடங்களில் அரிய வினை உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இதுகாறும் கூறிய வினை உவமையினை மாந்தர் கூற்று அடிப்படையில் நோக்கின் தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான இடங்களில் சுட்டப்பெற்றுள்ளதும், இதற்கு அடுத்த நிலையில் நிரலாக தலைவி,

செவிலி, நற்றாய், கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றுகளில் உவமைகள் அமைந்துள்ளதும் புலப்படுகிறது.

தலைவன் கூற்றில் பயன் உவமைகள்

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில், தலைவன் கூற்றில் பயன் உவமைகள் மிகுந்து காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “தலைவியின் கண்ணிற்கு உவமையாக, மையுண்ட குளிர்ச்சி, செவ்வரி படர்ந்த குளிர்ச்சி, கள்ளால் உண்டான மகிழ்வு”¹⁶⁴ ஆகியவை உவமையாகின்றன.
- ❖ “தலைவியின் மணக்கும் நுதலுக்கு, கரிய பெரிய காட்டின் மணம்”¹⁶⁵ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவி பெறுதற்கு அரியவள் என்பதற்கு, அச்சம் தரும் தெய்வப்பெண்”¹⁶⁶ உவமையாகிறாள்.
- ❖ “இனிமைப் பண்பினை உடைய தலைவிக்கு, செய்யக்கருதிய வினையைச் செய்து முடித்த வழிப் பிறக்கும் இன்பம்”¹⁶⁷ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியின் சிறப்பிற்கு, பொறையனது தொண்டி நகரும், அழிசியின் ஆர்க்காடும் உவமையாகின்றன”¹⁶⁸
- ❖ “தலைவன், தலைவியைத் தழுவிச் சேர்ந்திருக்கும் பொழுது ஏற்படும் மென்மைக்கு, பஞ்சின் மென்மை”¹⁶⁹ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.

- ❖ “நறுமணத்துடன் விளங்கும் கூந்தல் நல்ல நெறிப்பையும், குளிர்ச்சியையும் உடையது என்பதற்கு, சோழர்களது உறையூரில் உள்ள காவிரிப் பெருந்துறையின் நுண்ணிய கருமணல் நீண்டு படிந்திருத்தல்”¹⁷⁰ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியை ஒருமுறை விரும்பிய பின்னரும் மேலும் விருப்பம் கொள்வதற்கு, கள்ளுண்டு களித்தவர் மேலும் அக்கள்ளையே விரும்புதல்” ¹⁷¹ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவி மணம் வீசும்படி வந்து நம்மோடு ஒத்தவளாயினாள் என்பதற்கு, முள்ளூர் மலைக் காட்டிலுள்ள நறுமணம்”¹⁷² உவமையாகிறது.
- ❖ “எல்லையில் அடங்காத காமம் பொருந்தப்பெற்ற நம் துன்பத்தினைப் போக்கி அருள் செய்தமைக்கு, உப்பினால் ஆகிய அணையில் தடைப்பட்டு நில்லாத மிக்க மழையில் எழுந்த வெள்ளம்”¹⁷³ உவமையாகிறது.

இவற்றால் தலைவன் கூற்றில் புதிய புதிய பயன் உவமைகளைச் சங்கப் புலவர்கள் கையாண்ட நிலை புலனாகிறது.

தலைவி கூற்றில் பயன் உவமைகள்

தலைவி கூற்றில் ஆங்காங்கே பயன் உவமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “மேகம் மின்னி, எவ்விடத்தும் மழைபெய்தலாகிய தன் தொழிலைச் செய்வதற்குக் கம்மாளர் செம்பை உருக்கிச் செய்யும் பானை”¹⁷⁴ உவமையாகிறது.

- ❖ “மழை முகில் மழையைப் பெய்து மயங்க வைப்பதற்கு,
அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி அன்பு நிறைந்த உள்ளத்தோடு
இரப்பார்க்குத் தேர்களை வழங்குவது காண்போரை
மயங்கவைப்பது”¹⁷⁵ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “பொழிகின்ற துறை பொருந்திய ஊரனுக்கு உவமையாக,
வயலகத்து நிற்கும் கரும்பு”¹⁷⁶ கூறப்பெறுகிறது.

தலைவி கூற்றில் அமையும் பயன் உவமைகளுக்கு இம்மூன்று
இடங்களைச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

நற்றாய் கூற்றில் பயன் உவமைகள்

நற்றாய் கூற்றில் சிற்சில இடங்களில் பயன் உவமைகள்
காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “குளிர்ந்த நீண்ட மாளிகைக்கு உவமையாக, நிழல் பொருந்திய
குளம்”¹⁷⁷ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவியின் கண்ணுக்கு, குளிர்ச்சி”¹⁷⁸ உவமையாகிறது.

ஈண்டு தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான இடத்தில் உவமை
சுட்டப்பெற்றிருப்பது நோக்குதற்குரியது.

தலைவன் கூற்றில் மெய் உவமைகள்

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில், தலைவன்
கூற்றில் மிகுதியான இடங்களில் மெய் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

- ❖ “குளிர்ந்த கண்ணுக்கு, பனிவார் கண்ணுக்கு, மையுண்ட கண்ணுக்கு
உவமையாகப் பல இதழ்களை உடைய பூவும், குவளை மலரும்,

நெய்தல் மலரும், மெல்லிய மலரும், மாமலரும், கயல் மீனும்,
தாமரைப் பூவும், பாரம் என்னும், நகரமும், பிட்டனின்
பொலிவுடைய வேலும், தண்டி வருத்தும் தெய்வமும்,
நீலப்பூவின் புதிய மலரும், இதழ்களை உடைய குவளையது
இரண்டு புதிய மலர்களும், முத்தும், நெருப்பும், நீரில்
செலுத்தப்படும் தெப்பமும்”¹⁷⁹ கூறப்பெறுகின்றன.

- ❖ “மென்மை பொருந்திய தோளுக்கு, பருத்த தோளுக்கு
உவமையாக, மெல்லிய மூங்கிலும், சேரனின் கொல்லிமலை
உச்சியில் உள்ள மூங்கிலும்”¹⁸⁰ கூறப்பெறுகின்றன.
- ❖ பற்கள் பொருந்திய தலைவியின் பவளவாய்க்கு நீரில் வளர்ந்து
நிற்கும் பைஞ்சாய் கோரையின் குருத்தும். மணக்கும் நல்ல
நெற்றிக்கு, பிறையும், பசும்பூதப் பாண்டியனது கொல்லி மலையில்
உள்ள காந்தள் பூவும்”¹⁸¹ உவமையாகின்றன.
- ❖ “தலைவியின் உருவம் வெளிப்பட்டு நிற்பதற்கு, உறையினின்று
எடுத்த வாள்”¹⁸² உவமையாகக் கூறப்பெறுகின்றன.
- ❖ “கரிய பலவாய் கூந்தலுக்கு, கொத்தாகப் பகுக்கப்பெற்ற
கூந்தலுக்கு, நீண்ட கூந்தலுக்கு, மணக்கும் கூந்தலுக்கு, மலர்
நிறைந்த கூந்தலுக்கு, மெல்லிய கூந்தலுக்கு உவமையாக,
மேகமும், நீர் நிறைந்த மணல் அறலும், மயிலினது தோகையும்,
ஓரியின் கொல்லிமலை கானத்தில் வீசும் காற்றும், அம்மலையில்
கார்காலத்துப் பூக்கும் மலரும், முல்லைப்பூவும், பசும்பூதப்
பாண்டியனின் பொதிய மலையில் உள்ள காந்தள்பூவும்,

சுனையில் உள்ள ஒளி பொருந்திய மலரும், குவளை
மலரும், புது மலரும்”¹⁸³ கூறப்பெறுகின்றன.

- ❖ “தலைவியின் நடைக்கு, உவமையாக, பாவை நடை கற்றல்”¹⁸⁴
கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “கூரிய பற்களுக்கு, வெண்பல்லுக்கு உவமையாக, முளை, முள்,
முல்லையின் மொட்டு”¹⁸⁵ ஆகியன கூறப்பெறுகின்றன.
- ❖ “அழகு பொருந்திய நுதலிற்கு, இளம்பிறையும், தாமரை மலரும்”¹⁸⁶
உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “தலைவியது அல்குலுக்கு, மாட்சிமைப்பட்ட வரியும்,”¹⁸⁷ அவளது
சாயலுக்கு, பொய்கைப்பூவும், மயிலும், அவளின் கற்பிற்கு,
வானத்தில் உயர்ந்த தன்மையுடைய அருந்ததியும்”¹⁸⁸ உவமையாகக்
கூறப்பெற்றுள்ளன.
- ❖ “நெல்லிக்காய் பாரையில் உதிர்ந்து கிடப்பதற்கு, சிறார்
விளையாடும் வட்டு”¹⁸⁹ உவமையாகிறது.
- ❖ “பெண்யானையின் தலைக்கு, சுருள்கொண்ட உளையும், அதன்
அடிக்கு உரலும்”¹⁹⁰ உவமையாகக் கூறப்பெறுகின்றன.
- ❖ “தலைவனின் மாளிகையில் விடிவிளக்கு எரிவதற்கு, நீண்ட
மலைக்கு, இகணைமரத்தின் உயரத்திற்கு, உவமையாக
வானம்”¹⁹¹கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “அகன்ற காட்டிற்கும், தானைக்கும்”¹⁹² கடல் உவமையாகிறது.

- ❖ “காட்டில் உள்ள நடுகல்லை ஆள் என உரைத்த காட்டு யானையின் நகம் சிதைத்தலும், பனை நுங்கின் தோடு”¹⁹³ உவமையாகிறது.
- ❖ “வாகையின் நறிய மலருக்கு, மடப்பம் பொருந்திய கரிய மயிலது உச்சிக் கொண்டை”¹⁹⁴ உவமையாகிறது.
- ❖ “செம்முல்லையின் செவ்விய மொட்டுக்கு, மீன்கொத்தியின் வாய்”¹⁹⁵ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.

இவற்றால் பதினேழு இடங்களில் அரிய மெய் உவமைகளைத் தலைவன் கூற்றில் சங்கப் புலவர்கள் பயன்படுத்திய நிலை புலனாகிறது.

தலைவி கூற்றில் மெய் உவமைகள்

தலைவி கூற்றில் மெய் உவமைகள் சிற்சில இடங்களில் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “பாதிரியின் வெண்நிற இதழோடு கூடிய பூவிற்கு, ஓவியம் எழுதுவோரது குழம்பிடைத் தோய்ந்த எழுதுகோல்”¹⁹⁶ உவமையாகிறது.
- ❖ “முள் பொருந்திய தாழையின் கூம்பிய அரும்பு மலர்வதற்கு, சோறு எடுத்துச் சொரியும் அகப்பை”¹⁹⁷ உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.

இவ்விரு இடங்களும் தலைவி கூற்றில் அமையும் மெய் உவமைகளுக்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

தோழி கூற்றில் மெய் உவமைகள்

தோழி கூற்றில் மெய் உவமைகள் ஆங்காங்கே கையாளப்பெற்றுள்ளன.

- ❖ “மெல்லிய இயல்பினை உடைய தலைவிக்கு, கொல்லி மலையில் உள்ள நல்ல அழகினை உடைய கொல்லிப் பாவை”¹⁹⁸ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியின் குளிர்ந்த கண்ணுக்கு, பெரிய சுனையில் உள்ள நீல மலரும், அவளின் மேனிக்கு, குறிஞ்சியின் அன்றலர்ந்த மலரும்”¹⁹⁹ என இரண்டு உவமைகள் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

நற்றாய் கூற்றில் மெய் உவமைகள்

நற்றாய் கூற்றில் சிலவிடங்களில் மெய் உவமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ “மையுண்ட கண்ணிற்கு, குவளை மலரும், நீலப்பூவும்”²⁰⁰ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியின் வெண்மையான பற்களுக்கு முருந்தும், அவளின் நுதலுக்கு, தெளிந்த பிறையும்”²⁰¹ உவமையாகின்றன.
- ❖ “திரண்ட மெல்லிய தோளுக்கு, மலை மூங்கில்”²⁰² உவமையாகிறது.
- ❖ “வளம் பொருந்திய மனைக்கு, அரிய காவல் பொருந்திய மனைக்கு, உவமையாக, ஒளிபடைத்த வேலை உடைய சேரனது வஞ்சி மாநகரமும், பெரும் புகழை உடைய பாண்டியனது மதுரையும்”²⁰³ உவமையாக அமைகின்றன.

செவிலி கூற்றில் மெய் உவமைகள்

செவிலி கூற்றில்,

- ❖ “தலைவியின் தோளிற்கு, நீண்ட மெல்லிய மூங்கில்”²⁰⁴
உவமையாகிறது.
- ❖ மேலும் “தலைவியின் கூந்தல் அடர்ந்து தொங்குவதற்கு, வாணன் சிறுகுடியின் வடக்கின்கண் உள்ள காட்டாற்றின் கருமணல்”²⁰⁵
உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.

கண்டோர் கூற்றில் மெய் உவமை

கண்டோர் கூற்றில்,

- ❖ “தலைவியின் மேனிக்கு ‘பொன்’ ”²⁰⁶ ஓர் இடத்தில்
உவமையாகிறது.

அகமாந்தர் அடிப்படையில் மெய் உவமையினை நோக்கின் தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவனை அடுத்து நிரலாக நற்றாய், தலைவி, தோழி, செவிலி, கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றுகளில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தலைவன் கூற்றில் உரு உவமைகள்

தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான இடங்களில் உரு உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

- ❖ “தலைவியின் அடர்ந்த கூந்தலுக்கு, விரிந்து தழைத்த கரிய கூந்தலுக்கு, பசிய நிறமுடைய மெல்லிய இலையை நெருங்கச் செறித்தலும், கார்காலமும், மேகமும், கருமணியும்”²⁰⁷
உவமையாகின்றன.

- ❖ “தலைவியின் மென்மைக்கு, மழைத்துளி தன்மேல் விழுவதைப் பெற்ற தளிர்”²⁰⁸ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியின் கண்ணிற்கு நீலமணியும், குளிர்ச்சியும், மாரிக் காலத்துப் பிச்சியினது நீர் ஒழுகும் கொடுமையான அரும்பினது சிவந்த புறப்பகுதியும், கலங்கிய கண்ணீருக்கு, மலர்ந்த காந்தள் மலரும்”²⁰⁹ உவமையாகக் கூறப்பெறுகின்றன.
- ❖ “தலைவியின் நிறத்திற்கு மாமை நிறமும், மழைபெய்யும் மேகத்தின் நிறமும், பொன்னும், மையும், சந்திரனும், வேங்கை மரத்தின் குளிர்ந்த பூந்தாது உதிர்தலும், ஆம்பலின் உள்ளிற் புழையுடைய திரண்ட நார் உரித்தலும், ஓவியனின் ஓவியமும்”²¹⁰ உவமையாகின்றன.
- ❖ “தலைவியின் மேனிக்கு, யாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் உள்ள மாரிக்காலத்துத் தளிர்ந்த குளிர்ந்த தளிரும் பாழ்பட்ட மேனிக்கு, சேரன்போர் புரிந்து அழித்த மாறுபட்ட பகைவருடைய பொருந்திய மதிலும்; நீலமணியும்”²¹¹ உவமையாகின்றன.
- ❖ “தலைவியின் தன்மைக்கு, மென்மையும், அவளின் மொழிக்கு, கிளியும், தேனும், இனிமையும், நல்லயாழின், செவ்வழிப் பண்ணின் இசையைக் கேட்டலும், அவளின் பல்லுக்கு, முல்லை அரும்பும், மயிலிறகின் அடியும்”²¹² உவமையாகக் கூறப்பெறுகின்றன.
- ❖ “திருமண ஒலிக்கு, உவமையாக, மேகத்தின் ஒலி கூறப்பெறுகிறது.

- ❖ “ஆறலைப் போருக்கு விரைந்து செல்வதனால் அவர்களிடம் உள்ள அம்பின் ஒலிக்கு, பூந்துகளை உண்ணும் வண்டுகள் ஒலிக்கும் ஓசை”²¹⁴ உவமையாகிறது.
- ❖ “மாலைக் காலத்திற்கு, ஞாயிறு பெரிய கடலிற் தோன்றுதல்”²¹⁵ உவமையாகிறது.
- ❖ “குருதி படிந்த புலால் நாரும் பெரிய சிறகினை உடைய ஆண் பருந்தினது கூட்டத்திற்கு உவமையாக, செவ்வானம்”²¹⁶ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “ஆற்று நீர் நுணுகி ஓடுவதற்கு, பல புள்ளிகள் அமைந்த பாம்பு ஓடும்போது அதன் முதுகு நெளிதல்”²¹⁷ உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

இப்பதின்மூன்று இடங்களையும் தலைவன் கூற்றில் அமையும் உரு உவமைகளுக்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

தலைவி கூற்றில் உரு உவமைகள்

- ❖ “உப்பு வணிகர்கள் பூட்டிச் சென்ற எருதுகளின் மணி ஒலிக்கு, சிள்வீடு என்னும் வண்டுகளின் ஒலி”²¹⁸ உவமையாகிறது.
- ❖ “புன்னையின் கரிய கொம்புகளுக்கு, இரும்பும், பசிய இலைக்கு, நீலமும், நறிய தாது உதிர்வதற்கு, பொன்துகளும், வரிகளைத் தாங்கிய பூவின் மணம் கமழுவதற்குப் பொறியும்”²¹⁹ உவமையாகின்றன.

- ❖ “கொன்றை மரத்தின் ஒளி திகழும் பூக்களுக்கு, பொன்னால் செய்த அணிகலன் அணிந்த மகளிர்”²²⁰ உவமையாகச் சுட்டப்பெறுகின்றன.

இம்மூன்று இடங்களும் தலைவி கூற்றில் அமையும் உரு உவமைகளுக்குச் சான்றுபகர்கின்றன.

நற்றாய் கூற்றில் உரு உவமைகள்

- ❖ “தலைவியின் மையலைச் செய்யும் பார்வைக்கு, மானின் மருண்ட பார்வை”²²¹ உவமையாகிறது.
- ❖ “பால் நிரம்பப் பெற்ற கிண்ணத்தைக் கையில் ஏந்தி நிற்பதற்கு, பகன்றையின் வெள்ளிய மலர் பனி நிறைந்து காணப்பெறுதல்”²²² உவமையாகக் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “பூவை உடைய நொச்சிக்கும், நொச்சி மாலைக்கும் உவமையாக நீலமணி”²²³ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “செந்நாயின் கூரிய வெள்ளிய பற்களுக்கு, பொன் கம்பி விழுதல்”²²⁴ உவமையாகிறது.

இந்நான்கு உவமைகளும் நற்றாய் கூற்றில் உரு உவமைகளாக அமைகின்றன.

செவிலி கூற்றில் உரு உவமைகள்

செவிலி கூற்றில் அமையும் உரு உவமைகளுக்கு இரு இடங்களைச் சான்றாகச் சுட்டலாம்.

- ❖ “நன்கு உராய்ந்திட்ட கூந்தலுக்கு, ஆடும் மயிலின் தோகை”²²⁵ உவமையாகிறது.
- ❖ “தலைவியின் கூரிய பற்களுக்கு, முள்ளும் சாயலுக்கு, மயிலும், மென்மைக்குத் தளிரும்”²²⁶ உவமைகளாக அமைகின்றன.

கண்டோர் கூற்றில் உரு உவமைகள்

- ❖ “வலிய காம்பு செருகிய வேலுக்கு உவமையாக நெய் ஒழுகுதல்”²²⁷ உவமையாகிறது.
- ❖ “பேராந்தை கத்தும் குரல் ஒலிக்கு, கொல்லன் தட்டும் ஓசை”²²⁸ உவமையாக அமைகிறது.

கண்டோர் கூற்றில் இவ்விரண்டு உரு உவமைகள் அமைகின்றன. இவற்றால் அகமந்தர்களின் கூற்றில் உவமைகளைக் காணின் வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய நான்கு நிலைகளிலும் தலைவன் கூற்றில் மட்டும் மிகுதியான நிலையில் உவமைகள் காணப்பெறுகின்றன.

குறிப்புப் பொருள் கொண்டவை

சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடலில் குறிப்புப் பொருள் கொண்டவற்றை உள்ளுறை, இறைச்சி என இரு வகைப்படுத்தப்பெற்றுள்ளது நோக்கப்படுகிறது.

உள்ளுறை

சங்க காலப் புலவர்கள் பாடிய அகப்பாடல்கள் நயம் மிக்கவை. புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் பயன்படுத்துகின்ற சொற்கள் குறிப்பாகவோ, வெளிப்படையாகவோ ஒரு பொருளை வெளிப்படுத்தி நிற்கும். “எல்லாச் கலைகளும் அவைகள் உணர்த்தும் குறிப்புப்

பொருளாலேயே சிறப்புப்பெறுகின்றன. தொல்காப்பியர் இலக்கியம் உணர்த்தும் குறிப்புப் பொருளை ‘உள்ளுறை’ எனும் பெயரிட்டு விளக்குகிறார்”²²⁹ என அறிஞர்கள் விளக்கமாகக் கூறுவர்.

தொல்காப்பியர் உள்ளுறை யாது என்பதற்குத் தனியே இலக்கணம் கூறவில்லை. உள்ளுறை உவமமாவது யாது என்பதற்கு,

“உள்ளுறுத்து இதனொடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பது உள்ளுறை உவமம்”²³⁰

என்று இலக்கணம் கூறியுள்ளார். ‘ஒத்து’ எனும் சொல் உவமத்துக்குரியது. மற்றவை உள்ளுறைக்கு உரியன என்று அறியமுடிகிறது. அதன் அடிப்படையில், அகப்பாடல் செய்யும் ஒரு புலவன் கருப்பொருளை அமைத்து அதனால் கூறப்படும் கருத்துப் பொருளோடு, கூற நினைத்த, ஆனால் கூறப்படாத ஒரு கருத்துப் பொருள் முடிவதாக என உள்ளே அமைத்து முடிப்பது உள்ளுறையாகும் என அந்நூற்பாவிற்குப் பொருள் கொள்ளமுடிகிறது. அதனால் உள்ளுறை என்பதன் பொது இலக்கணமும் அச்சுத்திரத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளது என்று உணரமுடிகிறது. “உள்ளுறையின் இலக்கணமாவது, (1) அகத்திணைப் பாடலுக்கே உரியதாய், (2) கருப்பொருளால் வெளிப்படையாக உணர்த்தப்பெறும் பொருளின் உள்ளே உய்த்துணருமாறு அமைவதாய் உள்ள பொருளே உள்ளுறையாம்”²³¹ என்று ஆ.சிவலிங்கனார் கூறுவார்.

“உள்ளுறை என்ற சொல் உள் - உறை எனப் பிரியும். உள்ளுறை என்ற சொல்லுக்குத் ‘தங்குதல்’ என்று பொருள்.”²³² உள்ளுறையாவது “பிறிதொரு பொருள் புலப்படுமாறு நிற்பதொன்று”²³³ என்று இளம்பூரணரும், ஒன்றனை உள்ளுறுத்து அதனை வெளிப்படாமல்

கூறலின் உள்ளுறையாம்²³⁴ என்று நச்சினார்க்கினியரும் விளக்குவர். உள்ளுறை உவமம் என்பது குறிப்பாகக் கொள்ளத்தக்கது என்றும், ஏனை உவமம் வெளிப்படையாக உணரத்தக்கது என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுவர்.²³⁵

வெளிப்படையாகச் சொல்லப்பட்ட பொருளின் உள்ளே உறையும் பொருள் உள்ளுறை²³⁶ என்று கூறுவர் ஆ.சிவலிங்கனார்.

உள்ளுறை உவமம் என்பது தமிழிலக்கியத்திற்குரிய தனிநெறி, இவ்வுவமம் மிக வரம்பான இலக்கணம் உடையது. அகப்பொருளாம் ஐந்திணைக் கண் ஆளுதற்குரியது. கருப்பொருள் என்னும் இயற்கைச் சூழலிலிருந்து புனையப்பெறுவது, வெளிப்பார்வைக்குச் செடி, கொடி, மரம், பறவை, விலங்குகளின் செயல்களைப் புனைவதுபோல் காணப்பெறும். இவற்றை நேரடியாகச் செவ்வன் புனைவு செய்வது அகப்புலவர்களின் நோக்கமன்று. உள்ளொன்று வைத்த அகத்திணையான புறமென்று கூறுவர். கூறினும், அகத் தொடர்பான உட்கருத்து மெய்யுள் உயிர் போல் விளங்கிக் கிடக்கும்²³⁷ என்பர் வ.சுப.மாணிக்கம்.

உள்ளுறை என்பது, தான் வெளிப்படுத்தும் கருத்தை முந்திரி போல் முந்திக்கொண்டு புலப்படுத்தாமல் பலா, மாவின் கனிகளைப் போல் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும்²³⁸ என்று இரா.சாரங்கபாணி சுட்டுவதும் நோக்கத்தக்கது.

உள்ளுறை உவமம், தலைவி, தோழி, தலைவன் முதலியோர் தாம் கூறக் கருதிய பொருளை வெளிப்படையாக வேறு பொருள் படத்

தொடுத்துத் தாம் கூறக் கருதிய கருத்தினைக் கேட்கும் நுண்ணறிவுடையோர் உணர்ந்துகொள்ளும்படி வியத்தகு முறையில் அமைத்துக்கொண்டு உரையாடும் ஓர் உத்தியாகும்²³⁹ என்ற ந.சுப்புரெட்டியார் கூறும் கருத்தும் ஈண்டு சுட்டுதற்குரியது.

“அகப்பாடல்களில் ஒருவருடன் ஒருவர் பேச்சு நிகழ்த்தும் போது காதல் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளைப் பெரும்பாலும் உவமை வாயிலாகப் பேசும்படி கவிதைகளை அமைத்து ஒருவித மரபு. அகப்பொருள் பாடல்களில் பெரும்பாலும் பயின்று வருவது உள்ளுறை உவமமாகும்.”²⁴⁰ இத்தகைய உள்ளுறையினைத் தொல்காப்பியர், உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு எனும் ஐவகை மரபுகளைப் பெற்று விளங்கும் என மொழிவர்.²⁴¹

இக்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் உள்ளுறைப் பொருள் ஆராயப்பெறுகிறது.

உடனுறை உள்ளுறை

உடனுறை உள்ளுறை என்பதற்கு, “உடன் உறைவது ஒன்றனைச் சொல்ல அதனானே பிறிதொரு பொருள் விளங்குவது”²⁴² என்பர் இளம்பூரணர். இக்கருத்து சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களுக்கு முற்றிலும் பொருந்தி நிற்கிறது. இதில் உடனுறை உள்ளுறை அக மாந்தர் வழி விளக்கப்பெறுகிறது.

தலைவன் கூற்றில் உடனுறை உள்ளுறை

உடனுறை உள்ளுறை தலைவன் கூற்றில் மிகுந்து காணப்பெறுகின்றது.

- ❖ “நீரில்லாத ஈரத்தில் செந்நாய் பிணவு வருந்த அதன் கணவனாகிய ஆண் நாய் சென்ற இடத்தில் தன் துணையை நினைத்து வருந்துகிறது எனும் வெளிப்படையான பொருளுக்கு, தலைவியை நினைத்துப் புலம்புகிறேன் என வருந்தும் தலைவனின் உள்ள நிலை”²⁴³ என்ற உடனுறை உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ ஆண் யானை தன் துணையின் மெல்லிய தலையைக் கழுவியது என்பதற்கு, “தலைவன், தலைவிக்கு அன்பு செய்வான்”²⁴⁴ என்ற உள்ளுறைப் பொருள் கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ “எருமை துணையொடு வதியும் ஊர் என்பதில், தலைவன், தன் தலைவியோடு இனிது வாழ்வான்”²⁴⁵ என்ற உள்ளுறைப்பொருள் புலனாகிறது.
- ❖ “எருமை, முயிறு மூசு குடம்பையையும், நெற்கதிரையும் சிதைக்கும் என்பதற்கு, தலைவி, தலைவன் செய்த கொடுமைகளையும், வாயில்கள் அவள்மேல் செலுத்திய அன்பையும் மறந்து தனக்குச் சிறப்புச் செய்தாள்”²⁴⁶ எனும் உடனுறை உள்ளுறைப் பொருள் கிடைக்கிறது.
- ❖ கொற்கைப் பெருந்துறையில் பறவைக் கூட்டம் இறால் மீனை உண்ணும் இதற்கு, தலைவியின் வீட்டில் விருந்தினர் பலர் வந்து உண்டு மகிழ்வார்”²⁴⁷ எனும் உடனுறை உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.

- ❖ “கூரிய பற்களைக் கொண்ட செந்நாய் கருவுற்றமையின் வயவு நோயால் வருந்தும் தன் பிணைக்கு உணவு ஊட்டும் பொருட்டுக் கள்ளிச் செடிகள் காட்டிடத்தே பன்றியின் வரவை எதிர்பார்த்து நிற்கும் என்பதற்கு, யாமும் நம் ஆருயிர்த் தலைவியோடு இருந்து அவள் செய்யும் அற வினைகளுக்கு ஆக்கம் தரும் விதத்தில் இக்கொடிய வழிகள் பலவற்றைக் கடந்து செல்கின்றோம்”²⁴⁸ என்பது உள்ளுறையாக அமைகிறது. இதன்மூலம் தலைவன் கூற்றில் உடனுறை உள்ளுறை ஆறு இடங்களில் அமைந்திருப்பதை அறியவியலுகிறது.

தலைவி கூற்றில் உடனுறை உள்ளுறை

தலைவி கூற்றில் உடனுறை உள்ளுறைகள் ஆங்காங்கே காணப்பெறுகின்றன.

- ❖ பிரம்பின் முற்றி வளைந்து விழுந்த கனியைப் பக்கத்துப் பொய்கையிலுள்ள கெண்டை மீன் எளிதிற் கவ்வியது என்பதில், “அழகுடைய பரத்தையர் செல்வம் நிறைந்த என் தலைவனை எளிதில் கைப்பற்றிக்கொண்டனர்”²⁴⁹ என்ற உடனுறை உள்ளுறை புலனாகிறது.
- ❖ நாரை காலை முதல் மாலை வரை கடற்கரையில் தங்கும் என்பதற்கு, தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் பகலும் இரவும் பரத்தையர் மனையிலேயே தங்குவான்”²⁵⁰ எனும் உள்ளுறை சுட்டப்பெறுகிறது. இவை இரண்டும் தலைவி கூற்றில் வெளிப்படும் உடனுறை உள்ளுறைக்குச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

நற்றாய் கூற்றில் உடனுறை உள்ளுறை

- ❖ “கரடி, இருப்பை மரத்தில் இருந்து வீழும் புதிய பூக்களைத் தின்ற வாயினவாய்ச் சென்று கொன்றைப் பழத்தைக் கோதியது என்பதற்கு, தலைவி, தலைவனுடன் கூடிய இன்பத்திலே நிறைவு பெற்றவளாய்ச் செருக்கு மிகக் கொண்டு, கூடி வளர்ந்த தோழியரையும், பெற்று வளர்த்த என்னையும் புறக்கணித்துப் போனாள்”²⁵¹ எனும் உடனுறை உள்ளுறைப் பொருள் கிடைக்கிறது.

கண்டோர் கூற்றில் உடனுறை உள்ளுறை

வானில் எங்கோ தோன்றும் மழை காட்டிடைச் சென்றது என்பதற்கு, “நற்குடியில் தோன்றிய தலைவியை அவள் சுற்றத்தினரிடமிருந்து பெயர்த்து மலையிடையே அழைத்துச் சென்றான்”²⁵² எனும் உடனுறை உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.

உவம உள்ளுறை

உவம உள்ளுறை என்பது உவமையைச் சொல்ல உவமிக்கப்படும் பொருள் தோன்றுவது²⁵³ எனக் கூறுவர் இளம்பூரணர். இக்கருத்து சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களுக்குப் பொருத்தமுற அமைகிறது. இதனை மாந்தர்களின் கூற்று அடிப்படையில் காணலாம்.

தலைவன் கூற்றில் உவம உள்ளுறை

- ❖ மன்னர்கள் எவ்வாறு துன்பமுற்றவர்களுக்கு உதவுவார்களோ, அதுபோல வெயிலில் துன்பமுற்றவர்களுக்கு, இம்மரத்தின் நிழல் அத்துயரைக் களையும் தன்மையுடையது என்பதற்கு, “தோழி, தலைவன் துன்பத்தை அறிந்து அதனை நீக்கித் தன் காதல் நிறைவேற உதவுவாள்”²⁵⁴ எனும் உவம உள்ளுறைப் பொருள் கிடைக்கிறது.

- ❖ கழனித் தாமரை மலரும் என்பதில், திருமணம்முடிந்ததால் களவுக் காலம் போல் அஞ்சவேண்டிய தேவையில்லை என்றும், அவர்களின் மகிழ்வை அலர்தூற்றிய ஊரார் கண்டால் கழனிகளில் பூக்கும் தாமரை போலக் கண்டு முகம் மகிழ்வார்²⁵⁵ எனும் உவம உள்ளுறை வெளிப்படுகிறது.

இதன்மூலம் தலைவன் கூற்றில் இரண்டு இடங்களில் உவம உள்ளுறை அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தலைவி கூற்றில் உவம உள்ளுறை

- ❖ கரைசேர் வேழம் கரும்பிற் பூக்கும் என்பதற்கு, தலைவன் பொது மகளிர்க்குக் குல மகளிரைப் போலச் சிறப்புச் செய்கிறான்²⁵⁶ என்பது உவம உள்ளுறையாகிறது.
- ❖ காற்றால் உதிரும் இலவம்பூ இடிக்கும்போது நெருப்புப் போலத் தோன்றும் என்பதற்கு, பொருள் மீது கொண்ட விருப்பத்தால் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கிறான். இந்தப் பொறுத்தற்கரிய பிரிவு என்னைப் பெருந்துயராய் வருத்துகின்றது²⁵⁷ எனும் இரண்டு இடங்களில் உவம உள்ளுறை கிடைக்கப் பெறுகிறது.

பாங்கன் கூற்றில் உவம உள்ளுறை

நாகம் உயிர் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாதது அதன் மணியாகும். அதனை இழந்த நாகம்மிகுந்த துன்பமுற்று வருந்தும் என்பதற்கு தலைவியால் மணம் பறி போன தலைவன் தன் தலைமைப் பண்புகளாகிய நயம் நாணம் பண்பு ஆகியவற்றை இழந்து துன்புறுகிறான்²⁵⁸ எனும் ஒரு உவம உள்ளுறை அமைந்துள்ளது.

சுட்டு உள்ளுறை

சுட்டு உள்ளுறை என்பது ஒரு பொருளைச் சுட்டிப் பிறிதோர் பொருட்படுதல்”²⁵⁹ என விளக்கமளிப்பார் இளம்பூரணர்~ இந்தச் சுட்டு உள்ளுறையை ஆ.சிவலிங்கனார் இரண்டு வகைப்படுத்துவார்.²⁶⁰

1. சுட்டுச் சொல்லால் பெறப்படும் உள்ளுறை ; அதாவது சுட்டப்படும் பொருளாற் பெறப்படும் (சுட்டிச்) சொல்ல அதன் மூலம் பெறப்படுவது.

2. ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு (சுட்டி)ச் சொல்ல அதன் மூலம் பெறப்படுவது.

இக்கருத்துக்கள் சங்க இலக்கிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் மிகுந்து காணப்பெறுகிறது.

தலைவன் கூற்றில் சுட்டு உள்ளுறை

தலைவன் கூற்றில்

- ❖ குறவர் மின் மினியை விளக்காகக் கொண்டு மழையின் இயக்கத்தை அறிவர் என்பதற்கு, தலைவனே நீயும் தோழி கூற்றால் தலைவியின் இயக்கத்தை அறிவாய்²⁶¹ எனச் சுட்டு உள்ளுறை அமைகிறது.
- ❖ வேட்டுவனால் பிடித்து வைக்கப்பெற்றிருக்கும் குருகு ஈங்கையின் குழை வருட வருந்தும் என்பதற்கு, வீட்டில் துயருற்று இருக்கும் தலைவியைப் பார்த்து தலைவன் வருவான் ; உன் துயர் தீர்ப்பான் எனத் தோழி தேற்றினாள்”²⁶² எனும் சுட்டு உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.

- ❖ “இடையீடு இல்லாமல் ஒலிக்கும் கடல் ஒலியும், காலமறிந்து முழங்கும் முழவொலியும் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து ஒலிக்கும் என்பதற்கு, பிறவிதோறும் இடையீடு இல்லாமல் தொடர்ந்து வரும் காதல் தொடர்போடு இயற்கைப் புணர்ச்சியால் அமைந்த இன்பம் என் நெஞ்சை நெகிழவைக்கிறது; இதனை நினைக்கும் தோறும் மகிழ்வு உண்டாகிறது”²⁶³ எனும் சுட்டு உள்ளுறை கிடைக்கின்றது. இதன்வழி, தலைவன் கூற்றில் இம்மூன்றும் சுட்டு உள்ளுறைகளாக அமைந்துள்ளன என்பதை அறிய முடிகிறது.

தலைவி கூற்றில் சுட்டு உள்ளுறை

தலைவி கூற்றில்,

- ❖ மாமரத்தின் பூக்களை விரும்பி வண்டுகள் அவற்றில் தங்குதல் என்பதற்கு, “களவிற்பமே நிலையானது எனக் கொண்டு ஒழுகும் தலைவனைக் குறித்து நிற்கிறது”²⁶⁴ எனும் சுட்டு உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.

தோழி கூற்றில் சுட்டு உள்ளுறை

- ❖ குருகிடமிருந்து தப்பிய தோழி கூற்றில் இறாமீன் தாழம்பூவைக் குருகெனக் கருதி அஞ்சி நிற்கும் என்பதில், ஊரார் பழி கூறி அலர் கூறத் தொடங்கவும் அதற்கு அஞ்சிய தலைவி அன்னையைக் கண்ட போது அன்னையும் அயலார் கூற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு சினந்து வருவாளோ என்று அச்சமுற்றாள்”²⁶⁵ எனும் சுட்டு உள்ளுறை புலனாகிறது.

செவிலி கூற்றில் சுட்டு உள்ளுறை

செவிலி கூற்றில்,

மாமரத்தின் இனிய பழத்தைத் தொடர்பு இல்லாத பொய்கையில் வாழும் ஆமையும், அதன் குட்டியும் கவர்ந்து உண்ணுகிறது. இதற்கு, “எம்முடன் தொடர்பு இல்லாத அயலான் ஒருவன் உயர்குடியில் பிறந்த என் மகளைக் கவர்ந்துசென்று தன் சுற்றத்தாருடன் அவள் நற்குணங்களை நுகர்வான்”²⁶⁶ எனும் சுட்டு உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.

நகை உள்ளுறை

நகையாவது, நகையினாற் பிறிதொரு பொருள் உணர நின்றல்²⁶⁷ என இளம்பூரணர் மொழிவார். இந்த நகை உள்ளுறையை, “ஒருவர் நகைப்பது கண்டு ஒரு பொருளைக் குறிப்பாக உணருமாறு வைப்பதும், நகைத்துப் பேசுவதன் மூலம் ஒரு பொருளைக் குறிப்பாக உணருமாறு வைப்பதும் ஆகிய இரண்டையும் நகை உள்ளுறையாகக் கொள்ளலாம்”²⁶⁸ எனக் கூறுவார் ஆ.சிவலிங்கனார். இந்த நகை உள்ளுறையை நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் மாந்தர் கூற்று அடிப்படையில் பகுத்துப்பார்க்கலாம்.

தலைவன் கூற்றில் நகை உள்ளுறை

தாய் எருமையின் கால்கள் கருப்பானவை. அது பகன்றையின் வெண்மையான மலரைத் தம் கொம்பிடையே மாட்டிக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு அதன் கன்று அஞ்சும் என்பதற்கு, “தலைவன் மார்பில் கிடந்த மாலையை பரத்தையர் அணிவித்தனரோ, என ஐயமுற்று வெறுத்தல்”²⁶⁹ நகை உள்ளுறையாகிறது.

தலைவி கூற்றில் நகை உள்ளுறை

“கட்டுக்கு அடங்காமல் குதிரைகள் அஞ்சி ஓடின என்பதற்கு, தலைவன் அவமானம் அடைந்தான் என்பதும், அவன் மீண்டும் வருவான் என்பதும் ஐயத்திற்கு உரியதாகின்றது”²⁷⁰ எனும் நகை உள்ளுறை அமைகிறது.

சிறப்பு உள்ளுறை

சிறப்பு உள்ளுறை என்பதற்கு, “இதற்குச் சிறந்தது இது எனக் கூறுவதனானே பிறிதோர் பொருள் கொள்ள வைப்பது”²⁷¹ என இளம்பூரணர் கூறுவார். உவம உள்ளுறையில் வரும் கருப்பொருளுக்குச் சிறப்புக் கொடுத்து நிற்பது. “அதாவது உள்ளுறைப் பொருள் தரும் கருப்பொருளுக்கு உவமமாகச் சிறப்பித்து வருவது”²⁷² என மொழிவார் நச்சினார்க்கினியர். இக்கூற்றுக்களின் துணைகொண்டு, சிறப்பு உள்ளுறை நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் மாந்தர் கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் பகுத்து நோக்கப்பெறுகிறது.

தலைவன் கூற்றில் சிறப்பு உள்ளுறை

தலைவன் கூற்றில்,

தாள் அரியப்பட்ட நெய்தல் நெற்போரில் பூக்கும் என்பதற்கு, பெறுபவர் பெற்று, வளர்ப்பவர் வளர்த்து, எனக்கு இன்பந்தந்தனன்²⁷³ எனும் சிறப்பு உள்ளுறை கூறப்பெறுகிறது.

இந்த உள்ளுறைப் பொருள் அனைத்திற்கும், “அகப்பொருளைப் பற்றிப் பாடும்போது புலவர் கருத்தினை உள்ளுறைப் பொருளாக அமைத்துக் குறிப்பினாற் புலப்படுத்தினர். வெளிப்படையான பொருளிலும், குறிப்புப் பொருளே இன்பம் செய்வனவாகையால், தமிழ்ச்

சங்கத்துச் சான்றோர் பாடல்கள் பெரும்பாலும் குறிப்புப்பொருளை உடையனவாய்த் திகழ்ந்தன”²⁷⁴ என்று சு.வித்தியானந்தன் கூறும் கருத்து முற்றிலும் பொருந்தமுற அமைகிறது.

மேற்கூறிய உள்ளுறை வகையினை நோக்கின், தலைவன் கூற்றில் உடனுறை, உள்ளுறை குறித்து ஆறு இடங்களும், தலைவி கூற்றில் இரண்டு இடங்களும், நற்றாய், கண்டோர் கூற்றில் ஒவ்வோர் இடங்களும் அமைந்துள்ளன என்பது புலனாகிறது.

தலைவன் கூற்றில் உவம உள்ளுறை இரண்டு இடங்களிலும், தலைவி கூற்றில் இரண்டு இடங்களிலும், பாங்கன் கூற்றில் ஓர் இடத்திலும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

சுட்டு உள்ளுறை தலைவன் கூற்றில் மூன்று இடங்களிலும், தலைவி, தோழி, செவிலி கூற்றுகளில் ஒவ்வோர் இடங்களிலும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவன், தலைவி ஆகியோர் கூற்றில் நகை உள்ளுறை ஓரிடத்தில் மட்டும் காணப்பெறுகின்றது.

சிறப்பு உள்ளுறை தலைவன் கூற்றில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆதலின் பிற மாந்தர்களைவிட பதிமூன்று இடங்களில் தலைவனுக்கு உள்ளுறை அமைகின்றன.

இறைச்சிப் பொருள்

இறைச்சி என்னும் குறிப்புப் பொருள் அகப்பாடல்களுள் சிறப்புப் பொருந்தியதாகும். இதனை, “இறைச்சி தானே உரிப்புறத்ததுவே”²⁷⁵ என இளம்பூரணரும், “இறைச்சி தானே பொருட்புறத்ததுவே”²⁷⁶ என

நச்சினார்க்கினியரும் மொழிவர். இதற்கு ந.வேங்கடராசுலு ரெட்டியார், சொற்பொருளுக்குப் புறத்தே தோன்றும் குறிப்புப் பொருள்²⁷⁷ எனப் பொருள் கூறுவர்.

இறைச்சி என்னும் சொல்லுக்குக் கருப்பொருள் என்ற பொருள் உண்டு. இப்பொருள் கொள்வது மட்டும் போதும் இறைச்சி என்பது குறிப்பொருள் கொள்ளும் நெறியாக ஒன்றைக் கருத வேண்டியதில்லை²⁷⁸ என்பர் ம.ரா.போ.குருசாமி.

“இறைச்சி என்பதற்குத் தங்குதல் என்பது பொருள். இந்த நேரடியான பொருளுக்குப் புறமாக வேறொரு பொருள் தங்கியிருக்கும். அதுவே ‘இறைச்சி’ எனப்படும்”²⁷⁹ என்று ந.செயராமன் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். இறைச்சி என்பது கருப்பொருளை அடிப்படையாகக்கொண்டு பிறக்கும். அக்கருப்பொருள் உணர்த்தப்படும் பொருளால் வேறு ஒரு பொருள் உணர்த்தப்படுமாயின் அவ்வேறு பொருளும், இறைச்சி என்று சொல்லப்படும்²⁸⁰ எனக் கூறுவார்.

இறைச்சி என்பது கருப்பொருள் நிகழ்வு பற்றியதென்பதும், உரிப்புறத்ததாய், உரியுடன் இயைபுடையதாய் அவ்வுரியைச் சிறப்பிக்க வருவதென்பதும் உயிரினங்களின் காதலுறவைப் பொது நிலையில் சுட்டிவரினும் அவற்றுள் அன்பை மிகுவித்தற்கு வருவனவே பெரும்பான்மை என்பதும் அங்கு நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளன²⁸¹ என விளக்கம் தருவார் தமிழண்ணல். இக்கருத்தின்வழி, இறைச்சி, அகப்பாடலில் வரும் கருப்பொருளுக்குரிய பெயராக அமையப்பெறும் எனும் செய்தி புலனாகிறது.

இத்தகைய இறைச்சியினை, “இலக்கியங்களில் கையாளப்பெறும் ஒரு பொருள் நய உத்தி”²⁸² என ரா.சீனிவாசன் மொழிவார். இது வடமொழியாளர் கூறும் தொனி அல்லது குறிப்புப் பொருள் போன்றது என்றும், ஒரு செய்தியை விலங்கின நிகழ்ச்சியால் வெளிப்படுத்தும் ஓர் உத்தி²⁸³ என்றும் மு.வ. விளக்கம் தருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாந்தர் நிலையில் இறைச்சி

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் தலைவன், தலைவி, நற்றாய் மூவர் கூற்றிலும் இறைச்சிப் பொருள் குறித்த செய்திகள் காணப்பெறுகின்றன. அவை குறிப்பாக வரும் இறைச்சி என்றும், உணர்வு நிலையில் வரும் இறைச்சி என்றும் இரு வகையில் அமைகின்றன.

தலைவன் கூற்றில் குறிப்பாக வரும் இறைச்சி

தலைவன் கூற்றில்,

“ஆண் வங்காப் பறவையை விட்டுத் தனித்திருந்த பெண் வங்காப் பறவையைப் புல்லாறு பற்றிக் கொள்வதற்கு, தலைவன் பிரிவானாயின் அவளைப் பசலை பற்றிக்கொண்டு வருத்தும்”²⁸⁴ எனும் இறைச்சிப் பொருள் கிடைக்கிறது.

- ❖ பருந்து வருந்தி நிற்கும் வேம்பின் நிழலின் கீழ் அப்பருந்தின் வருத்தத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் சிறுவர்கள் வட்டாடி மகிழ்கின்றனர் என்பதற்கு, “தலைவனைப் பிரிதலால் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு வருந்தாமல் பொருளைத் தேடி வரும் மகிழ்ச்சியில் நெஞ்சம் ஈடுபடுகின்றது”²⁸⁵ எனும் குறிப்பு இறைச்சிப் பொருளாகக் கிடைக்கிறது.

- ❖ பாலை நிலக் கள்வர்களால் வீழ்த்தப்பெற்ற பிணங்களைக் கழுகுகள் தின்னாத படி நரி விரட்டியது. பின்னர் அப்பிணத்தின் பச்சைக் கறியை மிகுதியாக உண்ட காரணத்தினால் ஏற்பட்ட தாகத்தைத் தணிக்க இயலாமலும், உறங்க நிழலிடம் கிடைக்காமலும் வருந்தியது. இதற்கு, “தலைவியைப் பசலை உண்ணாதவாறு தலைவன் நுகர்ந்து இல்லறம் நடத்தப் பொருள் தேடி அலையும் நிலையை எண்ணித் தலைவன் வருந்தியது”²⁸⁶ என்பது இறைச்சிப் பொருளாக அமைகிறது.
- ❖ இமயத்து உச்சியில் வாழும் அன்னக் குஞ்சுகள் வாழ்வதற்கு அதன் தாய் வருத்தமுற்று உணவைக் கொண்டு வந்து ஊட்டும். இதற்கு, தலைவன், தலைவியோடு சேர்ந்து இல்லறம் நடத்துவதற்கான பொருளைத் திரட்டி வரும் நிலை”²⁸⁷ கூறப்பெறுகிறது.
- ❖ மணமற்ற கரும்பின் வெண் மொட்டை வாடை தீண்டும் என்பதற்கு, “தலைவன் நிலையில்லாத பொருளை விரும்பி முயற்சிக்கிறான்”²⁸⁸ எனும் பொருள் கிடைக்கிறது.
- ❖ அண்மையில் குஞ்சுகளை ஈன்ற பெண் புறா உண்ணுவதற்கு ஆண்புறா முதிர் பாழிடத்தில் விளைந்த செந்நெல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும். “தலைவியை உடன் அழைத்துச் சென்று இல்லறம் நடத்துகின்ற காலத்தில் அவன் வேற்றுப் புலம் சென்று பொருள் ஈட்டி வருவான்”²⁸⁹ எனும் இறைச்சிப் பொருள் புலனாகிறது. இதன்மூலம் ஆறு இடங்களில் தலைவன் கூற்றில் இறைச்சிப் பொருள் அமைகின்றன என்பதை அறியவியலுகிறது.

நற்றாய் கூற்றில் குறிப்பாக வரும் இறைச்சி

நற்றாய் கூற்றில்,

- ❖ பெண் புலியின் பசியைப் போக்க ஆண் புலி உணவு தேடி வழியிடைப் பார்க்கும் என்பதற்கு, தலைவியின் சோர்வினைப் போக்கவேண்டித் தலைமகன் மாலைப் பொழுதில் தங்குமிடம் தேடி அங்குத் தங்குவர்”²⁹⁰ எனும் இறைச்சிப் பொருள் அமைகிறது.
- ❖ மள்ளர் கொட்டிற் கேற்ப மயில் ஆடும். இதில், தலைவன் கருத்தை ஏற்று அதன்படி நடக்கும் கற்புடையவள் தலைவி²⁹¹ எனும் இறைச்சிப் பொருள் அமைந்துள்ளது. இவ்விரண்டு இடங்களும் இறைச்சிப் பொருள் நற்றாய் கூற்றில் அமைந்துள்ளதற்கான சான்றுகளாகும்.

தலைவன் கூற்றில் உணர்வுநிலை இறைச்சி

தலைவன் கூற்றில்,

- ❖ குமிழின் கனி இளமானுக்கு உணவாகும் என்பதற்கு, “தலைவன் வந்துள்ளான் எனும் சொல் தலைவிக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தரும்”²⁹² என்பது இறைச்சிப் பொருளாக அமைகிறது.
- ❖ இலந்தை இலைகளை மான் உண்ட பின்னும் அம்மரங்கள் நிரம்பிய கனிகள் பலவற்றை உதிர்த்து நிற்கும் என்பதில், தலைவி பசலையால் துன்புற்று நலன் உண்ணப்படினும், யான் இன்றே செல்லின் மிக்க இன்பம் பெறுவாள்”²⁹³ எனும் உட்கருத்துப் புலனாகிறது.

- ❖ புலி வீழ்த்திய ஆண் யானையைச் சிங்கம் தின்பதற்கு இழுத்துச் செல்லும் காடு என்பதற்கு, “தலைவியின் நலனைக் கவர்ந்த நீ பிரிந்தால் பசலை எனும் நோய் அவளைப் பிடித்து உண்ணும்”²⁹⁴ எனும் உட்கருத்தாகப் பெறப்படுகிறது.
- ❖ பருந்தின் சேவலானது பாலை நிலத்தில் வாழும் கள்வர்களின் சீழ்க்கை ஒலிக்கு அஞ்சித் தன்னுடைய கூட்டத்தை நாடும். இதில், பொருளின் மேல் உள்ள ஆசையினால் பாலை நிலத்தில் செல்லுகின்ற தலைவன், தலைவியின் நினைவால் ஈர்க்கப்பட்டு மீண்டும் பொருள் தேடாமல் பின் வாங்கிச் சென்றுவிடுவான்”²⁹⁵ எனும் இறைச்சிப் பொருள் புலப்படுகிறது.
- ❖ “தூக்கணங்குருவி முயன்று கட்டிய கூட்டினை மூங்கில் அசைத்துத் தாக்குமாறும் வாடைக் காற்று வீசும் என்பதற்கு “பொருள் விருப்பத்தால் நெஞ்சம் தலைவனை அங்குமிங்கும் அலைக்கழிக்கிறது”²⁹⁶ எனும் கருத்து இறைச்சிப் பொருளாக அமைகிறது.
- ❖ சிள்வண்டு என்ற வண்டினை உணவாகக் கொள்ளும் பருந்து தன் அன்புடைமையால் தன்னுடைய பெடையை அழைக்கும் இதற்கு, தலைவன் தன் தலைவியைக் கைவிட்டுச் சென்றாலும் அவன் நெஞ்சு தலைவியை நினைக்கும்”²⁹⁷ எனும் இறைச்சிப் பொருள் சுட்டப்பெறுகிறது.
- ❖ “துணையை நினைத்துத் தனித்து வாழும் பெட்டைப் பருந்தின் புலம்பலுக்கு இறைச்சிப் பொருளாக, தன்னைப் பிரிந்து வாழும் தலைவியை நினைவூட்டியதால் தலைவன் தலைவியை நினைத்து

வருந்துகிறான்”²⁹⁸ என்பது அமைகிறது. இவ்வாறு, ஏழு இடங்களில் தலைவன் கூற்றில் உணர்வு நிலை இறைச்சிப் பொருள் அமைந்துள்ளன.

தலைவி கூற்றில் உணர்வு நிலை இறைச்சி

தலைவி கூற்றில்,

❖ “மாலை நேரத்தில் பறவைகள் காலைகளில் கதிர்களுடன் கூட்டை நோக்கிப் பறக்கும் நிலைக்கு, தலைவனும் இவ்வாறு தன் இல்லத்தை நோக்கி வரவில்லையே என்ற தலைவியின் ஏக்கம்”²⁹⁹ இறைச்சிப் பொருளாகிறது.

❖ மழைக் காலத்து தெறுழ மலர்கள் நீலம் கொண்டவை. அவை நீங்கியமையால் வெண்மை நிறமாக மாறின என்பதற்கு, “மணிநிறம் உடைய தலைவி, தலைவன் பிரிவால் பசந்த மேனியளாக வேறுபட்டு நின்றாள்”³⁰⁰ என்பது இறைச்சிப் பொருளாக அமைகிறது. இரு இடங்களில் இறைச்சிப் பொருள் கூறப்பெறுகின்றன.

இறைச்சிப் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் “தலைவியும், தோழியும், தலைவனின் கொடுமை கூறும் இடங்களிலும், நம் காதல் உணர்வை இயற்கை உயர்களில் காணும்போதும் இறைச்சி பயன்படுத்தப்பெறுகிறது. மன ஆசையை அல்லது ஆற்றாமையை வெளியிடும் நோக்கம் இறைச்சியைப் பயன்படுத்தும் அகமாந்தர்க்கு இருத்தலின் கேட்போர் இல்லாத சூழலிலும் இறைச்சி பயன்படுத்தப்பெறுகிறது”³⁰¹ எனும் ஆ.இராமகிருட்டிணன் கருத்து பொருத்தமுடையதாக அமைகிறது.

நற்றாய் கூற்றில் உணர்வு நிலை இறைச்சி

நற்றாய் கூற்றில்,

- ❖ புறா தின்னத் தகாத உகாய்க் காயைத் தின்று கிளைமேல் ஏறி மயக்கமுற்று வருந்தியது என்பதற்கு, “என் மகள் முன்பின் அறியாத ஒருவனோடு இன்பத்தை உண்மை இன்பம் என நினைத்துச் சென்றுவிட்டாள்.சிறிது காலம் சென்றபின் மயக்கம் உற்று வருந்தி நிற்பாளோ”³⁰² என்பது இறைச்சிப் பொருளாக அமைகிறது.
- ❖ வேப்பம் பழத்தை வெறுத்து இருப்பைப் பழத்தை வெளவால் விரும்பி உண்ணும். இதற்கு, “தந்தை செல்வத்தை வெறுத்துக் கொழுநன் செல்வத்தை விரும்பினாள் என்மகள். அங்ஙனம் சென்றவள் இரவில் பிறர் இல்லத்தே எங்ஙனம் இருப்பாளோ”³⁰³ எனும் பொருள் கிடைக்கிறது.
- ❖ பிடியால் தாக்கப்பெற்ற ஓமை மரம் ஞாயிற்றின் ஒளியில் செவ்விய நிறமாகத் தோன்றும் என்பதற்கு, “மகளால் வெறுத்து நீங்கப்பெற்ற யான் பொழுது புலர்ந்த பின் பலராலும் தூற்றப்பெற்றேன்”³⁰⁴ எனும் கருத்து இறைச்சிப்பொருளாக அமைகிறது. இவ்வாறு மூன்றுஇடங்களில் உணர்வு நிலை இறைச்சிப் பொருள் நற்றாய் கூற்றில் அமைந்துள்ளன.

மேற்கூறிய இறைச்சிப் பொருளை மாந்தர் அடிப்படையில் நோக்கின் குறிப்பு நிலை இறைச்சிப் பொருள் தலைவன் கூற்றில் ஆறு இடங்களிலும், உணர்வு நிலை இறைச்சிப் பொருள் ஏழு இடங்களிலும் சுட்டப்பட்டுள்ளன என்பது புலப்படுகிறது.

தலைவி கூற்றில் இரண்டு இடங்களிலும், நற்றாய் கூற்றில் மூன்று இடங்களிலும் உணர்வு நிலை இறைச்சிப் பொருள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. ஈண்டு தலைவன் கூற்றில் இறைச்சிப்பொருள் மிகுதியாக இருப்பது குறிக்கத்தக்கது.

தொகுப்புரை

புலப்பாட்டுத்திறன் வெளிப்படையாகப் பொருள் கொண்டவை, குறிப்புப் பொருள் கொண்டவை என இருவகையில் அமையும் என்பது சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

வெளிப்படையான பொருள் கொண்டவை விளித்தல் நிலை, கேட்டல் நிலை, வாழ்த்தல் நிலை, வினவல் நிலை, அகத்தில் புறநிகழ்வுகள், உவமைகள் எனப் பகுத்தாராயப்பெற்றுள்ளன.

விளித்தல் நிலையில் தலைவன் தலைவியின் மென்மைத் தன்மைகள், தலைவியின் கண், கூந்தல், நுதல், தோள், மார்பு ஆகியன இன்ப நிலையிலும், துன்ப நிலையில் தலைவி தொடர்பானவை, அலரும் மடலும், மிக்க காமம், பொருள் தொடர்பானவை, இடைச்சுரம், பாசறை எனப் பகுக்கப்பெற்று விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

தலைவி கூற்றில் விளித்தல் நிலையானது துன்ப நிலையில் மட்டும் அமைந்துள்ளது. அவை, தலைவன் பொருட்டுக் கூறல், நெஞ்சைக் கடிதல் எனப் பகுத்து விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

தோழி கூற்றில் விளித்தல் நிலையானது தலைவி கூற்றில் அமைந்ததுபோலத் துன்ப நிலையில் மட்டும் அமைந்துள்ளது. அவை தலைவியின் குணநலன்கள், தலைவனிடம் கெஞ்சுதல், நோதல் எனும் பகுப்புகளில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

செவிலி கூற்றில் விளித்தல் நிலை தலைவன் தொடர்பானவை, நோதல், இடைச்சுரம் எனும் பகுப்புகளில் அமைந்து துன்ப நிலையை மட்டும் பேசுகிறது.

விளித்தல் நிலை நற்றாய் கூற்றில் தலைவியின் மென்மைத் தன்மை, நோதல், தலைவனின் தாய், உடன்போக்குச் சென்ற இடத்தினை நினைத்துப்பார்த்தல் எனும் பகுப்புகளில் அமைந்து துன்பநிலையை விளக்குகிறது. மற்றும் கண்டோர் கூற்றும் இந்நிலையில் துன்ப நிலையை விளக்குகிறது.

இவ்வழி அகமாந்தர் கூற்றுகளில் இன்ப நிலை விளக்கம் பெறுவதைக் காட்டிலும் துன்ப நிலைக்குச் சங்கப் புலவர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பது புலனாகிறது.

தலைவன் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை, தலைவியின் குணநலம் கூறல், தலைவியின் தாய், தந்தையை வாழ்த்தல், தலைவியின் கூந்தல், கண், நுதல், வாய், பல், மார்பு, தோள், பொருள்தேட நினைத்தல் ஆகியன இன்ப நிலையிலும் இடம் பெற்ற திறம் மதிப்பிடப்பெற்றது.

துன்ப நிலையில் தலைவி தொடர்பானவை, பொருள்தேடுதல் தொடர்பானவை, பொருள் தேடத் தூண்டும் நெஞ்சை வாழ்த்தல், பொருள் தேடலால் வருந்தும் நெஞ்சை வாழ்த்தல், புகழ்வதுபோல் பழிக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்தல், மறுத்துரைக்கும் நெஞ்சை வாழ்த்தல், நயம்படக் கடிந்து வாழ்த்தும் நெஞ்சம் எனும் பகுப்புகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இப் பகுப்புகளை நோக்கின் இன்பத்தில் வாழ்த்தும் நிலையைக் காட்டிலும் துன்பத்தில் வாழ்த்தும் நிலை மிகுதியாக அமைந்துள்ளமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வாழ்த்தல் நிலை தலைவி கூற்றில் தலைவன் தொடர்பானவை, நோதல் பொருளும், சுரமும் எனும் பகுப்பில் துன்ப நிலையைச் சூட்டுகிறது.

செவிலி, தோழி, கண்டோர் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை துன்ப நிலையில் மொழிவதாகச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் கூற்றில் வினவல் நிலை தலைவியின் குணநலன்கள், தந்தையை வினவல் என இன்ப நிலையிலும், தலைவியின் இயல்பினை வினவல், நோதல், பொருள் குறித்தவை ஆகியன விளக்கப் பெற்று துன்ப நிலை மேலாங்கி நிற்பதும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைவி கூற்றில் வினவல் நிலை நோதல், பொருளின் சிறப்பு எனும் பகுப்பில் துன்ப நிலையை விளக்குவதாய் அமைகிறது.

தோழி, நற்றாய், கண்டோர் கூற்றுகளில் வினவல் நிலை துன்பத்தை மையமிட்டதாய் அமைகிறது.

தலைவன் கூற்றில் கேட்டல் நிலையானது நோதல், பொருள் பற்றும் வெறுப்பும் எனும் பகுப்பாய் அமைந்து துன்ப நிலையை விளக்குகிறது. தலைவி கூற்றும் துன்ப நிலையை விளக்குவதாய் அமைகிறது.

அகத்தில் புறச்செய்திகள் என்பதில் தலைவன் கூற்றில் மூவேந்தர்கள் குறித்த செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. குறுநில மன்னர்கள் குறித்து மிகுதியான செய்தியும் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

தலைவி, செவிலி, நற்றாய் கூற்றுகளில் தலைவன் கூற்றில் உள்ளது போல அகத்தில் புறச்செய்திகள் இடம்பெறவில்லை.

தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றுகளின் வாயிலாக வெளிப்படும் வினை, பயன், மெய், உரு உவமைகள் ஆய்வில் விரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இதில் தலைவன் கூற்றில் மட்டும் மிகுதியான நிலையில் உவமைகள் உள்ளமை ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றன.

குறிப்புப்பொருள் கொண்டவையாக அமையும் புலப்பாட்டுத்திறன் உள்ளுறை, இறைச்சி என வகைப்படுத்தப்பெற்று மாந்தர் கூற்றுகளின் வாயிலாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இதில் தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான இடங்களில் உள்ளுறையும், இறைச்சியும் அமைந்திருப்பது ஆய்வில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இரெ.குமரன், சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திகள், ப.9.
2. தமிழ்ப்பேரகராதி, தொகுதி - 5, பகுதி - 1, ப.2787.
3. மேற்கோள் : ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.291.
4. இல.குளோறியா சுந்தரமதி, சங்க இலக்கியத்தில் கவிதையைத் தொடங்கும் உத்திகள் (இ.த.ப மன்ற ஆய்வுக்கோவை) தொகுதி - 1, ப.193.
5. குறுந், 274;7, நற், 352;11, 120;9, குறுந், 274;7, நற், 352;11, 120;9, 319;8, 341 ; 6, மேலது, 384 ; 11, அகநா ; 3 ; 16, ஐங், 299 ; 5, 442 ; 2.
6. குறுந், 256 ; 8, அகநா, 371
7. அகநா, 43 ; 11, நற், 265 ; 9.
8. குறுந் 70 ; 1, நற், 240 ; 2, அகநா, 57 ; 19, 230 ; 5, ஐங், 94 ; 5, 322 ; 4.
9. நற், 80 ; 8, ஐங், 99 ; 4.
10. நற், 308 ; 8, 312 ; 7.
11. அகநா ; 77;19, 21 ; 5, 198 ; 17, 225 ; 14, 279 ; 6, 304 ; 21, மேலது, 322 ; 15, 343 ; 19.
12. நற், 152 ; 1,2,
13. குறுந், 305 ; 8, 181 ; 3
14. அகநா, 33 ; 10, 245 ; 20, நற், 140 ; 9, நற், 146 ; 11, 157 ; 6, 312 ; 2, அகநா, 162 ; 22, அகநா, 162 ; 22, 131 ; 15, 19 ; 9, 361 ; 9.
15. மேலது, 287 ; 2, 287;14, 297;4, 21;27, 322;6, 333;2, 379;4.
16. நற், 341;10, அகநா, 24;18, 84;17.
17. நற், 287;8, குறுந், 157;2.
18. நற், 335 ; 11, 348;10, அகநா, 273;17, 303;15, ஐங், 318;5.

19. நற், 381;8.
20. குறுந், 91;4,8, கலி 87 ; 9, அகநா, 273;12, கலி, 123;8, கலி, 123 ; 11, கலி, 123;14, கலி, 123;19.
21. குறுந், 89;4, நற், 306;9,10.
22. மேலது, 342;5
23. மேலது, 211;1, கலி, 42;13.
24. அகநா, 17;8, 385;19.
25. மேலது, 321;14, 369, 5.
26. அகநா, 321;17, ஐங், 410;4.
27. நற், 29;7, அகநா, 263;13, 263;15.
28. அகநா, 15;19, 203;18, 219;9, 219;18.
29. ஐங், 373;5, 373;1.
30. அகநா, 315;5, 315;18, ஐங், 371;4, 374;4.
31. நற், 2;8, மேலது, 324;1.
32. குறுந், 1;1.
33. உ.வே.சாமிநாதையர் (ப.ஆ), சிலப்பதிகாரம், 27;49, 20;30.
34. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.297.
35. குறுந், 376;6, 70;4, 70;5 நற், 190;9, 205;10, அகநா;43;11, 142;7, 365;15, ஐங், 97;4, 321, 327;5.
36. நற், 8;10, 8;4, 44;12.
37. குறுந், 116;4, நற், 141;12, அகநா, 93;11, 136;29, 43;11, ஐங், 448;5
38. நற், 77;12, ஐங், 450;4
39. அகநா, 93;16, ஐங், 449;4
40. நற், 157;10, அகநா, 335;25

41. குறுந், 168;4, 100;7, நற், 346;11.
42. அகநா, 123;8, ஐங், 416;3.
43. குறுந், 63;3, நற், 284;3, 352;12, 356;9, 155;6, அகநா, 41;12.
44. குறுந், 347;6, நற், 16;4, 137;4, 298;8, 384;9, மேலது, 204;12, அகநா, 291;22, 351;3, 199;16.
45. நற், 52;8, 105;7, 190;1, 352;12, 312;9, 19;2;79;11, ஐங், 288;2.
46. நற், 16;11, 308;11, 349;4, அகநா, 21;9;47;3, 191;13, 353;2, 353;22, 121;1, 19;8,
47. மேலது, 149;7, 199;24.
48. மேலது, 351;3, 33;20, 327;6, 335;1, 338;11, 342;3, 3;14.
49. நற், 249;11, 153;6, ஐங், 295;5.
50. குறுந், 306;3, 122;3, 24;3, நற், 348;9, 381;6.
51. மேலது, 243;11, 302;10.
52. குறுந், 84;4.
53. நற், 301;7.
54. மேலது, 394;6.
55. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.299.
56. நற், 346;11, 352;12, 155;4-6.
57. மேலது, 8;4, 44;12.
58. குறுந், 63;3, அகநா, 41;12.
59. குறுந், 182;5, 152;9, 312;9, 319;11.
60. மேலது, 204;12, அகநா, 3;4.
61. குறுந், 24;11, நற், 249;2, 302;10, 348;9, 381;6, ஐங், 295;5.
62. நற், 243;11.
63. குறுந், 89;4.

64. நற், 66;11, 29;11.
65. மேலது, 342;10, 184;5, 279;9, 279;11.
66. மேலது, 324;3, 324;9.
67. இல.குளோறியா, சங்க இலக்கியத்தில் கவிதையைத் தொடங்கும்
உத்திகள், பன்னிரெண்டாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை,
தொகுதி - 1, ப.193.
68. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.296.
69. நற், 319;14, ஐங், 288;2.
70. அகநா, 338;11, 335;1, 327;6, 199;24, 33;20, 19;8.
71. மேலது, 155;6, கலி, 83;25.
72. மு.வரதராசன், தமிழ் நெஞ்சம், ப.41
73. அ.ஆறுமுகம், அகமும் அழகும், ப.54.
74. நற், 113;9-12
75. அகநா, 62;13-16
76. நற், 346;8-11
77. அகநா, 93;20-23
78. மேலது, 142;1-5
79. மேலது, 199;19-24
80. மேலது, 212;15-21
81. மேலது, 77;15-19
82. ஐங், 174
83. குறுந், 116;1-3
84. நற், 141;7-12
85. அகநா, 123;8-14

86. நற், 298;9-11
87. அகநா, 338;1-8
88. மேலது, 47;15-18
89. மேலது, 57;14-19
90. மேலது, 93;8-10
91. ஐங், 188
92. குறுந், 19;12
93. மேலது, 312;2-4
94. நற், 52;8-11
95. நற் 265;7-9, அகநா, 208;20-24
96. மேலது, 8;4-10
97. மேலது, 190, 1-5.
98. மேலது, 265;3-5
99. அகநா, 142;8-20
100. மேலது, 208
101. மேலது, 262
102. மேலது, 262;13-18
103. மேலது, 262;13-18
104. மேலது, 258;1-3, 372;1-6
105. மேலது, 322;6-15
106. நற், 381;6-10
107. மேலது, 153;8-10
108. அகநா, 385;1-7
109. குறுந், 84

110. அகநா, 117;17-19
111. மேலது, 315;7-9
112. மேலது, 15;2-5
113. தொல், பொருள், இளம்பூரணர் உரை, நூ,272
114. தொல், பொருள், இளம்பூரணர் உரை, பக்,395, 396.
115. தண்டியலங்காரம், பொருளணியியல், சூ,31
116. தொல், பொருள், பேராசிரியர் உரை, ப.395.
117. தண்டியலங்காரம், குணசாகரர் (உ.ஆ), ப.38.
118. அர.சிங்கார வடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப.25.
119. ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப.18.
120. பொன்.கோதண்டராமன், இலக்கணக் கலைக் களஞ்சியம், ப.26.
121. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சாற்பு, ப.297.
122. அகநா, 3;5,9,10,11
123. மேலது, 5;22-25
124. மேலது, 57;16,17
125. மேலது, 62;6-12
126. மேலது, 77;6-12
127. மேலது, 121;12-14
128. மேலது, 123;10-14
129. மேலது, 169;12
130. மேலது, 212;8,9
131. மேலது, 322;13-15
132. மேலது, 327;1-4
133. மேலது, 335;24,25

134. மேலது, 339;3
135. மேலது, 339;5-11
136. மேலது, 373;15-19
137. நற், 77;1-4
138. மேலது, 284;9-11
139. மேலது, 308;9-11
140. குறுந், 19;1-3
141. மேலது, 29;4-7
142. மேலது, 120;1-2
143. மேலது, 131;4-6
144. 267;2-4
145. மேலது, 91;5-8
146. மேலது, 305;1
147. மேலது, 305 5-8.
148. அகநா, 303;17-20
149. ஐங், 295;4,5
150. மேலது, 452;4,5, 458;1-4
151. அகநா, 49;4,5
152. மேலது, 385;1-27
153. மேலது, 397;9
154. மேலது, 89;3-4
155. மேலது, 153;7-9
156. மேலது, 105;7-9
157. ஐங், 376;1-5
158. நற், 184;6-10

159. ஐங், 377;1-4
160. நற், 279;2-4
161. ஐங், 173;1-4
162. நற், 2;8-10
163. மேலது, 324;6-9
164. அகநா, 33;9, 343;16-19, நற், 8;1-3, 44;2
165. அகநா, 49;10
166. மேலது, 162;21-5
167. நற், 3;7-8
168. மேலது, 8;9-10, 190;1-9
169. குறுந், 70;5
170. மேலது, 116;1-4
171. மேலது, 165;1,2
172. மேலது, 312;2-4
173. அகநா, 208;17-20
174. மேலது, 153;2-4
175. மேலது, 381;7-10
176. ஐங், 12;1-2
177. அகநா, 105;7-9
178. நற்,
179. அகநா, 51;5,6,9, 19;15-19, 62;5, 77;15-19, 83;12-14, 109;1,2, 126;17-21,
149;17-19, 167;1-2, 230;1,2, 361;1-4, 373;3, 289;10,11. நற், 6;1-3,
8;9,10, 77;12, 113;7, 205;6, 220;8-10, 265;4-5, 308;2. குறுந், 101;4,
142;2, 168;5, ஐங், 174;1-4, 188;2-4, 299;2-5.

180. அகநா, 21;4, 87;16, 181;24, 199;16-18, நற், 352.
181. மேலது, 62;1,2, 338;4-8.
182. மேலது, 342;9
183. அகநா, 142;16-18, 126;17-21, 388;7,8, 365;14,15, நற், 6;9,10, 262;7.
குறுந், 191;2-4, ஐங், 446;1
184. அகநா, 142;22-26
185. மேலது, 212;5, 361;11-14, நற், 62;4-5.
186. ஐங், 94;4-5, 442;2,3
187. குறுந்,
188. ஐங், 97;3,4, 299;2-5, 442;3,4
189. அகநா, 5;10
190. மேலது, 83;2,3
191. மேலது, 87;13, 93;12,13, 131;1-5
192. மேலது, 199;12-14
193. மேலது, 365;4-6
194. குறுந், 344;2,3
195. ஐங், 447;2
196. நற், 118;7-9
197. மேலது, 335;4,5
198. குறுந், 89;4-7
199. நற், 301;1-9
200. மேலது, 66;11, 271;8, 293;5, ஐங், 376;4
201. நற், 179;10, ஐங், 371
202. அகநா, 15;18,19

203. மேலது, 263;11-13
204. அகநா, 89;22
205. மேலது, 117;11,12,14-19
206. நற், 324;3
207. அகநா, 131;1-5, 162;10-12, 191;15,16, 198;5, 225;14,15 நற்,366;3,4
208. குறுந், 222;5-7
209. அகநா, 327;15, 337;1-3, குறுந், 222;5-7, ஐங், 259;2-6.
210. மேலது, 167; 1,2, 174;14, 198;12-17, 208; 17-20, 338;4-8, 327;15,
57;11-13, குறுந், 101;6, 147;1,2, 168;1-4, நற், 157;8-10, 6;1-3, 146;8-10.
211. மேலது, 337;1-3, 381;13-17, நற், 8;1-3.
212. மேலது, 193;11-14, 212;6,7, 162;10-12.
213. மேலது, 136;16.
214. மேலது, 291;4-7.
215. மேலது, 298;1-4.
216. மேலது, 381;9-12.
217. நற், 157;2-4.
218. அகநா, 303;17-20.
219. நற், 249;1-4.
220. மேலது, 302;1,2
221. மேலது, 179;3-5
222. அகநா, 219;3-5
223. நற், 184;6-10.
224. அகநா, 219;12-16
225. மேலது, 385;13-15

226. மேலது, 385;16, 385;1,2 குறுந்.
227. நற், 324;5
228. மேலது, 394;2,3
229. நா.செயராமன், தமிழிலக்கிய நெறிகள், ப.52.
230. தொல், நூ.994.
231. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் கூறும் உள்ளுரையும்
இறைச்சியும், ப.26.
232. அர.சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப.129.
233. தொல், பொருள், இளம்பூரணம் (உ.ஆ), ப.352.
234. மேலது, நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆ), ப, 354.
235. தொல், நூ.995.
236. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் கூறும் உள்ளுரையும்,
இறைச்சியும், ப.4.
237. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.204,205.
238. இரா.சாரங்கபாணி, இயற்கை விருந்து, ப,27.
239. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக்கொள்கைகள், ப.453.
240. ந.சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.217.
241. தொல், நூ.1188.
242. தொல், பொருள், இளம்பூரணர், (உ.ஆ), ப.356.
243. நற், 103; 4-9.
244. அகநா, 121;5,6.
245. ஐங், 94;1,2
246. மேலது, 99;1,2
247. மேலது, 188;1,2.

248. மேலது, 323;1,2
249. குறுந், 91;1-3.
250. ஐங், 15;2,3
251. அகநா, 15;13-16.
252. நற், 2;7-10.
253. தொல், பொருள், இளம்பூரணர் (உ.ஆ), ப.358.
254. நற், 146;4,5.
255. ஐங், 94;1,2.
256. மேலது, 12;1,2.
257. ஐங், 320;1-3.
258. ஐங், 173.
259. தொல், பொருள், இளம்பூரணர், (உ.ஆ), ப.431.
260. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் கூறும் உள்ளுறையும்
இறைச்சியும், பக்.18,19.
261. நற், 44; 10-12.
262. நற், 312 ; 2-5.
263. ஐங், 171;1,2.
264. குறுந், 306;4-6.
265. நற், 211; 4-8.
266. அகநா, 117;14-19.
267. தொல், பொருள், இளம்பூரணம் (உ.ஆ) ப.430.
268. ஆ.சிவலிங்கனார், தொல்காப்பியம் கூறும் உள்ளுறையும்,
இறைச்சியும், ப.24.
269. ஐங், 97;12.

270. நற், 249;7
271. தொல், பொருள், இளம்பூரணம் (உ.ஆ), ப.432.
272. மேலது, நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ), ப.333.
273. நற், 8; 6-8.
274. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப.297.
275. தொல், பொருள், இளம்பூரணம் (உ.ஆ), ப.432.
276. மேலது, நச்சினார்க்கினியம் (உ.ஆ), ப.335.
277. ந.வேங்கடராசலு ரெட்டியார், இறைச்சிப் பொருள், ப.190.
278. ம.ரா.போ.குருசாமி, தமிழ்நூல்களில் குறிப்புப் பொருள்கள், ப.128.
279. நா.செயராமன், தமிழ் இலக்கிய நெறிகள், ப.52.
280. மா.சடையன், சங்க இலக்கியத்தில் அரம்பாடிய அரசர்கள், ப.51.
281. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியரின் இலக்கியக்கொள்கைகள்,
உள்ளுறை, ப.14.
282. ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப.228.
283. சீனிச்சாமி, (மேற்கோள்) இறைச்சி என்னும் இலக்கிய உத்தி,
பக்.162, 284. குறுந், 151.
285. நற், 3;1-6.
286. மேலது, 352;1-5.
287. மேலது, 356;2-4.
288. மேலது, 366.
289. மேலது, 384;1-5.
290. மேலது, 29.
291. ஐங், 371.
292. நற், 6;7,8.

293. மேலது, 113;1-6.
294. மேலது, 205;1-5.
295. மேலது, 298;2-4.
296. மேலது, 366.
297. அகநா, 33;4-8
298. ஐங், 321.
299. குறுந், 92;3-5
300. நற், 302;3-5
301. ஆ.இராமகிருட்டிணன்; அகத்திணை மாந்தர்கள் ஓர் ஆய்வு, ப.228.
302. நற், 66;1-5.
303. மேலது, 279;1-3.
304. மேலது, 279;7-9.

இயல் - 7

தெஞ்செருகிளத்தல் - ஊவியல் பார்வை

நெஞ்சொடு கிளத்தல் - உளவியல் பார்வை

சங்க இலக்கியத்தில் அகப்பாடல்கள், கதைமாந்தர்தம் மனவழிச் செயல்பாடுகளை விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. பாலியல் ஒழுக்கம் குறித்த சங்கப்புலவர்களின் அணுகுமுறை உளவியல் அறிவு செறிந்து விளங்குகிறது. எனவே, சங்க அகப்பாடல்கள் உளவியல் முறையில் ஆராய்வதற்குரியன என்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். மனம்போன போக்கில் காதல் ஒழுக்கங்கள் நிகழாமாயின் அவை சமுதாயத்திற்குப் பெருங்கேடாய் முடியும். பாலியல் என்பது, முறையாக அறிந்து ஒழுகவேண்டிய ஓர் அறிவியல் பாடமாகும் என்பதை அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்க அகமாந்தர்களின் மனச்செயல்பாடுகளை உளவியல் நோக்கில் இவ்வியல் ஆராய்கிறது. வரையறை கருதி தலைவன் தலைவி ஆகிய மாந்தர்களின் மனச்செயல்பாடுகள் முதன்மைப்படுத்தி ஆராயப்பெறும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பெற்றுள்ளது.

வரையறை

உளவியலுக்குப் பாலியல் அடிப்படையாக இருப்பதை பிராய்டு போன்ற உளவியல் அறிஞர்கள் சுட்டியுள்ளனர். அம்முறையில் தலைவன், தலைவி மட்டுமே பாலியல் பார்வை உளவியலில் மதிப்பிட இயலும் என்பதும் கருத்தில் கொள்ளப்பெற்றது.

மனமும் அகப்பாடல்களும்

அகம் என்பதற்கு 'மனம்' என்ற பொருளும் உண்டு. எனவே, அகப்பாடல்களை உளவியல் பாடல்கள் என்றும் கொள்ளலாம். இக்கருத்தை, "சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிறிதொரு பெயர் சூட்டுக என்று

கேட்டால் தயங்காமல் உளவியல் இலக்கியம் எனக் குறிப்பிடலாம். அகத்திணைப் பாடல்கள் நூற்றுக்கு நூறும் புறத்திணைப் பாடல்கள் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்தும் 'உளவியல்' பற்றியனவே ஆகும்.¹ என்னும் தமிழண்ணலின் கூற்று அரண்செய்வதாக அமைகிறது. அகப்பாடல்களின் வாயிலாக, அப்புலவர்களிடமும், அவர்தம் கதைமாந்தர்களிடமும் மனம்பற்றிய சிந்தனையும் அறிவும் விளக்கமுற்றிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. நெஞ்சொடு கிளத்தல், நெஞ்சிற்குக் கூறியது, தனக்குள் கூறுவது என்னும் துறைகளிலமைந்த பாடல்களில் நெஞ்சு விளிக்கப்பெறுகின்றது. இவ்வாறு அகப்பாடல்களில் நெஞ்சும் ஒரு கதைமாந்தராகப் படைக்கப்பட்டிருப்பது தமிழரின் மனம்பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவைக் காட்டுவதாக அமைகிறது. சங்க அகமாந்தர்களின் மனச்செயல்பாடுகளும் அவர்தம் நடத்தைகளும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கன.

மும்மனச் செயல்பாடுகள்

மனிதமனத்துள் புதைந்துகிடக்கும் விருப்பங்களை, ஆழ்மன உணர்வுகளை மும்மனச் செயல்பாடுகளின் வழி வெளிக்கொணருதல் உளப்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாடாகும்.

“பிராய்டு மனச் செயல்பாடுகளை, மனத்தின் ஆளுமை நிலையினைப் பண்படா உள்ளம் அல்லது இன்பமனம் (id), தன்முனைப்பு (ego) பண்பட்ட உள்ளம் (மேம்பாட்டுள்ளம்) கொண்டதன் முனைப்பு (Super ego) என்று மூன்றாகப் பிரிப்பது”² இங்குக் கருதத்தக்கது. இப்பகுப்பின் அடிப்படையில், அகமாந்தர்களின் மனச்செயல்பாடுகள் நோக்கப்பெறுகின்றன.

தலைவனின் பாலுணர்வு ஆற்றலும் இன்பமனச் செயல்பாடும்

பண்படா உள்ளத்தின் தூண்டல் ஆற்றல் பாலுணர்வின் வயப்பட்டது; இது உள்ளத்தின் ஆற்றல்களுக்கெல்லாம் தோற்றுவாயாக அமைவதாகும். இதற்கு, “அகத்திணை ஓர் பாலிலக்கியம். பெயரில்லாதார் வாழ்க்கையிலிருந்து காம நுணுக்கங்களைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். காமம் பற்றிய ஆணுடல் பெண்ணுடலின் கூறுகளையும் இயற்கை செயற்கை திரிபு ஆகிய மனக் கூறுகளையும் கரவின்றிப் பட்டாங்குச் சொல்வது பாலிலக்கண நூல்”³ எனும் வ.சுப.மாணிக்கனாரின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கதாகிறது. அவ்வகையில் களவுக் காலத்தில் தலைவனின் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக வரும் பாடல்களில் தலைவனின் பாலுணர்வாற்றலே வெளிப்படுகிறது. தலைவியை உடனே அடையத்துடிக்கும் தலைவனின் விருப்பமே அப்பாடல்களில் புலப்படுகிறது.

தோழியிடம் இரந்து நிற்கும் தலைவன், குறைமறுக்கப்பட்ட நிலையில், தன் நெஞ்சிடம், தலைவி அருள் செய்யினும், செய்யாவிடினும் நீ சினவாதே; ஏனெனில் நான் உற்ற காமநோய்க்கு அவளன்றிப் பிறிதொரு மருந்தில்லை என்று வருந்திக் கூறுகிறான். இதனை,

“அருளினும், அருளாள் ஆயினும், பெரிது அழிந்து

பின்னிலை முனியல்மா! - நெஞ்சே! என்னதூஉம்

அருந் துயர் அவலம் தீர்க்கும்

மருந்து பிறிது இல்லை யான் உற்ற நோய்க்கே”³

என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். இதேபோன்று தலைவியின் நலனைப் பெரிதாகக் கொண்டு தம் நெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறித் தன் காதல் உணர்வை

வெளிப்படுத்துமிடமும் நற்றிணையில் அமைந்துள்ளது. இதற்கு,

“குவளை அன்ன ஏந்து எழில் மழைக் கண்
சிதலை அல்குல், பெருந் தோள், குறுமகள்”⁴

என்ற பாடலடிகளைச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

அகநானூற்றில் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன், தலைவியின்
நலன் குறித்து வருந்தி நெஞ்சிற்குக் கூறுவதை,

“நாம்பிரி புலம்பின் நலஞ்செலச் சாஅய்
நம்பிரி பறியா நலனொடு சிறந்த
நற்றோள் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ”⁵

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கும். தலைவியைக் காணப் புறப்படும்
தலைவன் தனக்குள் கூறியதாக ஐங்குறுநூற்றில் வரும்,

“அணங்குடைப் பளித்துறைத் தொண்டி அன்ன
மணங்கமழ் பொழில்குறி நல்கினள் - நுணங்கு இழை
பொங்கரி பரந்த உண்கண்
அம்கலிழ் மேனி அசைஇய எமக்கே”⁶

என்னும் பாடலும், தலைவியை அடையத் துடிக்கும் தலைவனின்
விருப்பத்தைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

கற்புக் காலத்தில், பொருளீட்டுதல் காரணமாகப் பிரியக் கருதிய
தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், அவளைப் பிரியாமல் இருந்த
கோடைக்காலத்திலேயே நடுங்கியவள், பணிக்காலத்தில் நம்பிரிவால்
மிகவும் துயருறுவாள் என்று வருந்திக் கூறினான்.

“கோடைத் திங்களும் பனிப்போள்
வாடைப் பெரும் பனிக்கு என்னாவள்கொல்”⁷

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

இடைச்சுரத்து நின்ற தலைவன்,

“சில்லைங் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி”⁸

என்றும், பாசறைக்கண் இருக்கும் தலைவன் மாமை நிறத்தினையுடைய தலைவியை ‘மாயோள்’⁹ என்றும் தலைவியின் உறுப்பு நலன்களைச் சொல்லித் தன் மனத்தை அமைதிப்படுத்துகின்றான்.

இவ்வாறு அமையும் நெஞ்சொடுகிளத்தல் பாடல்களில், களவுக்காலத்தில் தலைவியை உடனே அடையத் துடிக்கும் தலைவனின் பாலுணர்வு ஆற்றலை அறியவியலுகிறது. கற்புக்காலத்தில் தலைவியிடம் பெறும் இன்பத்தால் செலவைத் தவிர்த்தல், தலைவியின் உறுப்பு நலன்களை நினைத்து மனஅமைதி கொள்ளுதல் ஆகியன புலப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் பாலுணர்வாற்றலின் தூண்டற்செயற்பாடுகளே என எண்ணமுடிகின்றது.

தன்முனைப்புள்ளமும் தலைவனின் மனச்செயற்பாடும்

பாலுணர்வுத் தூண்டல் ஆற்றலைக் கட்டுப்பாடின்றி ஓடவிடாமல் தடுத்து நடப்பியலை அறிவுறுத்தும் தன்முனைப்பின் செயல்பாடும் இங்குக் கருதத்தக்கது. “மனிதனின் இயல்புநிலையில் உள்ள உண்மை நிலையை உணர்த்தி, அவனது பண்படா உள்ளத்து ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைப்பது தன்முனைப்பாகும்”¹⁰ என்னும் கருத்து எண்டு நோக்கற்பாலதாகும்.

பொருள் சேர்க்கப் பிரிய நினைத்த தலைவன், பொருள் தேடுவதினும் இளமை கழியும் முன்னே காமவின்பம் நுகர்தலே தக்கது என்று தன் நெஞ்சிற்குரைக்கின்றான். தலைவி மீது கொண்ட காதல்

உணர்வு காரணமாகப் பொருளின்மையால் வரும் இளிவரலையும்
தாங்கிக் கொள்ள நினைக்கும் மனநிலையை,

“இளமையின் சிறந்த வளமையும் இல்லை

இளமை கழிந்த பின்றை, வளமை

காமம் தருதலும் இன்றே”¹¹

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அகநானூற்றில் தலைவன் ஒருவன், தலைவியைப் பிரியவும்
மனமில்லாமல், பொருளீட்டச் செல்லவும் மனமில்லாமல்,
இருதலைக்கொள்ளி எறும்பாகத் துன்பப்படும் நிலையில் வருந்துகிறான்.
இம் மனப்போராட்டத்தை,

“ஆள்வினைக் கெழுந்த அசைவில் உள்ளத்து

ஆண்மை வாங்கக் காமந் தட்பக்

கவைபடு நெஞ்சால் கட்கண் அகைய

இருதலைக் கொள்ளி யடைநின்று வருந்தி

ஒருதலைப் படாஅ உறவி போன்றனம்

நோங்கொல் அளியன் தானே யாக்கைக்கு

உயிரியைந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

காதல் அன்ன பிரிவரி யோளே”¹²

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். இங்குத் தலைவனின் தன்முனைப்பு
வெளிப்பாடு, பொருள்வயிற் பிரிவையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. இந்த
மனநிலையைத்தருவது மேம்பாட்டுள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பாகும்.

**பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட - தன்முனைப்பும் தலைவனின்
மனச்செயல்பாடும்**

பண்பட்ட உள்ளம் அறநெறியை வற்புறுத்துகிறது; தன்முனைப்பு இன்பத்தை நாடுகிறது. “பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பு என்பது பெற்றோர் மற்றும் சமுதாயத்தினால் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அறநெறிகள், சமயமதிப்புகள் அடங்கிய பகுதியாகும்”¹³ என்னும் கருத்தும் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கதாகிறது.

நற்றிணைப்பாடல் ஒன்றில்,

“தேய்புரிப் பழங்கயிறுபோல

வீவதுகொல் என்வருந்திய உடம்பே”¹⁴

என்று தலைவி மீது கொண்ட காதல் உணர்வாலும், பொருளீட்டவேண்டிய தேவையை அறிந்த அறிவாலும் தலைவனுக்கு ஏற்படும் மனப்போராட்டம் சித்திரிக்கப்பெறுகின்றது. இருப்பினும் பின்னர் பொருளீட்டுதலே தனக்குரிய வினை என்று முடிவுசெய்கிறான்.

“உள்ளினேன் அல்லனோ! யானே உள்ளிய

வினைமுடித்தன்ன இனியோள்”¹⁵

என்னும் அடிகள், தன் செயலை முடித்துவிட்டதைச் சொல்லித் தலைவன் மனநிறைவடைவதைச் சுட்டுகின்றன.

தலைவனின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் அவனது மும்மனச் செயல்பாடுகளும் வெளிப்படுத்தப்பெறுகின்றன. இதன்மூலம் சங்க இலக்கியம் காட்டும் தலைவன், மேம்பாட்டுள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்புப் பெற்றவன் எனக் கருதமுடிகின்றது.

ஏனைய அகமாந்தர்களிடம் இத்தகைய மும்மனச் செயல்பாடுகள் வெளிப்பட்டுள்ளமைக்குச் சான்றாகச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை. மனித நடத்தையைப் புரிந்துகொள்ளத் தேவையான ஊக்கிகளும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கன.

உளச்சார்பு ஊக்கிகள்

மனிதனுடைய நடத்தையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு ஊக்கிகளைப் பற்றிய அறிவு தேவையாகிறது. “ஊக்கி என்பது விடாய்கள் (Needs), உந்துகள் (Drives) இயல்புக்கங்கள் (Instincts) முதலானவற்றைக் குறிக்கின்றது”¹⁶ என்னும் கருத்து, ஊக்கி என்னும் சொல்லின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைகிறது. இவை உடல்சார்பாகவும் உளச்சார்பாகவும் வெளிப்படுத்தப்பெறுகின்றன. உளச்சார்பு ஊக்கிகளுள் அன்புவிடாய், ஆதரவு விடாய், கூடிவாழ்விடாய் போன்றவைகளைச் சிறந்தவையென உளவியலார் கருதுகின்றனர்.”¹⁷

அகமாந்தர்களின் அன்புவிடாய்

உளச்சார்பு விடாய்களுள் அன்பு விடாய் இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைகிறது. இது “பிறரிடமிருந்து அன்பு பெறுவதும், பிறருக்கு அன்பு செலுத்துவதுமான குறிக்கோளை உடையது”¹⁸ என்பர் உளவியலார்.

தலைவனது பிரிவைக் குறிப்பால் அறிந்து வருந்திய தலைவியின் நிலைகண்டு, இவ்வாறு தலைவி வருந்துவதால் தன் நெஞ்சம் அவளோடு சென்று தங்கிவிட்டதாக எண்ணிச் செலவொழித்தல், தலைவி மீது தலைவன் காட்டும் அன்பை எடுத்தியம்புகிறது. இதனை,

“ஈர்மண் செய்கை நீர் படு பசங் கலம்
பெருமழைப் பெயற்கு ஏற்றாங்கு எம்
பொருள்மலி நெஞ்சம் புணர்ந்து உவந்தன்றே”¹⁹

என்றும் பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

அகநானூற்றில் ஒரு தலைவன், தன் தலைவியைப் பிரிந்த நிலையில் தன் நெஞ்சை நொந்து பேசும்போது, பொருளீட்டும் வினை புரிந்தாலும் தலைவியைப் பிரிந்துவிட்டோமே என்று குறிப்பிடுவதால் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே இருக்கும் அன்புவிடாயின் இயக்கத்தை அறியவியலுகிறது.

“சின்மொழிப் பொலிந்த துவர்வாய்ப்
பன்மாண் பேதையிற் பிரிந்த நீயே”²⁰

என்னும் பாடற்பகுதி, இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. இதேபோன்று ஐங்குறுநூற்றிலும் பிரிந்துசென்ற தலைவன் இடைவழியில் தலைவியின் குணத்தை நினைந்து இரங்குவது அன்புவிடாயின்பாற்படும். இச்செய்தி,

“ஒழிதல் செல்லாது ஒண்டொடி குணனே”²¹

என்னும் பாடலடி மூலம் பெறப்படுகின்றது.

தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தலாக வரும் பாடல்களில் தலைவியின் ஆதரவு விடாய்க்குச் சான்றாக,

“கருங்கண் வெம் முலை ஞெழுங்கப் புல்லிக்
கழிவதாக கங்குல் என்று
எம்மொழி வன்மையின் பொய்த்தனர் வாழிய”²²

என்னும் பாடலடிகளைக் காட்டலாம். உன்னைத் தழுவியவாறே என் காலம் கழியட்டும் என்று கூறிய தலைவன் அதைப் பொய்த்துவிட்டான்.

இருப்பினும்,, அவர்தீதின்றி வாழட்டும் என்று தலைவி தன் அன்பைக் காட்டுவது அன்பு விடாயாக அமைகிறது.

தலைவி மீது கொண்ட அன்பால் மடலேறுவேன் என்று தலைவன் சொல்லியதைத் தலைவியிடம் குறிப்பாக உணர்த்துகிறாள் தோழி. அப்போதும் உணர்ந்து கொள்ளாத தலைவியின் கால்களைப் பணிந்து சொன்னால் கேட்பாள் என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகிறாள் தோழி.

“சென்னிச் சேவடி சேர்த்தின்

என் எனப் பாடுமோ? என்றலும் உண்டே”²³

என்னும் பாடலடிகள், தலைவியின் மீது தோழி காட்டும் அன்பின் பெருக்கத்தைக் காட்டுகின்றன.

அகநானூற்றில், தன் தந்தையின் மாளிகையில் ஓடியாடித் திரிந்த தலைவியைச் சிறுகோலால் அடித்ததை நினைவு கூர்ந்த செவிலி தலைவி மீது கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்துகிறாள். இதனை,

“ஊழடி ஒதுங்கினும் உயங்கும் ஐம்பால்

சிறுவலி கூந்தல் போதுபிடித் தருளாது

எரிகோல் சிதைய நூறவுஞ் சிறுபுறம்

எனக்குரித் தென்னாள் நின்றான்

அமார்க்கன் அஞ்ஞாயை அலைத்த கையே”²⁴

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும்.

தலைவனுடன் தலைவி உடன்போக்குச் சென்றதை அறிந்த நற்றாய், அவள் சென்ற கானம் வெம்மையின்றி இருக்க மழைபொழிய வேண்டும் என்று நினைப்பது, தலைவி மீது அவள் கொண்ட அன்பைக் காட்டுகிறது.

“மள்ளர்கொட்டின் மஞ்ஞை ஆலும்

உயர் நெடுங்குன்றம் படுமழை தலைஇச்

சுரநனி இனிய வாகுக தில்ல

பிறைநுதல் குறுமகள் போகிய சுரனே”²⁵

என்னும் பாடல் நற்றாயின் அன்பு விடையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவற்றால் சங்க இலக்கியத்தில் அமையும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் தலைவன், தலைவி மற்றும் பிறமாந்தர்களான தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் அன்பு விடாய் கொண்டோராக அமைந்து காணப்பெறுகின்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஆதரவுவிடாயும் அகமாந்தர்களும்

மனிதனுக்குப் பாதுகாப்பைத்தரும் உளச்சார்பு விடாய் ஆதரவு விடாயாகும். தனக்கே உரியவளாகத் திகழும் தலைவியைக் கண்ட தலைவன் இவளைப் பெற்றுத் தனக்கு உதவிய தலைவியின் பெற்றோரை வாழ்த்துகிறான்.

“யார்மகள் கொல் இவள் தந்தை வாழியர்”²⁶

என்னும் பாடலடியில் தலைவனின் ஆதரவு விடாயைக் காணமுடிகிறது.

அகநானூற்றில் தலைவியொருத்தி தன் தலைவன் மீது கொண்ட அன்பினால், அவன் பிரிந்து சென்ற வழியில் தானும் செல்லத்துணிகிறாள். தலைவனின் மீது கொண்ட அன்பையும் ஆதரவையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் தன் நெஞ்சொடு தலைவி பேசுவதை,

“அழிநீர் மீன்பெயர்ந் தாங்கவர்

வழிநடைச் சேறல் வலித்திசின் யானே”²⁷

என்னும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இதன்மூலம் தலைவியின் ஆதரவு விடாயைத் தெளிவாக அறியவியலுகிறது.

உளச்சார்புக் கவசங்கள்

போர்வீரர்கள் பகைவரது தாக்குதலினின்று தம்மைக் காத்துக்கொள்ள உடற்கவசங்கள் அணிந்துகொள்வர். அதைப்போல, மனிதனும் தனக்கு வருகின்ற துன்பங்களிலிருந்து தம்மைக் காத்துக்கொள்ளச் சில சார்புக் கவசங்களை அணிந்து கொள்கிறான். “ஆளுமை தன்னுடைய உண்மை நிலையை (Reality) நிர்வாணமாகச் சந்திக்கப் பயப்பட்டுத் தன்னைத் திரித்துப் பொய்முகமாகக் காட்டுவதையே கவசமாகக் கொள்ளலாம்”²⁸ என்று அ.அல்போன்ஸ் கூறும் கருத்து, கவசத்தினை இன்னதென விளக்குகிறது.

கற்பனை, பிறர்மேல் சுமத்தல், ஒன்றுதல், ஒத்துணர்வு என உளச்சார்புக் கவசங்கள் பல திறத்தனவாக அமையினும் கற்பனையும் ஒன்றுதலும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும் இக்கவசங்களைச் சில அகமாந்தர்கள் அணிந்திருக்கின்றனர்.

கற்பனை :

நற்றிணையில் தலைவன் தான் உற்ற காமநோய்க்கு உரியமருந்தாகத் தலைவியையே நினைக்கிறான். இதனை,

“பெருந் தோட் குறுமகள் அல்லது,

மருந்து பிறிது இல்லை யான் உற்ற நோய்க்கே”²⁹

எனும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும். இதில் தலைவன் தேடுவதை நிறைவேற்றும் பாதுகாப்புக் கவசமாக கற்பனை பளிச்சிடுகிறது.

தலைவனின் பிரிவுத்துயரை ஆற்றாத தலைவி இங்குள்ள மாலைப் பொழுதில் அவர் சென்ற நாட்டில் இப்படி வருத்தியிருந்தால் அவரும்

வினையை முடித்து உடனே ஊர்திரும்பியிருப்பார்.
அப்படியில்லாததால்தான் அவர் ஊர் திரும்பவில்லை என்று தலைவன்
ஊர்திரும்பாமையைக் கற்பனை செய்கிறாள் தலைவி. இக்கருத்து,

“ஐது வந்து இசைக்கும் அருள் இல் மாலை
ஆள்வினைக்கு அகன்றோர் சென்ற நாட்டும்
இளையவாகித் தோன்றின்
வினை வலித்து அமைதல் ஆற்றலர்மன்னே”³⁰

எனும் பாடலடிகளில் புலப்படுகிறது.

ஒன்றுதல்

தான் தேர்ந்துள்ள மக்கள் மற்றும் பொருட்களிடம் காணப்பெறும்
சிறந்த குணம் மற்றும் பெருமைகளைத் தமக்கு மாற்றிக் கொள்ளுதலே
ஒன்றுதல் என்று கூறுவர்.”³¹

குறைமறுக்கப்பட்ட நிலையில் தலைவன் தன் நெஞ்சிடம், தலைவி
நம்மிடம் அருள்செய்யினும் செய்யாவிடினும் நீ சினக்கவேண்டாம்.
நானடைந்த நோய்க்கு அவளன்றிப் பிறிதொரு மருந்தில்லை என்று
அவளைத் தன் நோய்க்குரிய மருந்தாகக் கூறுகிறான்.

“ நெஞ்சே! என்னதூஉம்

அருந் துயர் அவலம் தீர்க்கும்

மருந்து பிறிது இல்லை, யான்உற்ற நோய்க்கே”³²

என்று கூறுவதன் மூலம், தலைவன் தலைவியோடு ஒன்றுதல் உணர்வை
வெளிப்படுத்துகிறான்.

அகநானூற்றில் தலைவன் ஒருவன், பொருளாசை காரணமாகப் பிரிய நினையும் நெஞ்சே, நான் பெரிய செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் என் தலைவியின்றி வாரேன் என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகிறான்.

“ஆசை உள்ளம் அசைவின்று துரப்ப
நீசெலற்கு உரியை நெஞ்சே வேய்போல்
தடையின மன்னுந் தண்ணிய திரண்ட
பெருந்தோள் அரிவை ஒழியக் குடாஅது
இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொழுதுகளத் தொழிய
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
களங்காய்க் கண்ணி தந்த வாய்வாள்
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடுதந் தன்ன
வளம்பெரிது பெறினும் வாரலென் யானே”³³

என்னும் பாடல்களில் தலைவன் தலைவியோடு ஒன்றுதல் உணர்வைப் புலப்படுத்துகிறான்.

அகமாந்தர்களின் மனவெழுச்சிகள்

அச்சம், கவலை, சினம் போன்றவை இனிமையற்ற மனவெழுச்சிகளாகக் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

“பேதை நெஞ்சம் கவலை கவற்ற
ஈங்கு ஆகின்றாய் - தோழி பகுவாய்ப்
பிணவுப் புலி வழங்கும் அணங்கு அருங் கவலை,
அவிர் அறல் ஒழுகும் விரை செலல் கான் யாற்றுக்

கரை அருங் குட்டம் தமிழர் நீந்தி
வரவு மலர் பொறித்த தோளர்
இரவின் வருதல் அறியாதேற்கே”³⁴

என்னும் பாடலில், இரவுக்குறி வந்த தலைவனைக் கண்டு தலைவி தனது அச்சத்தையும், கவலையையும் வெளிப்படுத்துகிறாள். கவலையை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அதனைப் போக்கிக் கொள்ளலாம் என்னும் உளவியல் உண்மை அகமாந்தர்களிடம் காணப்படுகின்றது.

மனச்சோர்வு

உணர்ச்சி தளர்ச்சியடைவதை மனச்சோர்வு என்பர். இத்தகைய மனச்சோர்வு அகமாந்தர் சிலரிடத்துக் காணப்பெறுவது சுட்டத்தக்கது.

தலைவனின் மனச்சோர்வு

தலைவி நன்மையுடையவளென்பதை அறிந்த நெஞ்சு, அவள் பெறுதற்கரியவள் என்பதை அறிந்திடவில்லையே என்று தலைவன் மனந்தளர்ந்து தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுவதை,

“இல்லோ ளின்பங் காமுற் றாஅங்
கரிதுவேட் டனையா நெஞ்சே காதலி
நல்ல ளாகுத லறிந்தாங்
கரிய ளாகுத லறியா தோயே”³⁵

என்றும் பாடல் உணர்த்துகிறது. இதில் தலைவனின் மனச்சோர்வு காணப்பெறுகிறது.

தலைவியின் மனச்சோர்வு

இற்செறிப்புக் காரணமாகத் தலைவி தனிமைத்துயரில் வாடுவதை அகப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“எனவாங்கு

எல்லையும் இரவுந் துயல்துறந்து பல்லாழ்

அரும்பட ரவலநோய் செய்தான்கண் பெறனசைஇ

இருங்கழி யோதம் போல் தடுமாறி

வருந்தினை அளியஎன் மடங்கெழு நெஞ்சே”³⁶

என்றும் பாடற்பகுதியில், தலைவி தன் நெஞ்சை விளித்துத் தனது தனிமைத் துயரைக் கூறுவதை அறியவியலுகிறது.

மனச்சோர்வு போன்றே மனப்போராட்டமும் குறிக்கத்தக்கதாக அமைகிறது.

மனப்போராட்டம்

இரண்டு சமவலிமையுள்ள ஊக்கிகள் நிறைவுபெற இயலாமல் ஒன்று மற்றொன்றிற்குத் தடையாக இருப்பின், மனம் இவற்றிற்கு இடையில் கிடந்து தடுமாறும்; போராடும்; இத்தகு மன ஊசலாட்டமே மனப்போராட்டம் ஆகும். “கர்ட் லீவின் என்னும் உளவியலார் மனப்போராட்டங்களை மூன்று வகைகளாகக் கூறுகிறார். அவை,

அணுகுதல் - அணுகுதல் போராட்டம்.

விலகுதல் - விலகுதல் போராட்டம்

அணுகுதல் - விலகுதல் போராட்டம் என்பதாகும்”⁴⁰

என்னும் கருத்து ஈண்டு சுட்டத்தக்கது.

பொருள்வயற் பிரிந்த தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தலைவியை நினைத்து திரும்பிவிட எண்ணுகிறான். காட்டுவழியென்றும் பாராமல் தலைவியைப் பிரிந்து நீண்டதொலைவு வந்துவிட்டான். இப்போது

மீண்டும் திரும்ப நினைக்கின்றான். உன் முயற்சி சிறப்பானது என்று மனப்போராட்டம் கொண்ட நெஞ்சினைத் தலைவன் இகழ்ந்து கூறுகின்றான்.

“முளி கொடி வலந்த முள் அரை இலவத்து
ஒளிர் சினை அதிர வீசி விளிபட
வெவ் வளி வழங்கும் வேய் பயில் மருங்இல்
கடுநடை யானை கன்றொடு வருந்த
நெடுநீர் அற்ற நிழல் இல் ஆங்கண்
அருஞ் அரக் கவலைய என்னாய்; நெடுஞ்சேண்
பட்டனை, வாழிய - நெஞ்சே! குட்டுவன்
குட வரைச் சுனைய மா இதழ்க் குவளை
வண்டு படு வான் போது கமழும்
அம் சில் ஓதி அரும் படர் உறவே”³⁸

என்ற பாடலின்வழி தலைவனின் மனப்போராட்டத்தைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

அகம் என்பதற்கு மனம் என்ற பொருளுமிருப்பதால் அகப்பாடல்களை உளவியல் பாடல்கள் எனத் துணியலாம்.

அகப்பாடல்களில் நெஞ்சும் ஒரு கதைமாந்தராகப் படைக்கப்பட்டிருப்பது தமிழரின் மனம்பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவைக் காட்டுகிறது என எண்ணமுடிகின்றது.

பாலுணர்வு ஆற்றலும் இன்பமனச் செயல்பாடும், தன்முனைப்புள்ளம், பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பு என

அமையும் மும்மனச் செயல்பாடுகள் தலைவனின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் அமையும் விதம் குறித்து விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனைய அகமாந்தர்களிடம் இத்தகைய மனச்செயல்பாடுகள் அமையவில்லை என்பது ஆய்வில் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

உளச்சார்பு ஊக்கிகள் அன்புவிடாய், ஆதரவுவிடாய், கூடிவாழ்விடாய் என அமைவன என்றும், அகமாந்தர்களின் நெஞ்சொடு கிளத்தலில் அன்புவிடாய் ஆதரவு விடாய் ஆகிய இரண்டும் காணப்பெறுகின்றன என்பதும், கூடிவாழ்விடாய்க்கான குறிப்புகள் இல்லை என்பதும் ஆய்வில் தெளிவுபடுத்தப்பெற்றுள்ளன.

கற்பனை, பிறர்மேல் சுமத்தல், ஒன்றுதல், ஒத்துணர்வு ஆகியன உளச்சார்புக் கலசங்களை அணிந்திருக்கிற அகமாந்தர்கள் ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளனர்.

அச்சம், கவலை, சினம் ஆகிய இனிமையற்ற மனவெழுச்சிகளுள் அகமாந்தர்களின் நெஞ்சொடு கிளத்தலில் அச்சமும் கவலையும் வெளிப்படும் பாங்கு எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

தளர்ச்சியுறும் உணர்ச்சியான மனச்சோர்வு, தலைவன், தலைவி, செவிலி ஆகிய அகமாந்தர்களின் கூற்றுகள் வாயிலாகப் புலப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

மனப்போராட்டம் எனும் உளப்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாடு தலைவனின் நெஞ்சொடு கிளத்தலில் அமைந்துள்ளதெனக் கருதமுடிகின்றது.

தலைவன், தலைவி தன் நெஞ்சோடு பேசும்போது அவர்கள் இருவர் கூற்றுக்களிலும் உளவியல் கூறுகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பது ஆய்வில் கண்ட உண்மையாகும். அதுமட்டுமின்றி தலைவி கூற்றில் காணப்பெறும் உளவியலை விட தலைவன் கூற்றுக்களிலே மிகுதியான உளவியல் இடம் பெற்றுள்ள நிலையையும் உணர முடிகிறது.

நெஞ்சோடு கிளத்தல் பேசும் சங்க அகப் பாடல்களில் நற்றிணையிலேயே மிகுதியான உளவியல் கூறுகள் இடம்பெற்றுள்ள நிலையும் ஆய்வில் கண்டறியப் பெற்றுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.212.
2. செ.சாரதாம்பாள், இலக்கியமும் உளப்பகுப்பாய்வும், ப.24.
3. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.505.
4. நற். 140 ; 8-11.
5. நற். 6 ; 3-4.
6. அகநா. 41 ; 10-12.
7. ஐங். 174.
8. நற். 312.
9. அகநா. 123 ; 6.
10. அகநா. 304.
11. செ.சாரதாம்பாள், இலக்கியமும் உளப்பகுப்பாய்வும். ப.26.
12. நற். 126.
13. அகநா. 339.
14. செ.சாரதாம்பாள், இலக்கியமும் உளப்பகுப்பாய்வும். ப.29.
15. நற். 284.
16. நற். 3.
17. இர.குமரன், காதல் உளவியல். ப.7.
18. மேலது. ப.7.
19. மேலது. ப.8.
20. நற். 308.

21. அகநா. 343.
22. ஐங். 321.
23. நற். 314.
24. நற். 342.
25. அகநா. 145.
26. ஐங். 371.
27. நற். 8.
28. அகநா. 303.
29. மேற்கோள் : இர.குமரன், காதல் உளவியல். ப.11.
30. நற். 80.
31. இர.குமரன், காதல் உளவியல். ப.13.
32. நற். 140.
33. அகம். 199.
34. நற். 144.
35. குறுந். 120.
36. கலித். 123.
37. தா.ஏ.சண்முகம், உளநலவியல், பக், 40-41.
38. நற். 105.

இயல் - 8

ஆய்வு முடிவுரை

ஆய்வு முடிவுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்வதன் வழிப் பின்வரும் முடிவுகள், ஆய்வு முடிவுகளாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம் செய்யுளுறுப்புகளாகக் குறிப்பிடும் முப்பத்து நான்கினுள் கூற்று வகையும் ஒன்று. ஒருவர் தன் முன்பாக மற்றொருவர் இருக்கக் கூறியதனைக் கூற்று வகையாகவும், அங்ஙனம் யாரும் இல்லாமல் கூறுவதனை ஒருபாற் கிளவி என்றும் தொல்காப்பியம் சுட்டியுள்ளது கருதத்தக்கது.

அகத்திணை மாந்தருள் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கும் உரிய ஒருபாற் கிளவி, துன்பம், இன்பம் ஆகிய இரு நிலைக் களத்தும், நகை முதலான எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுடனும் புனையப்பெறும் என்பதை ஆய்வின் வழி அறியவியலுகிறது.

மனத்தின் பல்வேறு நிலைகளைக் குறிக்கும் சொற்களுள் ஒன்று நெஞ்சம். தொல்காப்பியர் நெஞ்சம் என்ற சொல்லை வெளிப்படையாகவும், உவமையாகவும் பதினான்கு இடங்களில் கையாண்டுள்ளமை ஆய்வின் வழியே புலனாகின்றது.

நெஞ்சொடு புணர்த்தல் என்னும் ஒருபாற் கிளவி, உறுப்புடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல், உணர்வுடையதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல், மறுத்துரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் என மூவகைப்படும் என அறியப்பெறுகிறது. நெஞ்சொடு புணர்த்தல்

என்பது 'நெஞ்சொடு பொருந்துதல்' என்னும் பொருளில் கையாளப்பெற்றுள்ளது. இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், க.வெள்ளைவாரணர், ஆ.சிவலிங்க^{னார்} ஆகியோர் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்கு வரைந்துள்ள உரைக்குறிப்புகளை ஆய்வு செய்ததன் வழி, பொருந்திய இடங்களில் நெஞ்சத்தை உறுப்புடையது போலவும், உணர்வுடையது போலவும், மறுத்துரைப்பது போலவும் கொள்ளலாம் என்ற இளம்பூரணரின் உரை பொருத்தமாக அமைகின்றது என்பது மதிப்பிடப்பெறுகிறது.

களவில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள் பதினேழாகவும், கற்பில் தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள் பதினைந்தாகவும் அமைகின்றன என்பது ஆய்வின் வழி அறியப்பெறுகின்றன.

களவில் தலைவிக்குரிய நெஞ்சொடு புணர்த்தல் கூற்றுகள், பதினெட்டாகவும், கற்பில் தலைவிக்குரிய கூற்றுகள் ஐந்தாகவும் சுட்டப்பெறுகின்றன என்பது ஆய்வின் வழி தெரியவருகிறது. களவில் தலைவிக்குரிய கூற்று மிகையாகவும், கற்பில் தலைவனுக்குரிய கூற்று மிகையாகவும் அமைந்திருப்பது மதிப்பிடப்பெற்றது. தொல்காப்பியம் கூறும் களவு, கற்பு ஆகிய இரு கைகோள்களில் தோழி கூற்றுகளை ஆய்வு செய்ததன் வழியே, தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தலுக்கான குறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை என்பது புலனாகிறது. நற்றாய் நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாகப் பத்தினையும், செவிலி கூற்றுகளாகப் பத்தினையும் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளமை புலனாகின்றது.

இறையனார் அகப்பொருள் கூறும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள் களவு, கற்பு என இரு கைகோள்களிலும் தலைவன், தலைவி ஆகியோர்க்கு உரியவை என பகுக்கப்பெற்று ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. களவில் தலைவன் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியவையாக இரண்டு சூத்திரங்களும், தலைவிக்குரியதாக ஒரு சூத்திரமும் சுட்டப்பெற்றிருப்பதும், கற்பில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள் பற்றிய குறிப்புகள் ஏதும் சுட்டப்பெறவில்லை என்பதும் ஆய்வில் புலப்படுத்தப்பெறுகின்றது.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் தலைவனுக்குரிய இயற்கைப் புணர்ச்சி ஒருபாற் கூற்றுகளை இறையனார் அகப்பொருள் உரை பாங்கன் கூட்டத்தின் கண் அமைத்துப் பேசுகிறது என்பதும், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் தலைவிக்குரிய தலைவன் பிரிவால் காமம் மிகும்போதும், தலைவிக்குக் காமம் சிறந்தாற் போலத் தலைவன் கண் சிறந்துழி அது காரணத்தால் அவனளி சிறந்து தோன்றும் இடத்தும் எனும் தொல்காப்பியக் கூற்றுக்கள் இறையனார் களவியல் உரை குறிப்பிடும் தலைவி கூற்றோடு ஒப்புமை உடையன என்பதும் சுட்டத்தக்கது.

தமிழ்நெறி விளக்கம் களவில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாக மூன்றினைக் குறித்துள்ளது. கற்பில் தலைவிக்குரியதாகக் கூறும் இரண்டினையும், களவிற்குரியதாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையது எனக் கருதமுடிகிறது. கற்பில் ஒரு கூற்று, தலைவி நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியதாக அமைகிறது.

தமிழ்நெறி விளக்கத்தில் தலைவன், களவில் தலைவியின் குலைந்த ஒப்பனைகளை அவள் தோழி புனையுமாறு புனைந்ததாக நினைத்தல் தொல்காப்பியத்திலிருந்து மாறுபட்டதாகும். களவில் அமையவேண்டிய தலைவி கூற்றுகளுள் இரண்டினைக் கற்பில் அமைத்துப் பேசியுள்ளதும் கருதத்தக்கது.

தமிழ்நெறி விளக்கம் தோழி கூற்றாகக் கற்பில் ஒன்றைச் சுட்டுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியம் தோழிக்குரிய கூற்றினை மொழியவில்லை என்பதும் ஆய்வின் வழி அறியமுடிகிறது.

வீரசோழியம் களவில், தலைவனுக்குரிய நெஞ்சொடு கிளத்தலாக இரண்டு கூற்றுகளையும், தலைவிக்குரியதாக ஏழு கூற்றுகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. கற்பில் தலைவன் நெஞ்சொடு புணர்த்தலுக்குரியனவாக இரண்டு கூற்றுகளையும், தலைவிக்குரியனவாக நான்கு கூற்றுக்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளமை ஆய்வின் வழிப் புலப்படுகிறது.

வீரசோழியம் திணை அடிப்படையில் இலக்கணம் கூறுவதால், பாங்கற் கூட்டத்திற்கு அமைய வேண்டிய ஒரு கூற்றினை இடந்தலைப்பாட்டில் வைத்துப் பேசுவதோடு, தலைவிக்கு இயற்கைப் புணர்ச்சியில் கூற்று அமைவதாகக் கூறுவதும் கருதத்தக்கது. ஆனால், தொல்காப்பியம் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் குறிப்பு மட்டும் அமையும் என்று கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியம் விரித்துச் சொல்லும் நூற்பாக்களை வீரசோழியம் இணைத்துப் பேசுகிறது. மற்றும் தொல்காப்பியர் வரைவு வேட்கை பற்றிப் பேசியதை இந்நூல் வரைவிடைப் பொருள்வயிற் பிரிவில் அடக்குகிறது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் செய்வினை மறைப்பினும் என்பதை வீரசோழியம் 'கரந்த ஒழுக்கம்' எனக் குறிப்பிடும். காமம் மிகுதியால் தலைவனைச் சென்று சேரவேண்டும் என்ற தலைவியின் உணர்வினை வீரசோழியம் அப்படியே எடுத்தாள்கிறது. தொல்காப்பியர் கூற்றுக்குள் அடக்காது மரபாகக் கூறியவற்றை வீரசோழியம் கனவு பற்றிப் பேசும்போது எடுத்தாண்டுள்ளதும் குறிக்கத்தக்கது.

நம்பியகப் பொருள் களவில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாகப் பதின்மூன்றினையும், தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாக எட்டினையும் சுட்டியுள்ளது. கற்பில் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாக மூன்றினையும், தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாக இரண்டினையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. களவில் தோழிக்குரியதாக ஒன்றும், பாங்கனுக்குரியதாக இரண்டும், நற்றாய்க்குரியதாக மூன்றும் சுட்டப்பெறினும், கற்பில் இம்மூவருக்குரிய கூற்றுகளாக ஏதும் சுட்டப்பெறவில்லை என்பதும் ஆய்வின் வழி அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியர் கற்பில் தலைவி கார்காலம் கண்டு, மயங்கியதை நம்பியகப்பொருள் தலைவனுக்கு ஏற்றிக் கூறியிருப்பதைப் புதுமையான மரபாகக் கொள்ளலாம்.

இலக்கண விளக்கம் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளாகக் களவில் நான்கினையும், கற்பில் இரண்டினையும், தலைவிக்குரிய கூற்றுகளாகக் களவில் ஐந்தினையும், கற்பில் மூன்றினையும் குறித்துள்ளது. நற்றாய்க்குரிய கூற்றாகக் கற்பில் ஒன்றினையும், களவின் கண்

கண்டோர்க்குரிய கூற்றாக ஒன்றையும் கூறிச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. இலக்கண விளக்கம் பாங்கனுக்குரிய சங்கப் பாடலைப் பாங்கற் கூட்டத்திற்கண் கூற்றாக அமைத்துள்ளது.

களவியற்காரிகை தலைவன் நெஞ்சொடு கூறும் கூற்றுகளாக நான்கினையும், தலைவிக்குரியதாக ஒன்றையும் எடுத்தியம்பியுள்ளதை ஆய்வின் வழி உணரமுடிகிறது.

மாறன் அகப்பொருள் கற்பில் தலைவனுக்குரிய கூற்றாக இரண்டினையும், தலைவிக்குரியதாக ஒன்றினையும், நற்றாய்க்கு உரியதாக ஒன்றினையும் சுட்டிச் செல்கிறது. இந்நூல் கற்பில் மட்டுமே இம்மூன்று மாந்தர்க்கும் நெஞ்சொடு புணர்த்தல் நிகழ்வதாகக் கூறியிருப்பதும் கருதத்தக்கது.

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக நூற்றி எழுபத்தைந்து பாடல்கள் அமைந்து காணப்பெறுகின்றன என்பதும், தலைவிக்குத் தோழி அமைந்தது போலத் தலைவனுக்குப் பாங்கன் உற்ற துணையாக அமையாமையே, தலைவன் அதிகமாக நெஞ்சொடு பேச நேர்ந்ததற்குக் காரணம் என்பதும் ஆய்வில் மதிப்பீடு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

களவு நிலையில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களாக இடம்பெறுபவை அறுபத்தொன்றாகும். இரவுக் குறியுள் அமைவன ஒன்பது பாடல்கள் என்பதும், அவை துன்ப நிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல், இன்பநிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் என இருவகையாக

அமைந்துள்ளன என்பதும் ஆய்வில் விரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளது. அல்ல குறியில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பத்துப்பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றது. உதவிசெய்து பெறநினைத்தல், வாழ்த்தியல் முறையில் கூறல், நட்பு முறையில் கூறல், வருந்திக் கூறல், சாபமிடல் என அப்பாடல்களின் சூழல்கள் ஆய்வில் வெளிப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

பாங்கற் கூட்டத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களாக அமைவன இரண்டு என்பதும், தோழி குறை மறுத்தலில் ஏழு பாடல்கள் என்பதும் ஆய்வில் மதிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இடந்தலைப்பாட்டுச் சூழலில் அமையும் மூன்று பாடல்கள், தெளிவு நிலையில் கூறல், உறுப்பு நிலையில் கூறல் என இரு சூழல்களில் அமைகின்றன. இற்செறிப்பில் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக இடம்பெறும் மூன்று பாடல்களும், வருந்தி மொழிதல், மறுபிறவியிலாவது பெற நினைத்தல் என இரு சூழல்களாகப் பகுத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. மடலேறுதல் நிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல், ஐந்து பாடல்களில் அமைந்துள்ளன என்பதும், அவை இரக்க உணர்வு தோன்றக் கூறல், நாணத்தை விடுவதாகக் கூறல், செயலற்ற நிலையைக் கூறல், இறந்துபடுவதாகக் கூறல் என்னும் சூழல்களாக விளங்குகின்றன என்பதும் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக அமையும் பாடல்கள் பதினொன்றாக அறியப்பெற்றுள்ளது. வரைவிடைப் பிரிதலில் மூன்று பாடல்களும், சேட்படையில் ஒரு பாடலும், பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தலில் இரண்டு பாடல்களும், உடன்போக்கில் ஒரு பாடலும் அவற்றின் சூழல்களும் ஆய்வில் மதிப்பிடப்பெற்றுள்ளன.

கற்பில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளவை நூற்றிப்பதினான்காகும். அவை வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும், உணர்ப்பு வயின் வாரா ஊடலும் நெஞ்சும், பொருள் வயிற்பிரிவும் நெஞ்சும், பருவவரவும் நெஞ்சும், செலவழுங்கலும் நெஞ்சும், இடைச்சுரப்புலம்பலும் நெஞ்சும், பாசறைக்கண் புலம்பலும் நெஞ்சும் என்னும் சூழல்களில் அமைந்துள்ளமை ஆய்வின் வழிக் கண்டறியப் பெற்றுள்ளது.

பொருள்வயிற் பிரிவின் கண்ணும், பாசறையின் கண்ணும் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களை, இடத்தாலும் உடலாலும் தலைவியைப் பிரிந்திருப்பதை மறந்து, மனத்தாலும், உணர்வாலும் தலைவியைக் கண்டு மகிழ்விருக்கும் நிலையை எதிர்நோக்கி இருக்கும் இன்ப நினைவுகளாகக் கொள்வது பொருத்தமுடையதாகும் எனக் கருத முடிகிறது.

தலைவனின் மனம் முழுவதும் தலைவியே நிறைந்திருக்கும் நிலையில் தலைவனின் மனவுணர்வும், மனப்போராட்டமும் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் வாயிலாக வெளிப்பட்டுள்ளன என்றே எண்ண முடிகிறது.

தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் மொத்தம் ஐம்பது எனவும், அவை களவில் பதினொன்றாகவும், கற்பில் முப்பத்தொன்பதாகவும் அமைகின்றன எனவும் ஆய்வின் வழி உணரப்பெற்றது.

களவில் தலைவி நெஞ்சொடு பேசுமிடங்களாகப் பகற்குறியும் நெஞ்சும், அலரும் நெஞ்சும், இற்செறிப்பும் நெஞ்சும், வரைவிடைப் பிரிவும் ஆற்றாமையும் என மதிப்பிடப் பெற்றன.

கற்பில் தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல், பருவ வரவின்கண் நெஞ்சிடம் கூறல், பருவம் கழிந்தவிடத்து நெஞ்சிடம் கூறல், பிரிவாற்றாமல் கூறல், பரத்தையர் பிரிந்தவிடத்துக் கூறல், மிகுந்த காமத்தின் போது நெஞ்சொடு கூறல் ஆகிய சூழல்களில் வெளிப்பட்டுள்ளமை கருதத்தக்கது.

பரத்தையர் பிரிவின்கண் தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல் கூற்றுகள் எட்டாகவும், சூழல்கள் நான்காகவும் அமைந்துள்ள திறம் மதிப்பிடப்பெற்றது.

தலைவி நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் அனைத்தும் ஆற்றாமை உணர்வையும், அச்சம் பொருந்திய நிலையையும், அவல உணர்ச்சியையும், மனமுறிவுத் தன்மைகளையும் வெளிப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன என்பது ஆய்வின்வழி அறிய முடிகின்றது. இப்பாடல்கள், தன் துன்பத்திற்கு வருந்தும் தலைவியின் நிலையை எடுத்துக்காட்டுவதால், இன்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் தலைவி கூற்றில் அமையப்பெறவில்லை என எண்ணமுடிகின்றது.

மனப்போராட்டத்தில் தலைவி மனமுறிவுவரை சென்றுவிடுவதும், தலைவனிடம் இந்நிலை காணப்பெறவில்லை என்பதும் அறியப்பெற்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு பேசும் மாந்தர்களாகத் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், உழையர், கண்டோர் ஆகிய எண்மர் கண்டறியப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுள் தலைவன், தலைவி நீங்கலாக ஏனைய அறுவரும் தலைமக்களுக்கு மிகவும் துணையாக இருப்பதால் பிறமாந்தர் என அழைக்கப்பெறுகின்றனர்.

நற்றாய் நெஞ்சொடு கிளத்தல் இருபத்து மூன்று பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றது. அதில் அகக்கற்பில் இருபத்தோரு பாடல்களும், புறக் கற்பில் இருபாடல்களும் அமைந்த திறம் கண்டறியப்பெற்றது.

அகக்கற்பில் நற்றாய் நெஞ்சொடு பேசுமிடங்கள், மனையினின்று புலம்பல், மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்பல் என இருவகையாகப் பகுக்கப்பெற்றும், கற்பில் நற்றாய் நெஞ்சிடம் பேசுமிடங்கள், பாலை நிலக் கொடுமையும் மனக்கலக்கமும், தலைவியின் சிறந்த மதிநுட்பமும் என வகைப்படுத்தப்பெற்றும் ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளன.

செவிலி நெஞ்சொடு கிளத்தல், அகக்கற்பில் பதினான்கு பாடல்களிலும், புறக்கற்பில் மூன்று பாடல்களிலும் என மொத்தம் பதினேழு பாடல்களில் அமைந்து காணப்பெறுவதை ஆய்வின் வழி அறிய முடிகின்றது.

அகக்கற்புப் பாடல்கள் பால் உண்ணாமை, இசைவு கொடுக்காமை, மிகுந்த கற்பு, மனத்திட்பம், மகளின் துணிவை நினைத்தல், மென்மைத் தன்மையை நினைத்தல், தன்னை வெறுத்தல், நொந்து கொள்ளல் என்னும் கூறுகளில் அமைந்த திறம் மதிப்பிடப்பெற்றது.

புறக் கற்பில் செவிலியின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் மூன்று பாடல்களில் அமைகின்றது.

தோழி நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஏழு பாடல்களில் அமைகின்றது. பகற் குறியும் நெஞ்சும், சேட்படையும் நெஞ்சும், குறை நயப்பித்தலும் நெஞ்சும், குறை நிறைவேற்றலும் நெஞ்சும், வரைவு நீட்டிப்பும் நெஞ்சும் ஆகிய சூழல்களில் அப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை ஆய்வின் வழி அறியமுடிகிறது.

களவில் மூன்று பாடல்களிலும், கற்பில் ஒரு பாடலிலும் கண்டோர் நெஞ்சொடு கிளத்தல் அமைகின்றது. பாங்கன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஒரு பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

உணர்வுக்கேற்ற பின்புலங்களைக் கவிஞர்கள் எடுத்து மொழிவதற்கு அகமாந்தர் மன ஓட்டங்களுக்கு ஒளியூட்டுவதே நோக்கம் எனக் கருதமுடிகின்றது.

புலப்பாட்டுத்திறன் வெளிப்படையாகப் பொருள் கொண்டவை, குறிப்புப் பொருள் கொண்டவை என இருவகையாக அமையும் என்பது சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

வெளிப்படையாகப் பொருள் கொண்டவை விளித்தல்நிலை, கேட்டல் நிலை, வாழ்த்தல் நிலை, வினவல் நிலை, அகத்தில் புறநிகழ்வுகள், உவமைகள் எனப் பகுத்தாராயப்பெற்றுள்ளன.

தலைவன் கூற்றில் விளித்தல் நிலையானது, இன்பநிலையிலும், துன்பநிலையிலும் அமைந்துள்ளது என்பதும், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றுகளில் துன்பநிலையில் மட்டும் விளித்தல் நிலை அமைந்துள்ளது என்பதும் ஆய்வின் வழி அறியப்பெற்றது.

அகமாந்தர் கூற்றுகளில் இன்பநிலை விளக்கம் பெறுவதைவிட மிகுதியாகத் துன்பநிலையே விளக்கமுற்றிருக்கிறது என எண்ணமுடிகிறது.

தலைவன் கூற்றில் வாழ்த்தல் நிலை, தலைவியின் குணநலன், உறுப்புநலன் ஆகியவற்றையும், தலைவியின் பெற்றோரையும் வாழ்த்தல் என இன்பநிலையிலும், தலைவி தொடர்பானவை முதலானவை துன்பநிலையிலும் அமைந்துள்ள திறம் மதிப்பிடப்பெற்றது. எனவே, இன்பத்தில் வாழ்த்தும் நிலையைக் காட்டிலும், துன்பத்தில் வாழ்த்தும் நிலை மிகுதியாக அமைந்துள்ளது எனக் கருதமுடிகிறது.

தலைவி, தோழி, செவிலி, கண்டோர் ஆகியோர் கூற்றில் துன்பநிலையிலேயே வாழ்த்தல் நிலை இடம்பெறுவது ஆய்வின் வழி எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

தலைவன் கூற்றில் வினவல்நிலை, இன்பநிலை, துன்பநிலை ஆகிய இரண்டிலும் வெளிப்பட்டுள்ளது. தலைவி, தோழி, நற்றாய், கண்டோர் கூற்றுகளில் வினவல் நிலை துன்பத்தை மையமிட்டதாய் அமைந்து காணப்பெறுகிறது.

தலைவன், தலைவி ஆகியோர் கூற்றுகளில் கேட்டல் நிலையானது துன்பநிலையில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளதை ஆய்வின் வழிக் கண்டறியமுடிகிறது.

அகத்தில் புறச்செய்திகள் என்பதில், தலைவன் கூற்றில் மூவேந்தர்கள் குறித்த செய்தி சுட்டப்பெற்றுள்ளது. இருப்பினும் குறுநில மன்னர்கள் குறித்தே மிகுதியான செய்தி இடம்பெற்றுள்ளமை ஆய்வின் வழி கண்டறியப்பட்டுள்ளது. தலைவி, செவிலி, நற்றாய் கூற்றுகளில், தலைவன் கூற்றில் உள்ளதுபோல் அகத்தில் புறச்செய்திகள் இடம்பெறவில்லை.

அகமாந்தர் கூற்றுகளின் வாயிலாக வெளிப்படும் உவமைகள் ஆய்வில் விரிவாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன. தலைவன் கூற்றில் மிகுதியான உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளமை ஆய்வில் புலப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

குறிப்புப்பொருள் கொண்டவையாக அமையும் புலப்பாட்டுத்திறன் உள்ளுறை, இறைச்சி என்னும் வகைமையில் மாந்தர் கூற்றுகளின் வாயிலாக விளக்கப்பெற்றுள்ளன. ஏனைய அகமாந்தரைக் காட்டிலும் தலைவன் கூற்றில் மிகுதியாக உள்ளுறையும், இறைச்சியும் இடம்பெற்றிருப்பது ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளது.

அகம் என்பதற்கு மனம் என்ற பொருளுமிருப்பதால், அகப்பாடல்களை உளவியல் பாடல்கள் எனத்துணியலாம்.

அகப்பாடல்களில் நெஞ்சம் ஒரு கதைமாந்தராகப் படைக்கப்பட்டிருப்பது தமிழரின் மனம்பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவைக் காட்டுகிறது என எண்ணமுடிகிறது.

பாலுணர்வு ஆற்றல் தூண்டலால் இன்பமனச் செயல்பாடு, தன்முனைப்புள்ளம், பண்பட்ட உள்ளம் கொண்ட தன்முனைப்பு என அமையும் மும்மனச் செயல்பாடுகள், தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் அமைந்த திறம் மதிப்பிடப்பெற்றன.

அன்புவிடாய், ஆதரவு விடாய், கூடிவாழ் விடாய் முதலான உளச்சார்பு ஊக்கிகளுள், அகமாந்தர்களின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் அன்புவிடாய், ஆதரவு விடாய் ஆகிய இரண்டும் காணப்பெறுகின்றன என்பதை ஆய்வின் வழி உணரமுடிகின்றது.

கற்பனை, பிறர்மேல் சுமத்தல், ஒன்றுதல், ஒத்துணர்வு ஆகிய உளச்சார்புக் கவசங்களை அணிந்திருக்கிற அகமாந்தர்கள் ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளனர்.

அகமாந்தர்களின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் இனிமையற்ற மனவெழுச்சிகளான அச்சமும், கவலையும் வெளிப்பட்டிருக்கும் திறம் மதிப்பிடப்பெற்றது.

தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் தளர்ச்சியுறும் உணர்ச்சியான மனச்சோர்வைக் காணமுடிகின்றது.

தலைவனின் நெஞ்சொடு கிளத்தலில், மனப்போராட்டம் எனும்
உளப்பகுப்பாய்வுக் கோட்பாடு அமைந்துள்ளமை காணப்பெற்றது.

மேலாய்விற்குரிய வழிகள்

சங்க இலக்கியத்தில் துறை ஆய்வு மேற்கொள்ளும்
அண்மைக்கால ஆய்வுப்போக்கினை அடியொற்றி இவ்வாய்வு
அமைந்துள்ளது. இதேபோன்று சங்க இலக்கியத்தில், ஒருவழித்தணத்தல்,
சிறைப்புறம், குறிகள், பாங்கற்கூட்டம் முதலான களவுத் துறைகளை
முழுமையாக ஆய்வுசெய்ய இவ்வாய்வு வழிகோலும். மேலும், சங்க
இலக்கியத்தில், ஊடல், மலிவு, துணிவு முதலான துறைகளையும்
அடிப்படையாகக் கொண்டு தனித்தனியாகவோ, இரண்டு துறைகளாக
இணைத்தோ ஆய்வு செய்திட இவ்வாய்வு பெரிதும் தூண்டுவதாக
அமையும்.

சங்க இலக்கியத்தில் இத்துறைகளோடு உளவியல்
கோட்பாடுகளைப் பொருத்திப் பார்க்கும் பயன்பாட்டாய்வு செய்திடவும்
இவ்வாய்வு பெரிதும் தூண்டுகோலாக அமையும்.

தலைநாற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

I. இலக்கண முதன்மை நூல்கள்

-----	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1953.
-----	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், முன்னெந்து இயல்கள், நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1966.
அருணாசலம் பிள்ளை, மு.	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல் உரைவளம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், 1975.
இலக்குவனார், சி	தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, 1961, (மு.ப).
இளங்குமரன், இரா (ப.ஆ)	களவியற்காரிகை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1973, (மு.ப).
கோபாலையர், தி.வே	இலக்கணவிளக்கம், பொருளதிகாரம் (அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்) கழக வெளியீடு, சென்னை - 1976, (மு.ப).
சாமிநாதையர், உ.வே (ப.ஆ),	தமிழ்நெறி விளக்கம், கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை.

சிவலிங்கனார், ஆ

தொல்காப்பியம் உரைவளம்
பொருளியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1994, (மு.ப).

”

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்
உரைவளம் - கற்பியல்,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113, 1993, (மு.ப).

சுப்பிரமணியன். ச.வே,

தொல்காப்பியம் தெளிவுரை,
மணிவாசகர் நூலகம்,
சென்னை, 1999.

தமிழண்ணல்

தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம்,
தொகுதி - 1,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை - 8.

தமிழண்ணல்

தொல்காப்பியம்,
பொருளதிகாரம் தொகுதி - 2,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 8.

திருக்குருகைப் பெருமாள்
கவிராயர்

மாறன் அகப்பொருள்,
மதுரை தமிழ்ச்சங்க
வெளியீடு, 1915.

~~சாமிநாதையர், உ.வே (ப.ஆ),~~

தமிழ்நெறி விளக்கம்,
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை.

நாற்கவிராசநம்பி

அகப்பொருள் விளக்கம்,
பழைய உரையுடன்,
கா.ரா.கோவிந்தராச முதலியார்,
கழகவெளியீடு,
சென்னை - 18, 1948 (மு.ப)

புத்தமித்திரர்

வீரசோழியம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.

வெள்ளை வாரணர், க

தொல்காப்பியம்,
பொருளியல் உரைவளம்,
மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 21.

”

தொல்காப்பியம்,
கற்பியல் உரைவளம்,
மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 21, 1983, (மு.ப).

”

தொல்காப்பியம்,
மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம்,
மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 21, 1986, (மு.ப).

இலக்கிய முதன்மை நூல்கள்

காசிவிசுவநாதன் செட்டியார்,
.பெரி.பழ.மு(வெ.ஆ)

அகநானூறு, களிற்றியானைநிரை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1947.

மேலது

அகநானூறு, மணிமிடைப்பவளம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1949.

மேலது

அகநானூறு, நித்திலக்கோவை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1957.(ம.ப)

மேலது

கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1962. (ஆ.ப)

- சண்முகம் பிள்ளை, மு. குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
தஞ்சாவூர், 1985.
- சாமிநாதையர், உ.வே.(உ.ஆ) குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை - 1, 1955.
- மேலது குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலை நகர், 1983.
- சோமசுந்தரனார், பொ.வே., ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை, 1916.
- நாராயணசாமி ஐயர், அ.(உ.ஆ) நற்றிணை நானூறு,
மறுபதிப்பு,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1952.
- வேங்கடாசலம் பிள்ளை, (உ.ஆ) திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை,
1968.
- வேங்கடராமன், எச்., (ப.ஆ) நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
உ.வே.சா.நிலையம்,
சென்னை,
1989.
- குறுந்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம்,
சென்னை, 2005.
- நற்றிணை,
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம்,
சென்னை, 2005.

ஐங்குறுநூறு,
நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம்,
சென்னை, 2005.

அகநானூறு,
களிற்றுயானை நிரை,
நியூ செஞ்சுரி புத்தகநிலையம்,
சென்னை, 2005.

அகநானூறு,
மணிமிடைப் பவளம்,
நியூ செஞ்சுரி புத்தகநிலையம்,
சென்னை, 2005.

அகநானூறு,
நித்திலக் கோவை,
நியூ செஞ்சுரி புத்தகநிலையம்,
சென்னை, 2005.

கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புத்தகநிலையம்,
சென்னை, 2005.

அகநானூறு,
கோவிலூர் மடம்,
கோவிலூர், 200௨.

ஐங்குறுநூறு,
கோவிலூர் மடம்,
கோவிலூர், 200௩.

குறுந்தொகை தமிழண்ணல் (உ.ஆ.),
கோவிலூர் மடம்,
கோவிலூர், 20௦௩.

நற்றிணை,
கோவிலூர் மடம்,
கோவிலூர், 200௩.

கலித்தொகை,
கோவிலூர் மடம்,
கோவிலூர், 200௨

பத்துப்பாட்டு,
கோவிலூர் மடம்,
கோவிலூர், 2003.

III. துணைமை நூல்கள்

I. இலக்கண நூல்கள்

களவியல் என்ற இறையனார்
அகப்பொருள் நக்கீரர் உரை,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1958.

நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம்,
மறுபதிப்பு,
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1963.

அறவாணன், க.ப. &
தாயம்மாள் அறவாணன்

தொல்காப்பியக் களஞ்சியம்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை.

இராகவையங்கார், மு

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
ஆராய்ச்சி,
மானாமதுரை, 1960.

கமலா பொ.நா

தொல்காப்பியத்தில் நவீன
சிந்தனைகள்,
காவியா பதிப்பகம்,
பெங்களூர் 38.

காளிமுத்து, கா

தொல்காப்பிய இலக்கியக்
கொள்கைகளும் குறுந்தொகையும்,
பூம்புகார் பிரசுரம் பிரஸ்,
சென்னை, 1983.

குழந்தை, புலவர்	தொல்காப்பியர் காலத்தமிழர், பாரி நிலையம், சென்னை, 1959, (மு.ப).
கோதண்டராமன், பொன்	இலக்கணக் கலைக்களஞ்சியம், பூம்பொழில் வெளியீடு, சென்னை - 20, 2002, (மு.ப).
சிவலிங்கனார், ஆ	தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உரைவளம் - கற்பியல், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், டி.டி.டி.ஐ, தரமணி, சென்னை - 113, 1993, (மு.ப).
சுப்பிரமணியன், ச.வே.	தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, 1999.
சுப்புரெட்டியார், ந	தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 1963, (மு.ப).
”	அகத்திணைக் கொள்கைகள், பாரிநிலையம், சென்னை - 1, 1981, (மு.ப).
தமிழண்ணல்	இறைச்சி, மேலது, 1986, (மு.ப).
”	தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மயூரா வளாகம், மதுரை - 01.
துரை அரங்கசாமி, மொ.அ	தொல்காப்பிய நெறி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1963.

புத்தமித்திரர்

வீரசோழியம்,
பவானந்தர் கழகம்,
சென்னை, 1942.

முத்துச்சாமி. க

தொல்காப்பியத்தில்
குறிப்புப்பொருள்,
அன்னம் (பி)லிட்,
2, சிவன் கோயில் தெற்குத்
தெரு,
சிவகங்கை, 60.

II. இலக்கிய நூல்கள்
அகத்தியலிங்கம் .ச

சங்க இலக்கியங்கள்,
செவ்வியல் இலக்கியங்களே,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7 சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை - 8, 1997, (மு.ப).

”

சாகா வரம்பெற்ற சங்கப் பாடல்கள்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம் - 01, 2002.

”

சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் பார்வை,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 01, 2004, (மு.ப).

அமிர்தகௌரி, ஆ.

சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல்,
பாரி நிலையம்,
184, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை - 18, 1989, (மு.ப).

அமிர்தலிங்கம், சு

சங்க இலக்கியக் களஞ்சியம்,
மெய்யப்பன் தமிழ் ஆய்வகம்,
80 புதுத் தெரு,
சிதம்பரம் - 1, 2000, (மு.ப).

அறவாணன், க.ப

அற்றைநாள் காதலும் வீரமும்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1978.

அனுராதா, ப.

சங்கப் பேழை
19, முதன்மைச் சாலை,
விசயலெட்சுமிபுரம்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை - 53, 2002, (மு.ப).

ஆலிஸ், அ.

கட்டமைப்பு ஆய்வில் அகநானூறும்
புறநானூறும்,
அன்னம் (பி) லிட்.,
2, சிவன்கோவில் தெற்குத் தெரு,
சிவகங்கை - 60.

ஆறுமுகம், அ.

அகமும் அழகும்,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
சீரங்கம்,
திருமழபாடி,
அரியலூர் வட்டம், 2001, (மு.ப).

இரமேஷ் சாமியப்பா

அகப்பாடல்களில் செவிலி,
நீலாப் பதிப்பகம்,
பட்டுக்கோட்டை, 1995.

இராகவையங்கார், ரா.

குறுந்தொகை விளக்கம்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
சிதம்பரம், 1983, (நா.ப).

இராசாராம், சு

அகமாந்தர்களில் கண்டோர்,
பாக்யா வெளியீடு,
கல்லல், 1995.

இராமகிருஷ்ணன், ஆ

அகத்திணைமாந்தர் ஓர் ஆய்வு,
சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை,
மதுரை, 1982, (மு.ப).

இராமசாமி, ஆ.வே

குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வு,
திருவள்ளூர் பதிப்பகம்,
வைரி செட்டிப்பாளையம் - 12.

இராமநாதன் செட்டியார்,

சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வு,
லெ.ப.கரு, வெள்ளையன் பதிப்பு
கழகம்,
கண்டனூர், 1958.

கலைமகள், சி

அகநானூற்றில் பாலைப் பாடல்கள்,
பக்கிரியம்மாள் பதிப்பகம்,
40, நல்லண்ணன் தெரு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 14, 1993, (மு.ப).

காந்தி, க.

தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை, 1980, (மு.ப).

குருசாமி, ம.ரா.போ,

தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப்பொருள்,
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை, 1980.

குமரன், இரெ.

சங்க அகப்பாடல்களில் கருத்துப்
புலப்பாட்டு உத்திகள்,
அனன்யா பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர் - 05, 2001, (மு.ப).

”

காதல் உளவியல்,
பாரதி பிரிண்டர்ஸ்,
தஞ்சாவூர், 1997.

கோவிந்தன், க.புலவர்

சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை,
(பகுதி - 2)
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1, 1954, (மு.ப).

சஞ்சீவி, ந

சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி
அட்டவணைகள்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை, 1973, (மு.ப).

சண்முகம் பிள்ளை, மு

அகப்பொருள் மரபும் திருக்குறளும்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
சென்னை, 1980, (மு.ப).

சண்முகம், தா.ஏ.

உளநலவியல்,
தமிழ்வேளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை, 1970.

சாரங்கபாணி, இரா.

இயற்கை விருந்து,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி, 1962.

சாரதாம்பாள், செ.

அடிக்கருத்தியல்,
சந்தன ஹரிஹரன் பதிப்பகம்,
3-6/5, பகவதி அம்மன் கோவில் தெரு,
அசோக்நகர், நத்தம் - 01.

”

இலக்கியமும் உளப் பகுப்பாய்வும்,
ஹரிஹரன் பதிப்பகம்,
மதுரை - 19, 2004.

சிங்கார வடிவேலன், அர

சங்க இலக்கிய உவமைகள்,
பழனியப்பன் பதிப்பகம்,
65, தியாகிகள் சாலை,
தேவகோட்டை - 30, 1986, (மு.ப).

சிவராஜ், து

சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல்,
சிவம் பதிப்பகம்,
2/28, Q 9, காந்திநகர்,
விருப்பாட்சிபுரம்,
வேலூர் - 2,

சீனிவாசன், ரா

சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்
அணியகம்,
22, செல்லம்மாள் தெரு,
சென்னை - 30, 1973, (மு.ப).

செகதீசன், இரா

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
வழி அகநானூறு ஓர் ஆய்வு,
முருகு பதிப்பகம்,
42, அ முதல் செங்குந்தர் வீதி,
ஆம்பூர் - 02, 2002, (மு.ப).

செயராமன், நா

தமிழ் இலக்கிய நெறிகள்,
குமரன் பதிப்பகம்,
'குமரகம்'
3/270, சதாசிவநகர்,
வண்டியூர்,
மதுரை, 1979, (மு.ப).

”

முல்லைப் பாடல்கள்,
மதுரை பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்,
69, பாண்டிய வேளாளர்தெரு,
மதுரை - 01.

தண்டாயுதம், இரா

சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை
தமிழ்ப்புத்தகாலயம்,
சென்னை - 5, 1978.

தமிழண்ணல்

சங்க இலக்கியஒப்பீடு, தொகுதி - 1,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
60, மேலக் கோபுரத் தெரு,
மதுரை - 1, 1985, (மு.ப).

துரை அரங்கசாமி, மொ.அ

சங்ககால இலக்கியச்
சிறப்புப்பெயர்கள்,
பாரிநிலையம், 59, பிராட்வே,
சென்னை - 1960.

தெட்சிணாமூர்த்தி, பி.

புலப்பாட்டு நெறி,
வளனருள் வெளியீடு,
சென்னை - 87, 1984, (மு.ப).

தேவநேயன் .ஞா

பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும்
பண்பாடும்,
நேசமணி பதிப்பகம்,
சென்னை - 5, 1966, (மு.ப).

மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

குறுந்தொகை ஒரு நுண்ணாய்வு,
உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி
நிறுவனம்,
சி.ஐ.டி வளாகம்,
தரமணி,
சென்னை - 13, 2000, (மு.ப).

மோகன், இரா

இலக்கிய வளம்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், 1989.

நாகராசன், கரு

தமிழரின் மனம் பற்றிய
கோட்பாடு,
அன்பு பதிப்பகம்,
316, என்.ஜி.ஓ.காலனி,
செங்கற்பட்டு - 01, 1988, (மு.ப).

”

தமிழர் கண்ட மனம்,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி
நிறுவனம்,
அடையாறு,
சென்னை - 20, 1980, (மு.ப).

பாலகிருட்டிணன், நா

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார
வழி நற்றிணை ஓர் ஆய்வு,
இளங்கோ பதிப்பகம்,
M15/7, நவபாரத் காலனி,
பெசண்ட் நகர் விரிவு,
சென்னை - 7, 1988.

பாலசுந்தரம் பிள்ளை, தி.சு

பண்டைத் தமிழர் இன்பியல்
வாழ்க்கை,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 1945.

பாஸ்கரதாஸ், ஈ.கோ

அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி,
திருமனை வெளியீடு,
கோவை, 1979.

பாஸ்கரதாஸ், ஈ.கோ

அகப்பொருள் பாடல்களில்
தலைவி,
தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம்,
சென்னை - 1982.

பெரியகருப்பன், இராம

சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு
முதற்பாகம்,
இலக்கியக் கொள்கைகள்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
60, மேலக் கோபுர தெரு,
மதுரை, 1975, (மூ.ப).

பெரியகருப்பன், இராம

தமிழியல் ஆய்வு,
பதிப்புத்துறை,
மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 21, 1988, (இ.ப).

மங்கையர்க்கரசி, கு

அக இலக்கியக் கோட்பாடுகள்,
கரியச்செல்வி பதிப்பகம்,
சென்னை - 30, 1999.

மணிவேல், மு.

தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள்
மரபுகள்,
அன்னை பதிப்பகம்,
சென்ட்ரல் பேங்க் காலனி,
மதுரை - 19.

மாணிக்கம், வ.சுப

சங்கநெறி,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
55, லிங்கி தெரு,
சென்னை - 1, 1989, (மூ.ப).

”

தமிழ்க் காதல்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1962

மாயாண்டி, இரா

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை,
4, இந்திராணி தெரு,
அய்யாவு நாயுடு குடியிருப்பு,
சென்னை - 29, 1980 (மு.ப)

வசந்தாள், த

தமிழிலக்கியத்தில்
அகப்பொருள் மரபுகள் ஒரு
வரலாற்றுப் பார்வை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1990.

வரதராசன், மு

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில்
இயற்கை,
மா.ரா.போ.குருசாமி
(மொ.பெ.ஆ),
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1964.

வரதராசன், மு

தமிழ்நெஞ்சம்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1947.

”

இலக்கியத்திறன்,
பாரிநிலையம்,
59, பிராட்வே,
சென்னை - 1965, (இ.ப).

”

நெடுந்தொகை விருந்து,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1965.

”

நெடுந்தொகைச் செல்வம்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1965.

”

இலக்கிய ஆராய்ச்சி,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.

”	குறுந்தொகை விருந்து, பாரிநிலையம், 59, பிராட்வே, சென்னை - 1, 1956, (மு.ப).
வரதராசன், மு	இலக்கிய மரபு, பாரிநிலையம், சென்னை - 1, 1976, (மு.ப). ஓவச் செய்தி, பாரிநிலையம், 1955, (மு.ப).
”	நற்றிணை விருந்து, பாரிநிலையம், சென்னை.
”	நற்றிணைச் செல்வம், பாரி நிலையம், 59, பிராட்வே, சென்னை - 1, 1958, (மு.ப).
”	காலந்தொறும் தமிழ், பாரி நிலையம், 184, பிராட்வே, சென்னை - 108.
விசுவநாதன், அ	சங்க இலக்கிய சிந்தனைகள், மங்கை பதிப்பகம், காரைக்குடி - 3, 1995.
விசுவநாதன், எஸ் (ப.ஆ)	பாட்டும் தொகையும், எஸ்.ராஜம், மர்ரே பதிப்பகம், சென்னை.
வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ் (ப.ஆ)	குறுந்தொகைச் சொற்பொழிவுகள், கழகம், சென்னை - 1, (ஆ. இ)

ஜான் சாமுவேல், ஜி

திறனாய்வுச் சிந்தனைகள்,
ஒப்புரவு அச்சகம்,
சென்னை, 1977.

”

சங்க அகப்பாடல் மரபுகள்,
ஒரு புதிய பார்வை,
மணி பதிப்பகம்,
சென்னை, 1977.

ஜகந்நாதன். கி.வா

சங்க நூற் காட்சிகள்,
அமுத நிலையம் விமிடெட்,
தேனாம்பேட்டை,
சென்னை - 18, 1951, (மு.ப).

IV.ஆய்வேடுகள்

I.முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள்

அண்ணாமலை, ஐ

சங்க இலக்கியத்தில் முல்லைத்திணை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
1977.

குறிஞ்சிச் செல்வன்

சங்க இலக்கிய உடன்போக்குப்
பாடல்கள் காட்டும் தமிழர்
வாழ்வியல் நெறிகள்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1994.

சண்முகம், இராம

சங்க இலக்கியங்களில்
வரைவுகடாதலும் அறத்தொடு
நிற்றலும்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்.

சிவகுருநாதன்

வாகைத்திணை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
1982.

செயராமன், நா

சங்க இலக்கியத்தில் பாடாணித்திணை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
1972.

செல்வராசன், தி.இரா

கலித்தொகையும் கலித்தொகைப்
புலவர்களின் பிற அகத்துறைப்
பாடல்களும்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1978.

தட்சிணாமூர்த்தி, இராம

எட்டுத்தொகையில் திணைதுறை
ஆய்வு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1993.

நாகு, இரா.கு

A Critical studies of palai thinai in
cangam listerature,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1966.

மணிவேல், மு

தமிழ் இலக்கியத்தில் கைக்கிளை
மதுரைப் பல்கலைக்கழகம், 1979.

ரேணுகாகாந்தி, இரா

இற்செறித்தலும் உடன்போக்கும்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், 2004.

II.எம்ஃபீல் ஆய்வேடுகள்

அமிர்தவல்லி, ந.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆற்றுவித்தல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
1990.

சாத்தையா, வை

சங்க இலக்கியத்தில் அம்பலும்
அலரும்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
1988.

செந்தூர் மீனாட்சி

வாயில் மறுத்தல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
1989.

தாமரைச் செல்வி

சங்க இலக்கியத்தில் வாயில் மறுத்தல்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், 2001.

மாலதி, சு

சங்க இலக்கியத்தில் செலவழுங்கல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
2000.

ரெஜினாமேரி, அ

இரவுப் பாடல்கள் ஓர் ஆய்வு,
மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகம்,
1989.

ரேணுகாகாந்தி

குறையுற உணர்தல்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், 1999.

III.அகராதிகள்

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி
இரண்டாம் பாகம்,
மதுரை,

தமிழ் லெக்சிகன்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1932.

IV.கட்டுரைகள்

வேங்கடராசலு ரெட்டியார், ந

இறைச்சிப் பொருள் கரந்தைக்
கட்டுரை,
வெள்ளிவிழா நினைவு மலர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
தஞ்சாவூர், 1938.

V.மலர்கள்

சீனிச்சாமி

இறைச்சி என்னும் இலக்கிய உத்தி,
பொதிகை மலர் - 2,

தியாகராசன் தேவகிருபை

சங்க இலக்கியத்தில் தாய்
வையை மலர்.

VI.ஆங்கில நூல்

Arthur schopen haller

The world as will and Idea Routledge
and keganpaur Ltd.,
London, 1978.

Balasubramaniam, C

A Critical study of Kuruntokai,
University of madras, 1963.

Peria karuppan, R.M,

Tradition and Talent in cankam
poetry, Madurai Publishing House,
Madurai - 1976.

William James

The principles of Psychology,
Dover publication INC USA; 1950.

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்புகள்

அட்டவணை 1

நெஞ்சொடு கிளத்தல் தொடர்பான துறைப் பாடல்கள்

களவுக்குரிய துறைக் குறிப்புகள்

நற்றிணை

வ.எண்	நற். பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1	2	பெரும் பதுமனார்	இது, உடன் போகா நின்றாரை இடைச்சுரத்து கண்டோர் சொல்லியது.
2	6	பரனார்	இது, இரவுக்குறிப்பாற்பட்டு ஆற்றானாய தலைவன் தோழி கேட்பதன் நெஞ்சிற்குக் கூறியது.
3	8	-	இது, இயற்கைப் புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைமகளை ஆயத்தொடுங் கண்ட தலைமகன் சொல்லியது.
4	29	பூதனார்	இது, மகட்போக்கியதாய் சொல்லியது.
5	44	பெருங்கௌசிகனார்	இது இற்செறிப்பிற் பிறறை ஞான்று தலைமகன் குறியிடத்து வந்து சொல்லியது.
6	66	இனிச்சந்த நாகனார்	மனை மருட்சி
7	77	கபிலர்	பின்னின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.
8	80	பூதந்தேவனார்	இது, சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றானாய தலைவன் தோழி கேட்பத் தன் நெஞ்சிற்குரைத்தது.
9	110	போதனார்	மனைமருட்சி : மகள் நிலை உரைத்தல்
10	140	பூதங்கண்ணனார்	குறை மறுக்கப்பட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சினை நெருங்கியது.
11	143	கண்ணகாரன் கொற்றனார்	மக்கட் போக்கிய தாய் கூறியது. மனை மருட்சி
12	146	கந்தரத்தனார்	இது, பின்னின்ற தலைவன் முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.
13	152	ஆலம்பேரிச்சாத்தனார்	இது மடல் வலித்த தலைவன் முன்னிலைப் புற மொழியாகத் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.
14	155	பராயனார்	1. இரண்டாம் கூட்டத்துத் தலைவியை எதிர்ப்பட்டுத் தலைவன் சொல்லியது. 2. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைவன் சொற்றதூஉமாம்
15	179	-	மனை மருட்சி
16	184	-	மனை மருட்சி
17	187	ஒளவையார்	இது, தலைமகன் பகற்குறி வந்து மீள்வானது செலவு நோக்கி தலைமகள் தன்னுள்ளே சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

18	190	-	1. இது பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றானாகி நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. 2. அல்ல குறிப்பட்டு மீளுவான் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉமாம் 3. இடைச்சுரத்தின்கண் தலைமகன் நல முள்ளி மீளலுற்ற நெஞ்சினை கழறியதூஉமாம்.
19	204	மள்ளனார்	பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றானாய் தோழி கேட்பத்தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
20	209	நொச்சிறியமங்கிழார்	இது, குறை மறுக்கப்பட்டு பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றானாய் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுவானாய்ச் சொல்லியது
21	211	கோட்டியூர் நல்லந்தையார்	இது, வரைவுநீட ஒருதலை ஆற்றாளாம் என்ற தோழி சிறைப்புறமாகத் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
22	220	குண்டு கட் பாலியாதனார்	1. இது, குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம் புக்கது 2. பின்னின்ற தலைமகன் தோழி கேட்ப தலைமகளை ஒம்படுத்ததூஉமாம். 3. தான் ஆற்றானாய்ச் சொல்லியதுமாம்.
23	249	உலோச்சனார்	இது, வரைவிடை மெலிந்தது.
24	265	பரணர்	பின்னின்ற தலைமகன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.
25	271	-	மகட்போக்கியதாய் மனைமருண்டு சொல்லியது.
26	279	கயமனார்	இது, மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது
27	287	உலோச்சனார்	இது, காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைமகள் சொல்லியது.
28	293	கயமனார்	1. இது, தாய் மனைமருண்டு சொல்லியது. 2. அவரிடத்தாரைக் கண்டு சொல்லியதூஉமாம்.
29	301	பாண்டியன் மாறன் வழுதி	இது, சேட்படுத்துப் பிரிவின்கண் அன்பின் இயற்கையில் தருவகையதோர் ஆற்றாமையினான் என்று தோழி தன்னுள்ளே சொல்லியது.
30	319	வினை தொழிற் சோகீரனார்	இது, காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைமகன் தலைமகளை நினைந்து தன்னுள்ளே சொல்லியது.
31	324	கயமனார்	1. இது தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது. 2. இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் சொல்லியதூஉமாம்.
32	335	வெள்ளி வீதியார்	இது, காமமிக்க கழிபடர்கிளவி மீதூர்ந்து தலைமகள் சொல்லியது.

33	342	மோசிகீரனார்	1. இது, குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம் புக்க தன் சொற்கேளாது விடலின், இறப்ப ஆற்றானாயினான் என உணர்ந்து ஆற்றாளாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லியது. 2. தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம் புக்கவளாய் ஆற்றாது தன்னுள்ளே சொல்லியது உமாம்
34	348	வெள்ளிவீதியார்	வேட்கை பெருகத் தாங்கவளாய் ஆற்றாமை மீதுர்கின்றாள் சொல்லியது.
35	349	நல்வேட்டனார்	இது, தலைமகன் தோழி கேட்பத் தன்னுள்ளே சொல்லியது
36	356	பரணர்	இது, வரைவு மறுக்கப்பட்டு ஆற்றானாகிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறியது.
37	377	மடல் பாடிய மாதங்கீரனார்	இது, சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றானாகிய தலைமகன் தோழி கேட்பத்தன்னுள்ளே சொல்லியது.
38	384	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	உடன் போகா நின்றான் மலிந்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

குறுந்தொகை

வ.எண்	குறுந். பா.எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1	1	மாமுலனர்	தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுவாளாய் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.
2	2	ஒளவையார்	இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட தலைவன் இவர் எம்மை மறந்தார் என்று வரைந்துகொள்ள நினையாது பின்னும் கூடுதற்கு அவாவுற்ற நெஞ்சினை நோக்கிக் கூறியது.
3	3	வெள்ளிவீதியார்	இடைச்சுரத்து செவிலித்தாய் கையற்றுச் சொல்லியது.
4	4	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	தலைமகன் கொண்டு தலைப்பிரிதலை மறுத்துத் தானே போகின்ற வழி இடைச்சுரத்தின் பொல்லாங்கு கண்டு கூறியது.
5	5	"	தலைமகன் இடந்தலைப்பாட்டின் துணை கூடலுறும் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
6	6	ஓரம்போகியார்	புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
7	7	மோசிகீரனார்	மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.
8	8	தாமோதனார்	காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் பொழுது கண்டு சொல்லியது.

9	9	கபிலர்	1. பாங்கற்கு உரைத்தது. 2. அல்ல குறிப்பட்டு மீள்கின்றான் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது உமாம்.
10	10	இளங்கீரனார்	இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
11	11	பரணர்	1. அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைமகன் தன் நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லியது.
12	12	"	1. அல்ல குறிப்பட்டு மீளும் தலைமகன் தன் நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லியது. 2. உணர்வு வயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் கூறியது உமாம்.
13	13	கபிலர்	1. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் சொல்லியது. 2. தோழிக்குத் தலைமகன் தன் குறை கூறியது உமாம்.
14	14	மதுரை ஆசிரியன் கோடன் கொற்றனார்	மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.
15	15	ஓரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்.	தலைமகள் பருவங்கண்டு அழிந்து சொல்லியது.
16	16	பரணர்	பின்னின்ற தலைமகன் மறுக்கப்பட்டு பெயர்த்தும் கூடலுறும் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
17	17	மடல் பாடிய மாதங்கீரனார்	தோழியால் குறை மறுக்கப்பட்டு தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.
18	18	பரணர்	தோழி இற்செறிப்பு அறிவுறுப்ப, நெஞ்சிற்குக் கிழவன் உரைத்தது.
19	19	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தது.
20	20	குப்பைக் கோழியார்	காப்பு மிகுதிக்கண் தோழி அறத்தொடு நிற்பாளாகத் தனது ஆற்றாமை தோன்ற தலைமகள் தன்னுள்ளே கூறியது.
21	21	அம்முவனார்	காப்பு மிகுதியான் நெஞ்சு மிக்கது வாய் சோர்ந்து கிழத்தி உரைத்தது
22	22	கபிலர்	இரவுக்குறி வந்து நீங்குகின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்கு வரைவிடை வேட்பக் கூறியது.
23	23	கயமனார்	மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் கூறியது.
24	24	"	மகட்போக்கிய தாய் உரைத்தது
25	25	அம்முவனார்	வேறுபாடு கண்டு இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

ஐங்குறுநூறு

வ.எண்	ஐங்குறு. பா.எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1	94	ஓரம்போகியார்	வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீள்கின்றான் சொல்லியது.
2	171	"	இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் ஆயத்தோடு செல்லும் தலைமகளைக் கண்டு சொல்லியது.
3	173	அம்முவனார்	தலைமகன் குறிவழிச் சென்று தலைமகளைக் கண்ட பாங்கன் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
4	174	"	குறிவழிச் சென்று தலைமகளைக் கண்டுவந்த பாங்கன் அவள் நின்றுளி நின்றாள் என்று கூறியவழி ஆண்டுச் செல்லக் கருதிய தலைமகள் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
5	195	"	வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் தனித்து உறைய ஆற்றானாயச் சொல்லியது.
6	197	"	தலைமகன் இடந்தலைப்பாட்டின் கண் தலைவியது நிலைமை கண்டு சொல்லியது.
7	259	கபிலர்	வரையத்துணிந்த தலைமகன் வரைவு முடித்ததற்குத் தலைமகள் வருந்துகின்ற வருத்தம் தோழி காட்டக்கண்டு இனி அது கருதமுடியுமென உவந்த உள்ளத்தானைத் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
8	281	"	ஆயத்தோடு விளையாட்டு விருப்பினாற் பொழிலகம் புகுந்த தலைவியை எதிர்ப்பட்டு, ஒழுகுகின்ற தலைமகன் அவள் புனம் காவற்கு உரியளாய் நின்றது கண்டு மகிழ்ந்து சொல்லியது.
9	288	"	கிளிகள் புனத்தின் கண் படியா நின்றனாவன்று தலைவியைக் காக்க ஏவிய வழி அதனை அறிந்த தலைமகன் உவந்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
10	291	கபிலர்	வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து மீள்கின்ற தலைமகன் சொல்லியது.
11	295	கபிலர்	தலைமகன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து நீட்டித்துழி உடன் சென்று நெஞ்சினைத் தலைமகள் நினைத்து கூறியது.

12	299	"	இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய நிலைமைக்கண் தலைமகள் ஆய வெள்ளத்தோடு கூடி நிற்கக் கண்ட தலைமகன் மகிழ்ந்து உள்ளத்தானாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
13	365	ஓதலாந்தையார்	வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து மீள்கின்றான் இடைச்சுரத்துக்குழைந்த மாவின் தளிர்கண்டு சொல்லியது.
14	371	"	தலைமகளைத் தலைமகன் கொண்டு கழிந்த கொடுமை நினைந்து நற்றாய் சொல்லியது.
15	372	"	"
16	373	"	"
17	374	"	தலைமகள் உடன் போய வழி அவள் இளமை நினைந்து இரங்கித் தாய் கூறியது.
18	376	"	தலைமகள் போயவழி நற்றாய் விதியை வெகுண்டு சொல்லியது.
19	377	"	தலைமகள் உடன் போயவழி அவள் பந்து முதலாகிய கண்ட நற்றாய் இரங்கிச் சொல்லியது.

அகநானூறு

வ.எண்	அகநா. பா.எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1.	15	மாமூலனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.
2.	17	கயமனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.
3.	38	பேரிச்சாத்தனார்	1. தோழி தலைமகன் குறை கூறியது. 2. பகலே சிறைபுறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது உமாம். 3. தோழி குறிபெயர்ந்திட்டுச் சொல்லியது உமாம்
4.	49	வண்ணப்புறக்கந்தரத்தனார்	உடன்போயின தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின் கண் மயங்கியது.
5.	62	பரணர்	அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
6.	89	மாங்குடி மருதனார்	மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.
7.	105	தாயங்கண்ணனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.
8.	117	-	மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.
9.	121	மருதனிளநாகனார்	தோழியால் தலைமகளை உடன் வரும்மெனக் கேட்ட தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
10.	126	நக்கீரர்	1. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

			2. அல்ல குறிப்பட்டு அழிந்ததூஉமாம். 3. தோழியைப் பின்னின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉமாம்.
11.	136	விற்றுற்று மூதெயினனார்	உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
12.	142	பரணர்	இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
13.	145	கயமனார்	மகட்போக்கிய செவிவித்தாய் சொல்லியது.
14.	152	பரணர்	இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
15.	153	சேரமான் இளங்குட்டுவன்	மகட்போக்கிய செவிவித்தாய் சொல்லியது.
16.	162	பரணர்	இரவுக்குறிக்கண் தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்கிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
17.	164	மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தன் நாகன் தேவனார்	பாசறைக்கண் இருந்த தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
18.	165	-	மகட்போக்கிய தாயது நிலைமையைக் கண்டார் சொல்லியது.
19.	189	கயமனார்	மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.
20.	195	"	மகட்போக்கிய நற்றாய் சொல்லியது
21.	198	பரணர்	புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகளது போக்கு நோக்கிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
22.	203	கபிலர்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.
23.	207	மருதனிளநாகனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது
24.	208	பரணர்	புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
25.	212	"	அல்லகுறிப்பட்டு நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லியது.
26.	219	கயமனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது
27.	230	மதுரை அறுவை வானிகன் இளவேட்டனார்	தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
28.	258	பரணர்	அல்ல குறிப்பட்டுப் பதிப்பெயர்ந்த தலைமகன் தன்நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
29.	262	"	இரவுக்குறிக்கண் தலைமகளைப் புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
30.	263	கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.
31.	280	அம்முவனார்	1. தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. 2. அல்ல குறிப்பட்டுப் போகா நின்றவன் சொல்லியதூஉமாம்.
32.	315	குடவாயிற் கீரத்தனார்	மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது
33.	321	கயமனார்	மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.

34.	322	பரணர்	அல்லகுறிப்பட்டுப் போகின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
35.	338	மதுரைக் கணக்காயனார்	அல்லகுறிப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
36.	339	நரைமுடி நெட்டையார்	போகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
37.	342	மதுரைக் கணக்காயனார்	அல்லகுறிப்பட்ட தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
38.	369	நக்கீரர்	மகட்போக்கிய செவிலி சொல்லியது.
39.	372	பரணர்	அல்ல குறிப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
40.	385	குடவாயிற்கீரத்தனார்	மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.
41.	390	அம்முவனார்	1. தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது. 2. நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது உமாம்.
42.	397	கயமனார்	மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.

கலித்தொகை

வ. எண்	நற். பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1	42	கபிலர்	வரைவு நீட ஆற்றாளாயின விடத்துத் தோழி தானும் தலைவியும் வள்ளைப்பாடலுள் முருகனைப் பாடுவார் போல இருவருக்கும் ஏற்பத் தலைவனைப் பாடத் தலைவி ஆற்றினமை தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.
2	43	"	இது வரைவு நீட ஆற்றாலாள் ஆயின விடத்ததுத் தோழி தானும் தலைவியும் வள்ளைப் பாடலுள் முருகனைப் பாடுவார் போல இருவருக்கும் ஏற்பத் தலைவனைப் பாடத் தலைவி ஆற்றினமை தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.
3	47	"	இது தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி அவன் தன்மையும் அவன் தனக்குக் கூறுவனவும் அக்கூற்றுத் தன்னாற்பொறுக்க என்னாதவாறும் அவன் கருத்துத் தலைவிக்குக் கூறி அவன் குறை நயப்பத் தன்னுள்ளே கூறியது.
4	123	நல்லந்துவனார்	இது காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாத தலைவி தலைவன் பாற்சென்ற நெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறியது.

கற்புக்குறிய துறைகள் - நற்றிணை

வ. எண்	நற். பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1	3	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	இது, முன்னொரு காலத்து பொருவயிற் பிரிந்த தலைமகன் பின்னும் பொருட்காக கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
2	16	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	இது பொருள்கடைக் கூட்டிய நெஞ்சினை நெருங்கி தலைவன் செலவு அழுங்கியது.
3	52	பாலத்தனார்	இது தலைமகள் செலவு அழுங்கியது.
4	62	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	முன்னொரு காலத்து பொருள்வயிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன் மீண்டும் பொருள்மேல் சென்ற நெஞ்சிற்குச் செலவு அழுங்கியது.
5	69	சேந்தம் பூதனார்	இது வினைவயிற் பிரிதலாற்றாளாய்த் தலைவி சொல்லியது.
6	103	மருதனிள நாகனார்	பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகள் இடைச்சுரத்து ஆற்றாதாகிய நெஞ்சினைக் கழறியது.
7	105	முடத்திரு மாறன்	இடைச்சுரத்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைத் தலைமகள் கழறியது.
8	113	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	இடைச்சுரத்து ஆற்றானாய் தலைவன் சொல்லியது.
9	118	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய் தலைவி சொல்லியது.
10	120	மாங்குடி மருதனார்	இது, விருந்து வாயிலாகப் புக்க தலைமகன் சொல்லியது.
11	126	"	இது, பொருள் வலித்த நெஞ்சினைத் தலைவன் நெருங்கிச் செலவழுங்கியது.
12	137	பெருங்கண்ணனார்	இது, தலைவன் செலவழுங்கியது.
13	141	சல்லியங்குமரனார்	இது, பொருள் கடைக் கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைவன் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.
14	153	தனிமகனார்	இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி சொல்லியது.
15	157	இளவேட்டனார்	இது, பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் பருவமுணர்ந்த நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.
16	169	"	இது, வினைமுற்றி மறுத்தரா நின்றான் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.
17	205	இளநாகனார்	1. தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது. 2. தோழி செலவழுங்கச் சொல்லியது உமாம்.
18	240	நப்பாலத்தனார்	1. இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் சொல்லியது. 2. நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டு ஆற்றானாய் தலைமகன் சொல்லியது உமாம்.
19	243	நப்பசலையார்	இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகன் சொல்லியது.
20	262	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	இது, தலைமகள் ஆற்றாக் குறிப்பறிந்து பிரிவிடை விலக்கியது.
21	284	தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார்	இது, பொருள் முடியா நின்ற தலைவன் ஆற்றானாகிச் சொல்லியது.
22	298	விற்றுற்று வண்ணக்கன் தத்தனார்	இது, பொருள் வலிப்பித்துத் தலைமகளை எய்தி ஆற்றாதாய் நெஞ்சிற்கு நெருங்கிச் சொல்லித் தலைமகன் செலவழுங்கியது.

23	302	மருதனிள நாகனார்	இது, பருவங் கழிந்தது கண்டு தலைமகள் சொல்லியது.
24	308	எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்	இது, நெஞ்சினால் பொருள்வலிக்கப் பட்ட தலைமகன் தலைமகளை எய்தி ஆற்றானாய் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செவ்வழுங்கியது.
25	312	கழார்க்கீரன் எயிற்றியார்	இது, பிரிவு வலித்த தலைமகன், நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லியது.
26	314	முப்பேர் நாகனார்	இது, பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் சொல்லியது.
27	341	மருதனிள நாகனார்	1. இது, வினைவயிற் பிரிந்து ஆற்றானாகிய தலைமகள் சொல்லியது. 2. இது, வினைவயிற் பிரிந்து ஆற்றானாகிய தலைமகன் பாசறைக் கண்ணிருந்து சொல்லியது.
28	346	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	இது, பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் ஆற்றானாய்த் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
29	352	மதுரை பள்ளி மருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார்	இது, பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்துக்கண் ஆற்றானாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
30	366	ஈழத்துப்பூதன் தேவனார்	இது, உலகியல் கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிய வலித்த நெஞ்சிற்குத் தலைவன் சொல்லியது.
31	381	ஒளவையார்	இது, பிரிவிடை ஆற்றானாகிய தலைமகன் பருவ வரலின்கண் சொல்லியது.
32	394	--	1. இது, வினைமுற்றி மறுத்தரா நின்ற தலைமகளை இடைச்சுரத்துக் கண்டார் சொல்லியது. 2. வன்சொல்லாற் குறை நயப்பித்த தோழி தான் தந்தளித்தாஉமாம்.

குறுந்தொகை

வ. எண்	நற். பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1.	11	மாமுலனார்	தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி கேட்பச் சொல்லியது.
2.	19	பரணர்	உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் சொல்லியது.
3.	24	"	பருவங்கண்டு ஆற்றானாகிய கிழத்தி உரைத்தது.
4.	63	உகாயக்குடி கிழார்	பொருள் கடைக் கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
5.	71	கருவூர் ஓதஞானி	பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லிச் செவ்வழுங்கியது.
6.	89	பரணர்	தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தன்னுள்ளே சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

7.	91	ஒளவையார்	1. பரத்தையர் மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் வாயில் வேண்டிப்புக்க வழித்தன் வரைத்தன்றி அவன் வரைந்தாகித் தன் நெஞ்சு நெகிழ்ந்துழித் தலைமகன் அதனை நெருங்கிச் சொல்லியது. 2. பரத்தையர் பிரிந்து வந்த வழி வேறுபட்ட கிழத்தியைத் தோழி கூறியதுமாம்.
8.	101	பருமோவாய்ப்பதுமனார்	1. தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது. 2. வலித்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியதுமாம்.
9.	122	ஒரம்போகியார்	தலைமகள் பொழுது கண்டு அழிந்தது.
10.	131	ஒரேருழவனார்	வினை முற்றிய தலைமகன் பருவ வரவின்கண் சொல்லியது.
11.	147	கோப்பெருஞ்சோழன்	தலைமகன் பிரிந்த இடத்ததுக்கணாக் கண்டு சொல்லியது.
12.	151	தூங்கலோரியார்	பொருள் வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
13.	157	அள்ளார் நன்முல்லையார்	பூப்பு எய்திய தலைமகள் உரைத்தது.
14.	168	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	பொருள் வலிக்கும் நெஞ்சிற்குக் கிழவன் உரைத்தது.
15.	256	"	பொருள் வலிக்கப்பட்ட கிழவன் செலவழுங்கியது.
16.	267	காலெறிகடிகையார்	மேல் நின்றும் ஆடவர் பொருட்குப் பிரிந்தாராகலின் நாமும் பொருட்குப் பிரிதும் என்னும் நெஞ்சிற்கு நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் கூறி செலவு அழுங்கியது.
17.	274	உருத்திரனார்	பொருள் வலித்த நெஞ்சிற்குக் கிழவன் உரைத்தது.
18.	347	காவிரிப் பூம்பட்டினத்துச் சேந்தன் கண்ணனார்	பொருள் வலிக்கும் நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.
19.	376	படுமரத்து மோசிக் கொற்றனார்	பொருள் வலிக்கும் நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

ஐங்குறுநாறு

வ. எண்	நற். பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1	12	ஒரம்போகியார்	உழையர் நெஞ்சிற்குக் கூறிய திறமும் தனது ஆற்றாமையும் நினைந்து வாயில் நேரக் கருதிய தலைமகள் பரத்தையருக்குப் பின்பும் அவன் சிறப்புச் செய்தான் என்பது கேட்டுப் பொறாளாய்க் கருத்துழிந்து தன்னுள்ளே சொல்லியது.

2	97	"	புறத்தொழுக்கம் இன்றியே இருக்கவும் உளதென்று புலந்த தலைமகளைப் புலவி நீக்கிய தலைமகன் புணர்ச்சியது இறுதிக்கண் தன்னுள்ளே சொல்லியது.
3	99	"	தோழி முதலாயினோர் தலைமகன் கொடுமை கூறி விலக்கவும் தலைமகள் வாயில் நேர்ந்துழி அவன் உவந்து சொல்லியது.
4	157	அம்முவனார்	"பரத்தையிற் பிரிந்து வாயில் வேண்டி ஒழுகுகின்ற தலைமகன் புதல்வன் வாயிலாக வருமெனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைமகள் புதல்வன் விளையாடித் தனித்து வந்துழிச் சொல்லியது."
5	188	"	விருந்து வாயிலாகப் புகுந்த தலைமகன் தலைவி இல்வாழ்க்கைச் சிறப்புக்கண்டு மகிழ்ந்து சொல்லியது.
6	318	ஓதலாந்தையார்	"நம்மைப் பிரியார்" என்று கருதியிருந்த தலைமகள் அவன் பிரிந்துழி இரங்கிச் சொல்லியது.
7	320	ஓதலாந்தையார்	தலைமகன் பிரிந்துழிச் சுரத்து வெம்மை நினைந்து தலைமகள் சொல்லியது.
8	321	"	பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தலைமகள் குணம் நினைந்து இரங்கிச் சொல்லியது.
9	322	"	இடைச்சுரத்துக்கண் தலைமகன் தலைமகள் குணம் நினைத்தலில் தனக்குற்ற வெம்மை நீங்கியது கண்டு சொல்லியது.
10	323	"	இடைச்சுரத்துத் தலைமகள் குணம் நினைந்த தலைமகன் அவள் பண்பு வந்தன என உவந்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
11	326	"	இடைச்சுரத்து வெம்மை ஆற்றானாகிய தலைமகன் தலைமகள் குணம் நினைந்து நொந்து சொல்லியது.
12	327	"	பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்தின் கண் தலைமகள் குணம் நினைந்து இரங்கிச் சொல்லியது.
13	330	"	பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்தின்கண் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
14	341	"	தலைமகன் பிரிந்துழிக் குறித்த பருவம் வரக்கண்ட தலைமகள் சொல்லியது.
15	342	"	"
16	343	"	"
17	344	"	"
18	345	"	"
19	346	"	"
20	347	"	"
21	348	"	"
22	349	"	"
23	350	"	"
24	410	பேயனார்	கடிமனைச் சென்ற செவிலி தலைமகளும் தலைமகளும் புதல்வனொடு பாடல் கேட்டிருந்தமைகண்டு தன்னுள்ளே உவந்து சொல்லியது.

25	416	"	பருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பருவத்திற்கு முன்னே வந்து தலைவியொடு கூடிச் செல்லா நின்றுழி அதற்கு இனியனாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லுவான் போன்று தலைவி அறியுமாற்றாற் கூறியது.
26	442	"	வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் வினைமுடியாமையிற் பாசறைக்கண் இருந்து பருவ வரவின்கண் சொல்லியது.
27	443	"	இது வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்தோன் குறித்த பருவத்து வினைமுடியாமையிற் புலம்பியது.
28	444	"	இது வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்தோன் குறித்த பருவத்து வினைமுடியாமையிற் புலம்பியது.
29	445	"	பாசறைக்கண் இருந்த தலைமகன் பருவ வரவின்கண் தலைமகளை நினைந்து நெஞ்சொடு புலந்து சொல்லியது.
30	446	"	பாசறைக்கண் இருந்த தலைமகன் பருவ வரவின்கண் உருவு வெளிப்பாடு கண்டு சொல்லியது.
31	447	"	வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் அவன் வினைமுற்றி மீளும் வேட்கை யனாய்ப் பருவ வரவின்கண் தலைமகளை நினைந்து சொல்லியது.
32	448	"	வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் பருவம் வந்தவிடத்தினும் மீளப்பெறாது அரசன் செய்தியும், பருவத்தின் செய்தியும், தன் செய்தியும் கூறி, ஆற்றாணாயது.
33	449	"	பாசறைக்கண் வேந்தனொடு வினைப்பொருட்டாற் போந்திருந்த தலைமகன் அவ்வேந்தன் மாற்று வேந்தர் தருதிறை கொண்டு மீள்வானாகப் பொருந்துழித்தானும் மீட்சிக்குத் தேர் சமைத்த எல்லைக் கண்ணே அவ்வரசன் பொருத்தம் தவிர்த்து மீண்டும் வினை மேற்கொண்டானாகச் சொல்லியது.
34	450	"	வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் வினைமுற்றாமையிற் பாசறைக்கண் இருந்து தன் மனக்கருத்து உரைத்தது.
35	451	"	வேந்தர்க்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் பருவம் வந்த விடத்தினும் மீளப்பெறாது அரசன் செய்தியும், பருவத்தின் செய்தியும் தன் செய்தியும் கூறி ஆற்றாணாயது.
36	452	"	குறித்த பருவத்து வாராது தலைமகன் பகைமேல் முயல்கின்ற முயற்சி கேட்ட தலைமகள் கூறியது.
37	458	"	பருவங்குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் வரவு பார்த்திருந்த தலைமகள் பருவ முதிர்ச்சி கூறி ஆற்றாளாய் உரைத்தது.
38	460	"	வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகனைப் பருவமுதிர்ச்சியினும் வரக்காணாது தலைமகள் சொல்லியது.

அகநானூறு

வ. எண்	அகநா பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1.	3	இளங்கீரனார்	முன்னொரு காலத்து நெஞ்சினால் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்தான் தலைமகன்; பிரிந்து இடைச்சுரத்தினின்று அவன் நலம் நயந்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறிப்போய், பொருள் முடித்து வந்த தலைமகன், பின்னும் பொருள் வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குச் சொல்லி, செலவழங்கியது.
2.	5	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லி செலவழங்கியது.
3.	19	பொருந்தில் இளங்கீரனார்	நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன், தலைமகன் நலன் நயந்து உள்ளிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கியது.
4.	21	காவன்முல்லைப் பூதனார்	பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.
5.	24	ஆலூர் மூலங்கிழார்	தலைமகன் பருவங்கண்டு சொல்லியது. வினைமுற்றும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
6.	33	மதுரை அளக்கர்ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்	தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
7.	41	குன்றியனார்	தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து, கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.
8.	43	மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார்	தலைமகன் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
9.	47	ஆலம்பேரி சாத்தனார்	தலைமகன் இடைச் சுரத்து அழிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
10.	51	பெருந்தேவனார்	பொருள்வயிற் பிரிவு கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
11.	57	நக்கீரர்	பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.
12.	77	மருதனிளநாகனார்	தலைமகன் பிரியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்குவித்தது.
13.	79	குடவாயிற் கீரத்தனார்	பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
14.	83	கல்லாடனார்	தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
15.	84	மதுரைப் பேராலவாயார்	தலைமகன் பாசறையில் இருந்து சொல்லியது.
16.	87	மதுரைப் பேராலவாயார்	வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
17.	93	கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்	வினைமுற்றி மீளலுறும் தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

18.	109	கடுந்தொடைக் காவினார்	இடைச்சுரத்துத் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
19.	123	காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.	தலைமகன் இடைச்சுரத்துத்தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
20.	131	மருதனிள நாகனார்	பொருள் கடைக் கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
21.	144	மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்	வினைமுற்றிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைப்பானாய், பாகற்குச் சொல்லியது.
22.	149	எருக்காட்டூர் தாயங்கண்ணனார்	தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.
23.	167	கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்	தலைமகன் பொருள்கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.
24.	169	தொண்டியாமூர்ச் சாத்தனார்	தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
25.	174	மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்	பாசறைக்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
26.	181	பரணர்	இடைச்சுரத்து ஒழியக் கருதிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
27.	191	ஒரோடோக்கத்துக் கந்தரத்தனார்	தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.
28.	193	மருதனிள நாகனார்	பொருள் வலித்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லித் தலைமகன் செலவழுங்கியது.
29.	199	கல்லாடனார்	பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
30.	214	வடம வண்ணக்கன் பேரிச்சாத்தனார்	பாசறைக்கண் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
31.	225	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	பொருள் கடைக் கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
32.	239	"	பொருள் வயிற்பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
33.	245	மருதனிளநாகனார்	பொருள்கடைக் கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறி, தலைமகன் சொல்லி, செலவு அழுங்கியது.
34.	273	ஒளவையார்	பிரிவின்கண் தலைமகள் அறிவு மயங்கிச் சொல்லியது.
35.	279	இருங்கோன் ஒல்லையாயன் செங்கண்ணனார்	பொருள்வயிற் பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
36.	287	குடவாயிற் கீரத்தனார்	பிரிந்துபோகா நின்ற தலைமகன், இடைச்சுரத்து நின்று, தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
37.	289	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
38.	291	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	பொருள் வயிற் போகா நின்ற தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
39.	297	மருதனிளநாகனார்	பொருள் வயிற்போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
40.	299	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	இடைச்சுரத்துப் போகா நின்ற தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

41.	303	ஒளவையார்	தலைமகன் பிரிவின்கண் வேட்கை மீதுர்ந்த தலைமகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
42.	304	இடைக்காடனார்	பாசறைக்கண் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
43.	324	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	வினைமுற்றிய தலைமகன் கருத்துணர்ந்து உழையர் சொல்லியது.
44.	327	மருங்கூர்ப் பாகைச் சாத்தன்பூதனார்.	பொருள் கடைக் கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறியது.
45.	335	மதுரைத் தத்தங்கண்ணனார்	தலைமகன் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சினைக் கழறிச் செலவழங்கியது.
46.	337	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	முன்னொரு காலத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள்கடைக் கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
47.	339	நரைமுடி நெட்டையார்	போகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
48.	343	மருதனிள நாகனார்	தலைமகன் இடைச் சுரத்து மீளக் கருதிய நெஞ்சினைக் கழறிப் போயது.
49.	351	பொருந்தில் இளங்கீரனார்	பொருள் முற்றி மறுத்தராநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
50.	353	மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்	முன்னொரு காலத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் பொருள் முற்றி வந்திருந்த காலத்து மீண்டும் பொருள் கடாவின நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
51.	361	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	பொருள்வயிற் பிரிந்து போகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
52.	365	மருதனிள நாகனார்	தலைமகன் இடைச் சுரத்து நின்று சொல்லியது.
53.	371	எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்	பொருள்வயிற் போகாநின்ற தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
54.	373	பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்	பிரிந்து போகா நின்ற தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
55.	377	மாறோக்கத்துக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார்	பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
56.	379	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	முன்னொரு காலத்துப் பொருள் முற்றிவந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
57.	381	மதுரை இளங்கெளசிகனார்	தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
58.	384	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	வினைமுற்றிய தலைமகனது வரவு கண்டு, உழையர் சொல்லியது.

கலித்தொகை

வ. எண்	கலி பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1.	83	மருதனிளநாகனார்	விளையாட்டிக்கொண்டு வரற்குச் சேடியரோடு மகற்போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்த வழி "தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளிய வகை" சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வந்த தலைவனைக்கண்டு அவள் தன்னுள்ளே புலந்தது.
2.	84	"	கடவுட் கடிநகர் தோறும் வலங்கொளீஇ வரற்குச் சேடியரோடு மகற்போக்கிய தலைவி அவன் நீட்டித்து வந்துழி, "தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை, மாயப் பரத்தை யுள்ளியவழி"யின் கண், தந்தை தொடி மகன் கைக்கண்டு புலந்தாள் தன்னுள்ளே அழிந்து கூறியது.
3.	85	"	தலைவி தன் மகனைப் பாராட்டிப் பால் கூறிட்டு ஊட்டுகின்ற வழிச் சிறைப்புற மாகக் கேட்டுப் புக்க தலைவனைக் கண்டு தன்னுள்ளே புலந்து புலவியோடு பின்னும் பாராட்டியது.
4.	86	"	"தந்தைய ரொப்பர் மக்கள் என்பதனால், அந்தமில் சிறப்பின் மகப் பழித்து நெருங்கலும் என்பதனால், மகனைத் தலைவனை ஒக்கலாங் குணனும் ஒக்கலாகாக் குணனும் தலைவி கூறுகின்றழி மறைந்து புக்க தலைவன் அவள் ஊடல் உணர்வன சொல்ல, மகன் வாயிலாக ஊடல் தீர்வாள் தன்னுள்ளே கூறியது.
5.	87	"	பரத்தையர் சேரிச்சென்றமை அறிந்திலள் எனத் தலைவி மாட்டுச் சென்றவனோடு அவள் ஊடி உறழ்ந்து கூறித் தோழி வாயிலாக ஊடல் தீர்வாள் தன் நெஞ்சொடு கூறியது.

பத்துப்பாட்டு

வ. எண்	பத்துப்பாட்டு பா. எண்.	புலவர் பெயர்	துறைக் குறிப்பு
1.	9-வது பாட்டு பட்டினப் பாலை	கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்	இது, பொருள் தேடுதற்பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லக் கருதும் தலைவன் தலைவியின் பிரிவுத் துன்பத்திற்கு அஞ்சி 'இவளைப் பிரிந்து வாரேன்' எனப் பிரியத் தூண்டும் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறிப் பிரிவைத் தவிர்வதாய் அமைந்ததாம்.

அட்டவணை - 2

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் பாடிய புலவர் வகைப்பாட்டு நிரல்

வ.எண்	ஆண்பாற் புலவர்கள்	பெண்பாற் புலவர்கள்
1.	அம்முவனார்	அள்ளூர் நன்முல்லையார்
2.	ஆலம்பேரிச் சாத்தனார்	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்
3.	ஆலூர் மூலங்கிழார்	ஒளவையார்
4.	இடைக்காடனார்	
5.	இருங்கோன் ஒல்லையான்	கழார்க்கீரன் எயிற்றியார்
6.	இளங்கீரனார்	நப்பசலையார்
7.	இளநாகனார்	வெள்ளிவீதியார்
8.	இனிச் சந்த நாகனார்	
9.	ஈழத்துப்பூதன் தேவனார்	
10.	உகாய்க்குடிக் கிழார்	
11.	உலோச்சனார்	
12.	உருத்திரனார்	
13.	ஒதஞானியார்	
14.	ஒதலாந்தையார்	
15.	ஒரம் போகியார்	
16.	ஒரேருழவர்	
17.	கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்	
18.	கடுந்தொடைக் காவிதனார்	
19.	கண்ணகாரன் கொற்றனார்	
20.	கந்தரத்தனார்	
21.	கபிலர்	
22.	கயமனார்	
23.	கருவூர் கண்ணம் பானனார்	
24.	கல்லாடனார்	
25.	காலெறி கடிகையார்	
26.	காவன்முல்லைப் பூதனார்	
27.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்து காரிக் கண்ணனார்	
28.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தன் கண்ணனார்	
29.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	
30.	குண்டு கட்பாலியாதனார்	
31.	குப்பைக் கோழியார்	
32.	குன்றியனார்	

33.	கோட்டியூர் நல்லந்தையார்	
34.	கோப்பெருஞ்சோழன்	
35.	சல்லியங்குமரனார்	
36.	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	
37.	சேந்தம் பூதனார்	
38.	சேரமான் இளங்குட்டுவன்	
39.	தனிமகனார்	
40.	தாமோதனார்	
41.	தாயங்கண்ணனார்	
42.	தூங்கலோரியார்	
43.	தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார்	
44.	தொண்டியாமுர்ச்சாத்தனார்	
45.	நக்கீரர்	
46.	நப்பாலத்தனார்	
47.	நரைமுடி நெட்டையார்	
48.	நல்வேட்டனார்	
49.	நல்லந்துவனார்	
50.	நொச்சிறியமங்கிழார்	
51.	படுமரத்து மோசிக் கொற்றனார்	
52.	பரணர்	
53.	பராயனார்	
54.	பருஉமோவாய்ப் பதுமனார்	
55.	பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்	
56.	பாண்டியன் மாறன் வழுதி	
57.	பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	
58.	பூதங்கண்ணனார்	
59.	பூதந்தேவனார்	
60.	பூதனார்	
61.	பெருங்கண்ணனார்	
62.	பெருங்கௌசிகனார்	
63.	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	
64.	பெருந்தேவனார்	
65.	பெரும்பதுமனார்	
66.	பேயனார்	
67.	பேராலவாயர்	
68.	பேரிச்சாத்தனார்	
69.	பொருநதில் இளங்கீரனார்	

70.	போதனார்	
71.	மடல் பாடிய மாதங்கீரனார்	
72.	மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்	
73.	மதுரை அறுவை வானிகன் இளவேட்டனார்	
74.	மதுரை இளங்கெளசிகனார்	
75.	மதுரை எழுத்தாளன்	
76.	மதுரை கணக்காயனார்	
77.	மதுரை தத்தங்கண்ணனார்	
78.	மதுரை தமிழ்க்குத்தன் நாகன் தேவனார்	
79.	மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார்	
80.	மதுரையாசிரியர் கோடங்கொற்றனார்	
81.	மருங்கூர்ப் பாகைச் சாத்தன் பூதனார்	
82.	மருதனிளநாகனார்	
83.	மள்ளனார்	
84.	மாங்குடி மருதனார்	
85.	மாமூலனார்	
86.	மாறோகத்து காமக்கனி நப்பாலத்தனார்	
87.	முடத்திருமாறன்	
88.	முப்பேர் நாகனார்	
89.	மோசிகீரனார்	
90.	வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்	
91.	விறூற்று மூதெயினனார்	
92.	விறூற்று வண்ணக்கனத்தனார்	
93.	வினை தொழிற் சோகீரனார்	

அட்டவணை - 3

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் திணைநிரல்

வ. எண்.	நா பெ	பாடல் எண்.	குறிஞ்சி	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை
1.	குறுந்	11	-	-	-	-	+
2.	"	19	-	-	+	-	-
3.	"	24	-	+	-	-	-
4.	"	29	+	-	-	-	-
5.	"	44	-	-	-	-	+
6.	"	56	-	-	-	-	+
7.	"	62	+	-	-	-	-
8.	"	63	-	-	-	-	+
9.	"	70	+	-	-	-	-
10.	"	71	-	-	-	-	+
11.	"	84	-	-	-	-	+
12.	"	89	-	-	+	-	-
13.	"	91	-	-	+	-	-
14.	"	92	-	-	-	+	-
15.	"	100	+	-	-	-	-
16.	"	101	+	-	-	-	-
17.	"	116	+	-	-	-	-
18.	"	120	+	-	-	-	-
19.	"	122	-	-	-	+	-
20.	"	128	-	-	-	+	-
21.	"	131	-	-	-	-	+
22.	"	142	+	-	-	-	-
23.	"	144	-	-	-	-	+
24.	"	147	-	-	-	-	+
25.	"	151	-	-	-	-	+
26.	"	155	-	-	+	-	-
27.	"	157	-	-	+	-	-
28.	"	165	+	-	-	-	-
29.	"	168	-	-	-	-	+
30.	"	182	+	-	-	-	-
31.	"	199	+	-	-	-	-
32.	"	222	+	-	-	-	-
33.	"	256	-	-	-	-	+
34.	"	267	-	-	-	-	+
35.	"	274	-	-	-	-	+
36.	"	305	-	-	+	-	-
37.	"	306	-	-	-	+	-
38.	"	312	+	-	-	-	-
39.	"	347	-	-	-	-	+
40.	"	356	-	-	-	-	+

41.	"	376	-	-	-	+	-
42.	"	396	-	-	-	-	+
43.	"	401	-	-	-	+	-
44.	நீ	2	+	-	-	-	+
45.	"	3	-	-	-	-	+
46.	"	6	+	-	-	-	-
47.	"	8	+	-	-	-	-
48.	"	16	-	-	-	-	+
49.	"	29	-	-	-	-	+
50.	"	44	-	-	-	-	-
51.	"	52	-	-	-	-	+
52.	"	62	-	-	-	-	+
53.	"	66	-	-	-	-	+
54.	"	69	-	+	-	-	-
55.	"	77	-	-	-	-	-
56.	"	80	-	-	+	-	-
57.	"	103	-	-	-	-	+
58.	"	105	-	-	-	-	+
59.	"	110	-	-	-	-	+
60.	"	113	-	-	-	-	+
61.	"	118	-	-	-	-	+
62.	"	120	-	-	+	-	-
63.	"	126	-	-	-	-	+
64.	"	137	-	-	-	-	+
65.	"	140	+	-	-	-	-
66.	"	141	-	-	-	-	+
67.	"	143	-	-	-	-	+
68.	"	146	+	-	-	-	-
69.	"	152	-	-	-	+	+
70.	"	153	-	+	-	-	-
71.	"	155	-	-	-	+	-
72.	"	157	-	-	-	-	+
73.	"	169	-	+	-	-	-
74.	"	179	+	-	-	-	+
75.	"	184	+	-	-	-	+
76.	"	187	-	-	-	+	-
77.	"	190	+	-	-	-	-
78.	"	204	+	-	-	-	-
79.	"	205	-	-	-	-	+
80.	"	209	+	-	-	-	-
81.	"	211	-	-	-	+	-
82.	"	220	+	-	-	-	-
83.	"	240	-	-	-	-	+
84.	"	243	-	-	-	-	+
85.	"	249	-	-	-	+	-
86.	"	262	-	-	-	-	+

87.	"	265	+	-	-	-	-
88.	"	271	-	-	-	-	+
89.	"	279	-	-	-	-	+
90.	"	284	-	-	-	-	+
91.	"	287	-	-	-	+	-
92.	"	293	-	-	-	-	+
93.	"	298	-	-	-	-	+
94.	"	301	+	-	-	-	-
95.	"	302	-	-	-	-	+
96.	"	308	-	-	-	-	+
97.	"	312	-	-	-	-	+
98.	"	314	-	-	-	-	+
99.	"	319	-	-	-	+	-
100.	"	324	-	-	-	-	+
101.	"	335	-	-	-	+	-
102.	"	341	-	+	-	-	-
103.	"	342	-	-	-	+	-
104.	"	346	-	-	-	-	+
105.	"	348	-	-	-	+	-
106.	"	349	-	-	-	+	-
107.	"	352	-	-	-	-	+
108.	"	356	+	-	-	-	-
109.	"	366	-	-	-	-	+
110.	"	377	+	-	-	-	-
111.	"	381	-	+	-	-	-
112.	"	384	-	-	-	-	+
113.	"	394	-	+	-	-	-
114.	அகநா	3	-	-	-	-	+
115.	"	5	-	-	-	-	+
116.	"	15	-	-	-	-	+
117.	"	17	-	-	-	-	+
118.	"	19	-	-	-	-	+
119.	"	21	-	-	-	-	+
120.	"	24	-	-	-	-	-
121.	"	33	-	-	-	-	+
122.	"	38	-	-	-	-	-
123.	"	41	-	-	-	-	+
124.	"	43	-	-	-	-	+
125.	"	47	-	-	-	-	+
126.	"	49	-	-	-	-	+
127.	"	51	-	-	-	-	+
128.	"	57	-	-	-	-	+
129.	"	62	+	-	-	-	-
130.	"	77	-	-	-	-	+
131.	"	79	-	-	-	-	+
132.	"	83	-	-	-	-	+

133.	"	84	-	-	-	-	-
134.	"	87	-	-	-	-	+
135.	"	89	-	-	-	-	+
136.	"	93	-	-	-	-	+
137.	"	105	-	-	-	-	+
138.	"	109	-	-	-	-	+
139.	"	117	-	-	-	-	+
140.	"	121	-	-	-	-	+
141.	"	123	-	-	-	-	+
142.	"	126	-	-	+	-	-
143.	"	131	-	-	-	-	+
144.	"	136	-	-	+	-	-
145.	"	142	+	-	-	-	-
146.	"	144	-	+	-	-	-
147.	"	145	-	-	-	-	+
148.	"	149	-	+	-	-	+
149.	"	152	+	-	-	-	-
150.	"	153	-	-	-	-	+
151.	"	162	+	-	-	-	-
152.	"	164	-	+	-	-	+
153.	"	165	+	-	-	-	-
154.	"	167	-	-	-	-	+
155.	"	169	-	-	-	-	+
156.	"	174	-	+	-	-	-
157.	"	181	-	-	-	-	+
158.	"	189	-	-	-	-	+
159.	"	191	-	-	-	-	+
160.	"	193	-	-	-	-	+
161.	"	195	-	-	-	-	+
162.	"	198	+	-	-	-	-
163.	"	199	-	-	-	-	+
164.	"	203	-	-	-	-	+
165.	"	207	-	-	-	-	+
166.	"	208	+	-	-	-	-
167.	"	212	+	-	-	-	-
168.	"	214	-	+	-	-	-
169.	"	219	-	-	-	-	+
170.	"	225	-	-	-	-	+
171.	"	230	-	-	-	+	-
172.	"	239	-	-	-	-	+
173.	"	245	-	-	-	-	+
174.	"	258	+	-	-	-	-
175.	"	262	+	-	-	-	-
176.	"	263	-	-	-	-	+
177.	"	273	-	-	-	-	+
178.	"	279	-	-	-	-	+

179.	"	280	-	-	-	+	-
180.	"	287	-	-	-	-	+
181.	"	289	-	-	-	-	+
182.	"	291	-	-	-	-	+
183.	"	297	-	-	-	-	+
184.	"	299	-	-	-	-	+
185.	"	303	-	-	-	-	+
186.	"	304	-	+	-	-	-
187.	"	315	-	-	-	-	+
188.	"	321	-	-	-	-	+
189.	"	322	+	-	-	-	-
190.	"	324	-	+	-	-	-
191.	"	327	-	-	-	-	+
192.	"	335	-	-	-	-	+
193.	"	337	-	-	-	-	+
194.	"	338	+	-	-	-	-
195.	"	339	-	-	-	-	+
196.	"	342	+	-	-	-	-
197.	"	343	-	-	-	-	+
198.	"	351	-	-	-	-	+
199.	"	353	-	-	-	-	+
200.	"	361	-	-	-	-	+
201.	"	365	-	-	-	-	+
202.	"	369	-	-	-	-	+
203.	"	371	-	-	-	-	+
204.	"	372	+	-	-	-	-
205.	"	373	-	-	-	-	+
206.	"	377	-	-	-	-	+
207.	"	379	-	-	-	-	+
208.	"	381	-	-	-	-	+
209.	"	384	-	+	-	-	-
210.	"	385	-	-	-	-	+
211.	"	390	-	-	-	+	-
212.	"	397	-	-	-	-	+
213.	ஐங்	12	-	-	+	-	-
214.	"	94	-	-	+	-	-
215.	"	97	-	-	+	-	-
216.	"	99	-	-	+	-	-
217.	"	157	-	-	-	+	-
218.	"	171	-	-	-	+	-
219.	"	173	-	-	-	+	-
220.	"	174	-	-	-	+	-
221.	"	188	-	-	-	+	-
222.	"	195	-	-	-	+	-
223.	"	197	-	-	-	+	-
224.	"	259	+	-	-	-	-

225.	"	281	+	-	-	-	-
226.	"	288	+	-	-	-	-
227.	"	291	+	-	-	-	-
228.	"	295	+	-	-	-	-
229.	"	299	+	-	-	-	-
230.	"	318	-	-	-	-	+
231.	"	320	-	-	-	-	+
232.	"	321	-	-	-	-	+
233.	"	322	-	-	-	-	+
234.	"	323	-	-	-	-	+
235.	"	326	-	-	-	-	+
236.	"	327	-	-	-	-	+
237.	"	330	-	-	-	-	+
238.	"	341	-	-	-	-	+
239.	"	342	-	-	-	-	+
240.	"	343	-	-	-	-	+
241.	"	344	-	-	-	-	+
242.	"	345	-	-	-	-	+
243.	"	346	-	-	-	-	+
244.	"	347	-	-	-	-	+
245.	"	348	-	-	-	-	+
246.	"	349	-	-	-	-	+
247.	"	350	-	-	-	-	+
248.	"	365	-	-	-	-	+
249.	"	371	-	-	-	-	+
250.	"	372	-	-	-	-	+
251.	"	373	-	-	-	-	+
252.	"	374	-	-	-	-	+
253.	"	376	-	-	-	-	+
254.	"	377	-	-	-	-	+
255.	"	410	-	+	-	-	-
256.	"	416	-	+	-	-	-
257.	"	442	-	+	-	-	-
258.	"	443	-	+	-	-	-
259.	"	444	-	+	-	-	-
260.	"	445	-	+	-	-	-
261.	"	446	-	+	-	-	-
262.	"	447	-	+	-	-	-
263.	"	448	-	+	-	-	-
264.	"	449	-	+	-	-	-
265.	"	450	-	+	-	-	-
266.	"	451	-	+	-	-	-
267.	"	452	-	+	-	-	-
268.	"	458	-	+	-	-	-
269.	"	460	-	+	-	-	-
270.	കുലി	42	+	-	-	-	-

271.	"	43	+	-	-	-	-
272.	"	47	+	-	-	-	-
273.	"	83	-	-	+	-	-
274.	"	84	-	-	+	-	-
275.	"	85	-	-	+	-	-
276.	"	86	-	-	+	-	-
277.	"	87	-	-	+	-	-
278.	"	123	-	-	-	+	-
279.	9-வது பத்துப் பாட்டு	பட்டிசாலை ப்பாலை	-	-	-	-	+

அட்டவணை - 4

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களின் துறைச் சூழல்கள்

4.1 தலைவன் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறைச் சூழல்கள்

களவு நிலையில்,

இயற்கைப் புணர்ச்சியும் நெஞ்சும்,

நற் - 8, குறுந் - 70, 116, 142, ஐங்-97, 171, 281, 288, 299, 365,

அகநா -230.

இடந்தலைப்பாடும் நெஞ்சும்,

நற் - 155, குறுந் - 62, ஐங் - 197

பாங்கற் கூட்டமும் நெஞ்சும்,

ஐங் - 174

இரவுக்குறியும் நெஞ்சும்,

நற்-6, குறுந்-29, 31,2, அகநா-142, 152, 162, 198, 208, 212, 262.

அல்லகுறியும் நெஞ்சும்,

குறுந்-100, 120, 128,

அகநா-62, 212, 258, 280, 322, 338, 342, 372.

பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்தலும்

நெஞ்சம் நற், 349, குறுந், 122.

குறைமறுத்தலும் நெஞ்சும்,

நற்-77, 140, 190, 204, 209, 265, குறுந்-165.

சேட்படையும் நெஞ்சும்,

நற்-80.

வரைவிடைப் பிரிதலும் நெஞ்சும்,

ஐங்-94, 195, 259, 291.

வரைவு மறுத்தலும் நெஞ்சும்,

நற்-356

இற்செறித்தலும் நெஞ்சும் நற்.344, 319, குறுந், 199.

உடன்போக்கும் நெஞ்சும்,

நற்-121, 384

மடலேறுதலும் நெஞ்சும்,

நற்-146, 152, 220, 377, குறுந் - 182

கற்பு நிலையில்,

வாயில் நேர்தலும் நெஞ்சும்,

நற்-120, ஐங்-99, 188

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடலும் நெஞ்சும்,

குறுந்-19, அகநா - 126, 136

பொருள்வயிற் பிரிவும் நெஞ்சும்,

நற்-169, 284, குறுந்-63, அகநா-43, 225, 339, 351

செலவழுங்கலும் நெஞ்சும்,

நற் - 316, 52, 62, 126, 137, 141, 205, 262, 298, 308,

312, 347, 366.

குறுந் - 71, 101, 151, 168, 256, 267, 347, 376,

அகநா - 3, 5, 51, 77, 131, 149, 167, 193, 199, 245, 327,

335, 337, 353, 377, 379.

பத்துப்பாட்டு - பட்டினப்பாலை பருவ வரவும் நெஞ்சும்,

நற் - 157, குறுந் - 131, அகநா - 41

இடைச்சுரப் புலம்பலும் நெஞ்சும்

பொருள்தேடிச் செல்லும் போது புலம்புநிலைகள்,

நற் - 103, 105, 113, 240, 346, 352, குறுந் - 56, 147, 274

ஐங் - 321, 322, 323, 326, 327, 330, அகநா - 279, 287, 289,

291, 297, 299, 343, 361, 365, 371, 373, 381

பாசறைப்புலம்பலும் நெஞ்சும்,

நற்-341, ஐங் - 442, 450, அகநா - 24, 84, 144, 164, 174, 214, 304

4.2 தலைவி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறைச் சூழல்கள்

களவுநிலையில்,

பகற்குறி,

நற் - 187, அலர், குறுந் - 24

இற்செறித்தல்,

நற் - 287, குறுந் - 305, 306, 401, கலி - 123

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவு,

நற்-249, குறுந் - 11, அகநா - 303, கலி - 42

கற்பு நிலையில்,

பருவவரவு,

குறுந் - 122, ஐங் - 341-350, 451, 452

பருவக்கழிவு,

நற்-118, 302, 314, குறுந் - 155, ஐங் - 458

பொருள்வயிற் பிரிவு,

நற் - 69, 153, 243, 381, ஐங் - 295, 318, 320, 460, அகநா - 273

காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவி,

நற் - 335, 348, குறுந் - 92, 157

பரத்தமை ஒழுக்கமும் நெஞ்சம்

வாயில் நேர்தல் ஐங் - 12, வாயில் மறுத்தல் குறுந் - 91,
வாயில் ஏற்றல், ஐங் - 157, கவி-87, புதல்வனும் நெஞ்சம் கவி - 83, 84, 85, 86

4.3 நற்றாய் கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

அகக்கற்பில்

மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்புதல்,

நற், 29 ; 271, அகநா, 15, 105, 195, 205, 207, 219, 315, 263,

ஐங், 371, 372, 373, 374, 376, 377

மனைமருட்சி நிலையில் புலம்புதல்

நற், 66, 143, 179, 184, 293.

புறக்கற்பில்

மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்புதல்,

நற், 279

மனை மருட்சி நிலையில் புலம்புதல்,

நற், 110

4.4 செவிலி கூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தலுறை சூழல்கள்

அகக்கற்பில்,

மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்புதல்

குறுந், 44, 84, 144, 356,

அகநா, 17, 49, 87, 117, 145, 153, 189, 321, 397

புறக்கற்பில்,

மகட்போக்கிய நிலையில் புலம்புதல்,
ஐங், 410, அகநா, 369, 385.

அட்டவணை - 5

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடிய புலவர்களின் பாடல்கள்

ஓதலாந்தையார் - 25

வ. எண்.	நூற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	ஐங்	318	பாலை	தலைவி	-	+
2.	"	320	"	"	-	+
3.	"	321	"	தலைவன்	-	+
4.	"	322	"	"	-	+
5.	"	323	"	"	-	+
6.	"	326	"	"	-	+
7.	"	327	"	"	+	-
8.	"	330	"	"	-	+
9.	"	341	"	தலைவி	-	+
10.	"	342	"	"	-	+
11.	"	343	"	"	-	+
12.	"	344	"	"	-	+
13.	"	345	"	"	-	+
14.	"	346	"	"	-	+
15.	"	347	"	"	-	+
16.	"	348	"	"	-	+
17.	"	349	"	"	-	+
18.	"	350	"	"	-	+
9.	"	365	"	"	-	-
10.	"	371	"	நற்றாய்	-	"
11.	"	372	"	"	-	"
12.	"	373	"	"	-	"
13.	"	374	"	"	-	"
14.	"	376	"	"	-	"
15.	"	377	"	"	-	"

பரணர் - 22

வ.எண்.	நூற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	19	மருதம்	தலைவன்	-	+
2.	"	24	முல்லை	தலைவி	-	+
3.	"	89	மருதம்	தோழி	-	+
4.	"	120	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
5.	"	128	நெய்தல்	"	+	-
6.	"	165	குறிஞ்சி	"	+	-
7.	"	199	"	"	+	-
8.	நற்	6	"	"	+	-
9.	"	265	"	"	+	-
10.	"	356	"	"	+	-
11.	அகநா	62	"	"	+	-
12.	"	142	"	"	+	-
13.	"	152	"	"	+	-
14.	"	162	"	"	+	-
15.	"	181	பாலை	"	-	+
16.	"	198	குறிஞ்சி	"	+	-
17.	"	208	"	"	+	-
18.	"	212	"	"	+	-
19.	"	258	"	"	+	-
20.	"	262	"	"	+	-
21.	"	322	"	"	+	-
22.	"	372	"	"	+	-

மருதனிள நாகணர் - 17

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	103	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	"	302	"	தலைவி	-	+
3.	"	341	மூல்லை	தலைவன்	-	+
4.	அகநா	77	பாலை	"	-	+
5.	"	121	"	"	+	-
6.	"	131	"	"	-	+
7.	"	193	"	"	-	+
8.	"	245	"	"	-	+
9.	"	297	"	"	-	+
10.	"	343	"	"	-	+
11.	"	365	"	"	-	+
12.	"	397	"	"	+	-
13.	கலி	83	மருதம்	தலைவி	-	+
14.	"	84	"	"	-	+
15.	"	85	"	"	-	+
16.	"	86	"	"	-	+
17.	"	87	"	"	-	+

பேயனார் - 15

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	ஐங்	410	மூல்லை	செவிலி	-	+
2.	"	416	"	தலைவன்	-	+
3.	"	442	"	"	-	+
4.	"	443	"	"	-	+
5.	"	444	"	"	-	+
6.	"	445	"	"	-	+

7.	"	446	"	"	-	+
8.	"	447	"	"	-	+
9.	"	448	"	"	-	+
10.	"	449	"	"	-	+
11.	"	450	"	"	-	+
12.	"	451	"	தலைவி	-	+
13.	"	452	"	"	-	+
14.	"	458	"	"	-	+
15.	"	460	"	"	-	+

கபிலர் - 14

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	100	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	"	142	"	"	+	-
3.	"	312	"	"	+	-
4.	நற்	77	"	"	+	-
5.	அகநா	203	பாலை	நற்றாய்	+	-
6.	ஐங்	259	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
7.	"	281	"	"	+	-
8.	"	288	"	"	+	-
9.	"	291	"	"	+	-
10.	"	295	"	தலைவி	-	"
11.	"	299	"	தலைவன்	+	-
12.	கலி	42	"	தலைவி	+	-
13.	"	43	"	தோழி	+	-
14.	"	47	"	"	+	-

இளங்கீரனார் பாடிய பாடல்கள் - 13

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	116	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	நற்	3	பாலை	"	-	+
3.	"	62	"	"	-	+
4.	"	113	"	"	-	+
5.	"	308	"	"	-	+
6.	"	346	"	"	-	+
7.	அகநா	3	"	"	-	+
8.	"	225	"	"	-	+
9.	"	239	"	"	-	+
10.	"	289	"	"	-	+
11.	"	299	"	"	-	+
12.	"	361	"	"	-	+
13.	"	371	"	"	-	+

அம்முவனார் - 11

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	306	நெய்தல்	தலைவி	+	-
2.	"	401	பாலை	"	+	-
3.	அகநா	280	நெய்தல்	தலைவன்	+	-
4.	"	390	"	"	+	-
5.	ஐங்	157	"	தலைவி	+	+
6.	"	171	"	"	+	-
7.	"	173	"	"	+	-
8.	"	174	"	"	+	-
9.	"	188	"	"	+	-
10.	"	195	"	"	+	-
11.	"	197	"	"	+	-

கயமனார் - 11

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறு	356	பாலை	செவிலி	+	-
2.	"	396	"	"	+	-
3.	நற்	279	"	நற்றாய்	+	-
4.	"	293	"	"	+	-
5.	"	324	"	கண்டோர்	+	-
6.	அகநா	17	"	செவிலி	+	-
7.	"	145	"	"	+	-
8.	"	189	"	"	+	-
9.	"	195	"	நற்றாய்	+	-
10.	"	219	"	தலைவன்	+	-
11.	"	321	"	செவிலி	+	

ஆசிரியர் பெயர் இல்லாத பாடல்கள் - 10

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	256	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	நற்	8	குறிஞ்சி	"	+	-
3.	"	126	பாலை	"	-	+
4.	"	169	மூல்லை	"	-	+
5.	"	179	பாலை	நற்றாய்	+	-
6.	"	184	"	"	+	-
7.		190	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
8.	"	271	பாலை	நற்றாய்	+	-
9.	அகநா	117	"	செவிலி	+	-
10.	"	165	குறிஞ்சி	கண்டோர்	+	-

ஒளவையார் - 7

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	29	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	"	91	மருதம்	தலைவி	-	+
3.	நற்	187	"	"	+	-
4.	"	381	மூல்லை	"	-	+
5.	"	394	"	கண்டோர்	+	-
6.	அகநா	273	பாலை	தலைவி	-	+
7.	"	303	"	"	+	-

ஒரம்போகியார் - 6

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	70	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	"	122	பாலை	தலைவி	-	+
3.	ஐங்	12	மருதம்	"	-	+
4.	"	94	"	தலைவன்	+	-
5.	"	97	"	"	-	+
6.	"	99	"	"	-	+

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ - 6

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	118	பாலை	தலைவி	-	"
2.	"	384	"	தலைவன்	"	-
3.	அகநா	5	"	"	-	"
4.	"	291	"	"	-	"
5.	"	337	"	"	-	"
6.	"	379	"	"	-	"

சிறைக்குடி ஆந்தையார் - 5

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	56	பாலை	தலைவன்	+	-
2.	"	62	குறிஞ்சி	"	+	-
3.	"	168	பாலை	"	-	+
4.	"	222	குறிஞ்சி	"	+	-
5.	நற்	16	பாலை	"	-	+

நக்கீரர் - 4

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	57	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	"	93	"	"	-	+
3.	"	126	மருதம்	"	+	-
4.	"	369	பாலை	செவிலி	+	-

குடவாயிற் கீரத்தனார் - 4

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	79	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	"	287	"	"	-	+
3.	"	315	"	நற்றாய்	+	-
4.	"	385	"	தலைவன்	-	+

மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார மள்ளனார் - 4

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	33	பாலை	தலைவன்	-	"
2.	"	144	முல்லை	"	-	"
3.	"	174	"	"	-	"
4.	"	353	பாலை	"	-	"

ஆலம்பேரிச்சாத்தனார் - 4

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	152	நெய்தல்	தலைவன்	+	-
2.	அகநா	38	குறிஞ்சி	தோழி	+	-
3.	"	47	பாலை	தலைவன்	-	+
4.	"	214	மூல்லை	"	-	+

கந்தரத்தனார் - 3

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	146	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	குறுந்	155	மருதம்	தலைவி	-	+
3.	அகநா	191	பாலை	தலைவன்	-	+

வெள்ளிவீதியார் - 3

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	44	பாலை	செவிலி	+	-
2.	நற்	335	நெய்தல்	தலைவி	-	+
3.	"	348	"	தலைவி	+	-

உலோச்சனார் - 2

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	249	நெய்தல்	தலைவி	+	-
2.	"	287	"	"	+	-

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் - 2

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	167	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	பத்துப் பாட்டு	9-வது பாட்டு பட்டினப்பாலை	"	"	-	+

கல்லாடனார் - 2

வ.எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	83	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	"	199	"	"	-	+

சேந்தம் பூதனார் - 2

வ.எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	69	முல்லை	தலைவி	-	+
2.	அகநா	207	பாலை	நற்றாய்	+	-

தாயங்கண்ணனார் - 2

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	105	பாலை	நற்றாய்	+	-
2.	"	149	"	தலைவன்	-	+

நப்பாலத்தினார் - 2

வ.எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	52	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	"	240	"	"	-	+

நல்லந்துவனார் - 2

வ.எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	43	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	கலி	123	"	"	-	+

பொருந்தில் இளங்கீரனார் - 2

வ.எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	19	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	"	351	"	"	-	+

மதிரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் - 2

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	157	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	அகநா	230	நெய்தல்	"	+	-

மடல் பாடிய மாதங் கீரனார் - 2

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	182	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	நற்	377	"	"	+	-

மதிரைக் கணக்காயனார் - 2

வ. எண்.	நாற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	338	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
2.	"	342	"	"	+	-

மாங்குடி மருதனார் - 2

வ. எண்.	நூற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	நற்	120	மருதம்	தலைவன்	+	-
2.	அகநா	89	பாலை	செவிலி	+	-

மாழலனார் - 2

வ. எண்.	நூற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	11	பாலை	தலைவி	+	-
2.	அகநா	15	"	நற்றாய்	+	-

மோசிகீரனார் - 2

வ. எண்.	நூற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	84	பாலை	செவிலி	+	-
2.	நற்	342	நெய்தல்	தோழி	+	-

ஒக்கூர் மாசாத்தியார் - 2

வ.எண்.	நூற்பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அகநா	324	முல்லை	கண்டோர்	-	+
2.	"	384	"	உழையர்	-	+

**நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறையில் ஒரு பாடல் பாடிய புலவர்
வகைப்பாட்டு
நிரல் - நற்றிணை - 29**

வ.எண்.	புலவர் பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	இளநாகனார்	205	பாலை	தலைவன்	-	+
2.	இனிச்சந்த நாகனார்	66	"	நற்றாய்	+	-
3.	ஈழத்துப் பூதன்தேவனார்	366	"	தலைவன்	-	+
4.	கண்ணகாரன் கொற்றனார்	143	"	நற்றாய்	+	-

5.	குண்டு கட்பாலியாதனார்	220	குறிஞ்சி	தலைவன்	+	-
6.	கோட்டியூர் நல்லந்தையார்	211	நெய்தல்	தோழி	+	-
7.	சல்வியங்குமரனார்	141	பாலை	தலைவன்	-	+
8.	தனிமகனார்	153	"	தலைவி	-	+
9.	தேய்புரிப்பழங்கயிற்றினார்	284	"	தலைவன்	-	+
10.	நல்வேட்டனார்	349	நெய்தல்	"	+	-
11.	நொச்சிநியமங்கிழார்	209	குறிஞ்சி	"	+	-
12.	பராயனார்	155	நெய்தல்	"	+	-
13.	பாண்டியன் மாறன்வழுதியார்	301	குறிஞ்சி	தோழி	+	-
14.	பூதங்கண்ணனார்	140	"	தலைவன்	+	-
15.	பூதந்தேவனார்	80	மருதம்	"	+	-
16.	பூதனார்	29	பாலை	நற்றாய்	+	-
17.	பெருங்கண்ணனார்	137	"	தலைவன்	-	+
18.	பெருங்கௌசிகனார்	44	குறிஞ்சி	"	+	-
19.	பெருந்தலைச் சாத்தனார்	262	பாலை	"	-	+
20.	பெரும்பதுமனார்	2	"	கண்டோர்	+	-
21.	போதனார்	110	"	நற்றாய்	+	-
22.	மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார்	352	"	தலைவன்	-	+
23.	மள்ளனார்	204	குறிஞ்சி	"	+	-
24.	முடத்திருமாறன்	105	பாலை	"	+	-
25.	முப்பேர் நாகனார்	314	"	தலைவி	+	-
26.	விறுற்று வண்ணக்கண் தத்தனார்	298	"	தலைவன்	-	+
27.	வினைதொழிற் சோகீரனார்	319	நெய்தல்	"	+	-
28.	நப்பசலையார்	243	பாலை	தலைவி	-	+
29.	கழார்க்கீரன் எயிற்றியார்	312	"	தலைவன்	-	+

**நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறையில் ஒரு பாடல் பாடிய புலவர்
வகைப்பாட்டு நிரல் - குறுந்தொகை - 14**

வ.எண்.	புலவர் பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	அள்ளூர் நன்முல்லையார்	157	மருதம்	தலைவி	-	+
2.	உகாய்க்குடிக் கிழார்	63	பாலை	தலைவன்	-	+
3.	உருத்திரனார்	274	"	"	-	+
4.	ஓதஞானி	71	"	"	-	+
5.	ஒருழேவனார்	131	"	"	-	+
6.	காலெறி கடிகையார்	267	"	"	-	+
7.	காவிரிப் பூம்பட்டினத்துச் சேந்தன் கண்ணனார்	347	"	"	-	+
8.	குப்பைக்கோழியார்	305	மருதம்	தலைவி	+	-
9.	கோப்பெருஞ்சோழன்	147	பாலை	தலைவன்	-	+
10.	தாமோதனார்	92	நெய்தல்	தலைவி	-	+
11.	தூங்கலோரியார்	151	பாலை	தலைவன்	-	+
12.	படுமரத்து மோசிக் கொற்றனார்	376	"	"	-	+
13.	பருஉமோவாய்ப் பதுமனார்	101	குறிஞ்சி	"	-	+
14.	மதுரை யாசிரியன் கோடங் கொற்றனார்	144	பாலை	செவிலி	+	-

**நெஞ்சொடு கிளத்தல் துறையில் ஒரு பாடல் பாடிய புலவர்
வகைப்பாட்டு நிரல் - அகநானூறு - 22**

வ.எண்.	புலவர் பெயர்	பாடல் எண்.	திணை	கூற்று	களவு	கற்பு
1.	ஆலூர் மூலங்கிழார்	24	முல்லை	தலைவன்	-	+
2.	இடைக்காடனார்	304	"	"	-	+
3.	இருங்கோன் ஒல்லையான் செங்கண்ணனார்	279	பாலை	"	-	+

4.	கடுந்தொடைக்காவினார்	109	"	"	-	+
5.	கருவூர் கண்ணம் பாலதனார்	263	"	நற்றாய்	+	-
6.	காவன் முல்லைப் பூதனார்	21	"	தலைவன்	-	+
7.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்	123	"	"	-	+
8.	குன்றியனார்	41	"	"	-	+
9.	சேரமான் இளங்குட்டுவன்	153	"	செவிலி	+	-
10.	தொண்டியாமூர்ச் சாத்தனார்	169	"	தலைவன்	-	+
11.	நடைமுடி நெட்டையார்	339	"	"	+	-
12.	பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்	373	"	"	+	-
13.	பெருந்தேவனார்	51	"	"	-	+
14.	பேராலவாயர்	87	"	"	-	+
15.	மதுரை இளங்கெளசிகனார்	381	"	"	-	+
16.	மதுரை எழுத்தாளன்	84	முல்லை	"	-	+
17.	மதுரைத் தத்தங் கண்ணனார்	335	பாலை	"	-	+
18.	மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் நாகன் தேவனார்	164	முல்லை	"	+	-
19.	மருங்கூர்ப் பாகைச் சாத்தன் பூதனார்	327	பாலை	"	-	+
20.	மாறோக்கத்துக் காமக்கனி நப்பாலத்தனார்	377	"	"	-	+
21.	வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்	49	"	செவிலி	+	-
22.	விறூற்று மூதெயினனார்	136	"	தலைவன்	+	-

அட்டவணை - 6

நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்களில் கூறுவோர், கேட்போர்,
களவு, கற்பு நிரல்

வ. எண்.	நூ பெ	பாடல் எண்.	கூறுவோர்	கேட்போர்	களவு	கற்பு
1.	குறுந்	11	தலைவி	நெஞ்சு	+	-
2.	"	19	தலைவன்	"	-	+
3.	"	24	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
4.	"	29	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
5.	"	44	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
6.	"	56	தலைவன்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
7.	"	62	"	நெஞ்சு	+	-
8.	"	63	"	"	-	+
9.	"	70	"	"	+	-
10.	"	71	"	"	-	+
11.	"	84	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
12.	"	89	தோழி	நெஞ்சு (தலைவன் கேட்பு)	-	+
13.	"	91	தலைவி	நெஞ்சு	-	+
14.	"	92	"	நெஞ்சு (பொழுது)	-	+
15.	"	100	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
16.	"	101	"	"	-	+
17.	"	116	"	"	+	-
18.	"	120	"	"	+	-
19.	"	122	தலைவி	நெஞ்சு (பொழுது)	-	+
20.	"	128	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
21.	"	131	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
22.	"	142	"	"	+	-
23.	"	144	செவிலி	"	+	-
24.	"	147	தலைவன்	நெஞ்சு (கனா)	-	+
25.	"	151	"	நெஞ்சு	-	+
26.	"	155	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
27.	"	157	"	"	-	+
28.	"	165	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
29.	"	168	"	"	-	+
30.	"	182	"	"	+	-
31.	"	199	"	"	+	-
32.	"	222	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
33.	"	256	"	நெஞ்சு	-	+
34.	"	267	"	"	-	+
35.	"	274	"	"	-	+
36.	"	305	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
37.	"	306	"	நெஞ்சு	+	-

38.	"	312	தலைவன்	"	+	-
39.	"	347	"	"	-	+
40.	"	356	செவிவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
41.	"	376	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
42.	"	396	செவிவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
43.	"	401	தலைவி	"	+	-
44.	நற்	2	கண்டோர்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
45.	"	3	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
46.	"	6	"	நெஞ்சு (தோழி கேட்ப)	+	-
47.	"	8	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
48.	"	16	"	நெஞ்சு	-	+
49.	"	29	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
50.	"	44	தலைவன்	"	+	-
51.	"	52	"	"	-	+
52.	"	62	"	நெஞ்சு	-	+
53.	"	66	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
54.	"	69	தலைவி	"	-	+
55.	"	77	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
56.	"	80	"	நெஞ்சு (தோழி கேட்ப)	+	-
57.	"	103	"	நெஞ்சு	-	+
58.	"	105	"	"	-	+
59.	"	110	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
60.	"	113	தலைவன்	"	-	+
61.	"	118	தலைவி	"	-	+
62.	"	120	தலைவன்	"	-	+
63.	"	126	"	நெஞ்சு	-	+
64.	"	137	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
65.	"	140	"	நெஞ்சு	+	-
66.	"	141	"	நெஞ்சு	-	+
67.	"	143	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
68.	"	146	தலைவன்	நெஞ்சு (தோழி கேட்ப)	+	-
69.	"	152	"	"	+	-
70.	"	153	தலைவி	நெஞ்சு	-	+
71.	"	155	தலைவன்	நெஞ்சு (பருவம் உணர்த்தல்)	+	-
72.	"	157	"	நெஞ்சு	-	+
73.	"	169	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
74.	"	179	நற்றாய்	"	+	-
75.	"	184	"	"	+	-
76.	"	187	தலைவி	"	+	-
77.	"	190	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
78.	"	204	"	நெஞ்சு (தோழி கேட்ப)	+	-
79.	"	205	"	நெஞ்சு	-	+

80.	"	209	"	"	+	-
81.	"	211	தோழி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
82.	"	220	தலைவன்	நெஞ்சு (தோழி கேட்ப)	+	-
83.	"	240	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
84.	"	243	தலைவி	"	-	+
85.	"	249	"	"	+	-
86.	"	262	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
87.	"	265	"	"	+	-
88.	"	271	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
89.	"	279	"	"	+	-
90.	"	284	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
91.	"	287	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
92.	"	293	நற்றாய்	நெஞ்சு	+	-
93.	"	298	தலைவன்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
94.	"	301	தோழி	நெஞ்சு (தலைவன் கேட்ப)	+	-
95.	"	302	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
96.	"	308	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
97.	"	312	"	"	-	+
98.	"	314	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
99.	"	319	தலைவன்	"	+	-
100.	"	324	கண்டோர்	"	+	-
101.	"	335	தலைவி	"	-	+
102.	"	341	தலைவன்	"	-	+
103.	"	342	தோழி	"	+	-
104.	"	346	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
105.	"	348	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
106.	"	349	தலைவன்	நெஞ்சு (தோழி கேட்ப)	+	-
107.	"	352	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
108.	"	356	"	நெஞ்சு	+	-
109.	"	366	"	"	-	+
110.	"	377	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
111.	"	381	தலைவி	"	-	+
112.	"	384	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
113.	"	394	கண்டோர்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
114.	அகநா	3	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
115.	"	5	"	"	-	+
116.	"	15	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
117.	"	17	செவிலி	"	+	-
118.	"	19	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
119.	"	21	"	"	-	+
120.	"	24	"	"	-	+
121.	"	33	"	"	-	+

122.	"	38	தோழி	நெஞ்சு (தலைவன்)	+	-
123.	"	41	தலைவன்	"	-	+
124.	"	43	"	"	-	+
125.	"	47	"	"	-	+
126.	"	49	செவிலி	"	+	-
127.	"	51	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
128.	"	57	"	"	-	+
129.	"	62	"	"	+	-
130.	"	77	"	"	-	+
131.	"	79	"	"	-	+
132.	"	83	"	"	-	+
133.	"	84	"	"	-	+
134.	"	87	"	"	-	+
135.	"	89	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
136.	"	93	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
137.	"	105	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
138.	"	109	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
139.	"	117	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
140.	"	121	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
141.	"	123	"	"	-	+
142.	"	126	"	"	+	-
143.	"	131	"	"	-	+
144.	"	136	"	"	-	+
145.	"	142	"	"	+	-
146.	"	144	"	"	-	+
147.	"	145	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
148.	"	149	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
149.	"	152	"	"	+	-
150.	"	153	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
151.	"	162	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
152.	"	164	"	"	+	-
153.	"	165	கண்டோர்	"	+	-
154.	"	167	தலைவன்	"	-	+
155.	"	169	"	"	-	+
156.	"	174	"	"	-	+
157.	"	181	"	"	-	+
158.	"	189	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
159.	"	191	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
160.	"	193	"	"	-	+
161.	"	195	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
162.	"	198	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
163.	"	199	"	"	-	+
164.	"	203	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
165.	"	207	"	"	+	-
166.	"	208	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-

167.	"	212	"	"	+	-
168.	"	214	"	"	-	+
169.	"	219	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
170.	"	225	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
171.	"	230	"	"	+	-
172.	"	239	"	"	-	+
173.	"	245	"	"	-	+
174.	"	258	"	"	+	-
175.	"	262	"	"	+	-
176.	"	263	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
177.	"	273	தலைவி	"	-	+
178.	"	279	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
179.	"	280	"	"	+	-
180.	"	287	"	"	-	+
181.	"	289	"	"	-	+
182.	"	291	"	"	-	+
183.	"	297	"	"	-	+
184.	"	299	"	நெஞ்சு	-	+
185.	"	303	தலைவி	"	+	-
186.	"	304	தலைவன்	"	-	+
187.	"	315	நற்றாய்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
188.	"	321	செவிலி	"	+	-
189.	"	322	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
190.	"	324	உழையர்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
191.	"	327	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
192.	"	335	"	"	-	+
193.	"	337	"	"	-	+
194.	"	338	"	"	+	-
195.	"	339	"	"	-	+
196.	"	342	"	"	+	-
197.	"	343	"	"	-	+
198.	"	351	"	நெஞ்சு	-	+
199.	"	353	"	"	-	+
200.	"	361	"	"	-	+
201.	"	365	"	"	-	+
202.	"	369	செவிலி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
203.	"	371	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+
204.	"	372	"	"	+	-
205.	"	373	"	"	-	+
206.	"	377	"	"	-	+
207.	"	379	"	"	-	+
208.	"	381	"	"	-	+
209.	"	384	உழையர்	"	-	+
210.	"	385	தலைவன்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
211.	"	390	"	நெஞ்சு	+	-
212.	"	397	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-

213.	ஐங்	12	தலைவி	"	-	+
214.	"	94	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
215.	"	97	"	நெஞ்சு	+	-
216.	"	99	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
217.	"	157	தலைவி	நெஞ்சு (மகன்)	-	+
218.	"	171	தலைவன்	நெஞ்சு	+	-
219.	"	173	பாங்கன்	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
220.	"	174	தலைவன்	"	+	-
221.	"	188	"	"	-	+
222.	"	195	"	"	+	-
223.	"	197	"	"	+	-
224.	"	259	"	"	+	-
225.	"	281	"	"	+	-
226.	"	288	"	நெஞ்சு	+	-
227.	"	291	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	+	-
228.	"	295	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
229.	"	299	தலைவன்	"	+	-
230.	"	318	தலைவி	"	-	+
231.	"	320	"	"	-	+
232.	"	321	தலைவன்	"	-	+
233.	"	322	"	"	-	+
234.	"	323	"	நெஞ்சு	-	+
235.	"	326	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
236.	"	327	"	"	-	+
237.	"	330	"	நெஞ்சு	-	+
238.	"	341	தலைவி	"	-	+
239.	"	342	"	"	-	+
240.	"	343	"	"	-	+
241.	"	344	"	"	-	+
242.	"	345	"	"	-	+
243.	"	346	"	"	-	+
244.	"	347	"	"	-	+
245.	"	348	"	"	-	+
246.	"	349	"	"	-	+
247.	"	350	"	"	-	+

238.	"	365	"	நெஞ்சு (மாவின் தளிர்)	+	-
239.	"	371	நற்றாய்	நெஞ்சு	-	+
240.	"	372	"	"	-	+
241.	"	373	"	"	-	+
242.	"	374	"	"	-	+
243.	"	376	"	"	-	+
244.	"	377	"	"	-	+
245.	"	410	செவிலி	"	-	+
246.	"	416	தலைவன்	நெஞ்சு (தலைவி கேட்ப)	-	+
247.	"	442	"	"	-	+
248.	"	443	"	"	-	+
249.	"	444	"	"	-	+
250.	"	445	"	நெஞ்சு	-	+
251.	"	446	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
252.	"	447	"	"	-	+
253.	"	448	"	"	-	+
254.	"	449	"	"	-	+
255.	"	450	"	"	-	+
256.	"	451	தலைவி	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
257.	"	452	"	நெஞ்சு (தன்னுள்)	-	+
258.	"	458	"	"	-	+
259.	"	460	"	"	-	+
260.	கவி	42	"	நெஞ்சு (தலைவன் கேட்ப)	+	-
261.	"	43	தோழி	நெஞ்சு (தலைவி கேட்ப)	+	-
262.	"	47	"	நெஞ்சு (தலைவன் கேட்ப)	+	-
263.	"	83	தலைவி	நெஞ்சு (தலைவன் கேட்ப)	-	+
264.	"	84	"	நெஞ்சு (மகன் கேட்ப)	-	+
265.	"	85	"	நெஞ்சு (மகன் கேட்ப)	-	+
266.	"	86	"	நெஞ்சு (மகன் கேட்ப)	-	+
267.	"	87	"	நெஞ்சு	-	+
268.	"	123	"	நெஞ்சு	+	-
269.	பட்டினப் பாலை	9-வது பாட்டு	தலைவன்	நெஞ்சு	-	+

நெடுஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் குறித்த அறிஞர்கள் மற்றும் ஆய்வாளர் எண்ணிக்கைகள்

பூ.1 சங்க இலக்கியத்தில் நெடுஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் கேரத்தனம் (எட்டுத்தொகை பத்துப் பாட்டு)

வ. எண்.	மாந்தர்	ஐங்குறு நூறு	குறுந்தொகை	நற்றிணை	அகநானூறு	கலித் தொகை	பத்துப் பாட்டு	மொத்தம்
1.	தலைவன்	94, 97, 171, 195, 197, 259, 281, 288, 291, 299, 312, 322, 323, 326, 327, 330, 365, 420, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450.	19, 29, 56, 62, 63, 70, 71, 100, 101, 116, 120, 128, 131, 142, 147, 151, 162, 165, 168, 182, 199, 222, 256, 267, 274, 312, 347, 376.	3, 8, 16, 44, 52, 62, 77, 103, 105, 113, 120, 121, 126, 137, 140, 141, 157, 169, 190, 192, 205, 240, 262, 265, 284, 294, 308, 312, 319, 341, 346, 352, 356, 366, 384,	3, 5, 19, 21, 24, 33, 39, 41, 43, 47, 51, 57, 62, 77, 79, 83, 84, 87, 93, 109, 121, 123, 126, 131, 136, 142, 144, 149, 152, 162, 164, 167, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 239, 245, 258, 262, 279, 280, 287, 289, 292, 297, 299, 304, 322, 327, 335, 337, 338, 339, 342, 343, 351, 353, 361, 365, 371, 372, 373, 377, 379, 381.	-	பட்டினப் பாலை	164
2.	தலைவி	12, 157, 295, 318, 320, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 446, 458	91, 92, 107, 122, 155, 157, 163, 306	69, 104, 118, 187, 196, 243, 287, 335, 348	273, 303	23, 42, 87, 123	-	40
3.	தோழி	-	-	58, 301, 394.	-	-	-	03

பீ.2 சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல் - நெஞ்சொடு கிளத்தல் ஆ.அமிர்தகௌரி (எட்டுத்தொகை)

வ. எண்	மாந்தர்	ஐங்குறு நூறு	குறுந்தொகை	நற்றிணை	அகநானூறு	கலித் தொகை	பத்துப் பாட்டு
1.	தலைவன்	94, 97, 98, 171, 174, 195, 197, 259, 281, 288, 291, 299, 321, 322, 323, 326, 327, 330, 365, 442, 450.	19, 29, 56, 62, 63, 70, 71, 116, 120, 128, 131, 142, 147, 151, 165, 168, 182, 199, 229, 256, 267, 274, 312, 347, 376.	3, 8, 16, 44, 52, 62, 77, 103, 105, 113, 126, 137, 141, 155, 157, 169, 190, 205, 209, 262, 265, 284, 298, 308, 312, 319, 341, 346, 352, 356, 366, 384.	3, 5, 19, 21, 24, 33, 41, 43, 47, 51, 57, 62, 77, 79, 83, 84, 87, 93, 109, 121, 123, 126, 131, 136, 142, 149, 152, 162, 164, 187, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 239, 245, 258, 262, 279, 280, 287, 289, 291, 297, 299, 304, 322, 327, 335, 337, 338, 339, 342, 343, 351, 353, 361, 365, 371, 372, 373, 377, 379, 381.	-	
2.	தலைவி	157, 295, 318, 451, 452, 458, 460	24, 91, 92, 122, 157, 306, 401	69, 118, 187, 243, 249, 287, 302, 335, 346	303	87, 123	
3.	செவிலி	410	44, 84, 144, 356, 396	381,	17, 49, 89, 117, 145, 153, 189, 203, 207, 219, 263, 321, 385, 397	-	
4.	நற்றாய்	371, 374, 376, 377	-	66, 110, 271	15, 105, 315	-	
5.	தோழி	-	-	301, 342	-	42	
6.	பாங்கன்	173	-	-	-	-	

7.3 தமிழிலக்கியத்தில் அடக்கப்பெறும் மரபுகள் - த.வசந்தாள்

வ. எண்.	மாந்தர்	ஐங்குறு நூறு	குறுந்தொகை	நற்றிணை	அகநானூறு	கலித் தொகை	பத்திப் பாட்டு
1.	தலைவன்	288, 323, 330, 97, 174, 259, 299, (தன்னுள்) 416, 417, (தலைவி கேட்பு)	11, 19, 19, 62, 63, 70, 71, 116, 120, 128, 121, 151, 165, 168, 182, 199, 256, 267, 274, 312, 347, 376, 142, 222, 270 (தன்னுள்)	3, 16, 44, 52, 62, 77, 80, 103, 105, 126, 137, 140, 141, 157, 169, 190, 204, 205, 209, 265, 298, 308, 312, 346, 365, 366, 384, (8, 22, 120, 262, 319, 352) தன்னுள் (349, 377) தோழி கேட்பு)	3, 5, 19, 21, 33, 43, 47, 51, 62, 77, 79, 83, 87, 93, 109, 121, 123, 126, 131, 136, 142, 149, 152, 162, 164, 167, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 239, 245, 256, 262, 265, 279, 280, 287, 291, 297, 299, 304, 322, 327, 335, 338, 339, 342, 343, 351, 353, 361, 365, 371, 372, 373, 377, 379, 381, 84 (தன்னுள்)	-	பட்டினப் பாலை
2.	தலைவி	295, (நெஞ்சு) 12, 292, 318, 320 (தன்னுள்)	91, 306, (நெஞ்சு) 157, 305, 401 (தன்னுள்)	287, 348, 118, 153, 187, 193, 196, 204, 243, 314 (தன்னுள்)	-	87, 123, 84, 86, (மகன் கேட்பு) 83, 85 (தன்னுள்)	
3.	தோழி	-	89 (தன்னுள்)	301, 211, 342 (தன்னுள்)	-	43, 47 (தன்னுள்)	
4.	செவிலி	410 (தன்னுள்)	-	-	-	-	
5.	கண்டோர்	-	229	-	-	-	
6.	பாங்கன்	173 (தன்னுள்)	-	-	-	-	

7.4 சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் - இரா.மோகன்

இலக்கிய வளம் - நூல் அடிப்படை

ஐங்குறுநாறு	குறுந்தொகை	நற்றிணை	அகநானூறு	கலித்தொகை
288, 323, 330	11, 29, 62, 63, 70, 71, 116, 120, 128, 151, 165, 168, 182, 199, 267, 274, 306, 312, 347, 376	3, 6, 16, 77, 80, 103, 105, 126, 140, 141, 157, 169, 190, 204, 205, 209, 298, 308, 312, 346, 356, 366, 384.	3, 5, 19, 21, 33, 43, 47, 51, 62, 77, 79, 83, 87, 93, 109, 121, 126, 131, 136, 142, 149, 152, 162, 164, 167, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 239, 245, 258, 262, 279, 280, 287, 289, 291, 297, 299, 304, 322, 327, 335, 337, 338, 339, 342, 343, 351, 353, 361, 371, 372, 373, 377, 379, 381.	87, 123.

7.5 தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுகள் - மு.மணிவேல்

நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநாறு	அகநானூறு	கலித்தொகை	பத்துப்பாட்டு பட்டினப்பாலை
3, 16, 44, 52, 62, 77, 103, 105, 126, 137, 140, 141, 157, 169, 190, 205, 265, 298, 308, 312, 346, 356, 366, 384	29, 62, 63, 70, 71, 101, 116, 120, 128, 151, 165, 168, 182, 199, 256, 267, 274, 312, 347, 376	195, 288, 323, 330, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450	3, 5, 19, 21, 24, 33, 41, 43, 47, 51, 57, 77, 79, 83, 84, 87, 93, 109, 121, 123, 126, 131, 136, 142, 144, 149, 152, 162, 167, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 245, 258, 262, 279, 299, 303, 304, 322, 327, 335, 337, 338, 339, 342, 343, 351, 361, 365, 371, 372, 373, 377, 379, 381	123	

7.6 முனைவர் நா.பாலகிருட்டிணன் - தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவழி நற்றிணை - ஓர் ஆய்வு - எனும் நாலின் அடிப்படையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்

வ.எண்.	மாந்தர்	நற்றிணைப் பாடல் எண்கள்
1.	தலைவன்	3, 6 (தொழி கேட்ப), 8, 16, 44, 52, 62, 77, 80 (தொழிகேட்ப), 103, 105, 113, 126, 137, 140, 141, 146 (தொழிகேட்ப), 152 (தொழிகேட்ப), 157, 169, 190, 204 (தொழிகேட்ப), 205, 209 (தொழிகேட்ப), 220 (தொழிகேட்ப), 240, 262, 265 (தொழிகேட்ப), 284, 298, 308, 312, 319, 341, 346, 349 (தொழிகேட்ப), 352, 356, 360, 384, 377 (தொழிகேட்ப).
2.	நற்றாய்	29, 66, 143, 179, 271, 279, 293
3.	தலைவி	187, 335
4.	தொழி	211, 301 (தலைவன் கேட்ப), 342 (தலைவி கேட்ப)
5.	கண்டோர்	2, 324, 394

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவழி அகநானூறு - ஓர் ஆய்வு

7.7 நெஞ்சொடு கிளத்தல் பாடல்கள் - இரா.செகதீசன்

வ.எண்.	மாந்தர்	அகநானூறு
1.	தலைவன்	3, 5, 19, 21, 24, 33, 41, 43, 47, 51, 57, 62, 77, 79, 83, 84, 87, 93, 109, 121, (தொழிகேட்ப) 123, 126, 131, 136, 142, 144, (தொப்பாகன்) 149, 152, 149, 152, 162, 164, 167, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 239, 245, 258, 262, 279, 280, 287, 289, 291, 297, 299, 304, 322, 327, 335, 337, 338, 339, 342, 343, 351, 353, 361, 365, 371, 372, 373, 377, 379, 381.
2.	தலைவி	303, 273 (தொழி கேட்ப)
3.	நற்றாய்	15, 105, 195, 315
4.	செவிலி	17, 49, 89, 117, 145, 153, 189, 203, 207, 219, 263, 321, 385, 397
5.	தொழி	38 (தலைவன் கேட்ப)
6.	இளையர்	324, 384
7.	கண்டோர்	165

7.8 ஆய்வாளர் நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் - மாந்தர் நிரல்

வ. எண்.	மாந்தர்	நற்றிணை	குறுந்தொகை	ஐங்குறுநூறு	கலித்தொகை	அகநானூறு	பத்துப்பாட்டு	மொத்தம்
1.	தலைவன்	3, 6, 8, 16, 44, 52, 62, 77, 80, 103, 105, 113, 120, 126, 137, 140, 141, 146, 152, 155, 157, 169, 190, 204, 205, 209, 220, 240, 262, 265, 284, 298, 308, 312, 319, 341, 346, 349, 352, 356, 366, 377, 384.	19, 29, 56, 62, 63, 70, 71, 100, 101, 116, 120, 128, 131, 142, 147, 151, 165, 168, 182, 199, 222, 256, 267, 274, 312, 347, 376.	94, 97, 99, 171, 174, 188, 195, 197, 256, 281, 288, 291, 299, 321, 322, 323, 326, 327, 330, 365, 416, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450.	-	3, 5, 19, 21, 24, 33, 41, 43, 47, 51, 57, 62, 77, 79, 83, 84, 87, 93, 109, 121, 123, 126, 131, 136, 142, 144, 149, 152, 162, 164, 167, 169, 174, 181, 191, 193, 198, 199, 208, 212, 214, 225, 230, 239, 245, 258, 262, 279, 280, 287, 289, 291, 297, 299, 304, 322, 327, 335, 337, 338, 339, 342, 343, 351, 353, 361, 365, 371, 372, 373, 377, 379, 381, 390.	பட்டினப் பாலை	175
		43	37	30		74	01	

2.	தலைவி	69 118 153 187 243 249 287 302 314 335 348 381	11, 24, 91, 92, 122, 155, 157, 305, 306, 401.	12, 157, 295, 318, 320, 341 - 350, 451, 452, 458, 460.	42, 83 84 85 86 87 123	273 303		
		12	10	19	07	02		50
3.	தோழி	211 301 342	89	-	43 47	38	-	
		03	01	-	02	01		07
4.	செவிவி	-	44 84 144 356 396	410	-	17 49 89 117 145 153 189 321 369 385 397	-	
		-	05	01	-	11	-	17
5.	நற்றாய்	29 66 110 143 179 184 271 279 293	-	371 372 373 374 376 377	-	15 105 203 207 195 219 263 315	-	
		09	-	06	-	08	-	23
6.	பாங்கள்	-	-	173	-	-	-	01
7.	கண்டோர்	2 324 394	-	-	-	165	-	04
		03	-	-	-	01	-	
8.	உழையர்	-	-	-	-	324, 384	-	02
						மொத்தம்		279